

БАРБАРА ТЕЙЛЪР БРАДФОРД ТАЙНАТА НА ЕМА

Част 4 от „Ема Харт“

Превод от английски: Цветана Генчева, Теодора Давидова, 2007

chitanka.info

ТРИТЕ РОДА

СЕМЕЙСТВО ХАРТ

Ема Харт. Основоположник на рода. Основател на династията и на икономическата империя.

Децата на Ема

Едуина Харт Лаудър. Графиня на Дънвейл. Незаконна дъщеря на Ема от Едуин Феърли. Първородна.

Кристофър (Кит) Лаудър. Син на Ема от първия ѝ съпруг Джо Лаудър. Роден втори.

Робин Ейнзли. Син на Ема от втория ѝ съпруг Артър Ейнзли. Брат близнак на Елизабет. Роден трети.

Елизабет Ейнзли Дебойн. Дъщеря на Ема от втория ѝ съпруг Артър Ейнзли. Близначка на Робин. Родена трета.

Дейзи Ейнзли. Незаконна дъщеря на Ема от Пол Макгил. Родена четвърта.

Внуци на Ема

Антъни Стандиш, граф на Дънвейл. Син на Едуина и Джеръми Стандиш, граф и графиня Дънвейл.

Сара Лаудър Паскал. Дъщеря на Кит и Джун Лаудър.

Джонатан Ейнзли. Син на Робин и Вальри Ейнзли.

Пола Макгил Харт Еймъри Феърли О'Нийл. Дъщеря на Дейзи и Дейвид Еймъри. Сестра на Филип.

Филип Макгил Харт Еймъри. Син на Дейзи и Дейвид Еймъри. Брат на Пола.

Емили Баркстоун Харт. Дъщеря на Елизабет Ейнзли и Тони Баркстоун. Полусестра на Аманда.

Аманда Линд. Дъщеря на Елизабет Ейнзли и втория ѝ съпруг Дерек Линд. Полусестра на Емили.

Правнуци на Ема

Теса Феърли Лонгдън. Дъщеря на Пола и Джим Феърли (неин пръв съпруг). Сестра близначка на Лорн.

Лорн Феърли. Син на Пола и Джим Феърли. Брат близък на Теса.

Лейди Индия Стандиш. Дъщеря на Антъни Стандиш и Сади Харт, граф и графиня Дънвейл.

Линет О'Нийл. Дъщеря на Пола и Шейн О'Нийл (неин втори съпруг). Сестра на Емси и Дезмънд.

Клоуи Паскал. Дъщеря на Сара Лаудър и Айвъс Паскал.

Фиона Макгил Еймъри. Дъщеря на Филип Макгил Еймъри и Мадалейна О'Шейн Еймъри (починала).

Емси О'Нийл. Дъщеря на Пола и Шейн О'Нийл. Сестра на Линет и Дезмънд.

Дезмънд О'Нийл. Син на Пола и Шейн О'Нийл. Брат на Линет и Емси.

СЕМЕЙСТВО ХАРТ

(ПРОДЪЛЖЕНИЕ)

Уинстън Харт. По-голям брат на Ема и бизнеспартньор.

Рандолф Харт. Син на Уинстън и Шарлот Харт.

Уинстън Харт II. Син на Рандолф и Джорджина Харт.

Тоби Харт. Син на Уинстън Харт II и Емили Харт. Брат на Гидиън.

Гидиън Харт. Син на Уинстън Харт II и Емили Харт. Брат на Тоби.

Франк Харт. По-малък брат на Ема.

Розамънд Харт. Дъщеря на Франк и Натали Харт. Сестра на Саймън.

Саймън Харт. Син на Франк и Натали Харт. Брат на Розамънд.

СЕМЕЙСТВО О'НИЙЛ

Шейн Патрик Дезмънд (Блеки) О'Нийл. Основател на рода и на икономическата империя.

Брайън О'Нийл. Син на Блеки и Лора Спенсър О'Нийл.

Шейн О'Нийл. Син на Брайън и Жералдин О'Нийл.
Линет О'Нийл. Дъщеря на Шейн и Пола О'Нийл.
Ема (Емси) О'Нийл. Дъщеря на Шейн и Пола О'Нийл.
Дезмънд О'Нийл. Син на Шейн и Пола О'Нийл.

СЕМЕЙСТВО КАЛИНСКИ

Дейвид Калински. Основател на рода и на икономическата империя.

Сър Роналд Калински. Син на Дейвид и Ребека Калински.
Майкъл Калински. Син на Роналд и Хелън (Поузи) Калински.
Джулиан Калински. Син на Майкъл и Валънтайн Калински.

ПРОЛОГ

2000

„Моят край е моето начало“

Мария Стюарт,
кралица на Шотландия

Тя седеше на стола до леглото на баба си и държеше ръката ѝ. В болничната стая беше толкова тихо, че чуваше ясно накъсаното ѝ дишане.

Лицето на старата жена беше спокойно. Щом заспа, бръчките около очите ѝ изчезнаха и сега изглеждаше много по-млада.

„Тя ще се оправи“ — повтаряше си Еван, без да отмества очи от баба си — най-скъпия за нея човек в целия свят, наред с баща ѝ. Колко много ѝ се искаше той да е тук сега! Беше тръгнал от Кънектикът за Манхатън преди няколко часа и тя не можеше да си обясни защо закъснява. Погледна часовника си и предположи, че е блокиран от трафика. Задръстването в Манхатън беше пословично, особено сега, седмица преди Деня на благодарността. От устните ѝ се отрони въздишка. Не можеше да си представи живота си без любимата си баба. Но инфекцията на бъбреците бе довела до бъбречна недостатъчност и смъртта на старата жена беше въпрос на дни, ако не и на часове.

Глинис Дженкинс Хъджис — момиче от Уелс, последвало съпруга си в Америка преди четирийсет и четири години заедно с малкия си син Оуен, роден в Англия, където бе разположена военната част на американския офицер Ричард Хъджис по време на Втората световна война.

„Тя ми беше толкова майка, колкото и на татко“ — замисли се Еван, облегна се на стола, затвори очи и позволи на спомените от детството да нахлуят в съзнанието ѝ. Във всеки от тях присъстваше и

баба й, винаги усмихната, винаги изпълнена с живот и оптимизъм, с топло и любящо сърце.

Майката на Еван беше болна от маниакална депресия и живееше затворена в свой собствен свят, извън реалността и в известен смисъл извън техния живот.

Един ден преди много години баба й дойде от Ню Йорк Сити и заяви, че са прекалено малки, за да се грижат сами за себе си. И бе добавила по-тихо, но не достатъчно и Еван я чу, че мъжът има нужда да се прибере вкъщи и да намери топла храна и прегръдка, обич и разбиране. За да продължи напред, му трябва жена, която да му дава сила и увереност.

Баба им се зае с грижите и възпитанието на Еван и двете й сестри — Илейн и Ангарад. Тя винаги беше в добро настроение, беше изпълнена с енергия. Никога не искаше нищо за себе си и в продължение на години даряваше цялата си любов и радост от живота на тях и на единствения си син, техния баща. „И го правеше от все сърце — размишляваше Еван. — Всичко хубаво в мен е нейна заслуга.“

Отвори очи и се взря в баба си. Усмихна се, щом видя, че се е събудила.

— Май си задрямала, Еван — едва прошепна баба й.

— Не съвсем. Просто си почивах и размишлявах.

— За какво?

— За теб. За това колко добре се грижеше за нас, докато бяхме малки, и за татко също.

Усмивката докосна устните на Глинис. Неочаквано синьото в старите сълзящи очи се проясни и в тях просветна искрица живот. Еван стисна ръката й и каза убедено:

— Скоро ще излезеш оттук. Ще видиш.

— Къде е Оуен? — попита едва чуто старицата.

— Пътува насам. Всеки момент ще е тук... сигурно задръстването го бави.

— Махни се оттук — изхриптя баба й.

— Няма да те оставя сама, бабо — упорито поклати глава Еван. Не можеше да разбере за какво е всичко това. Смръщи вежди и добави. — Искам да съм тук, да се грижа за теб и за татко.

— Имам предвид... напусни Ню Йорк... вече си на двайсет и шест... трябва да видиш... света...

Гласът ѝ се загуби. Тя въздъхна и потъна дълбоко между възглавниците.

Еван се наведе по-близо до баба си и се загледа в очите ѝ.

— Тук съм щастлива. Обичам работата си в „Сакс“ и искам да съм близо до теб.

— Аз умирам.

Клепките ѝ потрепнаха, но тя намери сили да задържи очите си отворени и се взря настойчиво във внучката си.

— Не говори така, бабо! Ще се оправяш, знам, че ще се оправяш.

Очите на Еван се напълниха със сълзи и тя стисна по-силно треперещите пръсти на Глинис.

— Стара съм — каза Глин. — Прекалено стара, момичето ми.

— Не си! Само на седемдесет и девет си. Сега това не се смята за старост — повиши тон Еван.

Глинис въздъхна и сърцето ѝ се сви. За нея беше непоносимо да гледа внучката си как страда. „Моята голяма любов — замисли се тя. — Е, имах и друга голяма любов, но то беше толкова отдавна, че вече няма значение. Еван винаги е била моя. Дъщерята, която не можахме да имаме с Ричард. Моят мил, любим Ричард! Съпругът, за когото си мечтае всяка жена. Беше толкова добър! Най-добрият мъж на света, заслужаваше си да прекарам живота си с него. Колко много имам да казвам на Еван. А време не остана. Трябва да подредя мислите си... да ѝ разкажа всичко... защо не го направих по-рано..., но се страхувах...“

— Бабо! Бабо! — извика Еван. — Моля те, отвори очи!

Глин повдигна бавно клепачи и погледна внучката си.

Набръчканото ѝ лице светна в широка усмивка.

— Мислех за дядо ти, скъпа. Какъв добър човек беше Ричард Хъджис!

— И ние го обичахме.

— Мислиш ли, че ме чака там, горе? Вярваш ли в задгробния живот, Еван? Как мислиш, дали съществува рай?

— Не знам, бабо — избърса сълзите си с ръка младата жена, — но се надявам. Наистина.

— Аз мисля, че има... Не плачи за мен, Еван. Аз си поживях добре... е, имаше и тъга... и болка... Но не съжалявам за нищо. Хубавото винаги върви ръка за ръка с лошото.

Глинис отново замълча, потъна в собствените си мисли, но след малко събра последните си сили и погледна към внучката си.

Еван се наведе над нея и докосна лицето ѝ с пръсти.

— Тук съм, бабо.

— Знам, скъпа — пое въздух Глинис и на устните ѝ затрептя слаба усмивка.

— Обичах го толкова много! — промълви неочаквано.

— Колкото и да обичаш, никога няма да е прекалено. Ти си ми казвала.

— Така ли?

— Да, много отдавна, когато бях още малка.

— Не си спомням. Еван?

— Да, бабо?

— Иди при Ема.

— Ема? Коя е Ема?

— Ема Харт. В Лондон. Тя е... ключът... към твоето бъдеще. Ох, Еван...

Глинис замълча и се загледа напрегнато във внучката си, сякаш да запомни всяка черта от лицето ѝ. После склопи очи. От устните ѝ излезе дълбока въздишка и лицето ѝ застина.

— Бабо! — обади се тихо Еван, но с натежал от горест глас. — Бабо!

Отговор не последва, нямаше дори и потрепване на миглите. Погледна към вплетената в нейната ръка на баба си и видя, че тя изведнъж се отпуска. Гърлото ѝ се стегна и очите ѝ плувнаха в сълзи.

„Отиде си — осъзна Еван. — Пресели се в друг свят. Сега вече нищо не я боли, най-сетне намери покой.“ И се замоли там някъде наистина да съществува рай и дядо ѝ да посрещне нейната скъпа баба.

Наведе се и целуна още топлата ѝ буза. Сълзите потекоха по страните ѝ. Дори не чу влизането на баща си. Едва когато той сложи ръка на рамото ѝ, разбра, че не е сама.

— Отиде ли си? — попита той пресипнало.

— Да, преди секунди — отвърна Еван и погали сребристовялата коса на Глинис.

Вдигна очи, видя сълзите в сините му очи и мъката, изписана на лицето му, и се хвърли в прегръдките му, за да го утеши и да получи утеха.

Те останаха дълго притиснати един в друг. Най-накрая Оуен прошепна:

— Опитах се да дойда преди края...

— Знам, татко. И баба го знаеше.

— Предаде ли ти нещо за мен?

— Каза, че те обича много.

Баща ѝ остана мълчалив и замислен. Отдръпна се от прегръдката на Еван, приседна до майка си и се приведе към нея.

Еван го гледаше с тревога, мислите ѝ бяха заети единствено с него и тя забрави за последните думи на баба си. Когато се сети, те отново я озадачиха.

И след известно време замина за Лондон. За да намери Ема Харт. Да намери ключа за бъдещето си.

**ПЪРВА ЧАСТ
ДИНАСТИЯТА
2001**

*Дръж приятелите си близо до себе си.
Враговете — още по-близо.*

Неизвестен автор

Беше мразовито утро.

Пронизващият северен вятър носеше дъжд и въздухът натежа. Линет О'Нийл имаше чувството, че влагата и студът достигат чак до костите ѝ.

Сви се във вълненото си зелено палто и уви още по-плътно шала около главата си. Плъзна ръце дълбоко в джобовете и продължи нагоре по ветровитата пътека към бърдото на високото пусто поле.

Вдигна глава и погледна нагоре.

Небесният купол над нея ѝ заприлича на огромна полирана купа със стоманен цвят. По металносивата гладка повърхност имаше само няколко пенливи облачета, бели и къдрави като навита струйка дим, на фона на ярко осветената, характерна за тази северна част от острова повърхност на сивото. Малко зловещата светлина сякаш идваше от скрит източник отвъд хоризонта.

Линет очакваше дъжда още когато излезе от Пенистоун Роял и тръгна към платото, но един внезапен порив на вятъра бе разнесъл плътните черни облаци.

Линет бе прекарала тук целия си живот и познаваше добре капризите на времето, знаеше, че небето над Йоркшир се мени непрекъснато. Към обяд слънцето може би щеше да изпълзи от облаците и да огрее небосвода, но можеше да стане точно обратното и да се излее силен порой.

Човек трябваше да поеме известен риск, ако искаше да се разходи из йоркширското плато. Но това не я притесняваше. Планините имаха върху нея някаква неустойима сила. Още от времето, когато беше малко дете, тя обичаше да идва тук с майка си, да броди из поляните, пълни с диви планински цветя и орлов нокът, да гони пъстрите пеперуди из дивата пустош. Това беше нейният свят, някога вярваше, че му принадлежи, и в известен смисъл все още го мислеше.

Тази сутрин планината беше неестествено тиха.

През пролетта и лятото, дори и през есента, тук винаги се чуваше ромон на вода, пенливи ручей лудуваха надолу между скалите,

птичките пееха и звукът от плясъка на крилата им беше неизменна част от общия фон.

Но в студената януарска събота всичко наоколо бе притихнало. Птиците отдавна бяха отлетели към топлите страни, хълмовете бяха покрити със сняг и докато се катереше из сънливия склон, тишината ѝ се стори странна и някак натежала от очакване.

Линет усети, че ѝ липсват звуците на природата, толкова силни през летните месеци. За нея нямаше нищо по-прекрасно от сладкото чуруликане на пойните птици, можеше да слуша до забрава нежните им песни, които насищаха кристалночистия планински въздух. В онези ароматни дни тя идваше тук, за да се наслади на хора на чучулигите и конопарките, накацали по клоните на калините. Те обичаха да се крият в листака им, но харесваха и планинския прещип, където свиваха гнездата си и търсеха зрънца.

През лятото из слънчевите полянки под лазурносиньото небе притичваха зайци, чуваха се подвиквания на по-големи птици, ухаеше на трева, на диви цветя, орлов нокът и боровинки, въздухът се изпълваше с благоухание. Тогава планините бяха най-красиви, особено в края на август и септември, когато камбанките цъфтяха и превръщаха сиво-кафявите хълмове в море от розово, кралско лилаво и тревистозелено.

Вече бе на половината път, когато вятърът внезапно полудя, заблъска я в гърба и изненадана от силата му, тя политна напред, но бързо възвърна равновесието си. „Без съмнение тук господар е дивата природа“ — каза си тя и се запита защо постъпи така глупаво, да тръгне сама в такова време.

Но когато и да се завърнеше в Пенистоун Роял, дори и след съвсем кратко отсъствие, при първа възможност тя поемаше към платото. Хълмовете възвръщаха силите и спокойствието в душата ѝ. Тук Линет можеше да събере мислите си и да обмисли нещата. Особено, когато имаше неприятности. Тези дни неприятностите идваха от сестра ѝ Теса, превърнала се в нейна съперница в много отношения, но най-вече в „Хартс“, магазина, където двете работеха.

Завръщането у дома, мястото, на което принадлежеше, я зареждаше с енергия и мисълта ѝ се избистряше.

Майка ѝ също обичаше хълмовете, но само през пролетта и лятото. Тя не споделяше възторга на Линет към дивата и

негостолюбива природа през зимата.

Баща ѝ, Шейн О'Нийл, се възхищаваше от планината през всеки сезон и изпитваше любов към нея. За Линет той беше истински келт, атавизъм от древни времена, човекът, предал ѝ любовта към дивата природа, флората и фауната, характерни за Йоркшир.

Тя знаеше от майка си, че прабаба ѝ е изпитвала същата любов към хълмовете. „Винаги, когато беше разтревожена за нещо, баба отиваше в планината“ — бе споделила майка ѝ преди години. Линет разбираше напълно нуждата на своята прабаба от усамотение сред природата. В края на краищата тя бе родена в едно от планинските селца наоколо и бе отраснала около Пенистоун Роял.

Прабаба ѝ беше прословутата Ема Харт, легенда за своето време. Хората, които познаваха Ема, твърдяха, че Линет много прилича на нея. Обикновено тя отхвърляше със смях това сравнение, но дълбоко в себе си се вълнуваше. Кой не би искал да го сравняват с тази изключителна жена, сътворила със собствените си ръце цяла династия и огромна икономическа империя, известна по целия свят?

Майка ѝ често казваше, че носи в себе си духа на Харт, защото притежаваше находчивост в бизнеса и търговски усет. „Също като баба“ — отбелязваше с горда усмивка.

Линет се сети за майка си, Пола Макгил Харт Еймъри Феърли О'Нийл, и сърцето ѝ се стопли. Пола беше изключителна личност, почтена и благородна жена, която намираще път към сърцето на всеки. Колкото до бащата на Линет, тя го обожаваше.

Двамата с Шейн бяха много близки и връзката им се засили още повече след смъртта на Патрик преди десет години. Брат ѝ почина на седемнайсет години от рядка болест на кръвта и всички страдаха ужасно за добрия и мил Патрик. Развитието му беше забавено още от раждането, но той беше толкова сърдечен и внимателен. Беше всеобщ любимец и всички го закриляха и се грижеха за него, всеки по свой си начин. Патрик предизвикваше майчински чувства в нея и все още ѝ липсваше.

Тя продължи да се изкачва по хълма. По клоните на калината се бяха образували ледени висулки; земята беше твърда като желязо. Близо до върха въздухът стана още по-студен, а вятърът — направо свиреп. Добре поне, че бе с дебело палто, топли ботуши и вълнен шал.

Както и очакваше, пътеката изведнъж тръгна стръмно нагоре и мускулите ѝ се стегнаха, когато се закатери към върха. След няколко минути вече дишаше на пресекулки и реши да направи кратка почивка. Погледна нагоре, от билото я дяляха само няколко крачки. Назъбените черни скали стърчаха към небето като огромен каменен олтар на древен келтски бог.

Веднъж Линет бе изказала предположение пред Гидиън Харт, неин пръв братовчед и приятел, че скалите са оформени от човешка ръка, най-вероятно от келти. Или друиди. Но Гидиън, който се интересуваше от история и знаеше много, веднага отхвърли идеята. Обясни ѝ, че нестабилната конструкция говори, че черните камъни са натрупани случайно един върху друг и най-вероятно са довлечени тук от огромни глетчери през ледниковия период, много преди в Британия да се появят хора. Обърна ѝ внимание, че скалните отломъци са тук от цяла вечност и само изглеждало, че са подредени, но всъщност са натрупани безразборно.

Нетърпелива да стигне до тях, Линет отново пое нагоре и само след минута се намери там, стъпила на платото, в сянката на огромните скали. Този каменен пиедестал, оформен от природата преди хилядолетия, имаше странна форма — от двете му страни стърчаха два къса, а трета скала бе оформила нещо като заслон над площадката. Беше се получила тясна ниша, уютно място, защитено от жестокия вятър, който атакуваше върха почти целогодишно.

Преди години Ема бе пренесла в нишата плосък камък — импровизирана пейка. Линет седна на него, както правеше винаги, и се загледа. Дъхът ѝ спря. Картината винаги я поражаваше с красотата си и я изпълваше с благодарност към бога. Очите ѝ зашариха из голите стръмни склонове, сгъшени под ниското сиво небе — непреклонни самотници, въпреки че тя никога не се бе чувствала самотна, нито изплашена сред тях. Дивата им красота я изпълни с благоговение и покой.

Под нея бяха пасищата на Дейлс. Суровата зима бе унищожила зелената сочна трева и ливадите бяха искрящо бели от зимния скреж, а криволичещата река приличаше на виещо се сребърно въже, което сияеше със студен северен блясък.

И в центъра сред притихналата равнина, ограден с висока каменна ограда, се издигаше Пенистоун Роял, древно имение, купено

от Ема Харт през 1932 година, преди почти седемдесет години. С времето тя успя да го превърне в приказно място. Но не беше само сградата. Пенистоун Роял притежаваше обширна земя с живописна природа. Ливадите му се спускаха чак до реката и през пролетните и летните месеци цветята насищаха зеленото си легло с ярки цветни петна.

Но никъде из градините не се виждаха рози. Семейната легенда разказваше, че Ема мразела розите, защото била отхвърлена от Едуин Феърли в розовата градина на Феърли Хол. В онзи ден, още съвсем младо момиче, тя признала на любимия си, че е бременна. Едуин, който се страхувал от властния си баща Адам Феърли, се отказал от нея. Предложил ѝ няколко шилинга и един куфар, за да има в какво да събере дрехите си.

Ема избягала от семейството си и от имението Феърли, разположено в подножието на планината Пенин Чейн. Отишла в Лийдс и намерила скъпия си приятел Блеки О'Нийл. Знаела, че той ще ѝ помогне.

Разбира се, Блеки се погрижил за нея. Ема заживяла с приятелката му Лаура Спенсър, станала по-късно негова съпруга, и тя се грижила за нея, докато се родила Едуина. След раждането младата майка се заклела, че тя ще стане богата и силна жена, за да защити себе си и своето дете. Работила като вол и успяла да постигне целта си. Всичко, до което се докоснела, се превръщало в злато.

Дядото на Линет, Брайън О'Нийл, ѝ бе казал, че Ема никога не поглеждала назад. Вървяла само напред, постигала все повече и повече, издигала се все по-високо, към привидно невъзможното и се превърнала в богата и уважавана във всяко отношение жена.

От уважение към баба си Пола не разрешаваше и днес да се саят рози в Пенистоун Роял, нито да се използват за украса на дома. Имението се управляваше все още по законите на Ема.

Линет бе родена тук преди двацет и пет години в средата на май. Нейната баба Дейзи бе наследила имението от майка си и веднага го бе дарила на дъщеря си Пола, защото самата тя предпочиташе живота в Лондон, а и това ѝ позволяваше да се измъкне от тежкия наследствен данък. Пола живееше там от смъртта на Ема. Линет много обичаше къщата и въпреки че през седмицата работеше в Лондон, задължително прекарваше уикенда в Пенистоун Роял.

Този ноември Пола бе споделила с нея нещо, което беше от огромна важност и за двете.

— Преди много години баба наложи едно правило — Пенистоун Роял трябва да остане за този, който е привързан най-много към него. Но освен това собственикът трябва да притежава интелект и познания, за да може да се грижи за семейната собственост. Знам, че Теса е най-голяма от вас и че е редно да го оставя на нея, но просто не мога да го направя, Линет. Тя не обича къщата и земята наоколо, те не означават нищо за нея. Интересува се единствено от това, което Пенистоун Роял символизира — властта и обществения престиж. Баба със сигурност не е имала предвид такъв човек. — Тя стисна ръката на Линет и продължи: — Лорн също не се интересува от къщата, а Емси мисли само за своите конюшни.

Лицето на майка ѝ се озари от мила усмивка.

— Съмнявам се, че някога ще се промени, господ да я благослови. Колкото до Дезмънд, един ден той ще наследи къщата в Хароугейт след смъртта на дядо си Брайън.

Погледна я в очите и каза:

— И така, аз мисля да оставя Пенистоун Роял на теб, Линет, защото знам колко много означава за теб. Но засега не искам да казваш нито дума на никого. Разбираш ли, скъпа?

Линет благодари на майка си и обеща да не издава плановете ѝ. Много добре разбираше какви могат да бъдат последствията. Но думите на Пола я стреснаха, не бе очаквала майка ѝ да предприеме такъв ход. Разбира се, беше развълнувана, но не обичаше да мисли какво би могла да наследи един ден, особено ако ставаше дума за родителите ѝ. Искаше ѝ се да живеят дълго.

Линет се облегна на плочата зад себе си и пое дълбоко въздух. Все още размишляваше над думите на майка си. Ако Теса разбереше за намеренията ѝ, и тя, и Пола щяха да си имат неприятности.

Макар че сестра ѝ не обичаше къщата и земята, нямаше да се откаже лесно. Алчността ѝ беше пословична, една от най-неприятните черти от характера ѝ. Виж за Лорн майка ѝ беше абсолютно права. Той наистина не се интересуваше. Неговият живот беше в Лондон, появяваше се единствено за семейните празници. Беше изцяло отдаден на театъра и градеше обещаваща кариера в Уест Енд. Театърът беше единствената му любов и за разлика от своята сестра — близначка не

беше нито алчен, нито интригант. Имаше любящо и щедро сърце и често защитаваше Линет от Теса. Това не означаваше, че не обичаше сестра си, напротив. Като повечето близнаци двамата бяха много близки и не можеха един без друг, но Лорн просто не се интересуваше от семейния бизнес, нито имаше желание да наследи някаква част от него. За разлика от Теса.

Колкото до по-младите О'Нийл, те не влизаха в сметките. Емси беше романтична душа, своенравна и артистична натура. Линет я наричаше истинска наследница на келтите, също като баща им. Тя не се интересуваше от вещите, обичаше конете и кучетата си много повече от нови рокли и красиви бижута. Наричаше ги дрънкулки, гледаше с презрение на модните тенденции и предпочиташе да стои в конюшните в стари дънки и пуловер.

Линет обичаше малката си сестра от все сърце и се усмихна, докато мислеше за нея. На седемнайсет години Емси беше чувствителна и много уязвима, но в същото време беше много чаровна и забавляваше цялото семейство, когато поискаше. Кръстена на Ема Харт, само два-три дни след раждането си тя се превърна в Емси. Родителите ѝ внезапно осъзнаха, че в рода няма място за втора Ема. Мъртвата Ема все още властваше над всички.

Най-малкият член на фамилията беше синът, за когото жадуваше баща ѝ, особено след смъртта на Патрик. Петнайсетгодишният Дезмънд беше одрал кожата на Шейн: висок метър и осемдесет, с тъмна коса и красив, той изглеждаше много по-зрял за годините си.

За Линет Дезмънд беше най-прекрасното дете на света, а когато поотрасна, се превърна в зашеметяващ младеж. Тя не се съмняваше, че момичетата ще припаднат по него, както несъмнено са припадали по баща ѝ, преди да се ожени за майка ѝ. Дезмънд беше любимец на баща си и желан наследник на хотелската верига „О'Нийл“, основана от Блеки и разраснала се благодарение на Брайън О'Нийл и единствения му син Шейн, който я управляваше и днес.

Дори и Теса бе очарована от своя полубрат и го обичаше много повече от сестрите си О'Нийл.

— Най-вече, защото не представлява заплаха за интересите ѝ — бе казала Линет на Гидиън и братовчед ѝ се бе съгласил с нея.

— Но той наистина е неустоим — бе добавил той.

Линет се замисли за Теса и лицето ѝ помръкна. Теса беше дъщеря на майка ѝ и Джим Феърли, първия ѝ съпруг. Той загинал от лавина в Шамони във френските Алпи, когато близнаците били още бебета.

Теса беше родена няколко минути преди брат си и не позволяваше нито на него, нито на някой друг да забрави дори и за секунда това. Непрекъснато напомняше, че е пръв наследник на Пола, най-голяма от шестте деца, останали сега пет.

Линет се сети за съперничеството между нея и Теса и потръпна. Мразеше конфликтите и обикновено я наричаха „миротвореца на семейството“. Но, изглежда, с тази роля вече беше свършено.

Онзи ден Линет и Гидиън бяха обсъждали поведението на голямата ѝ сестра и той бе обърнал внимание на завистта и ревността, които изпитваше Теса към нея. Въпреки че не искаше да го признае, Линет откри, че несъзнателно клати глава в знак на съгласие. Гидиън ѝ припомни колко подло бе постъпвала тя в детството им.

— Вълкът козината си мени, но нрава — никога, — бе измърморил и бе хвърлил към нея един от своите многозначителни погледи.

Линет трябваше да си признае, че думите на братовчед ѝ са самата истина, и стомахът ѝ се сви. Наистина, нищо не се бе променило, въпреки че вече бяха големи. Като малка Теса я налагаше с юмруци и в известен смисъл все още се опитваше да го прави, макар и не физически.

Съвсем неочаквано Линет си спомни как веднъж като деца се бе опълчила срещу сестра си и бе учудила всички, включително и себе си, но най-много Теса. Бе демонстрирала, че носи в себе си духа на Ема Харт, и дванайсетгодишната ѝ полусестра бе отстъпила.

Линет се засмя с глас. Смехът ѝ се понесе по голите скалисти склонове и се върна при нея като многократно ехо. Беше си припомнила инцидента с жълтата лятна шапка на сестра си, с която толкова се гордееше. Но шапката скоро се бе оказала в средата на плувния басейн във вила „Фавола“ във Франция, Линет я видя ясно в съзнанието си как се носи по водата. Тя самата я бе запратила там... и установи, че не съжалява за постъпката си.

Как само се вбеси Теса тогава! Крещеше неистово, че Линет ѝ е повредила нарочно чисто новата шапка, купена с отпуснатите ѝ за цяла

седмица пари от пазара в Ница.

Онази сутрин Гидиън направо ревеше от смях, както и брат му Тоби, за ужас на Теса, защото той беше един от робите ѝ, тероризираше го, но той неотклонно я следваше по петите като кученце. Както го правеше и до ден-днешен.

Сега Теса беше трийсет и две годишна и бе омъжена за Марк Лонгдън, известен архитект в областта на ултрамодерната архитектура. Имаха тригодишна дъщеря Адел, кръстена на прапрабабата на сестра ѝ, Адел Феърли. Теса беше много горда с аристократичния си произход и това беше другото, което непрекъснато натякваше на хората около себе си, поне на тези, които все още я слушаха.

Независимо че вече беше жена и заемаше високо положение в обществото, Теса можеше да бъде подла и коварна, често пъти без конкретна причина. Семейството следеше с тревога засилващата се тенденция и се ужасяваше от поведението ѝ — незряло и понякога дори невъзпитано.

Линет и Теса работеха за майка си в „Хартс“ в Найтсбридж, но работата на Теса беше много по-отговорна. Тя ръководеше няколко отдела, докато Линет отговаряше само за конфекцията и помагаше на майка си в маркетинга. Нямаше съмнение, че Теса има много повече власт и въпреки това през последните месеци проявяваше нарастваща враждебност към нея.

При последното счепкване у Линет се загнезди лошо предчувствие, плод на надигащата се в душата ѝ тревога. Мисълта и сега я накара да изтръпне. Теса таеше някаква злоба към нея.

Далечният грохот на гръмотевица я откъсна от мислите ѝ. Тя се сепна и погледна към небето. Облаците вече покриваха цялото небе, неочаквано притъмня и нямаше съмнение, че бурята ще се развихри всеки момент.

Ако не искаше да я застигне дъжд, а може би дори снежна виелица, трябваше да тръгва. Скочи от каменната пейка, откъсна поглед от изключителната гледка под себе си и пое по стръмната пътека. Пътят дотук беше дълъг и труден, но надолу беше много по-лесно и тя ускори крачка. Мислите за по-голямата ѝ сестра продължаваха да я тревожат. Линет бе смутена от нарастващата студенина в държанието на Теса през последните две седмици. Не можеше да измисли никаква сериозна причина за промяната, освен...

ако не беше научила някак си за намеренията на майка им относно Пенистоун Роял.

Но откъде можеше да знае?

Въпросът ѝ остана без отговор. Тя се върна отново към онзи разговор с Пола през ноември. Бяха се срещнали в светилището на майка ѝ, кабинета ѝ в магазина в Лийдс. Бяха напълно сами, а и Теса по това време беше в Лондон. Не, нямаше как да знае какво са си казали, заключи тя.

И все пак... Линет си спомни колко грубо се бе държала сестра ѝ с Пола през декември, поне така го бе усетила тя, и бе изненадана от хладното ѝ отношение. Теса бе заявила, че няма да дойде в Пенистоун Роял за Коледа. За семейството това беше равносилно на светотатство и всички бяха потресени.

Семействата Харт, О'Нийл и Калински празнуваха всички празници заедно в Пенистоун Роял. Традицията датираше от далечната 1933, когато Ема бе купила голямата къща и земята отвъд Рипън. Дядо ѝ го наричаше „събирането на трите клана“, и то си беше точно това. Ема Харт, Блеки О'Нийл и Дейвид Калински бяха приятели още от ранно детство в началото на двайсети век и бяха останали такива през целия си живот. Семействата им също бяха останали близки, а Харт и О'Нийл сега бяха свързани с брак и по кръв.

— Деветдесет и пет, деветдесет и шест години, Линет — ѝ обясни дядо ѝ тази Коледа. — Ето откога семействата ни са заедно. Празнуването на Коледа с всички останали е нещо като неписан закон. Както обичаше да казва Дейвид Калински, ние сме *mishrochek*... едно семейство.

Естествено, майка ѝ се разстрои, когато разбра, че Теса ще си остане в Лондон за празниците, но успя да уреди нещата, както само тя си знаеше, в изключителния и неподражаем стил на Ема Харт.

Разбира се, в крайна сметка на Теса не ѝ остана друг избор, освен да отстъпи, не без помощта на съпруга ѝ, който видя в ситуацията удобен за себе си шанс. Като всеки интелигентен хазартен тип той имаше набито око за печелившите ходове.

Линет бе усетила хлъзгавата му натура, бе свидетел колко умело се бе намъкнал в семейството им преди близо пет години и продължи да следи действията му с нарастващо подозрение.

Откакто преди пет години Марк успя да се вмъкне лукаво и подмолно в живота им, Линет наблюдаваше тайно всяка негова стъпка. Бе забелязала колко раболепно и угоднически се държи с майка им. За нея бе повече от ясно, че той гледа на Пола не просто като на матриарх, на когото се чувстваше длъжен да се кланя, а тъй като тя държеше хазната, я ласкаеше постоянно.

Линет имаше подозрения към Марк още от самото начало; за нея той не бе нищо повече от опортюнист, ламтящ за пари. Често се бе питала какво намира красивата Теса у него. А сестра ѝ наистина бе красавица със завладяващ чар и изтънченост, които показваше единствено когато тя пожелаеше, но бе и изключително интелигентна. Теса притежаваше много други положителни качества, които компенсираха неприятните черти от характера ѝ. Линет обичаше Теса; полусестра ѝ съвсем не бе глупава наивница и тя го знаеше. И въпреки това бе избрала Марк. Линет се тревожеше, че Теса се е омъжила за човек, който не бе на нейното ниво.

Теса се бе съгласила с неприкрито нежелание да прекара Коледа в Пенистоун Роял, ала компромисът ѝ бе много умно измислен. Бе обяснила, че ще пристигнат следобед преди Бъдни вечер за чая и запалването на елхата и ще си тръгнат на самата Коледа. Извинението за краткия ѝ престой бе, че трябва да прекарат Коледа с родителите на Марк в Сиситър.

По този начин Теса бе отделила на семейството двайсет и четири часа от времето си, като дядо Брайън бе изключен, главно заради майка ѝ. След като Теса си тръгна заедно с Марк и Адел, той бе подхвърлил няколко забележки. Често се случваше да ѝ доверява скритите си мисли, а тогава бе подчертал, че Теса си е останала същата манипулаторка, каквато е била и като дете.

Въпреки че се бяха събрали да празнуват Коледа и останалите роднини също бяха поканени, Теса, поне според Линет, се бе държала странно. Като дете често ѝ се случваше да избухва и нямаше случай да не прояви темпераментността си по Коледа. Навремето дори не се стараше да прикрива лошото си настроение и нетърпеливостта си. Освен това бе винаги готова да се скара с някого. Никой не разбираше причината за изблиците ѝ и Линет си казваше, че Теса прекалява с безотговорния начин, по който дразни майка им.

На Коледа Пола не каза и дума пред Линет за държанието на Теса. Тъй като Линет добре познаваше майка си, бе наясно, че тя е забелязала всичко. Бе необичайно Пола да изтърпи дълго цупенето на Теса. Тя бе практична жена, здраво стъпила на земята и безпричинните емоционални изблици никак не ѝ въздействаха.

„Да става каквото ще — измърмори едва доловимо Линет. — Междувременно няма да се притеснявам.“ Въпреки това продължаваше да се тревожи, докато слизаше надолу по хълма. Проницателността не ѝ позволяваше да подценява сестра си, освен това знаеше, че Теса е в състояние да започне подла неравностойна битка.

Искрено се надяваше да не се стигне дотам. Ако все пак се случеше, щеше да ѝ се наложи да се защитава. Нямахше друг избор.

Брайън О'Нийл бе пристигнал в Пенистоун Роял преди около час и след като се отби при внука си Дезмънд, който беше болен от грип, се отправи към гостната на горния етаж. Бе застанал на прозореца, загледан в ширналото се поле. Очакваше завръщането на Линет и се тревожеше за нея.

Щом я видя да тича по пътеката, се успокои. След като вече бе пред погледа му, настроението му се оправи. Въздъхна тихо. Полагаше огромни усилия да няма любимци сред внуците си, обичаше ги всички, ала не можеше да отрече, че я предпочита, макар Дезмънд, очаквания с огромно нетърпение наследник, да бе зеницата на окото му.

Линет бе чудесна млада жена, но същото можеше да се каже и за останалите му внучки. Въпреки това имаше причина тя да му е толкова скъпа, причина, която се коренеше в детството му.

Брайън прекоси стаята и излезе в коридора. През декември бе празнувал осемдесет и четвъртия си рожден ден, ала годините не му личаха. Бе в цветущо здраве, стегнат, висок широкоплещест мъж с гъста бяла коса и засмени черни очи, също като на баща си Блеки, наследени и от сина му Шейн.

Тъкмо се бе насочил към просторното стълбище, когато чу входната врата да се хлопва и докато стигне до най-горното стъпало, Линет вече бе в Каменната зала и се опитваше да свали палтото и шала. Остана да я наблюдава как прибира дрехите в старинния гардероб близо до вратата, без да издава присъствието си.

Цветът на косата и тенът ѝ привличаха погледите и вниманието на хората — великолепият червен цвят, прорязан от златисти кичури, прозрачната кожа, овалното лице с фини правилни черти и издължените очи, толкова наситено зелени, че цветът изглеждаше почти неестествен. Тя бе наследила прословутия външен вид на семейство Харт и според него бе истинска красавица.

Неочаквано в главата му отекна гласът на Едуина и той се върна към миналото, припомнил си думите ѝ отпреди трийсет години.

— Всичко, което притежават семейство Харт, са торби с пари. А, да, и външният им вид, разбира се. Не може да се отрече, че са красиво семейство. От първия до последния.

Брайън никога не забрави думите ѝ, изречени с вледеняващо презрение. Беше произнесла присъдата си на тържеството по случай кръщенето на Лорн и Теса в църквата „Феърли“ в малкото селце долу в полето. Бе останал шокиран от тона ѝ и силно ядосан от отношението ѝ.

Самата Едуина бе от семейство Харт, първородното дете на Ема, вече на повече от деветдесет години, а цял живот бе копняла да е от семейство Феърли. Блеки често подчертаваше, че държанието ѝ е обида за Ема, а Брайън бе напълно съгласен с баща си.

Ала в казаното от Едуина онзи ден имаше известна истина. Семейство Харт наистина бяха запазили красотата си цели четири поколения. Дори мъжете бяха забележителни, а в семейството имаше и други с цвета на Линет. Истината бе, че тя бе точно копие на Ема Харт чак до високото гладко чело.

— Дедко! Защо си дошъл толкова рано? Чакахме те за чая! — извика тя, забелязала застаналия до най-горното стъпало Брайън. Докато изричаше тези думи, се затича към стълбите и застана щастливо усмихната на долната площадка. Двамата бяха много близки още от детството ѝ.

— Не се ли сецаш, че може да ми стане скучно и самотно, докато обикалям онази огромна стара къща в Хароугейт? — отвърна Брайън и заслиза по стълбите към нея.

— Тук сме само ние, малките! И Дезмънд, който е още на легло — обясни тя през смях и се облегна на перилата. — Пола и Шейн излязоха.

Все още му се струваше неестествено, че тя нарича родителите си по име, въпреки че бе така от много години.

— И къде са отишли майка ти и баща ти — попита подчертано той.

— Татко отиде до Хароугейт, за да вземе чичо Уинстън за обяд...

— Сигурно ще ходят в „Барабана и маймуната“ — прекъсна я той.

Тя се усмихна широко.

— Позна, а мама е на пазара в Хароугейт.

— Отбих се при Дезмънд — обясни Брайън. — Баща ти ми спомена, че не бил добре. Къде ходи Емси в ден като днешния? Маргарет каза, че и тя била излязла.

— Емси отиде до селото, за да види новия кон на приятелката си Ан, и спомена, че щяла да остане да обядва там. Затова пък имаш мен, дедко, и двамата с теб ще си хапнем хубаво. Маргарет ще приготви нещо специално за теб.

Брайън се усмихна и черните му очи заблестяха, когато пристъпи в коридора, посегна към любимата си внучка и я притисна в мечешка прегръдка. Много обичаше това момиче. Пусна я, погледна я за момент и отбеляза:

— Днес си истинска прелест, скъпа.

Линет му се усмихна, преплете пръсти с неговите и го поведе през Каменната зала към огромната камина, в която весело пламтяха цепеници.

— Дедко, какво ще кажеш, преди да седнем на масата, да пийнем от любимото ти ирландско уиски? — попита тя, погали го по ръката и му се усмихна топло.

— Няма да откажа, Линет, благодаря ти, миличка.

— Ще те затопли... най-добрият лек в ден като този — отбеляза тя и се отправи към шкафа в един от ъглите, където на поднос бяха подредени най-различни бутилки, чаши и купа за лед.

Брайън остана с гръб към огъня, за да се наслаждава на топлината. Не изпускаше от поглед Линет, усмихнат доволно, докато тя се суетеше, за да му достави удоволствие и да го поглези. Беше така още от времето, когато бе дете и се грижеше като майка за брат си Патрик. „Идва ѝ отвътре — предположи той. — Някой ден, когато се омъжи, от нея ще излезе великолепна майка.“

В този миг мислите му се насочиха към Джулиан Калински. Привлекателен младеж. И умен. Наследник на империята Калински. Ако двамата с Линет се съберяха, щеше да се сбъдне най-съкровено желанието на Ема. Трите клана най-сетне щяха да са свързани в брак. Той искаше да стане така, искаше го и Роналд Калински, както и останалите от семействата Калински, Харт и О'Нийл.

Канеше се да попита Линет за Джулиан, но си спомни, че миналата седмица Шейн го предупреди да не повдига този въпрос. Очевидно всички оказвали такъв натиск върху младата двойка, че

двамата престанали да се виждат; както Шейн се изрази, „за да си починат един от друг“. Май беше най-добре днес да не споменава Джулиан, реши той. Нямаше смисъл да подклажда огъня.

Вместо това се извърна леко и огледа Каменната зала. Беше просторна, с висок таван, пресечен от дървени греди, и бе взела името на местния сив камък, който бе използван навсякъде — и по стените, и по тавана, и по пода, и за фасадата на камината.

Бе на шестнайсет, когато влезе за пръв път в тази зала заедно с Ема и баща си. Тя искаше да им покаже току-що купената къща и двамата останаха поразени от величието ѝ.

— Пропиляно пространство — прошепнала тя на Блеки същия ден, докато оглеждаше просторната зала. После обаче я превърна в един от най-великолепните холове, който той бе виждал през живота си. Въпреки че бе огромна, в нея имаше топлота и уют, защото Ема използва красиви обемисти мебели в яacobински и тюдорски стил, направени от тъмен орех и удобни меки канапета, и кресла.

Брайън имаше чувството, че тук всичко е както в деня, в който Ема го завърши, макар да знаеше, че Пола е променила много неща през годините. Въпреки това тя бе запазила стила на баба си. Също като Ема тя отглеждаше цъфтящи растения, поставени в кашпи в синьо и бяло или в медни кофи. Днес по плотовете на лъскавите дървени маси и конзоли грееха жълти хризантеми, оранжевочервен амарилис и различни видове бели орхидеи, които Пола обожаваше и отглеждаше в оранжерията.

Линет се върна след малко с уискито за него и чаша шери за себе си. Подаде му го и двамата чукнаха чашите си.

— Наздраве — изрекоха в един глас.

Брайън отпи и заговори.

— Предполагам, че нещо те е притеснявало, затова си обикаляла голите поля.

Линет само кимна.

Той се запита дали внучката му не се притеснява за връзката си с Джулиан, затова попита възможно по-небрежно:

— Искаш ли да поговорим?

Тя не отговори веднага, след това колебливо призна:

— Мислех си за Теса. Тревожа се за нея. Истината е, че ме притеснява отношението ѝ към мен, дедко. Напоследък се държи доста

враждебно.

— Че това не е нещо ново — отвърна той и изви учудено побелялата си вежда.

— Наистина не е. Не за пръв път се държи с мен така. Нали помниш колко ме тормозеше като дете. А пък когато сме на работа в „Хартс“, непрекъснато ме командва.

— Бих казал, че се съревновава с теб, Линет.

— Сигурно — съгласи се тя накрая.

Брайън помълча, след това тихо обясни:

— Има таралеж в гащите.

Линет погледна учудено дядо си:

— Какво значи това?

— Нещо непрекъснато я бодне и ръчка. Почти съм сигурен, че се чувства несигурна за мястото си в „Хартс“. Отчаяно търси уверение, че тя ще бъде тази, която един ден ще наследи майка ви.

Младата жена закима енергично.

— Точно така е. Решила е, че ще бъде тя. Очаква да е тя.

— А ти какво мислиш, скъпа? — продължи да подпитва Брайън и тъмните му очи се възряха в нея с огромен интерес.

— Нямам представа какви са плановете на мама. Теса обаче е най-голяма от децата на Пола, следователно правото да наследи поста на мама е нейно.

Брайън категорично поклати глава, след това се протегна, стисна ръката ѝ и я поведе към най-близкото до камината канапе.

— Да поседнем — предложи тихо и след като се облегна на меките възглавници, продължи: — Майка ти не действа по този начин, тя не следва тези правила, нито пък закона за първородството. Сигурен съм, че Пола ще прецени внимателно кой да оглави семейния бизнес. Все пак тя е най-крупният акционер, да не говорим, че е изпълнителен директор.

Тъй като Линет не каза нищо, дядо ѝ добави:

— Да не забравяме, че Ема Хартс я е обучавала много години и това беше нейната политика. Тя даде ключовите постове на онези, които ги заслужават и могат да се справят. Пола ще постъпи по абсолютно същия начин.

— Прав си, дедко, но сам знаеш, че Теса се справя много добре в „Хартс“. Тя ръководи нещата изключително умело.

— Може ли да ръководи магазина на Найтсбридж? Може ли да се справи с цялата верига? — попита Брайън, без да откъсва проницателния си поглед от нея.

Линет прехапа устни и извърна очи, усетила тежкия поглед на дядо си, замислена за разговора с Гидиън по същия въпрос. Беше обсъждала проблема и с братовчедка си Индия, която работеше в „Хартс“. Бяха сигурни, че Теса никога няма да успее да се справи, но не можеше да отрече, че са предубедени, тъй като бяха страдали от Теса, докато бяха деца.

Линет прочисти гърлото си.

— Теса е чудесен ръководител, организирана, практична, справя се с ежедневните проблеми умело, с лекота... — Замълча, припомнила си скандалите между Теса и майка ѝ за предстоящите планове. Вдигна поглед към Брайън и въздъхна. — По дяволите, дедко. Теса ми е сестра и аз я обичам...

— Подозирам, че следва едно голямо „но“, което се отнася за някои неща, свързани с работата ѝ.

— Така е. Както вече ти казах, тя е изключителна, когато трябва да се разрешават ежедневните проблеми. Само че никога не обмисля бъдещето.

— Значи ѝ липсва прозорливост — произнесе присъдата си той. — Човек трябва да е прозорлив, независимо с какво се занимава, но най-вече в търговията, иначе магазинът няма да е за никъде. Най-много да фалира. Това открай време беше една от най-силните страни на майка ти, Линет. Пола разви невероятна интуиция и прозорливост през годините и все още ги притежава. Поне така ми казваше Ема. Прабаба ти беше много горда и без всякакво колебание остави „Хартс“ на майка ти.

— Мама е гениална в много отношения. Трябва да призная, че тя много се подразни от отношението на Теса към проекта ми. Теса мисли, че идеята ми за ретроспективна изложба е смешна, че няма да постигна нищо. Аз съм сигурна, че ще се получи, а и мама ми даде благословията си.

Брайън се намръщи и поклати глава. Помисли малко и прошепна:

— Ретроспективната изложба е верният път и освен че ще привлече хиляди жени, когато са в магазина, те ще похарчат купища пари на етажите за модни облекла.

— Точно така, дедко! Това е идеята, но Теса не е съгласна.

„Или просто не иска“ — помисли, а на глас изрече:

— Най-важното е, че ще има изключителен успех. Не се притеснявай от нещата, които Теса говори и мисли... съобразявай се само с пряката си началничка, а това е майка ти.

Линет кимна.

— Мама е във възторг, че използвам толкова много от моделите висша мода на баба. Тези дрехи са страшно модерни напоследък, а ретроспективата ще покрие цели осемдесет години. Ще привлече много млади жени. Индия е съгласна с мен.

— Я ми кажи, как се справя малката Индия?

— Отлично, дедко, а и тя вече не е толкова малка. Станала е забележителна млада жена.

— И на мен така ми се стори на Нова година. — Той се засмя. — За мен Индия все още е дете. Нали ме разбираш, защото е миньонче, фина, много нежна и женствена.

— Точно така. Но да се върнем на Теса. Гидиън казва, че нямала подход към хората, че не знае какво е съчувствие и състрадание. — Линет се отпусна назад и се намръщи. — Мама открай време повтаря колко е важно да проявяваш състрадание и разбиране към хората, когато си ръководител, а според Гидиън Теса не притежава подобно качество.

— А ти как мислиш?

Тъй като тя мълчеше, Брайън сам отгатна отговора. Знаеше колко ѝ е неприятно да критикува хората. Реши да не настоява за отговор и отново се облегна на възглавниците, загледан в нея. Обзе го неочаквано вълнение и в гърлото му се надигна буца. Пред него не бе Линет О'Нийл, двайсет и пет годишната му внучка, а Ема Харт, каквато бе на двайсет и седем, когато му стана приемна майка. Бе роден през декември 1916 година и биологичната му майка, Лора О'Нийл, бе починала почти веднага след раждането му. Баща му, Блеки, участваше в Първата световна война и за него се грижеше единствено Ема Харт, най-добрата приятелка на родителите му. Тя го взе от болницата и го отнесе у тях, където го отгледа като роден син. Беше гледал нейното лице от люлката, нейното лице бе заобичал още от бебе.

Ето че сега, осемдесет и четири години по-късно, той не можеше да откъсне очи от същото лице. Пред него, разбира се, не бе Ема, а Линет, ала той имаше чувството, че Ема Харт се е преродила; приликата бе невероятна.

— Дедко, добре ли си? Какво е това странно изражение? — попита младата жена.

Брайън изпъна гръб, примигна няколко пъти и ѝ се усмихна. Сложи ръка пред устата си, закашля се и след малко отговори:

— Вкъщи имам снимки на прабаба ти, когато е била на твоята възраст, може би две-три години по-голяма. Същата си като нея, Линет. Имам чувството, че Ема се е преродила в теб. Не само че физически си нейно копие, както предполагам всички ти казват, ами имаш нейните мимики, нейните жестове и мислиш като нея. Притежаваш нейния устрем, нейната амбиция и си изключителна бизнес дама. Ще станеш още по-добра с годините. Той ѝ се усмихна. — Според мен ти си най-добрата.

— Ти си предубеден, дедко.

— Може и така да е. Но ти ще се превърнеш в изключителна... нова Ема Харт.

— Ще се опитам да защита всичко, за което тя се е борила, всичко, което е олицетворявала. Знам, че е била изключително последователна, благородна и етична, че е познавала добре границата между добро и зло и е била забележително справедлива при всяка своя постъпка.

— Такава беше, а ти не ѝ отстъпваш. Казвам ти го съвсем честно, скъпа. — Той пое ръката ѝ в своята. — Готов съм да заложа на теб, Линет. Според мен ти трябва да наследиш фирмата от майка си, когато тя се оттегли. „Хартс“ трябва да е твой.

— Много ми се иска да стане така, но мама е тази, която ще реши.

„Сигурно вече те е избрала“ — каза си Брайън, ала не посмя да сподели с внучката си. Вместо това подхвърли:

— Искане ми се да вземеш снимките на Ема. Ще ти ги донеса следващия път, когато намина.

— Благодаря, дедко, за мен ще бъде удоволствие. Много ще ги пазя.

Миг по-късно влезе забързаната Маргарет и заяви тихо:

— Обядът е готов, господин О'Нийл... Линет. Заповядайте в дневната, ще сервирам там, защото е много по-приятно, отколкото в трапезарията. Нали камината е запалена.

— Благодаря, Маргарет, идваме — отвърна Брайън и се надигна. — Линет ми каза, че ще приготвиш нещо специално за мен. Кажи, какво ще обядваме?

Маргарет се засмя и обясни:

— Нещо, което наистина много обичате, господин О'Нийл. Утре щях да приготвя задушени скариди, но прецених, че днес ще ви доставя удоволствие, като ги поднеса с прясно изпечен черен хляб и масълце; освен това съм направила пай с говежда кайма, запечен с картофено пюре, пюре от пащърнак и грах. За десерт можете да изберете или ябълкова тарта с ванилов крем, точно както я обичате, или фруктова салата с бишкоти и крем.

— Маргарет, гордея се с теб! Всичко ми се струва безкрайно вкусно — отвърна Брайън и се усмихна на икономката, след това се обърна към Линет и добави: — Сериозно се замислям дали да не се пренеса да живея тук.

— Как ми се иска наистина да го направиш! — възкликна с искрен ентузиазъм Линет и го хвана под ръка.

— Много се изкушавам, скъпа, но е най-добре да си остана в Хароугейт. Все пак Блеки е построил къщата и ми се струва, че съм живял там цяла вечност, а и трябва да я пазя за Дезмънд. Когато си отида от този свят, ще бъде негова.

— Дори не споменавай, че ще си отиваш от този свят! — извика внучката му и го побутна към дневната. — Чакай те още много години.

— Надявам се да е така, Лини, но както казваше Блеки, когато прехвърлиш осемдесетте, всеки ден ти е като подарен.

Двамата се настаниха на кръглата орехова маса, разположена в еркера на дневната. Доскоро тук бе кабинетът на Пола, който тя рядко използваше. За това няколко месеца преди Коледа го бе преустроила в малка трапезария за закуски и леки обеда или за следобеден чай. Сега вече всички използваха стаята.

Цветовете, които Пола бе подбрала за дневната, създаваха усещане за настъпваща пролет — бледо ябълковозелено и бяло: зелени

стени, прозрачни щори с изображения на балони на зелени и бели райета на прозорците, пепитена тапицерия в зелено и бяло за столовете около масата. Трийсетте и шест литографии на цветя и каните с жълти и бели хризантеми, подредени на богато гравирани дървени шкафове, и скрин стил „Кралица Ана“ в ъгъла, подчертаваха гамата. И огънят в камината, и малката отоманка, и столовете в розова ленена тапицерия около масичката за кафе пред огъня създаваха допълнителен уют в този снежен ден. Затова обитателите на дома често пиеха чай тук.

Както винаги Брайън се наслаждаваше на избора на Пола. Също както и покойната му съпруга Джералдин снаха му умееше да придаде елегантност на стаите, като успешно избягваше студенината с усета си за удобство и уют.

— За какво се замисли, дедко? — обади се Линет.

Той ѝ се усмихна.

— Нищо важно. Просто... — Замълча, наведе се над масата и попита заговорнически: — Нещо ново около плановете на Пола за рождения ден на Шейн?

Линет кимна.

— Онзи ден ми каза. Тъй като и чичо Уинстън става на шейсет през юни, е решила да направи двойно тържество. Каза ми, че иска да поговори с теб. — Тя го погледна строго, сключила вежди. — Значи още не е разговаряла с теб, така ли?

— Не е... — Брайън замълча, когато Маргарет влезе забързано, понесла поднос; след секунди сервираше задушени скарриди първо пред него, след това и пред Линет.

— Черният хляб и маслото са вече на масата, господин О'Нийл — обяви тя и попита: — Да ви донеса ли нещо друго?

— Всичко е наред, Маргарет — отвърна младата жена. — Много ти благодаря.

Икономката кимна, усмихна се и заситни към вратата.

Брайън взе вилицата и бодна малка розова скаррида.

— Ммм. Великолепни са — заяви след малко. — Двойно тържество, казваш? И къде смята да го направи майка ти?

— Тук, в Пенистоун Роял... — Замълча неуверено, когато забеляза, че изражението му се променя. — Не ти ли допада партито да е и за двамата?

— Напротив! Допада ми много и ми се струва, че наистина е разумно, Лини, миличка. Баща ти и Уинстън са първи приятели още от деца, после като младежи деляха Бек Хаус в Уест Танфийлд. Какви разбойници бяха като малки — разсмя се той. — А после поотраснаха и тръгнаха да гонят момичетата. Бяха красавци.

— И все още са — отвърна бързо тя и се засмя.

— Така е, така е. Само че им подрязаха крилцата! И кой го стори? Любимките на Ема — майка ти и Емили — усмихна се широко Брайън. — Как само хлътнаха и двамата, когато красивите девойки от семейство Харт запърхаха с мигли. — Той поклати глава.

Когато се нахраниха, Брайън се отпусна назад и погледна внучката си. От светлината, която нахлуваше през еркерния прозорец, цветът на косата ѝ изглеждаше стряскащо ярък. Днес кожата ѝ му се стори прозрачна, а тя — съвсем крехка. Въпреки това отлично знаеше каква сила притежава — и умствена, и физическа. Бе надарена и с невероятна воля, и с упоритост, и с много енергия, макар да бе средно на ръст, слабичко момиче.

Щеше да има нужда от всичките си сили, мислеше той, както и от логичния си ум. Теса искаше всичко, беше убедена, че ѝ се полага, и щеше да отстоява онова, което вярваше, че е нейно по право. Интуитивно знаеше, че Пола ще остави всичко на Линет. Това момиче бе дъщеря ѝ от Шейн, голямата ѝ любов, героя от детството ѝ, сродната ѝ душа, а Линет бе желано дете, очаквано с нетърпение, заченато с огромна страст. Освен това Линет бе живото копие на жената, основала династията Харт и забележителната бизнесимперия. Нямаше съмнение, че Линет е слабостта на Пола. Освен това тя бе най-подходящата да заеме мястото ѝ. Бе непоклатима като скала, притежаваше удивителни за възрастта си хладнокръвие и проникателност.

Теса не притежаваше нито заложите на Линет, нито устремността ѝ, така необходими за човека, който щеше да управлява магазини „Хартс“. Умът на Пола бе като бръснач, когато ставаше въпрос за бизнес, и тя отлично разбираше всичко това. Може и да не бе обсъждала въпроса с никого, ала Брайън знаеше, че тя е наясно с недостатъците на Теса.

Още докато Теса бе дете, много преди Шейн и Пола да се оженят, той така и не се поддаде на чара ѝ. Отнасяше се с

предпазливост и недоверие към детето на Джим Феърли, бе забелязал суетата, двуличието и склонността ѝ да лъже. По-късно започна да се дразни, че тя завижда на Линет. Когато пораснаха, Теса едва прикриваше злобата си, мразеше Линет, най-вече заради външния ѝ вид. Това бе просто игра на гени, нещо, което не можеше да се промени.

Омразата на Теса бе насочена и към семейство Феърли, и към Шейн, който я обичаше като родна дъщеря, макар че тя се отнасяше към него като към пастрок, и към Ема Харт. Последното дълго време му се струваше необяснимо, ала накрая успя да разбере причината.

Много скоро щяха да се леят горчиви сълзи, помисли си той и отпи глътка вода. Инстинктът му подсказваше, че Теса е набелязала Линет. Предстояха грозни неприятности. Искаше му се всичко да протече различно, ала знаеше, че е невъзможно.

Картите бяха на масата. Бяха раздадени много отдавна.

— Най-обикновен грип, татко, не съм на смъртно легло — обясни Еван, стиснала слушалката между ухото и рамото, докато посягаше към кутията кърпички на нощното шкафче. — Ще ми мине — добави тя и издуха носа си. — Много поздрави на всички.

— Ще им предам. Чао, миличка.

— Чао, татко.

Щом затвори, Еван се пъкна в леглото и се зави чак до брадичката. Грипът я повали вечерта, когато пристигна от Ню Йорк. Беше сряда. Сега бе събота и тя не се чувстваше по-добре, въпреки че лекарят ѝ бе предписал различни лекарства, които взимаше редовно.

По-добре да остане тук вместо в някой противен хотел, мислеше си тя. Щом реши да дойде в Лондон, баща ѝ настоя да остане в малкия семеен хотел, собственост на стария му приятел Джордж Томас. Като млад баща ѝ живял в Лондон, запознал се с Джордж и се сприятелили. Сега вече бе доволна, че послуша баща си. Джордж, когото почти не помнеше от детските си години, бе прекрасен уелсец, а съпругата му Арлет бе от оправните французойки, които бяха компетентни за всичко. Двамата бяха мили, посрещнаха я много топло, когато пристигна, и ѝ дадоха стая, която бе уютна и много приятна.

Беше на последния етаж, точно под таванските помещения в просторна викторианска къща, преди няколко години превърната в малък, но изключително приятен хотел. Стените на стаята бяха покрити с ненатрапчив пъстър сатениран кретон, внимателно подредени викториански мебели, включително легло с балдахин, където тя се бе сгушила под две олекотени юрганчета. Чувстваше се заобиколена от внимание и обич.

Въпреки нежните грижи на Арлет Еван бе готова на всичко да не е болна. Намерението ѝ бе да отиде в магазин „Хартс“ на Найтсбридж, без да губи нито минута. Там щеше да си запише час за среща с Ема Харт и щеше да използва името на баба си, за да се запознаят. „Следващата седмица — помисли си тя — ще отида при Ема Харт следващата седмица.“

След като Глинис Хюс почина през ноември, Еван се чувстваше изоставена и самотна. Баба ѝ открай време ѝ даваше кураж, умееше да я развеселява, повтаряше ѝ, че може да постигне всичко, което пожелае, стига да си го постави за цел и да работи упорито.

Неочаквано си представи майка си и за секунда се замисли за нея. Някога Мариета Хюс бе талантлив човек на изкуството, ала нещо се обърка и тя изостави кариерата си и в много отношения се отказа от живота.

Когато Еван съобщи на баща си, че смята да замине за Лондон за година, той се зарадва. Но в същия миг забеляза тъгата в очите му и младата жена веднага разбра, че ще липсва най-много на него. Майка ѝ едва ли щеше да усети, че я няма. Мариета не бе забелязала, че се е преместила в Ню Йорк, а това бе преди цели седем години.

В онзи ден в средата на декември тя размисли и каза на баща си, че може би няма да замине. Само че той настоя да използва една творческа година, както се изрази, и ѝ напомни, че преди трийсет години и той е постъпил като нея, върнал се в Лондон, където бе роден по време на Втората световна война. Тогава се запознал с майка ѝ, по онова време студентка по изкуства в Кралския колеж. Мариета Глен беше красиво русо момиче от Калифорния, в което той се бе влюбил до полуда. Двамата се бяха оженили в Лондон.

— Не забравяй, че си родена там — бе напомнил той на Еван.

След като поговориха за Лондон, Еван довери на баща си последните думи на баба си. Стори ѝ се, че той силно се изненада, че се почувства също толкова объркан, колкото бе и тя, когато чу посланието.

— Ема Харт сигурно е много стара. Смътно си спомням, че веднъж мама ми каза, че двете се били запознали по време на войната, малко преди да се запознае с нейното прекрасно войниче Джо, както наричаше баща ми, и да се премести в Америка. Това сигурно го знаеш... разказвали сме ти историята. Едва ли ще си спомни името на майка ми, затова не се натъжавай, ако не излезе нищо.

Беше му обещала да не позволи нищо да я натъжава по време на пътуването и говореше много сериозно. Баща ѝ я бе прегърнал и ѝ бе казал колко държи на нея. След това бе обяснил, че няма да има никакъв проблем да започне работа в Лондон, тъй като имаше двойно гражданство, също като него. Тя бе родена в Англия от баща

американец, също роден във Великобритания, и американска майка и имаше законно гражданство и от двете страни на Атлантика.

Най-сетне определи датата на заминаването и баща ѝ се уговори със стария си приятел Джордж, като подчерта, че може да приема Джордж и Арлет като част от семейството.

— Забавлявай се, но най-вече искам да си щастлива, Еван — каза ѝ той широко усмихнат и отново я притисна до себе си. — Животът е прекалено кратък, за да се отдаваме на тъгата и нещастieto.

Този ден си каза, че баща ѝ е великолепен и невероятно смел. Беше весел човек, през повечето време с уравновесен характер, въпреки трудностите с майка ѝ. Какво бе пречупило психиката на майка ѝ? Често си задаваше този въпрос, ала така и не успя да открие отговора. Знаеше, че има жени, които се наслаждават, когато са болни, ала нито една жена не би изпаднала по свое желание в маниакалнодепресивно състояние.

Лекарите на майка ѝ непрекъснато ѝ предписваха лекарства и тя ги взимаше по схема. Въпреки това бе обгърната от плътната пелена на депресията. Дали? Еван често се питаше дали понякога майка ѝ не се преструва, за да се откъсне от съпруга си, от всички тях, за да избяга от отговорност. Щеше да е ужасно, ако се окажеше истина.

„Искам да изживея живота си на пълни обороти — мислеше си Еван. — Искам да последвам мечтите си, да осъществя амбициите си. Искам да изградя кариера в модата, отдавна копнея за това. Искам да се запозная с някой чудесен човек, да се омъжа, да имам деца. Искам живот. Искам да имам собствен живот.“

Сгушена под юрганчетата, Еван бе унесена в мислите си.

Не бе сигурна дали ще намери щастието в Лондон, но си струваше да опита. Тъкмо затова бе дошла, за да посрещне предизвикателството, да потърси съдбата си. Това бе градът, в който бе родена, в който бе живяла, докато стане почти на четири. Тогава родителите ѝ се бяха върнали в Ню Йорк, а малко след това се бяха преместили в Кънектикът. Там осиновиха Илейн и Ангарад, първо едната, а година по-късно и другата. На майка ѝ бяха направили хистеректомия, ала тя искаше още деца.

Оуен Хюс се грижеше за семейството си в просторна стара къща в Кент, понякога с помощта на майка си, докато управляваше доходоносния си бизнес с антики. Бе тръгнал по стъпките на баща си,

Ричард Хюс, който бе научил сина си на всичко, което знаеше, а Оуен бе продължил да учи, за да натрупа колкото е възможно повече знания.

Баба й и дядо й доведоха Еван отново в Лондон, когато бе на дванайсет. Ричард бе дошъл, за да купи антики, и бе поканил Глинис и Еван да го придружат.

Част от времето двете с баба й търсеха красиви старинни предмети, пътуваха до провинциални градчета недалече от Лондон или отиваха с кола до Глостър или Съсекс. За нея бе истинско приключение и всяка секунда й се бе сторила неповторима.

Двете с баба й понякога оставаха сами, тъй като дядо й сключваше сделки с други антиквари и тогава баба й я водеше да разгледа замъците Уиндзор и Хамптън Корт или ботаническите градини „Кю Гардънс“. Баба й я запозна с британската история, също и с уелската история, защото знаеше много факти, а и умееше да разказва.

Онова лято времето бе божествено и тримата се наслаждаваха на всяка минута прекарана заедно. Дядо й обожаваше театъра, затова ходеха да гледат пиеси в Уест Енд, а веднъж вечеряха в хотел „Савой“, в елегантната зала с изглед към Темза; друга вечер дядо й ги заведе в „Рулс“, стар и много известен ресторант, който двамата с баба й предпочитаха. Никога не забрави тези прекрасни места.

След почти две седмици в Лондон те пресякоха Ламанша и заминаха за Франция. Дядо й бе експерт по английски мебели от джорджианската епоха, а също така познаваше отлично английския и европейския порцелан. Това бе основната причина за пътуването им до Франция... да открият рядко срещан порцелан в отлично състояние.

Баща й бе научил всичко за старинните мебели и английския и европейския порцелан от дядо й.

— Учех се от най-добрия — често повтаряше Оуен, който сега бе водещ експерт в тази област. С течение на годините си бе създал име и хората го търсеха, за да разговарят с него. Еван знаеше, че баща й много обича антиките и че работата му бе помогнала да оцелее.

Най-малката от тях, Ангарад, бе доказала, че има талант да забелязва „добрите предмети“, както се изразяваше баба й. Щом разбра, че има „набито око“, Оуен взе дъщеря си на работа в магазина в Ню Милфорд и тя работеше там част от седмицата.

Илейн, средното дете, бе човек на изкуството и държеше малко ателие близо до дома им в Кент. Картините ѝ бяха изложени в галерията, която баща ѝ направи в магазина в Ню Милфорд, и се продаваха забележително добре. На хората им допадаха съвършено предадените на платно пейзажи, сцени край брега и най-вече платната на майки с деца.

В известен смисъл, докато растеше, Еван възприемаше Глинис за най-добрата си приятелка, особено в края на пубертета. На седемнайсет се премести да живее при баба си и дядо си в Манхатън и шест месеца по-късно, когато навърши осемнайсет, постъпи в Института по технология на модата на Западна дваисет и седма, където записа моден дизайн, което бе призванието ѝ.

Неочаквано мислите ѝ се насочиха към завещанието на баба ѝ. Двамата с баща ѝ останаха силно изненадани. Глинис бе оставила почти четиристотин хиляди долара, сума, която ги поразя.

— Откъде са се взели? — бе попитала Еван баща си, след като си тръгнаха от кантората на адвоката.

Оуен бе вдигнал рамене.

— Откъде да знам, миличка. Майка ми открай време беше пестелива и се справяше добре в бизнеса. Тя се оправяше със счетоводните книги в магазина на татко години наред, умееше да смята, поне той така ми казваше. Знам, че от време на време се пробваше на борсата. През годините е натрупала някоя и друга пара, но беше предпазлива, да не говорим, че пестеше от почти всичко. Предполагам парите са... спестяванията ѝ.

Оуен бе получил най-голям дял от парите и апартамента на майка си, който Глинис бе наследила след смъртта на Ричард преди няколко години. Имаше прилични суми за Илейн и Ангарад, а Еван бе получила трийсет хиляди долара, много повече от останалите две деца. Ала тя бе най-голямата ѝ внучка и останалите проявиха разбиране. Малкото бижута на баба ѝ и различните дрънкулки бяха и за трите. Глинис бе оставила няколко изящни бижута на майка им, очевидно за да не изключва напълно снаха си от завещанието.

„Следвай мечтите си“ — ѝ бе казал баща ѝ. Щеше да се опита. Баба ѝ се бе погрижила за това. Еван успя да си купи билет до Лондон, без да моли баща си за пари, и бе много благодарна.

Предсмъртните думи на баба ѝ отново прозвучаха в главата ѝ и тя се запита дали Ема Харт не е бъдещето ѝ. Какво бе искала да каже Глинис? Трябваше да чака до следващата седмица, преди да разбере.

Стана от леглото и отиде до скрина близо до камината. Отгоре бе подредила богата колекция семейни снимки. Взе една, правена тук, в Лондон, на която бе заедно с баба си и дядо си, когато бе на дванайсет.

Остана загледана в снимката. Зад тях се виждаха портите на Бъкингамския дворец. Денят бе слънчев и тя бе присвила очи срещу слънцето, облечена небрежно в панталони в цвят каки, бяла блуза и бели гуменки. Усмихна се на момиченцето и си каза, че е изглеждала доста непохватна с дългите крака и кльошавите рамене. Косата ѝ бе подстригана на черта, с къс бретон до средата на челото, прическа, която никак не ѝ отиваше. Разбираше го едва сега, а тогава дори не бе имала представа.

Дядо ѝ, висок, със стегната войнишка стойка, бе с черно сако и сиви панталони и изглеждаше изключително елегантен в бледосинята риза и тъмносинята вратовръзка. Косата му бе силно прошарена, а светлосивите му очи блестяха на издълженото сбръчкано лице. Бе все още красив мъж, също както на младини.

Баба ѝ изглеждаше забележително. По онова време бе на шейсет и пет и отдавна бе престанала да си боядисва косата. Недокоснатото от възрастта лице бе обрамчено от сребристи коси, а сините ѝ очи изглеждаха проникателни. Широката усмивка, която Еван познаваше и обичаше още от малка, грееше от снимката и разкриваше много топлина.

Бабите и дядовците бяха важни. Тя отлично разбираше това. Единствено благодарение на тях човек разбираше кой е в действителност, откъде е, кои са най-важните неща. В същия смисъл пращадците и прабабите бяха също толкова важни, защото онова, което научиш за тях, ти позволява да разбереш по-добре бабите и дядовците, родителите си и себе си. Човек носеше гените им, но също така надеждите, мечтите и стремежите. Всички тези елементи са в теб, част от кръвта, която носиш. Когато научеше достатъчно за миналото на семейството си, човек знаеше в каква посока да поеме, мислеше си тя, и разбираше какво може да постигне. Така животът придобиваше смисъл.

Бе дошла тук заради баба си. А следващата седмица, ако можеше да ѝ вярва, щеше да се изправи пред бъдещето в деня, в който влезеше в „Хартс“ на Найтсбридж. Имаше доверие на Глинис, също както тя винаги бе вярвала в нея.

В късния следобед Линет се качи на тавана в източното крило на Пенистоун Роял. През последните няколко месеца прекарваше уикендите тук и почти бе приключила с каталогизирането на дрехите на Ема от линията висша мода.

След като си отключи, тя влезе, запали лампата и за момент остана неподвижна, а на лицето ѝ се разля доволна усмивка. Таванът бе специално място за нея, още повече след като бе подредила всичко, както искаше. Най-уникалното тук бе размерът на подпокривното пространство. Не беше тясно, нямаше скосявания при стрехите, както бе при повечето къщи.

Просторното пространство със сравнително висок покрив било преобразувано преди много години от прабаба ѝ. Ема настояла стените да бъдат облицовани с кедрова ламперия, да се сложи мокет на пода и да се прокара електрическа инсталация. Били проектирани стойки за дрехи и дълбоки шкафове, в които да се побират кутии с различни размери и по този начин да бъдат предпазени от прах. Накратко казано, Ема бе създала великолепен склад за всичките си дрехи и аксесоари, като обувки, шапки, ръчни чанти и бижута за дрехи.

Докато оглеждаше, Линет се поздрави за реорганизацията, която двете с братовчедка ѝ Индия Стандиш бяха направили през последните няколко месеца. Когато майка ѝ я накара да оправи бъркотията на тавана, не ѝ трябваше много време, за да разбере, че няма никаква бъркотия. Основният проблем бе, че стойките бяха поставени прекалено близо една до друга и на тях висяха различни костюми и тоалети. Двете с Индия прецениха, че има един-единствен начин да подредят дрехите, след като първо разместят както трябва стойките. Подредиха дрехите по дизайнери вместо по видове облекла, както бяха направили майка ѝ и леля Емили преди няколко години. Сега дрехите на всеки дизайнер бяха закачени на една или повече стойки, а името бе изписано с едри букви.

Линет открай време се питаше защо са останали толкова много облекла. Още като дете обичаше да ги разглежда, да се наслаждава на

бродериите, да докосва красивите шифони, сатени, коприни и кадифета.

Прабаба ѝ бе имала великолепен вкус и бе съхранявала всичко така, че да се запази в почти безупречен вид, а по-късно Пола и Емили се бяха постарали да продължат традицията. Преди няколко години майка ѝ инсталира климатик, който държеше на сравнително ниска температура през цялата година, за да се запазят дрехите.

Тоалетите се съхраняваха в специални памучни чували за дрехи с ципове, които ги предпазваха от прахта, ала двете с Индия извадиха голяма част, за да решат какво да правят с тях. Линет ги оглеждаше внимателно, докато минаваше между закачалките; остана удивена, че може да използва почти всички дрехи на баба си на ретроспективната изложба, тъй като тя щеше да отрази период от осемдесет години.

Бяха запазени тоалети на Ема още от 1920 година, изработени от известни дизайнери. Най-много харесваше тримата френски дизайнери от периода на славата им — Пиер Балмен, Кристобал Баленсиага и Кристиан Диор. Бе купувала от „Вионет“ и „Шанел“ в Париж, от „Харди Еймис“ в Лондон, от френско-американската дизайнерка Полин Трижер, която се бе установила в Ню Йорк, и от руската дизайнерка Валентина, чиято модна къща бе също в Ню Йорк чак докато се пенсионира през 1957 година. Ами прелестните аксесоари! Те бяха истинско съкровище на елегантността и изтънчеността.

Линет знаеше, че без всякакъв проблем ще довърши каталогизирането още утре. Сега вече имаше конкретна цел — да открие липсващата официална рокля, за която ѝ бе казала леля ѝ Емили миналата седмица. Тя бе попаднала на нея преди години в апартамента на Ема на Белгрейвия Скуеър и я бе използвала в ревю, организирано от Пола в началото на седемдесетте, наречено „Модна фантазия“.

— Трябва да я използваш — бе казала Емили на Линет. — Не вярвам да се е загубила, просто е пхната някъде. Тъй като не е в Лондон, обзалагам се, че е на тавана в Пенистоун Роял. Търси голяма плоска кутия за рокли с етикета на Харт отгоре, доста поизбелял. Аз я открих в тази кутия и я върнах в нея, доколкото си спомням. Както знаеш, роклите с мъниста са тежки, тежестта разтяга плата и дрехата губи формата си. Затова съм сигурна, че не е в някой от чувалите.

Емили ѝ бе описала роклята.

— Тънък бледосин шифон, обсипан с хиляди ситни мъниста в бледосиньо и смарагдовозелено. Великолепна е. А, да, има и смарагдовозелени копринени обувки от „Пине“ в Париж.

Линет мина покрай първите стойки със закачалки и се насочи към дългата работна маса, за да остави върху нея кошницата с необходимите за работата ѝ пособия. Примъкна стълбата към един от високите шкафове, отвори вратите и се покачи. Наведе се напред и изтегли голяма кутия, ала няколко други изпопадаха на пода. Слезе и остави кутията на масата. Предположи, че роклята не е вътре. Беше доста тежка и когато вдигна капака, видя, че в нея са прибрани кутии за обувки, плътно притиснати една до друга.

В този момент мобилният ѝ телефон иззвъня. Тя бръкна в кошницата, за да го извади.

— Ало?

— Аз съм — заяви братовчед ѝ Гидиън.

— Здравсти, Гид. Къде си?

— В конюшните в Мидълхам. Звъннах в къщата и Маргарет ми каза да те потърся на мобилния. Къде си се завряла? Гласът ти като че ли идва от луната.

Тя се разсмя.

— Почти. На тавана съм.

— Господи, от години не сме се качвали там горе... да поиграем със старите неща.

— Не говоря за този таван, глупчо. В Източното крило съм, където са старите дрехи на баба. Търся една вечерна рокля, за която ми каза майка ти миналата седмица.

— А, да. Големият ти проект в действие. Осемдесет години елегантност и стил — отвърна насмешливо той.

— Не ми се присмивай, Гидиън. Ретроспективата ще привлече много клиенти на етажите за мода, което означава, че продажбите ще скочат.

Той бързо отстъпи, защото знаеше колко сериозно приема тя работата си. Възкликна:

— Сега ти си глупачето. Идеята ти е страхотна и изобщо нямах намерение да ти се присмивам.

— Не съм и помислила подобно нещо, Гид. Нали ще дойдеш довечера?

— Разбира се. Тъкмо затова ти звънях. Я кажи, удобно ли е да доведе някого? Майка ти ще има ли нещо против?

— Разбира се, че не. Знаеш колко обича да се прави на майка на всички и кани целия свят да сподели с нея храната ѝ. Кого ще доведеш?

— Истината, Линет, е, че ще доведе Джулиан.

— Калински!

— Да не би в живота ти да се е появил някой друг Джулиан?

— Не, но той вече не е част от живота ми. Мама няма да има нищо против да го доведеш, но аз определено имам.

— Стига, Линет, признай колко държиш на него.

— Колко, Гид?

— Ти го обичаш.

— Да, така е..., но аз обичам и теб. Обичам те като братовчед, като по-голям брат.

— Лъжкия!

— Не съм лъжкия. Израснали сме заедно и знаеш много добре, че отношенията ни с Джулиан са братски.

Гидиън нищо не каза и тя тъкмо започваше да се пита дали връзката не е прекъснала, когато той заговори отново:

— Джулиан говори друго за връзката ви.

— Измисляш си, Гидиън Харт.

— Не си измислям. Знаем със сигурност, че той те обича по най-сексуалния, романтичен начин, по който един мъж може да обича жена.

— Това ли ти е казал?

— Да. Горещо-долу. Честна дума — отвърна Гидиън, този път напълно сериозно.

— Знаем си аз, че мъжете са по-големи клюкари от жените — измърмори Линет. — И какво друго каза той?

Джулиан не обърна внимание на заяждането ѝ.

— Струва ми се, че иска да ти го каже лично.

— Кога?

— Довечера.

— Той сега при теб ли е? — попита тя.

— Не, отиде да види дядо си. Сър Роналд не се чувствал добре. Джулиан е отседнал при нас в Мидълхам.

Тя замълча. Сърцето ѝ биеше лудо.

— Кажи най-сетне, може ли да го доведе на вечеря или не? Хайде, знаеш, че ти се иска да го видиш.

Линет се поколеба, след това каза:

— Няма проблем. Мама и без това е поканила доста хора.

— Така ли? — притесни се Гидиън. — Кой ще бъде?

— Дядо е тук за уикенда, така че ще има още един О'Нийл, което ще рече, че ще бъдем шестима, ако Дезмънд и Емси се появят. След това Емили и Уинстън...

— Знам, че нашите са поканени — прекъсна я той.

— Индия каза, че ще се опита да долети от Лондон, за да ми помогне с окончателното каталогизиране и подреждане на дрехите, но засега я няма. А, да, мама спомена, че и леля Аманда щяла да дойде.

— Трябваше да отседне у нас, но и тя още не е пристигнала.

— Бурята не беше страшна. Значи Аманда просто закъснява, не се е загубила в снежната виелица. А, между другото, Гид, доколкото си спомням, мама е поканила Анита Шо, за да сме поравно.

— Господи, дано да не е! — възкликна той. — Не мога да търпя това момиче... Майка ти няма ли най-сетне да престане да се опитва да ме сватосва с тази или онази. На мен ми е добре и така. Живея си като прословут заклет ерген.

Линет се засмя:

— Някой ден някоя ще те пипне, Гид.

— Нали ще кажеш на майка си, че ще доведе Джулиан?

— Ще ѝ кажа. Слушай, шегувах се за Анита. Не е поканена. Според мен мама се е отказала да ти търси съпруга. Май ще се наложи да разчитаме на някоя напълно непозната, която да те омотае в мрежите си.

— Как ли пък не! — отвърна разпалено той и се изкиска. — До довечера, значи, и не се преуморявай.

— Чао, Гид — отвърна тя.

За момент Линет остана облегната на стълбата; мислеше за Джулиан. Питаше се дали не бе направила грешка, като позволи на братовчед си да го доведе на вечеря. През последната година се чувстваше напълно обърквана по отношение на връзката им и затова

преди шест месеца се отдръпна. Той се съгласи, че имат нужда от малко време, за да си починат един от друг, и двамата решиха да се разделят.

Въпреки че семействата им бяха близки, те се срещнаха един-единствен път, на Коледа в Пенистоун Роял. Също като Теса Джулиан бе избягал при първа възможност, но той поне го направи деликатно.

Тя затвори очи и си го представи. Висок, строен, мургав красавец с най-пронизващите сини очи, които някога бе виждала. Леденостудените му сини очи, както ги наричаше Линет, когато той се ядосаше. В този момент я прободде копнеж по него и тя трепна. Той бе част от живота ѝ открай време, още от бебета, и неделима част от съзнателния ѝ живот, откакто навърши петнайсет. Липсваше ѝ...

— Много се извинявам за закъснението.

Линет отвори стреснато очи и се отгласна от стълбата. Братовчедка ѝ Индия бе застанала на вратата, също като нея понесла пазарска кошница, вдигнала очилата с костени рамки така, че да повдигнат гъстите бледоруси къдрици.

Индия бе на двайсет и седем, но изглеждаше значително по-млада и притежаваше ненатрапчива изискана красота. Имаше големи блестящи сребристосиви очи и изразително чувствително лице, което напомняше за семейство Феърли. Във вените ѝ течеше тяхната кръв. Нямахше съмнение, че Индия бе най-обичаната в семейството; тя бе мила и много внимателна, с нежно сърце, готова винаги да прояви разбиране. Всички я обичаха.

Намръщи се леко и попита:

— Какво не е наред, Линет?

— Всичко е наред. Защо?

— Струваш ми се пребледняла и малко нещо... разтревожена.

— Нищо важно, Индия — отвърна Линет, пъкна мобилния телефон в джоба на зелените тесни панталони и продължи по-уверено: — Свалих тази огромна кутия на масата и другите неща изпопадаха. Дай да ги съберем. Може да се окаже, че липсващата рокля е в някоя от тях.

— Не се притеснявай, миличка, ще я открием — прошепна със спокойния си глас Индия, в който се прокрадваха напевни нотки и намекваха за детството ѝ, прекарано в имението Клонлъфлин, собственост на баща ѝ, Антъни Стандиш, граф Дънвейл.

Тя остави кошницата на масата и добави:

— Почти съм сигурна, че ще успеем да приключим до утре вечер, така че няма защо да се притесняваш.

— Дано. В понеделник сутринта трябва да се връщаме в Лондон. Рано сутринта. В магазина ни чака много работа, Индия. — Докато обясняваше, Линет пренасяше една от големите кутии на масата. Индия посегна към друга.

Двете внучки на Ема Харт започнаха да преглеждат плоските кутии. Час по-късно все още не бяха открили роклята с мънистата.

— Не може да се изпари. Трябва да е някъде тук — обърна се Линет към Индия. — Дай да погледнем в големия вграден гардероб в малкия таван — предложи и премина в съседното помещение.

Индия забърза след нея.

— Струва ми се, че старият гардероб е пълен с кожени куфари, които са били на баба.

— Не си спомням да е имало куфари — отвърна учудена Линет. — Кой ли ги е сложил вътре?

— Кой знае. Леля Емили може да е прибрала роклята в някой от тях.

— Беше сигурна, че е върнала кутията на мястото ѝ, била с избелял етикет на „Хартс“. Може и да се е объркала — обясни Линет през рамо. — Малко ли години са минали оттогава.

— Нищо чудно — прошепна Индия.

След малко двете братовчедки бяха в малкия таван и оглеждаха рафтовете във високия гардероб. Беше пълно с кутии. На по-ниските рафтове бяха подредени няколко кожени куфара.

Младите жени не губиха време да вадят кутиите една по една и щом Линет видя една с избелял етикет на „Хартс“ на капака, възкликна:

— *Voila!* Обзалагам се, че е тук! — Вдигна бързо капака и погледът ѝ попадна на блестящата красота в бледосиньо и смарагдовозелено. — Открихме я! — въздъхна доволно, извади роклята от кутията и я вдигна към светлината. — Нали е прелестна, Индия? — Притисна обсипаната с мъниста рокля до себе си и наведе глава, за да я огледа.

— Баба сигурно е предизвикала истинска сензация, когато я е облякла — отбеляза Индия. — Представяш ли си я с червената коса и

зелените очи. Като гледам, и на теб няма да ти стои никак зле. Цветовете страшно ти отиват. Знаеш ли, Линет, създава ефекта на море с преливането на синьото и зеленото. — Тя се усмихна широко. — Сякаш от нея излизат вълни. Защо не я запазиш за себе си. Ти обичаш тези дрехи повече от всеки друг.

— Прекалено е ценна — отвърна през смях Линет. — Ушита е много хитро, затова изглежда така, сякаш прави вълни — обясни и внимателно положи роклята върху дългата маса. Наведе се, за да огледа бродерията и как е изпипана. Остана силно впечатлена, че роклята е почти като нова.

Междувременно Индия направи друго откритие. Тя възкликна:

— Линет, бързо ела да видиш!

— Какво? — попита братовчедка ѝ, все още неспособна да откъсне поглед от прелестната вечерна рокля.

— Този куфар е бил на баба. Отворих го и вътре намерих по-малък, надписан „Поверително и лично“. Името ѝ е на етикета. Има и ключ, вързан за дръжката.

— Какво има в малкия куфар?

— Не знам, още не съм го отворила. Нали на него пише „Поверително и лично“... — Индия замълча, докато се опитваше да отвори куфара с малкия ключ. След това прошепна: — След като прабаба ни е мъртва от години, не виждам защо да не вдигнем капака.

— Разбира се — отвърна убедено Линет.

— Линет, остави, моля те, роклята и ела да погледнеш какво открих. Много те моля.

Сепната от настойчивостта в гласа на братовчедка си, Линет коленичи пред вградения гардероб.

Отпусна се и проследи погледа на Индия.

— Господи! — Покри уста с ръка. Очите ѝ се разшириха, тя посегна и докосна подвързаните в кожа тетрадки, подредени една до друга в малкия куфар. Сърцето ѝ спря за миг. Най-сетне промълви със страхопочитание: — Дневниците на Ема Харт от военните години. Индия, каква находка само! — Посегна към един и прочете датата, изписана в златно върху черната подвързия. — Хиляда деветстотин трийсет и осма. Много преди да се родим, още отпреди родителите ни да са родени. Господи...

— Истинско съкровище — възкликна Индия. — Чак до 1947 година. Видя ли?

Линет кимна, след това се опита да отключи дневника от 1938 година, който държеше. Отвори се лесно. Канеше се да надникне вътре, ала се поколеба, след това решително го затвори.

— Радвам се, че не прочете нищо — отбеляза нервно Индия. — Знам, че баба е починала, преди да се родим, но да ѝ четеш дневниците, е намеса в чужд живот, нали така, Лини?

— Точно така. Според мен мама трябва да вземе решение какво да прави с тях. Все пак тя е главната наследница на Ема. Първо трябва да ги види Пола. Щом приключим тук, ще ѝ ги сваля.

— Точно така, това е най-разумното.

Линет върна дневника на мястото му, след това бавно прокара ръка по десетте тетрадки. Замисли се и на лицето ѝ се появи отнесено изражение. След няколко секунди тя отново насочи вниманието си към дневниците. Всичките бяха подвързани в черно, годините бяха изписани в златно и тя бе сигурна, че нито един не е заключен. Не се съдържа и се запита какви ли тайни крият страниците. Копнееше да ги прочете, ала вродената ѝ почтеност не ѝ позволяваше да погази вратата, която майка ѝ ѝ имаше. В семейството се спазваше златното правило всичко за Ема Харт първо да минава през Пола, глава на династията Харт.

Честта задължаваше Линет да се съобрази с този семеен закон.

Макар да бе на петдесет и седем, Пола Макгил Харт О'Нийл изглеждаше по-млада. Гъстата ѝ черна коса, обрамчваща високо гладко чело, бе все още с цвета на гарваново крило, макар да признаваше, че напоследък изглежда така благодарение на помощта на фризьорката. Очите бяха най-забележителната ѝ черта — наситеновиолетови, подчертани от тъмни мигли. Открай време издаваха както изключителната ѝ интелигентност, така и мъдростта, и готовността да прояви състрадание и разбиране.

Седеше в хола на горния етаж в Пенистоун Роял заедно с братовчедка си Емили Харт, ала мислите ѝ бяха насочени към дъщеря ѝ Линет и Джулиан Калински, за когото по едно време си мислеше, че Линет ще се омъжи. Искаше ѝ се дъщеря ѝ да споделя повече с нея, искаше ѝ се Линет да не прибегва до такива импулсивни и драстични решения, без да се посъветва с нея. Ала навремето, когато тя бе на двайсет и няколко, също бе вироглава и си въобразяваше, че знае всичко.

Колко бе хубаво да си млад и импулсивен, убеден в правотата на всичко, което вършиш. Беше се омъжила съвсем млада за Джим Феърли и после, когато разбра, че сърцето ѝ принадлежи на Шейн О'Нийл, съжеляваше. Накрая намери щастието с Шейн. Двамата бяха женени вече цели трийсет години и любовта им ставаше по-дълбока с всеки изминал ден.

Емили сякаш бе прочела мислите ѝ, когато заговори:

— Според мен, Линет и Джулиан са създадени един за друг, също като вас с Шейн...

— И вас с Уинстън — прекъсна я Пола и се отърси от мислите за дъщеря си.

— Така е. Както и да е, исках само да кажа, че искрено се надявам двамата да го разберат в най-скоро време. Колко ще бъде хубаво да вдигнем лятна сватба, на която да присъстват и трите клана.

— Ето, виждаш ли, Емили! — възкликна Пола и поклати глава. — И ти повдигаш въпроса за клановете. Но всъщност си права, би

било наистина хубаво. Да не забравяме, че Гидиън още е ерген и това ме тревожи.

— Той не се задържа с нито една от жените, с които излизаше. Аз ги наричам мимолетни връзки — измърмори Емили.

— Просто още не е срещнал подходящата жена — успокои я Пола. Надигна се от стола и пристъпи напред.

Емили я проследи с поглед. Каза си, че тази вечер братовчедка ѝ изглежда много красива с новата къса прическа, слаба, изтънчена и млада. Беше с дълга права аметистова вълнена пола и поло в същия нюанс, който подчертаваше очите и косата ѝ. Дрехите бяха съвсем семпли, дори строги, ала отиваха на Пола, тъй като тя бе слаба и висока.

На Емили ѝ се искаше да има нейната фигура, но колкото и да се опитваше, си оставаше закръглена. Нищо чудно, че Пола шеговито я наричаше Поничка, когато бяха малки. И до ден-дневен се опитваше да се пребори със склонността да качва килограми.

Докато растяха, нито веднъж не си бяха казали дума накриво, нито се бяха скарали, въпреки че се случваше осемгодишната Пола понякога да направи забележка на петгодишната Емили, когато оставаха в „Херънс Нест“, вилата на Ема в Скарбъро, тъй като по онова време тя бе истинска „напаст“, както се изразяваше Пола. Братовчедки и първи приятелки, които си доверяваха всички тайни, те се опираха една на друга, когато се сблъскваха с трудностите и превратностите на съдбата.

Двете бяха отгледани от Ема, тя ги бе обучавала и двете заедно управляваха империята ѝ. Бяха предани на паметта на баба си и поддържаха жив спомена за нея.

Пола спря пред вратата на спалнята, свързана с горния хол.

— Искам да ти покажа нещо, преди да пристигнат останалите.

— Какво?

— Линет и Индия са ги открили на тавана...

— Прословутата рокля! — прекъсна я доволно Емили.

— А, и нея са я открили, но са се натъкнали на нещо много по-важно.

— Казвай, де, събуди любопитството ми. — Емили се отпусна назад, без да крие нетърпението си.

След малко Пола се върна с малкия черен кожен куфар, в който бяха дневниците. Постави го на масичката за кафе, наведе се и вдигна капака.

— Ето — заяви и надникна през рамото на братовчедка си.

— Какво е това? — попита любопитно Емили.

— Дневниците на баба. От 1938 до 1947 година. Десет са и са запазени. Предполагам, че ги е съхранявала години наред, затова са в толкова добро състояние.

— Господи, каква находка! — извика Емили, приведе се напред и се загледа в черната кожа със златни цифри. — Къде са били през всичките тези години? Как са успели момичетата да ги открият? Ние с теб защо не ги намерихме? — Погледна Пола и се намръщи. — Как така сме ги изпуснали?

— Хубаво ще се посмееш, като ти кажа къде са били, Емили.

— Казвай къде.

— В дрешника до кабинета на партера.

— Да не би да говориш за стаята, която сега е дневна? — попита Емили.

— Именно. Стояли са там години наред. Този куфар и още пет, цял комплект за багаж от „Аспре“. Баба използваше кабинета всеки ден, когато идваше в Пенистоун Роял. Тя ги е прибрала вътре. Този куфар е бил в друг, по-голям, иначе щях да забележа надписа „Поверително и лично“. Както и да е, аз ги преместих, когато оправях стаята преди няколко месеца.

— Не погледна ли какво има вътре?

— Не. Защо? Не бяха тежки. Предположих, че баба ги е сложила тук, защото в килера за багаж не е имало място. А там наистина няма място. Оказва се, че тук е било много удобно място. Никога не съм се замисляла за тях, дори по времето, когато ползвах кабинета. Накарах Маргарет да ги свали в мазето, когато оправях стаята.

— А как са се озовали на тавана?

— Маргарет ги е качила. Преди две седмици мазето се наводни, тя се сетила за куфарите, докато местела останалите вещи. Знаела, че са здрави, почти неизползвани, и ги прибрала на малкия таван, в първия шкаф, в който намерила място.

— Добре, че го е сторила. Ако не, и куфарите, и дневниците, щяха да са съсипани.

— Права си, имаме късмет, че е била толкова бърза.

Емили отново погледна отворения куфар, а сетне вдигна очи към братовчедка си.

— Прочете ли някой?

— Не съм. Линет ми ги донесе преди два часа.

— Ще ги прочетеш ли?

— Някой ден.

— Може ли да надникна? — попита Емили. — Много съм любопитна.

Пола се поколеба, след това кимна.

— Добре, щом толкова ти се иска.

Емили се протегна и извади дневника, надписан „1938“, отвори го и погледна първата страница. След това безмълвно го подаде на Пола.

Пола прегледа страницата със същото любопитство, което бе завладяло Емили, и прибра тетрадката в малкия куфар.

— Според мен не бива да четем тези...

— Разбрах, прекалено лични са. От друга страна, Пола, имам чувството, че баба няма да има нищо против, ако ги прочетем. Струва ми се, че на нея би ѝ се искало да ги прочетем.

— Може и да си права. Само че засега ще заключа куфара и ще го прибера на сигурно място. Може да седнем да ги прочетем заедно след няколко седмици.

— Чудесна идея. Баба пишеше много въздействащо, също и брат ѝ Уинстън. Понякога се изразяваше наистина цветисто. — Емили замълча, наведе се към Пола и зашепна: — Сигурна съм, че тук са скрити доста тайни, нали?

— Не знам... Тя имала ли е тайни през военните години? Пол е бил мъртъв, тя е била в траур, опитвала се е да преживее, че чичовците ни са били в армията, управлявала е бизнеса, и то по време на война. Какви тайни да е имала?

— Не ти говоря за сексуални тайни! Обзалагам се, че не е писала за тези неща. Пола, баба беше почтена жена.

— Не забравяй, че тази почтена жена имаше не един и двама мъже.

— Само двама съпрузи. И двама любовници.

— Малко ли е? Сигурна съм, че в тези дневници не са скрити тайни.

— Не се знае. А и всички си имат тайни — заяви Емили.

— Така ли? — прозвуча гласът на Шейн от вратата и двете се стреснаха. — Сигурни ли сте? — Той се приближи до камината широко усмихнат.

— Шейн, нали одеде ти казах, че Индия е открила на тавана куфар, пълен с дневници на баба. Тъкмо ги показвах на Емили.

— Чудесно — отвърна той и погледна куфара, оставен на масата за кафе. — Виждам, че това са личните ѝ дневници.

— Да, страхотна находка, но решихме да не ги четем. Поне не сега.

Шейн я погледна с много обич.

— Взела си правилно решение... Изчакай подходящия момент. Все пак тези писания са свещени... най-съкровени мисли и чувства на една жена. Трябва да се отнасяте към тях с уважение.

По-късно, докато седеше край камината в просторната Каменна зала, Пола погледна семейството си, както винаги щастлива, че са се събрали в Пенистоун Роял.

Най-сетне всички бяха пристигнали. Шейн бе налял водка или уиски на онези, на които им се пиеше нещо силно, Линет и Индия бяха подготвили шампанско във високи чаши и ги поднасяха на останалите.

Пола се отпусна назад на стола си, отпи от шампанското и спря поглед на сина на една от най-близките си приятелки... Джулиан. През последните няколко минути се бе доближил до Линет и двамата разговаряха тихо, застанали малко настрана от останалите. „Как само ми се иска да съм муха, кацнала на стената“ — помисли си Пола и в гърдите ѝ се надигна надежда, че двамата обсъждат глупавата си раздяла, идеята за която бе на Линет.

Джулиан бе член на семейството още от раждането си, като дете на третия клан; всички го харесваха и му се възхищаваха. Той бе много приятен младеж, дори прекалено мил и отстъпчив в някои отношения. Открай време обожаваше Линет и затова, поне според Пола, бе готов да ѝ отстъпва за всичко. А пък беше наистина много подходящ за нея и ясно съзнаваше, че един ден на плещите ѝ ще падне огромна

отговорност. Същото важеше и за него. Свързваше ги миналото, детството, прекарано заедно. Той бе очарователен, внимателен, мил, интелигентен, дори може да се каже интелектуалец, и много обичаше забавленията. Това последното бе важно за Линет, тъй като тя бе работохоличка.

Неочаквано той се отдели от Линет с бързи крачки, намръщен, изпълнен с решителност... кой знае защо. Съдейки по изражението му, очевидно ставаше въпрос за нещо важно, реши Пола.

В следващия момент се извиси над нея, висок, тъмнокос, същият като баща си Майкъл, с ясни, яркосини очи, които не трепваха, все още пълни с онази прямота, която бе забелязала у него още по времето, когато бе дете. Той наистина бе много привлекателен младеж, строен, висок... може би прекалено слаб в момента. Както обикновено бе облечен в тъмно сако със сиви панталони и черно поло.

— Може ли да поговорим за момент — усмихна ѝ се той. — Насаме — настоя тихо.

Тя кимна, изправи се веднага и усети надежда. Може би имаше намерение да поговорят за Линет, за годежа им и в момента просто опипваше почвата, преди да съобщи окончателното си решение на Шейн.

Не можеше да не знае, че всички ще подкрепят решението му...

Хвана я под ръка и я поведе към тих ъгъл на залата.

— Да поседнем за момент. — Посочи два стола с високи облегалки, прибрани под кръгла масичка.

Прям както винаги, Джулиан мина направо на въпроса:

— Дядо ми питаше дали имаш възможност да наминеш да се видите утре. Стига да нямаш много работа.

— Разбира се, че ще мина. Да не би нещо да не е наред? Знам, че напоследък не е добре — загрижено изрече.

— А, добре е, ревматизмът го мъчи и е понастинал. Дядо е боец, знаеш го, хитър и проникателен. Искане да поговорите за... — Джулиан замълча, приведе се към нея и сниши глас: — За Джонатан Ейнзли.

Пола го погледна и цялата се напрегна.

— Джонатан ли? — повтори тя. — Какво, за бога, има да ми каже чичо Рони за него?

— Очевидно братовчед ти Джонатан се е върнал в Англия. За постоянно. Дядо научил от банкерите си в Сити, че имал намерение да

започне бизнес в Лондон.

В първия момент тя не можа да отговори. Усети как напрежението я притиска и макар да не знаеше, бе силно преbledняла.

— Чичо Рони сигурен ли е? — попита най-сетне. В мига, в който зададе въпроса, разбра, че е излишен. Роналд Калински, мъдрият ѝ съветник още от времето, когато Ема почина, знаеше отлично какво говори.

Джулиан кимна.

— О, да, напълно. Мисли, че двамата трябва да поговорите. Очевидно не е много въодушевен от подобен обрат.

— Джонатан Ейнзли не може да ме нарани, не може и да създаде проблеми в компанията. Притежавам петдесет и един процента, а това е най-важното за магазини „Хартс“. Дори да е купил част от акциите, които са на Лондонската борса, е напълно безсмислено, защото аз притежавам най-големия дял и контролирам много повече. Що се отнася до останалите компании, те се контролират от мен, Уинстън, Емили и Аманда. Собственост са на семейството и няма никаква опасност. Ема се е погрижила за това преди да почине. Неуязвими сме. Всичко това ти е известно, Джулиан — изтъкна тя, вече по-сигурна в себе си. — Трите клана никога не сме пазили тайни едни от други.

— Знам и съм съгласен с теб. От друга страна, дядо ми се стори угрижен от появата на страховития господин Ейнзли.

Пола се засмя, след това обеща:

— Още утре ще мина да го видя, най-малкото, за да се уверя, че е добре.

Джулиан ѝ се усмихна.

— Откакто те помня, ти се тревожиш за всички ни. Линет е права, като казва, че си ни като майка на всички. Ако искаш, мога да мина утре, за да те откарам до Хароугейт да се видиш с дядо.

— Ако не те притеснявам. — Хрумна ѝ, че може да използва възможността и да поговори с него за Линет.

— Ни най-малко. Тъкмо ще имаме възможност да поговорим за Линет. — Той я погледна хитро и добави с лека усмивка. — Обзалагам се, че и на теб ти мина същата мисъл през главата, нали?

Той бе невероятно проникателен, също като дядо си, каза си тя и призна:

— Така е.

Джулиан се наведе още по-близо и зашепна поверително:

— Всичко ще бъде наред, не се притеснявай. Познавам Линет по-добре от себе си. Тя иска да обмисли нещата и да прецени безпристрастно. Според нея всички ни притискаха прекалено много да се оженим. Не беше точно така, но... — Той замълча, поклати глава и добави: — Моля те, не се притеснявай.

— Не мога да не се притеснявам — отвърна Пола колебливо.

— Нали знаеш, че животът сам те насочва в правилната посока — заяви убедено той, без да ѝ даде възможност да каже каквото и да е друго. — После ми кажи по кое време искаш да дойда и да те взема утре.

Пола остана да гледа след него, докато той се връщаше при Линет и мислите ѝ отново се насочиха към Джонатан Ейнзли. Той бе предал семейството ѝ и се бе опитал да открадне магазините от нея, ала тя бе успяла да го надхитри и в известен смисъл дори да го унищожи. Беше я нарекъл своя Немезида и бе точно така. Бе се зарекъл да си отмъсти. Пола знаеше, че ще се опита. Студени пръсти обвиха сърцето ѝ.

Магазин „Хартс“ бе най-внушителната постройка на Нйтсбридж, забележителна още от деня, в който бе завършена, а славата ѝ се носеше по цял свят. Почти нямаше човек, който да посети Лондон и да не се отбие в „Хартс“, за да разгледа, да се възхити и обикновено да купи... нещичко, колкото и малко и незначително да бе то.

В този студен вторник в средата на януари Еван Хюс, изпълнена с трепетно вълнение, най-сетне се бе упътила с бърза крачка към великолепия магазин. Той бе като магнит, привличаше я към себе си и тя нямаше търпение да прекрачи впечатляващия праг.

Спря за момент, за да огледа прекрасно аранжираните витрини на Нйтсбридж. Нетърпеливо натисна вратата и влезе в неповторимата сграда.

Остана за момент да примигва на ярката светлина и се огледа. Всичко бе наистина великолепно. Беше попаднала в отдела за козметика, където всичко блестеше, от продуктите, до украсата и аксесоарите, които придаваха неповторимост. Еван мина бавно през отдела, вдъхна аромата, наслаждавайки се на усета, с който бяха изложени кремове и лосионите, червилата, пудрите и парфюмите.

Неочаквано видя отражението си в едно от огледалата на близкия щанд и спря, за да провери как изглежда, преди да продължи, доволна, че като цяло има представителен вид. Гримът ѝ бе съвършен, косата — чиста и лъскава, освен това се чувстваше значително по-добре от миналата седмица.

След грипа, който я държа цели десет дни, се бе почувствала напълно изтощена. Снощи бе решила, че не иска повече да отлага посещението в „Хартс“. Стана рано и подбра дрехите си изключително внимателно. Спря се на стилин костюм с панталон, който подчертаваше стройната ѝ висока фигура, и черни кожени ботуши. Върху костюма облече черно вълнено палто, което ѝ стигаше до глезените; не само че бе с чудесна кройка и много елегантно, но ѝ

придаваше небрежен вид. За цветно петно избра дълъг червен вълнен шал. Единствените ѝ бижута бяха златните обици и часовникът.

Доста хора се обърнаха одобрително след нея, докато минаваше през отдела за козметика. Еван така и не забеляза вниманието им, тъй като бе потънала в мисли, докато се насочваше към информационното гише.

Младата жена вдигна поглед, усмихна се и любезно попита:

— С какво да ви помогна, госпожо?

— Ами... На кой етаж е администрацията?

— На девети — отвърна младата жена.

— Предполагам, че кабинетът на госпожа Харт е на същия етаж — попита Еван и погледна въпросително служителката.

— Госпожа Харт — повтори намръщена жената и поклати глава.

След това възкликна: — А, сигурно имате предвид госпожа О'Нийл... Госпожа Пола О'Нийл. Много хора я бъркат с баба й.

— Баба й е Ема Харт, нали?

— Точно така. Госпожа Харт е починала. Доста отдавна.

Смутена от чутото, Еван побърза да потвърди:

— Да, точно така, и аз се обърках. Значи кабинетът на госпожа Харт е на деветия етаж.

— Да.

— Много ви благодаря — измънка, кимна и забърза настрани. Не бе сигурна накъде върви, но нямаше намерение да тръгне към асансьорите, които да я качат на етаж на администрацията.

В този момент единственото ѝ желание бе да изпие чаша кафе и да помисли над последните думи на баба си. Според казаното от момичето на гишето нямаше как да отиде при Ема... „Тя е ключът към твоето бъдеще.“

Ема Харт бе мъртва. Починала отдавна, както каза младата жена. Това бе разтегливо понятие. Можеше да означава няколко месеца, няколко години, може би дори десетилетия. Едва сега Еван си даде сметка, че баба й и Ема Харт сигурно са били на една възраст, след като са се познавали през Втората световна война. По всяка вероятност госпожа Харт бе починала наскоро, също като баба й. „Това е то“ — прошепна тя на себе си и сведе поглед.

Едва сега забеляза, че е в отдела за бижута. Приближи се до един от продавачите и попита:

— Извинете... На този етаж има ли ресторант?

— Има кафене от другата страна на щанда за хранителни продукти. Продължете право напред и ще го видите — обясни той с усмивка.

— Благодаря — отвърна Еван. След две минути бе пресякла просторния отдел за хранителни продукти и бе пред кафенето. Отвори матовата стъклена врата и влезе. Кафенето се оказа малко, но много приятно, наситено с аромата на кафе. Бе почти празно; тя се отправи към едно сепаре, седна и си свали шала.

Секунда, след като си бе поръчала кафе, докато чакаше сервитьорката да ѝ го донесе, младата жена се замисли над положението. Беше дошла в магазина с надеждата да се види с Ема Харт и да си потърси работа тук. Но тъй като не можеше да разчита на връзки, вероятността да я вземат, бе минимална.

Въздъхна, облегна се назад и затвори очи. Отново се замисли за Глинис. Да не би баба ѝ наистина да бе бълнувала? Да не би да се бе пренесла в далечното минало? Понякога не се ли случваха подобни неща с умиращите? Нима части от живота им не преминаваха пред очите им също като на филмова лента? Онзи ден Еван бе повярвала на баба си, защото нямаше причина да се усъмни в думите ѝ. Точно преди да замине за Лондон, баща ѝ бе изтъкнал, че може и да не излезе нищо с госпожа Харт, тъй като двете с Глинис се бяха познавали по време на Втората световна война, а оттогава бяха минали шейсет години.

Колко глупаво от нейна страна да приеме всичко за чиста монета. Защо не провери първо? Защото се доверяваше сляпо на баба си. Обзе я разочарование. Ето че бе в Лондон, а не можеше да се надява на нищо. Това пътуване се оказваше загуба на време, още по-важно — на пари.

Не беше съвсем така, помисли си тя и се изправи. Кафето се бе озовало на масата, докато тя бе потънала в мислите си. Наля си от каничката и добави мляко. Докато отпиваше, реши, че има нужда от ваканция и нямаше защо да се притеснява, поне все още не, благодарение на парите, които ѝ бе оставила баба ѝ.

Замисли се за наследството, което тя и останалите деца бяха получили от баба си по бащина линия. Цялата сума бе огромна и си оставаше загадка откъде се е взела. Баща ѝ се бе опитал да обясни, но

въпреки това Еван не разбираше как баба ѝ е успяла да събере такава сума.

Двамата с дядо ѝ бяха живели охолно, макар да не бяха богати. Напротив, каза си Еван, те живееха скромно. Защо? Могли са да се поотпуснат с парите, които Глинис е имала. Може пък баба ѝ да е пазила парите за сина си и внучките си.

Представи си изуменото изражение на баща си, когато научи от адвокатата за сумата. Той наистина не е знаел, каза си тя. Стори ѝ се толкова объркан. Също като нея.

Баща ѝ заслужаваше това богатство, заслужаваше да наследи апартамента на родителите си. Еван бе доволна, че е решил да го запази. Апартаментът се намираще на Източна седемдесет и втора и Медисън авеню. Мястото бе страхотно, а цените на недвижимите имоти бяха космически и той много се изкушаваше да го продаде. Затова пък Еван бе доволна, че баща ѝ има къде да отсяда, когато ходи до Манхатън, освен това щеше да си има убежище, където да диша спокойно, далече от майка ѝ. Отново се запита защо Мариета е потънала в свой свят.

Еван прехапа устни и поклати тъжно глава. Толкова много тайни в живота ѝ, толкова много въпроси... а нямаше нито един отговор. Прогони тези мисли. Тайните щяха да останат за някой друг ден.

Чашата кафе ѝ даде сили. Тя започна да съставя план.

Беше напуснала работата си в Ню Йорк, така че нямаше защо да се връща. Защо да не остане в Лондон някой и друг месец? Скоро времето щеше да се оправи, а и тя отдавна искаше да се върне... все пак бе родена в този град.

Въпросът бе с какво да се занимава? За две седмици щеше да разгледа всички забележителности, а после? Трябваше да си намери работа. Защо да не опита тук, в „Хартс“? Огромният магазин ѝ допадаше. Не, по-скоро приличаше на дворец, каза си тя и дори имаше връзка, макар и доста далечна, с баба ѝ.

Защо да не отиде до администрацията и не си подаде документите за работа? Един глас в главата ѝ нашепваше: „Върви, момиче, върви!“. Еван се усмихна на себе си. Точно това би казала и Глинис и щеше да добави: „Нямаш какво да губиш, можеш само да спечелиш“. Тя отново се усмихна, когато си спомни за баба си.

Когато бе напълно откровена със себе си, Еван признаваше, че се е възползвала от предсмъртните думи на баба си, за да напусне Ню Йорк и семейството си. Обичаше ги всички, най-много баща си, ала имаше нужда да остане сама, имаше нужда от свобода. Затова щеше да остане тук поне за известно време. Човек никога не знаеше какво може да се случи. Както казваше баба ѝ: „Животът е пълен с изненади, Еван, възползвай се от добрите“. Може пък бъдещето ѝ наистина да бе тук, помисли си тя и лицето ѝ се проясни.

Еван слезе от асансьора на деветия етаж и се озова в малко фойе. От лявата ѝ страна имаше гола стена, а от дясната се виждаха две дървени летящи врати с прозорци в горната част. Това бе единственият път, реши тя, обърна се надясно и влезе в широк коридор. Тръгна бавно напред, за да прочете имената на различните врати.

По средата на коридора между вратите имаше арковидни ниши и Еван спря, за да огледа голямо маслено платно, закачено над масичка в една от нишите. Приблужи се, очарована от красотата на жената на портрета, с червена къса коса, прорязана от златни кичури, обрамчили високо чело. Тя имаше изразителни очи, наситенозелени, и малки ръце, отпуснати в скута.

Жената бе с бледосиня копринена рокля със смарагдова брошка на едното рамо и едри квадратни смарагдови обици. Пръстенът на лявата ѝ ръка също бе с едър смарагд. На лицето ѝ се бе разляла приятна топла усмивка, очите ѝ бяха живи, искрящи и издаваха интелигентността ѝ. Изглежда бе на петдесет.

Еван веднага разбра коя е, още преди да се наведе още по-близо и да прочете името, изписано на малката табелка на дървената рамка: „Ема Харт: 1889 — 1970“.

Изненадана, тя прочете надписа отново. Най-сетне осъзна истината... Ема Харт бе починала преди трийсет и една години. Баба ѝ не може да не е знаела, след като са били приятелки. Защо тогава бе изрекла онези думи, преди да умре? Еван поклати глава, напълно объркана.

След като остана загледана в картината няколко минути, Еван се обърна и едва тогава забеляза картината в отсрещната ниша. Приблужи

се и ѝ се стори, че жената ѝ е смътно позната, ала така и не успя да се сети откъде. На табелката бе изписано името: „Пола Макгил Харт О’Нийл“. „Внучката на Ема“ — прошепна Еван и се взря в портрета по-внимателно.

Остана загледана още няколко минути, впечатлена от високото обло чело, очевидно наследено от Ема. Тук приликата свършваше. Косата на Пола О’Нийл бе гарвановочерна, подстригана на черта до квадратната челюст. Кожата ѝ бе бледа като слонова кост, имаше високи скули, трапчинки, изразителни очи с теменужен цвят. Много красиви очи, необикновени. Реши, че Пола е била на около четирийсет, когато е правен портретът. Беше впечатляваща жена, екзотична и неповторима. Бе облечена в сребристосива рокля, на която изпъкваха смарагдите на Ема Харт.

Еван бе като омагьосана от платното. Беше изключителен, невероятен портрет на...

— Мога ли да ви помогна?

Тя едва не отскочи, стресната от мъжкия глас, нарушил тишината в коридора. Обърна се рязко и видя висок красив непознат.

На лицето му се изписа учудване, докато я наблюдаваше, след това той попита отново:

— Имате ли нужда от помощ?

— Да. Да, имам. Търся кабинетите на администрацията.

Той кимна.

— В края на коридора са. И аз съм се упътил натам. Ще ви покажа къде са.

Пристъпи напред и протегна ръка.

Еван я пое и му се усмихна.

— Гидиън Харт — представи се той и стисна ръката ѝ.

— Наистина ли? — възкликна тя и очите ѝ автоматично се върнаха към портрета на Ема. — Значи това е баба ви!

— Не точно — отвърна той. — Прабаба ми.

— Ясно.

— А вие коя сте?

— Моля да ме извините, колко съм несъобразителна. Казвам се Еван Хюс.

— Уелско име. Мъжко уелско име, ако трябва да сме точни — отбеляза той.

— Баба ми беше от Уелс и навремето каза на сина си, на баща ми, че искала да кръсти първото си дете Еван. Била сигурна, че ще бъде момче. Оказала съм се момиче.

— Виждам, виждам — отвърна той и я погледна с възхищение.

— Сега ми се струва, че името Еван подхожда както за момче, така и за момиче — продължи тя, без да обръща внимание на погледа му и внимателно изтегли ръката си от неговата.

Той я подкани:

— Да вървим в офиса.

Закрачи бавно към другия край на коридора.

Еван тръгна до него.

Гидиън полюбопитства:

— Американка сте, нали?

— Да. От Ню Йорк.

— Забележителен град. — Погледна я. — По работа ли сте тук?

— Не точно. Реших да дойда в Лондон за една година — измисли бързо тя. — Затова съм тук в „Хартс“. Търся си работа.

— Така ли? Каква специалност?

— Мода. Учих дизайн в Ню Йорк, работих в модните отдели на няколко универсални магазина. Освен това една година бях при Арнолд Скази, американския дизайнер на висша мода.

Той кимна, понечи да каже нещо, след това размисли и прочисти гърлото си.

— Ето тук е... отдел „Кадри“ — обясни и посочи вратата. — Само че, госпожице Хюс... — Замълча отново, отново прочисти гърлото си и попита: — Имате ли работна виза?

— Не, нямам, но не ми трябва. Родена съм в Лондон. Имам английски паспорт и двойно гражданство.

— Значи всичко е наред — отвърна той и се усмихна широко. Отвори вратата и я въведе в просторен кабинет. Млада жена вдигна поглед, когато двамата влязоха.

— Здравейте, господин Харт — поздрави тя.

— Здравсти, Дженифър. Това е госпожица Еван Хюс. Дошла е да си подаде документите за работа в „Хартс“. Занимава се с мода. — Погледна Еван и добави: — Пожелавам ви много късмет, госпожице Хюс.

— Благодаря, господин Харт — отвърна тя и отново му се усмихна. — Благодаря ви за всичко.

Гидиън тръгна по коридора, замислен за младата жена, която бе оставил в „Кадри“. Еван Хюс. Необикновено име. Необикновена жена.

Още от мига, в който я видя, остана поразен от нежните ѝ черти и също така от приликата ѝ с Пола О’Нийл. За секунда му се стори странно и неестествено. Чертите им бяха сходни, както и цветът и той бе трепнал изненадан, когато тя се бе обърнала към него.

След това бе осъзнал, че тази прилика не означава нищо. Много хора си приличаха, без да имат роднинска връзка. А и как бе възможно една млада американка да е роднина на Пола?

Гидиън продължи към кабинета на Линет, накъдето се бе запътил, преди да се натъкне на Еван Хюс, която се луташе объркана в коридора. Всъщност тя не се бе лутала, а гледаше портрета на Пола, спомни си той. Може би и тя бе забелязала приликата с шефката на магазина.

Отвори вратата към кабинетите на ръководството, пресече малкото фойе и зави надясно.

В чакалнята пред кабинета на Линет обикновено седеше Каси Литълтън, секретарката ѝ, ала тази сутрин от нея нямаше и следа. Вратата към кабинета на братовчедка му зееше широко отворена и той се отправи натам, но спря на прага, когато забеляза, че тя говори по телефона.

Линет бе застанала до един от прозорците, докато говореше, и той отстъпи една крачка, за да не я прекъсва. Неочаквано тя се обърна, видя го и се усмихна широко, след това му даде знак да влезе. Веднага прекъсна разговора, остави слушалката и възкликна:

— Гид, влизай и сядай!

Той се поколеба.

— Какво има? — попита тя и се намръщи, а след това седна зад бюрото.

— Не съм сигурен къде да седна или дали ще успея да се промуша в тази...

— Да не си посмял да кажеш бъркотия — прекъсна го предупредително тя.

— Нямах намерение да кажа подобно нещо — отвърна Гидиън и пристъпи вътре, като внимаваше да не събори някой от натрупаните кашони. — Имах намерение да кажа минно поле, защото ако настъпя или бутна нещо, което не трябва, ще вземе да гръмне.

— Ха! Ха! Много смешно, Гид. Сериозно, Гид, просто заобиколи и ела да седнеш тук. — Докато говореше, Линет скочи бързо и вдигна купчина пликове от един стол. — Тук ще ти бъде добре — реши тя, докато трупаше пликите на пода близо до прозореца.

— Благодаря — отвърна Гидиън и предпазливо заобиколи многобройните кашони, седна, кръстоса крака и продължи: — Какво ще кажеш за снимките, дето изрових от фотоморгата на „Газет“?

— Страхотни са. Струва ми се, че баба Ема е организирала някакво парти през петдесетте и ще са ни от помощ. Значи владеем положението. — Тя го погледна въпросително.

— Така е и нямам нищо против, ами ти? Глупав въпрос! — възкликна той. — Нали виждам какво става тук. Модната ретроспектива отнема всичкото ти време и сили, както казва Джулиан.

Линет кимна.

— Самата истина. Просто нямах възможност да се видя с него и преди да ми се накараш, държа да ти кажа, че ще вечерям с него, обещах му. Само че първо трябва да отхвърля част от работата.

— Знам. Между другото, къде е Каси? Обикновено държи фронта отвън. — Той леко се извърна към вратата.

— Грип. И Индия е болна. Трябва да ти кажа, че нещастната Индия е много зле. Кашля ужасно. Дано да не развие отново бронхит. Нали знаеш, че е предразположена? Типично за семейство Феърли, поне така казва мама. И Теса е предразположена. Както и да е, аз се отплеснах... Опитвам се да се справя сама, докато те се лекуват.

— Виждам.

— Шоуто ще бъде страхотно. Гарантирам ти, а знам, че мама ще бъде доволна. Да не говорим, че ще се отрази чудесно на магазина.

— Така е, открай време ти го казвам. Само че слушай, Линет, да се върна отново на рождените дни на бащите ни. Имаш ли вече някакви идеи? Как ще се организира, нещо такова?

— Засега не, но и нямах време да помисля. Този уикенд ще ходиш ли в Йоркшир?

— Да. Защо?

— Тази седмица оставам в Лондон, за да поработя тук, и се питах дали ще имаш време да излезем да вечеряме заедно в събота или в неделя, тъкмо ще измислим нещо за рождените дни. Ако ще ходиш обаче в Мидълхам... — Гласът ѝ пресекна и тя сви рамене.

— Съжалявам, вече обещах на татко. Трябва да погледнем едни документи. Миналата седмица не успях и сега се налага да отида. — Той се усмихна тъжно. — Обещавам обаче да се стегна и да помисля сам. Можем да се видим другата седмица, стига да ти остане време.

— Няма проблем. Джулиан с теб ли ще бъде?

— Не, няма. Но ако беше решил да дойде и научеше, че ще си тук, досега да ми е отказал.

Тя се разсмя, след това бързо продължи:

— Трябва да се заровя в този хаос, колкото и време да ми отнеме. Истината е, че ми трябва две асистентки, при това още сега.

Гидиън изпъна гръб, на лицето му се появи хитро изражение и той възкликна:

— Какво ще кажеш за една асистентка още сега? Ще ти бъде ли от полза?

— Ти шегуваш ли се, разбира се, че ще ми бъде от полза.

— Значи мога да ти предложа човек, който да ти свърши работа.

— Кой?

— Еван Хюс.

— Мъж? Не съм сигурна...

— Не, жена е — прекъсна я той. — И още преди да си го казала, знам, че Еван е уелско мъжко име. Очевидно в Америка кръщават и момичетата със същото име.

— Тя американка ли е?

— Да. При това има добра квалификация. Учила е мода, работила е за известен американски дизайнер. От Ню Йорк е, някъде към двайсет и шест годишна. И е много представителна.

— Приятелка ли ти е, Гид?

— Не бих казал. — Той прочисти гърлото си и се усмихна на Линет. — Истината е, че се запознах с нея преди малко, в коридора. Беше тръгнала към отдел „Кадри“.

— Искаш да кажеш, че си я свалил в коридора ли? Какъв си донжуан!

— Не ставай смешна, Линет. Стори ми се объркана, затова я попитах дали не мога да ѝ помогна — отвърна малко обиден той и се запита защо хората го смятат за женкар. Това изобщо не беше вярно.

— Разбира се — ухили се Линет и добави: — Едно поне е сигурно. Успяла е да ти привлече вниманието...

— Това пък какво трябва да означава?

— Че е хубава.

Гидиън се засмя:

— Наистина е хубава. Не мога да отрека.

— И къде е сега?

— Сигурно е все още в „Кадри“. — Той погледна часовника си и кимна. — Там трябва да е.

Решителна както винаги Линет грабна слушалката и набра номер.

— Дженифър, обажда се Линет — представи се тя. — Госпожица Еван Хюс още ли е при теб?

— Да, Линет. В момента разговаря с Маги. Добре написана молба, впечатляваща автобиография.

— Добре. Би ли ме прехвърлила при Маги?

— Веднага.

След секунда се чу деловият остър глас на Маги Хемингс:

— Отдел „Кадри“.

— Маги, обажда се Линет. Разбрах, че Еван Хюс е при теб.

— Точно така.

— Дженифър каза, че документите ѝ били наред.

— Точно така.

— Трябва ми асистентка. Тя става ли?

— Не знам.

— Виж ти. След като приключиш с интервюто, прати я, моля те, в кабинета ми. Искам да поговоря с нея лично.

— До скоро — отвърна Маги.

— Ще чакам — отвърна Линет и затвори. Погледна към Гидиън и отбеляза: — Очевидно твоята госпожица Хюс е направила добро впечатление.

— Тя не е моята госпожица Хюс. Дори не се познаваме.

Линет кимна.

— Не бъди толкова дръпнат, Гид. Знаеш колко обичам да се шегувам с теб.

— Не съм дръпнат. Просто излагам фактите. — Той ѝ се усмихна с много обич.

Тя остана загледана в него, също усмихната, докато си мислеше, че днес братовчед ѝ изглежда безупречен в тъмносивия костюм на фино бяло райе от „Савил Роу“, бледосинята риза и копринената вратовръзка в същия нюанс. В моментите, когато изглеждаше сериозен и вгълбен, ѝ напомняше за баща му, Уинстън.

Чертите на семейство Харт преобладаваха и у двамата, освен че ярката коса на чичо Уинстън бе започнала да побелява с възрастта. Косата на Гидиън бе в по-наситен рижав оттенък, очите му бяха светлозелени, а чертите му все още бяха по младежки свежи.

Двамата с Гидиън доста си приличаха и непознатите често ги вземаха за брат и сестра. Двамата бяха близки още от деца. Но пък родителите им бяха братовчеди и първи приятели, събираха се често и децата прекарваха доста време заедно, в компанията на сестра му Натали, брат му Тоби, Теса и Лорн. Останалите още не бяха родени по онова време.

Щом се сети за Тоби, Линет помръкна. Той не бе от любимците ѝ в семейството и тя открай време бе убедена, че ѝ е враг.

Още от малък се съюзяваше с Теса, ухажваше я и въздишаше по нея, а тя винаги го поощряваше. Може би сега, след като вече се бе оженил и си имаше собствено семейство, нещата щяха да се променят, въпреки че се съмняваше.

— За какво се замисли? — попита Гидиън.

— Мислех си колко си елегантен днес.

— Благодаря за добрите думи, красавице.

— След това се сетих за Тоби... С какво се занимава напоследък? Нищо не съм чула за него.

— Много е зает, работата му е отговорна и ангажираща. Знам, че не го обичаш много, Линет, но ще ти призная, че понякога и аз си имам проблеми с него. Знаеш го какъв е. Не мога да отрека обаче, че си разбира от работата. Изключителен е. Обича работата си в телевизията, а татко е много доволен как управлява телевизионната компания. Никой от нас не може да му намери кусур. — Гидиън се

намести на стола, преди да продължи: — Освен това е младоженец... Сигурно е зает с булката.

— Така е... — Линет замълча и го погледна право в очите. — Харесваш ли Адриана Масингъм, Гид?

— Става. Не е мой тип, но това не означава абсолютно нищо. Много се поддържа, но при нея ефектът е от грима, въпреки това е хубава млада жена, приятна... — Той замълча, без да довърши изречението, и стана по-сериозен от обикновено.

— Какво? Усецам едно „но“ — отбеляза Линет.

— Така е. Честно да ти кажа, не съм сигурен дали бракът ще успее да разсее надвисналите буреносни облаци. Тоби не е лесен, знаем го всички, иска деца, иска голямо семейство, докато Адриана държи да се утвърди като актриса. Всички вкъщи го знаят, а мама е най-нещастна. В момента Адриана няма намерение да ражда деца. Може би с течение на времето ще си промени мнението. Теса какво мисли? О, глупав въпрос! — възкликна той. — Няма откъде да знаеш, нали тя нищо не споделя с теб.

— Нито сега, нито преди. Предполагам обаче, че доста се е притеснила, когато той реши да се жени.

— Че нали тя е омъжена!

— Теса е странен човек, Гид. Открай време възприема Тоби като своя собственост. Да не би да си забравил?

— Не съм, но мислех, че е надраснала това собственическо чувство.

На Линет ѝ хрумна нещо неочаквано, тя се приведе напред и възкликна:

— Гидиън, нали каза, че твоята госпожица Хюс е американка. Как ще я назнача? Трябва ѝ работна виза. Господи, пак се започва с бумащината! — изпъшка тя.

— Не се налага, красавице. Забравих да спомена, че е родена в Лондон, има британски паспорт и двойно гражданство. Не ѝ трябва работна виза.

— Това е добре, а ти си разбрал доста неща за няколко минути.

Той се ухили:

— Сега вече и ти знаеш за госпожица Хюс точно толкова, колкото и аз.

Две неща поразиха Линет, след като Маги Хемингс доведе Еван Хюс в кабинета ѝ и я представи.

Първо, младата жена бе като майка ѝ — висока, слаба, тъмнокоса, с бледа кожа и много екзотична. На Линет ѝ се стори, колкото и да бе странно, че двете си приличат.

Второ, Гидиън и Еван, застанали в средата на кабинета, не откъсваха очи един от друг и дори не забелязваха присъствието ѝ. Бяха като омагьосани. Но тя трябваше да е наясно от начина, по който Гид ѝ разказа за Еван.

Досега не бе виждала подобно изражение по лицето на Гид; бе като зашеметен и тя неочаквано изпита ревност. Та той бе любимият ѝ братовчед, най-добрият ѝ приятел още от детските години, с него бе дори по-близка, отколкото с Индия. Освен това беше неин.

„Престани, не бива да си мислиш подобни неща“ — спря се тя. Не бе като Теса. Порица се безмълвно. Обичаше Гидиън, желаше му най-доброто, той, разбира се, щеше да срещне единствената и неповторимата някой ден и щеше да се ожени. Само че досега не се бе случило и той все още бе свободен. Тя бе свикнала да разчита много на него, откакто се бе разделила с Джулиан.

Напомни си, че Гидиън никога не я бе ревнувал от Джулиан, но истината бе, че тримата бяха израснали заедно, а Джулиан бе най-добрият приятел на братовчед ѝ. Като деца баща ѝ ги наричаше „Тримата мускетари“, защото бяха неразделни и изключително предани един на друг.

Джулиан. Той бе част от живота ѝ, част от нея, откакто се помнеше, и винаги присъстваше в мислите ѝ, колкото и да се опитваше да го прогони. Той ли бе голямата ѝ любов? Нима бе допуснала огромна грешка, като го отблъсна поради всички онези причини. Може би въпросните причини не бяха толкова важни, колкото ѝ се бе сторило тогава. От време на време си задаваше този въпрос. „Не и сега“ — предупреди я тъничко гласче. Сега бе моментът да обърне внимание на младата жена, да се съсредоточи над работата, над ретроспективата.

Линет взе папката, която Маги ѝ бе донесла, отвори я и погледна молбата и подробната автобиография. Ала бе толкова любопитна, че не се стърпя и вдигна поглед към Гидиън и Еван Хюс. Той най-сетне бе проявил съобразителност и канеше младата американка да седне на свободния стол до бюрото на Линет, а отнесеното му изражение бе заменено от най-чаровната усмивка, която човек можеше да си представи. Еван ѝ се стори леко притеснена, малко срамежлива, дори обърквана, ала в очите ѝ блестяха искри.

Линет се прокашля, погледна Еван и любезно заговори:

— Ще прочета автобиографията ви по-късно.

Еван кимна доволно. За нея бе истинска радост да попадне тук и не можеше да повярва на късмета си.

Линет отвърна на уверения ѝ поглед и забеляза, че приликата с майка ѝ е значително по-голяма, отколкото ѝ се бе сторило в началото. Лицето на Еван имаше същата форма като на Пола, с дребни фини черти, тъмните вежди и широкото чело бяха еднакви. Само очите бяха по-светло синкавосиви, големи и блестящи. В този момент бяха изпълнени с нетърпение и издаваха, че е открит човек, което много допадна на Линет. Еван Хюс създаваше впечатление за приятно момиче и тя ѝ се усмихна топло.

Еван отвърна на усмивката и тъкмо се канеше да каже нещо, когато Гидиън, който бе застанал зад стола на американката, отпуснал ръка на облегалката, възкликна:

— Трябва да тръгвам, оставям ви да се уточните. — Пристъпи решително към вратата и се обърна за последен път, преди да излезе. Изпрати въздушна целувка на Линет. — Ще ти звънна по-късно, за да обсъдим купона през юни. На вас, госпожице Хюс, ви пожелавам много късмет в магазин „Хартс“.

Двете жени така и не успяха да промълвят и дума, защото той бързо затвори вратата след себе си.

— Имах намерение да си взема още една асистентка — обясни Линет на Еван, когато останаха сами. — Вече имам една. Казва се Индия Стандиш и ми е братовчедка. Двете сме се сработили чудесно и от няколко години се занимаваме с етажите, посветени на модата. За съжаление в момента Индия е болна от грип. Секретарката ми, Каси Литълтън, също е болна. — Замълча, поклати глава, след това се намръщи и огледа стаята. — Затова цари такъв хаос тук. Обикновено

не е така. Аз съм сравнително подреден човек. Както и да е, струва ми се, че и двете няма да се върнат до края на седмицата. Само се надявам да не се разболея и аз. Точно сега не мога да си позволя отпусका по болест.

— Сигурно е някаква епидемия — обади се загрижено Еван. — И аз изкарах същия грип.

— Радвам се, че сте по-добре — отвърна тихо Линет. — Както и да е, да не се разсейваме. От Гидиън и Маги разбрах, че сте завършили моден дизайн и сте работили по специалността си в Ню Йорк.

— Точно така. Завърших Института по технология на модата, после бях на едногодишен стаж при дизайнера Арнолд Скази. Известно време работих в модния отдел на „Бергдорф Гудман“. — Еван се намести на стола и продължи: — Помагах на Полин Трижер, когато организираше ретроспектива на модните си облекла. Беше преди около шест години, докато бях все още в института. Тя е приятелка на баща ми и той я попита дали има нещо против да ме изпрати да ѝ помагам, докато организира изложбата, просто за да натрупам опит. Научих много, докато бях при нея. Тя има неповторим личен стил, а дрехите ѝ са великолепни.

— Така е. Прабаба ми е била нейна почитателка, така казва мама, а запазените дрехи, които открих, го потвърждават. В личната колекция на Ема има доста официални рокли, костюми и палта на Трижер.

Лицето на Еван грейна и тя възкликна:

— Чудесно! Нали ще ги включите в ретроспективата?

— Да, на всяка цена. Очевидно Маги Хемингс ви е разказала за изложбата, която двете с Индия възнамеряваме да организираме.

— Да, спомена. Много ли модели ще включите?

Линет се приведе над бюрото и започна да обяснява ентузиазирано:

— Много. Ще покрием осемдесет години от модните тенденции, чак до 1920 година. Ще изложим дрехи, които са били на прабаба ми. Говоря за Ема Харт, създателката на верига „Хартс“.

— Да, знам — кимна Еван и добави: — Видях портрета ѝ в коридора. Вие определено сте нейно по-младо копие.

Линет се засмя, отвори едно от чекмеджетата на бюрото и измърмори:

— Да, всички го казват... Дано приликата да не е само физическа, иска ми се да съм като нея и по характер. Тя е била изключителен човек и невероятно умна жена. — Извади лист и го подаде на Еван. — Това са някои от дизайнерите, които имаме намерение да представим. Дрехите, които са били на Ема, са описани и са от колекцията ѝ висша мода. — Разсмая се. — Трябва да си призная, че ще използвам цялата ѝ колекция.

Еван прегледа бързо листа и прочете някои от имената с истинско страхопочитание.

— Пиер Балмен, Коко Шанел, Кристобал Баленсиага, Кристиан Диор, Трижер, Ланвен, Вионет, Ив Сен Лоран, Скази, Юбер дьо Живанши, Карден — фантастично. Баба ви е имала невероятен вкус.

— Струва ми се, че е така.

— Забелязвам, че отделно са включени Валентино, Оскар де ла Рента, Карл Лагерфелд, Зандра Роудс, Лакроа, Версаче и много други. И техни дрехи ли имате?

— Много малко. Разполагаме с колекцията на Ема, разбира се. Съвсем наскоро я донесохме от Пенистоун Роял, къщата на мама в Йоркшир, където се съхраняваше. Имаме и дрехите на другите дизайнери, които са включени в списъка. Струва ми се обаче, че трябва да открием още облекла и се надявах вие да се заемете. Предполагам, ще ви бъде приятно да работите над ретроспективата, ако постъпите в екипа на „Хартс“.

Еван се приведе напред и по лицето ѝ се изписа същото вълнение и нетърпение, което Линет бе забелязала и преди това.

— С удоволствие ще започна работа в „Хартс“ и ще ми бъде безкрайно приятно да се заема с ретроспективата. Подобни проекти са истинско предизвикателство, госпожице О'Нийл.

— И по тях има много работа — изтъкна Линет и я погледна право в очите. — Нали нямате нищо против да оставате до късно?

— Не, разбира се. Повечето хора, с които съм работила, казват, че съм работохоличка.

Линет избухна в смях.

— Радвам се, че ми го казахте, и добре дошли в клуба! Двете с Индия страдаме от същата болест. Само че при мен е по-зле, отколкото при нея. Както и да е, имате ли някакви идеи откъде да намерим дрехи за изложбата?

— Имам. В Ню Йорк има няколко много приятни магазина. Най-добрият е на Кени Валенти. Той е частник и разполага с поне десет хиляди модела, също и с аксесоари като обувки, чанти, шалове и бижута. Знам със сигурност, че има доста попадения от Ив Сен Лоран. Както и да е, той има собствен интернет сайт и можем да го погледнем, за да знаете какви са дрехите. След това, Дидие Людо в Париж. Има три магазина, но най-хубавият е в градините на Пале Роял, в който има единствено модели от висшата мода от двайсетте до осемдесетте години. Почти съвпада с годините, които вие искате да обхванете.

— Много полезна информация! Трябва да огледаме подробно уеб сайтовете. Има търгове, разбира се, като „Кристис“ и „Сотбис“, тук в Лондон. През изминалата година, откакто решихме да направим ретроспективата, купих доста дрехи.

— Галериите на Уилям Дойл в Ню Йорк също специализират в дрехи от висшата мода. Доколкото знам, скоро и той ще организира търг.

— Преди малко споменахте аксесоари — отбеляза Линет. — Забравих да ви кажа, че имаме обувки и чанти от колекцията на Ема Харт, които ще изложим.

— Чудесна идея, тъкмо всички ще добият цялостна представа — отвърна Еван. — Освен това някои модни дизайнери са готови да предоставят под наем дрехи от архивите си за ретроспектива като вашата. Разговаряли ли сте с някого от тях.

— Да, и те вече се съгласиха да ни заемат дрехите. Разполагат с чудесни оригинални модели, запазени за потомството. Освен това модният отдел разполага с чудесни модели, които имаме намерение да включим. Въпреки това ни трябва още дрехи, ако искаме да направим наистина впечатляваща изложба... — Тя замълча и поклати глава. — Доста трудна задача.

Еван остана замислена за миг, след това тихо предложи:

— Имам една идея... Защо не изберете шест, може би осем, а още по-добре десет елегантни лондончанки и не ги поканите за модни икони на ретроспективата? Те ще привлекат още по-голям интерес, особено ако са известни личности. Сигурно ще се съгласят да ни заемат за изложбата някои от собствените си дрехи. Ако разполагаме с десет такива жени и всяка даде назаем на магазина пет или шест

дрехи, това означава, че ще разполагаме с поне петдесет допълнителни модела без голямо усилие.

— Великолепно! — възкликна Линет и очите ѝ заблестяха. — Можем да стигнем дори още по-далече. Защо не направим списък на най-добре облечените жени? Нещо като наша класация. Така ще предизвикаме обществен отзвук за ретроспективата... — Тя замълча и на лицето ѝ се изписа загриженост. — По изражението ви виждам, че идеята не ви допада — измърмори.

Еван бързо обясни:

— Идеята е чудесна, но признавам, че ме притеснява изразът „класация на най-добре облечените“. Май беше запазена марка. Доколкото знам, първата класация на най-добре облечените била организирана от Елинор Ламбърт в Ню Йорк преди много години. Просто...

— Просто може да е нейна запазена марка — прекъсна я Линет. — Разбирам загрижеността ви. Права сте. Тогава пропускаме тази част. Не искам усложнения и нямам намерение да хабя сили за нещо, което може да се окаже празна работа. Да се заемем с модните икони. Много ми харесва. Индия ще ни помогне да открием подходящи кандидатки, защото не всички жени, към които ще се обърнем, ще се съгласят да участват. Да направим първо проучване.

Еван се съгласи и въодушевена от ентузиазма на Линет, продължи:

— Мога да говоря с Арнолд Скази. Сигурна съм, че ще ни даде доста вечерни тоалети. Има невероятна колекция на свои модели.

Линет кимна.

— Чудесно. Въпреки това трябва да купим някои от моделите, по простата причина че ни трябва, за да покрием някои от годините в модата. — Тя се отпусна назад и си каза, че Еван Хюс ще ѝ стане незаменима помощничка. Какъв късмет, че Гидиън бе попаднал на нея в коридора. Истината бе, че всеки би я забелязал. Тя бе много красива. Линет се почувства по-уверена, че ще успее да се справи с работата около изложбата. Младата американка бе в кабинета ѝ от колко? От половин час? Не повече. Изпитваше наистина много топли чувства към Еван. Същевременно ѝ се струваше, че я познава от цяла вечност.

Еван съзнаваше, че е направила добро впечатление, и заговори с приятния си тих глас:

— От думите на господин Харт съдя, че имате намерение да откриете ретроспективата през юни.

— Не, по средата на май — отвърна бързо Линет и уточни: — Братовчед ми говореше за тържеството по случай рожден ден, което мама организира за неговия баща и моя. Това е големият купон, както Гидиън се изрази, през юни.

Еван сведе глава с надеждата думите ѝ да не са прозвучали глупаво. Как може да предположи нещо, след като нямаше понятие от фактите!

Линет продължи:

— Ретроспективата ще продължи около четири месеца, може би дори шест. Колкото по-дълго, толкова по-добре, затова искам да е изключителна. Изтънчени дрехи, елегантни.

— Къде ще подредите изложбата — попита Еван.

— На последния етаж. Там имаме зала, която мама изпразни преди няколко години, защото отделите не бяха печеливши. Направи ремонт и я обзаведе. Много я бива в тези неща. Залата побира около осемстотин човека, просторна е. Там дрехите ще стоят най-добре.

— Подобна изложба изисква огромна подготовка — промълви Еван и трескаво се замисли, когато си каза, че всичко трябва да бъде свършено до май. Вече бе средата на януари. Предизвикателството наистина беше невероятно.

— Съгласна съм с вас. Само че дрехите, с които разполагаме, са напълно запазени. Почистени са, всички дребни дефекти са отстранени, изгладени са и са готови. Могат да се нанесат дребни поправки, когато ги сложим на манекените. Въпреки това предстои още много работа. Затова ми е необходима допълнителна помощ. Вие интересувате ли се от работата?

— Разбира се.

— Кога можете да започнете?

— Когато кажете.

— Ще поговоря с мама и утре сутринта ще ви позвъня — обеща Линет.

— Много ви благодаря, госпожице Линет.

Щом остана сама, Линет прегледа автобиографията на Еван и написаното ѝ допадна. Освен това бе харесала американката. Личеше, че е откровена и пряма, освен това гореше от желание да започне работа в „Хартс“. Не бе някоя мързелива използвачка, каза тя, когато стана и излезе от кабинета си.

Отправи се към кабинета на Маги Хемингс.

Дженифър вдигна глава, когато тя влезе, и се усмихна.

— Здравейте, госпожице О’Нийл. С какво да ви помогна?

— Търся Маги. В кабинета си ли е? Свободна ли е?

Дженифър кимна.

Линет се усмихна, прекоси стаята, почука на вратата и влезе.

— Имаш ли няколко минутки, Маги?

По-възрастната жена вдигна поглед и топло ѝ се усмихна.

— Разбира се.

Линет седна.

— Искях да поговорим за Еван Хюс. Стори ми се резервирана, когато я споменах, а пък опитът ѝ наистина е впечатляващ.

— Да, професионалните ѝ постижения са наистина забележителни, спор няма. Не съм сигурна обаче дали е достатъчно подходяща за „Хартс“.

— Защо?

— Не мога да го определя точно... — Маги сви рамене. — Просто някакво чувство. Стори ми се странно, че я представи господин Гидиън, а пред мен тя заяви, че не го познавала. — Тя се наведе над бюрото и зашепна: — Не намираш ли, че прилича на майка ти?

Линет се засмя:

— Просто са един тип, нищо повече. Не, не е странно. А що се отнася до братовчед ми, попаднал на нея, когато е търсила кабинета ти. Просто я е довел. Не се познават, Маги.

— Ясно.

— Дори да се познаваха, какво значение има? Според мен препоръките ѝ са чудесни и в момента ще ми бъде от голяма полза.

— Ще я вземеш ли на работа? — попита Маги съвършено спокойно, ала изражението ѝ издаваше, че се опитва да бъде предпазлива.

— Ще помисля — отвърна Линет, кимна с усмивка и стана. —
Благодаря, Маги — рече и излезе.

„Какво става?“ — запита се Линет, докато се връщаше към кабинета си, малко объркана, ала решена да не остави друг да влияе върху решението ѝ. Еван щеше да е от огромна помощ около работата по изложбата. Дали да не я вземе на изпитателен срок.

На следващата сутрин Линет се обади на Еван по телефона:

— Госпожице Хюс, можете ли да дойдете тази сутрин? Към единайсет. Ще поговорим още малко и ще ви покажа колекцията, която вече сме събрали.

Американката бе във възторг:

— Разбира се, госпожице О'Нийл. Много ви благодаря.

Пристигна в кабинета на Линет в определения час. След като поговориха за изложбата и онова, което бе необходимо, Линет заяви:

— Ще те взема на изпитателен срок, Еван.

Тя засия.

— Приемам, госпожице О'Нийл. Много ви благодаря.

Линет я заведе в склада на седмия етаж, точно зад отдела за висша мода. Спря пред огромна метална врата, извади връзка ключове и се обърна към Еван:

— Само ние с Индия имаме ключове за това помещение. Така единствени ние носим отговорност и няма да обвиним никого, ако нещо се случи. Или ако изчезне.

— Разбирам.

Линет отключи вратата, отвори я и влезе.

За момент остана на прага, докато напипа ключа за лампата. Частица от секундата по-късно осветлението се включи. Даде знак на Еван да я последва в склада с климатик.

Вътре имаше десетки стойки за дрехи, на които висяха памучни кальфи. Когато Линет забеляза изражението на Еван, тя възкликна:

— Не се притеснявай, няма да ти показвам всичко сега. Има прекалено много за гледане. Може би ще ти е интересно да видиш някои от дрехите на Ема.

— С удоволствие.

Линет забърза към далечния край на залата и обясни:

— Някои от тоалетите са божествени. — Докато говореше, започна да развързва един от памучните калъфи.

Еван я наблюдаваше как вади черен костюм на облечена закачалка и отбеляза:

— Памучните калъфи са чудесна идея. Вие ли ги изработихте?

Линет се завъртя към нея.

— Не, тези не сме. От Париж са. Просто ги изкопирахме, за да използваме същите за дрехите. Всъщност калъфът се нарича „ус“.

— Ус — повтори бавно американката. — Странно име.

— Така се произнася, но се пише *housse*, а буквата *h* във френски не се чете. Означава „калъф“.

— Много са подходящи за съхраняване на дрехи — отбеляза Еван и си каза, че приличат на обемни палатки.

— Погледни този костюм — посочи Линет. — Модел на Кристобал Баленсиага, Ема го е поръчала през 1951 година.

Еван огледа костюма отблизо и кимна:

— Висшата мода е наистина неповторима. Кройката, линията на раменете, целият силует. Безупречен е, истински шедьовър.

От друг калъф Линет извади рокля.

— Рокля за коктейл от Баленсиага. Ема я е купила през 1951 година. За мен е истинска мечта. Вземи, Еван, наложи я на себе си. — Тя подаде роклята, както бе на закачалката; Еван послушно я наложи на себе си и сведе очи към черната тафта.

— Много ми допадат пластовете на полата и заметнатото бюстие. Уникална е, а най-хубавото е, че също като костюма все още е на мода.

— Съгласна съм. Има снимка на Ема в тази рокля и изглежда така, сякаш е правена вчера. Там... — изви глава и посочи други стойки — са част от дрехите, които ни предоставиха моята майка, майката на Индия и лелите ми Емили и Аманда. Те също ще ни помогнат да попълним някои празнини в годините и дизайна.

Докато Еван помагаше да върнат двете дрехи в памучните калъфи, Линет отбеляза:

— Еван, струва ми се, че работата над ретроспективата ще ти допадне, и макар да ни предстои труден път, трите ще се справим блестящо.

— Разбира се, че ще се справим — отвърна тя, стисна палци, отстъпи от стойките и си взе чантата.

— Да вървим да видим дали Маги е подготвила документите, които ще те направят моя асистентка — каза Линет и излезе от склада.

Еван имаше чувството, че лети, когато няколко часа по-късно си тръгна от „Хартс“. Не усещаше нито пронизващия вятър, нито глада, макар да бе вече два. „Аз съм на седмото небе“ — повтаряше си тя, докато се качваше в таксито.

Щом седна и се отпусна на кожената седалка, се замисли за баща си. Единственото ѝ желание бе да се върне в хотела час по-скоро, за да му позвъни.

Тъй като бе сряда, знаеше, че ще го открие в антикварния магазин в Ню Милфорд; той винаги оправяше счетоводството, когато нямаше бизнес. Нямаше търпение да му съобщи новината; сигурна бе, че той ще се изненада. Самата тя още не можеше да повярва, че си е намерила работа в „Хартс“.

Щом се качи в стаята си в хотела, свали червения шал и дългото черно палто и ги прибра в гардероба. След това пушна електрическата камина в малкия хол и се настани в удобен люлеещ се стол. Посегна към телефона, набра номера в Кънектикът и зачака някой да се обади. След няколко секунди чу гласа на баща си:

— Антики „Хюс“. Добро утро.

— Здравсти, татко! Аз съм, Еван.

— Еван, миличка, струваш ми се весела и здрава! По гласа ти познавам, че си се оправила.

— Почти. Слушай сега, татко. Ще ти съобщя страхотна новина. Намерих си работа. — Замълча за секунда, за да постигне по-голям ефект, и извика: — В „Хартс“! Намерих си работа в отдела за мода в „Хартс“.

Последва мълчание, ала обзета от ентузиазъм и вълнение, Еван не го забеляза.

— Виж ти — отвърна бавно той, — каква добра новина.

Тя едва сега забеляза, че в гласа му няма радост.

— Струва ми се, че не си доволен, а мислех, че ще се зарадваш — възкликна тя. Замълча и стисна намръщена слушалката.

— Напротив, Еван. Просто не очаквах. Нямах представа, че вече си ходила и си подала молба за работа.

— Не бях ходила. Искам да кажа, че ходих вчера. Почувствах се по-добре и отидох в магазина. Искях да се видя с Ема Харт, както ми каза баба.

— Знам какво ти е казала. Видя ли се с Ема Харт?

— Татко, тя е починала преди трийсет и една години. Затова нямам представа какво е имала предвид баба. Ако са били приятелки, трябва да е знаела, че е починала. Както и да е, аз много се изненадах. И се разстроих. Но нали ме знаеш, веднага се оправих след чаша кафе и след като помислих малко. Магазинът ми хареса, много е красив, затова реших да се кача в администрацията и да подам документи за работа. Нямах какво да губя.

— Не, разбира се. Значи те наеха просто така. Това ли се опитваш да ми кажеш, миличка?

— Вчера извадих късмет, страхотен късмет. Просто попаднах на подходящото място в подходящото време.

— Ами? — измърмори той. — Хайде, разказвай.

— Стана така, че... — Тя накратко му разказа всичко. — И преди да се усетя, Маги Хемингс от „Кадри“ ме заведе в кабинета на Линет О'Нийл. Тя е шеф на отдела за мода и внучка на Ема Харт.

— Голям късмет — отбеляза тихо Оуен. — Значи въпросната Линет О'Нийл е била толкова впечатлена от теб, че те е наела на секундата, така ли?

— Не точно. Днес се върнах за нов разговор с нея и след това ме назначи пробно.

— Поздравявам те, много се радвам за теб. А кой е приятният млад човек, когото спомена?

— Казва се Гидиън Харт и както разбрах после, работи във вестникарската компания на семейството. Той издава „Ландън Ивнинг Поуст“.

— Ясно. Илейн и Ангарад ще се зарадват много, когато им кажа.

— Поздрави ги от мен. През следващите няколко месеца ще помагам на Линет да организира ретроспективна изложба. Татко, още нещо! Някои от дрехите на госпожица Трижер също ще бъдат включени в ретроспективата. Ема Харт ѝ е била почитателка.

— Ще кажа на Полин. Тя много ще се зарадва — отвърна той.

— Татко?

— Кажи, миличка.

— Баба дали е знаела, че госпожа Харт е починала?

Последва мълчание.

Еван повиши глас:

— Татко, чуваш ли ме?

— Да, чувам те.

— Какво мислиш? Дали баба е знаела? Ако е знаела, защо ми каза да дойда тук?

— Нямам представа. Пред мен никога не е споменавала Ема Харт, освен че двете са се познавали по време на Втората световна война. Виж, Еван, майка ми може и да не е била на себе си, може да е била в делириум през последните мигове от живота си. Казах ти, преди да заминеш за Лондон.

— Знам, но се оказва, че ме е упътила в правилната посока.

Последва ново кратко мълчание, след което баща ѝ потвърди:

— Така е.

— Как е мама? — попита Еван.

Този път гласът му прозвуча по-ведро:

— По-добре е, малко по-общителна е. Снощи ми сготви чудесна вечеря. Май новото лекарство започва да действа.

— Много се радвам! Браво. Поздрави я от мен.

— Добре. Кога започваш работа?

— Утре сутринта. — Тя се засмя и обясни: — Наистина имат нужда от мен, татко.

Очакваше и той да се засмее, но той мълчеше.

— Може и така да е — отвърна с вече познатия ѝ приглушен глас и побърза да смени темата.

Поговориха още няколко минути и си казаха „довиждане“ с много обич.

След като затвори, Еван се отпусна на люлеещия се стол и се замисли над реакцията на баща си. Съвсем не очакваше подобно нещо и се почувства много объркана, дори подразнена от отговорите му. Колкото повече мислеше, толкова повече се убеждаваше, че той не се беше зарадвал. Запита се защо. Също като баба ѝ той винаги я бе насърчавал, винаги ѝ бе давал кураж. Но днес бе различно.

Еван нямаше откъде да разбере, че баща ѝ, седнал зад бюрото си в магазина в Ню Милфорд, бе зареял поглед в пространството. Питаше се на какво е сложила майка му началото, докато е била на смъртно легло, и призна пред себе си, че познаваше Глинис достатъчно добре и трябваше да се сети, че дори преди да издъхне, ще се опита да повлияе на близките си. Съжали, че бе подтикнал Еван да замине за Лондон, да събере опит в продължение на една година, също като него. Трябваше да я разубеди. Само че през декември не знаеше нещата, които му бяха известни сега. Както и да е, вече бе прекалено късно. Еван бе там... а колелото се бе завъртяло...

Еван много харесваше залите и стаите за общо ползване в малкия хотел в Белгрейвия, обзаведени от Джордж и Арлет в типичния за английските провинциални домове стил. Не че някога бе влизала в провинциален английски дом, но бе виждала снимки в списанията и стилът ѝ допадаше: и пъстрите флорални тапети и тапицерия, и ореховото дърво, и чудесните антики, и порцелановите лампи с кремави абажури, и големите вази, пръснати из помещенията.

От всички стаи на първия етаж любим ѝ бе холът с боядисаните в ръждивочервеникаво стени на бледопрасковени райета, със сатенените завеси на кашмирени шарки и меките канапета и столове, тапицирани във винена ленена дамаска. На пода бе постлан великолепен персийски килим, чиято основа бе в нюанса на завесите, с елементи в тъмносиньо, розово и зелено. Той обединяваше цветовете, а и на него бе подреден чудесен кът за сядане.

Холът беше празен, когато Еван слезе за следобедния чай. Още щом се отправи към камината, настроението ѝ се подобри. Тук бе приятно, топло, уютно, а огънят, който бумтеше в камината, придаваше допълнителен уют.

Баба ѝ я бе научила да пие следобеден чай. За Глинис това бе истинска церемония, наливаше готовата напитка от сребърен чайник и сервираше резенчета лимон и мляко. Чаят бе винаги специална смес на лондонския „Туинигс“, Глинис го предпочиташе, ала понякога го заменяше с черен. Никога не пиеха „Ърл грей“, тъй като баба ѝ не харесваше аромата му. Бил прекалено „опушен“, както тя казваше.

За специални поводи правеше пандишпанова торта, напълнена със сладко от малини. Когато Еван порасна, Глинис я научи как да приготвя сандвичи хапки, кифлички и различни торти; всъщност баба ѝ я бе научила да приготвя различни ястия и с течение на времето тя стана доста добра готвачка.

Еван си спомняше всичко това, докато отхапваше от сандвича с пушена съомга. Дали да не си потърси малък апартамент наблизо? Дали да остане в хотела? Искаше да попита баща си, ала той не се зарадва на новината и тя забрави въпросите си. Хотелът бе изключително удобен в много отношения; така добре се грижеха за нея тук. От друга страна, ѝ се налагаше да се храни в трапезарията на хотела и така разходите ѝ нарастваха.

След няколко минути взе решение. Засега щеше да остане в хотела, просто защото не ѝ оставаше време да си търси апартамент. Вече знаеше какво ще представлява работата ѝ в „Хартс“ — щеше да ѝ посвещава безкрайни часове. Линет бе отдадена на работата и очакваше и останалите да полагат не по-малко старание от нея. Това важеше най-вече за новопостъпилата Еван, която бе на изпитателен срок. Опасяваше се, че макар Линет да изглежда мила и красива, е твърда бизнесдама. Това не я притесняваше, напротив, възхищаваше се на това нейно качество.

„По-добре да остана тук — каза си отново Еван, — защото се чувствам добре и имам всички необходими удобства. Щом подготвим ретроспективната изложба и нещата потръгнат, ще си потърся квартира с прилична кухня, апартамент, в който ще мога да си каня гости.“ Тази мисъл ѝ допадна и тя посегна да си вземе кифличка, намаза я със сладко от ягоди и добави пълна лъжичка сметана.

Докато ядеше кифлата, осъзна колко е била гладна и си напомни колко калорични са кифлите и тортите със сметана. Неведнъж по време на следобедния чай се бе заричала да не яде сладкиши, ала така и не успяваше. Отпусна се на канапето и мислите ѝ отново се върнаха към изминалия ден, а сетне към Гидиън Харт. Той ѝ се бе сторил много приятен и любезен, когато я заговори в коридора, докато търсеше административните офиси. По-късно любезното му отношение се превърна в неподправен мъжки чар и загриженост. Когато влезе в кабинета на Линет заедно с Маги Хемингс, той пристъпи, за да я посрещне. Не прикри интереса си дори след като Маги я представи на

братовчедка му. Напротив, беше така погълнат от нея, че и тя не можеше да откъсне очи от него.

Светлозелените му очи бяха приковани в нейните и тя откри, че няма сили да погледне настрани. Сега си спомни как сърцето ѝ прескочи и как се подкосиха коленете ѝ. Никога преди не ѝ се беше случвало подобно нещо, ала никога досега друг мъж не я бе гледал по този начин. Миг по-късно, когато я хвана за ръка, за да я отведе до стола, ѝ се бе сторило, че пръстите му прогарят сакото. За миг загуби самообладание, толкова силно бе привлечена от него...

— Еван. Как си?

Щом чу напевния глас на Арлет с лек френски акцент, тя се сепна, изправи се бързо и възкликна:

— Добре съм, Арлет. Много се радвам да те видя. Ти как си?

— Добре. Заета, много заета. Джордж е вечно някъде по работа, затова аз командвам парада, както се изразява той. А на човек му трябва *bon courage*^[1], за да управлява хотел. Дори малък хотел като този.

— Справяш се чудесно. Сигурна съм, че ръководиш нещата не по-зле от Джордж. — Тя се усмихваше на Арлет и на бузите ѝ се появиха трапчинки.

Другата жена бе очарована от тази усмивка, която ѝ се струваше неустойма, затова не се стърпя и също се усмихна. Имаше нещо неповторимо в това открито, общително американско момиче, от което бликаше чар и изтънченост. Накрая попита:

— Ти добре ли си? По-добре ли си вече?

— Вече съм добре — увери я тя, наведе се напред и вдигна поглед към Арлет. — Би ли седнала за минутка? Трябва да ти съобща една новина.

— *Mais Oui, cherie*. — Арлет се отпусна на канапето до Еван.

— Днес си намерих работа, чудесна работа. В магазин „Хартс“ на Нйтсбридж. — Еван започна отново възторжения си разказ за приключението в магазина. — И Линет О’Нийл ме взе на работа — завърши тя, отпусна се назад, лицето ѝ грееше от задоволство. — Ще работя в модата заедно с нея.

— *Tres bien*, Еван! Чудесна новина. Знам, че обичаш модата. Защо избра „Хартс“? Толкова много други магазини има.

— Открай време ми се иска да работя там. Според мен това е най-изтънченият магазин в цял свят. — Еван нямаше намерение да сподели предсмъртните думи на баба си; страхуваше се да не се изложи. Арлет остана загледана в нея за момент, като си мислеше колко е красива. Черната ѝ коса бе лъскава, кожата гладка и бяла, синьо-сивите очи приличаха на езера. Бе много красиво момиче, изключително женствено. Несъмнено много привлекателно за мъжете, реши Арлет. Освен това у нея имаше изтънченост, на която французойката се възхищаваше.

— Ами въпросният младеж? — попита. — Онзи, който ти е помогнал вчера сутринта... ще се видите ли скоро?

Еван я зяпна.

— Ама той не работи там.

— Не питах дали ще се видите, докато сте на работа. — Арлет погледна снизходително младата жена, поклати глава и стисна устни.

Еван забеляза веселите искрици в тъмните очи на Арлет, спотаения смях по потрепващата уста и за момент се запита дали тази красива и майчински настроена французойка не се шегува с нея. Обаче след миг разбра, че е задала сериозен въпрос. Еван си пое дълбоко дъх:

— Той просто беше любезен и ми помогна. Няма нищо повече.

Арлет изпъна гръб, кръстоса крака и разстла набраната пола над лъскавите кафяви ботуши. След като мисли известно време, тя обясни:

— Мислех си за... среща с него. — Умните ѝ кафяви очи се бяха спрели любопитно на Еван и тя изви красноречиво едната си вежда.

Еван се изчерви.

— Едва ли ще се видим отново. Няма да излизаме на среща, Арлет.

— Няма ли? Защо не? — французойката клатеше енергично глава. — Аз пък мисля, че ще излезете. *Ah oui*. Убедена съм. Ще имаш *rendez-vous* с него, *mon petite choux a la creme*^[2]. При това съвсем скоро. — Смахът ѝ се понесе из стаята. — Че то е... очевидно... че не го стърже без теб. В магазина. Точно така. *Absolument*.

— Стърже ли? — намръщи се обърканата Еван.

— *Ah, non, non*, колко съм глупава. Не стърже. Сдържа.

— Може и да си права, Арлет. Само че не съм сигурна дали ще изляза на среща с него. Мисля, че той не се интересува от мен.

— Слушай ме какво ти казвам, *cherie*. Освен че съм по-стара, съм французайка. Ние ги разбираме тези неща. Ние познаваме... amour.

Без Еван и Арлет да знаят, в същия момент Гидиън Харт си мислеше за среща с Еван Хюс.

Седеше в кабинета си в „Йоркшир Консолидейтед Нюзпейпър Кампъни“, в сграда в другия край на Лондон и мислеше за младата американка. Не спираше да мисли за нея след вчерашната им среща в коридора на „Хартс“. У нея имаше нещо специално. Тя бе успяла да предизвика интереса му и нямаше съмнение, че държи да я види отново. Гореше от желание да я види, да прекара известно време в компанията ѝ, да разбере повече за нея. При това незабавно.

Гидиън знаеше, че Линет е взела на работа Еван на изпитателен срок. Братовчедка му сама се обади, за да му каже. Освен това му благодари, че довел американката в „Хартс“, въпреки че бе просто щастливо съвпадение, че се бе натъкнал на нея, когато отиде в магазина. Линет бе харесала много госпожица Хюс и му бе описала срещите си с нея в подробности.

— Тя е истинско съкровище, Гид, и съм сигурна, че и Индия ще я хареса не по-малко от мен. Еван има блестящи идеи. Знаем, че ще ми донесе късмет, Гидиън.

А на него дали щеше да донесе късмет? Надяваше се да е така. Прииска му се да позвъни на Еван още сега, ала нямаше никаква представа къде да я намери, а не желаше да се обажда на Линет, за да ѝ поиска номера. Щеше да се справи с този въпрос утре, като се обади лично на Еван, докато тя е на работа в магазина.

Оттласна стола от бюрото, качи дългите си крака отгоре и ги кръстоса. Затвори очи и се замисли за новото попълнение в екипа на Линет.

Тъй като работата и напрежението около изложбата бяха много, братовчедка му и Еван щяха да прекарват по-голямата част от времето си заедно, което означаваше, че ще му бъде лесно да се вижда с американката. Едва ли щеше да има проблем да излезе с нея. Беше

забелязал, че и тя проявява интерес към него. Не откъсваше очи от нея, докато бяха в кабинета на Линет, и тя бе отвърнала по същия многозначителен начин. Бе забелязал, че се изчерви, бе забелязал, че я е пленил, бе усетил трепета ѝ, когато я поведе към стола до бюрото на Линет. Да, определено го бе харесала. Поне се надяваше да е така.

Макар никога да не бе имал проблеми с жените, Гидиън Харт не бе надменен мъж. В някои отношения това дори се дължеше на липсата на мъжка суета, на любезното му отношение и известна резервираност, все черти, които жените намираха за привлекателни. Макар да бе висок, красив и чаровен, понякога напомняше на малко момче и жените се чувстваха длъжни да го гледат.

Гидиън харесваше жените и се възхищаваше на онези, които преследваха целите си. Не се интересуваше от дами, които си губеха времето, които нямаха нито работа, нито професия. Въпреки това винаги бе заобиколен от жени. Проблемът бе, че досега не бе срещнал нито една, с която да пожелае сериозна връзка. Поне досега.

Досега ли? Браво! Тази мисъл го стресна.

Отвори очи, изпъна гръб и свали крака от бюрото. Боже! Мислеше за сериозна връзка с Еван Хюс, а дори не я познаваше! Изглежда бе полудял.

След като помисли малко, откри отговора. Беше увлечен по нея, бе много увлечен и това се бе случило, без да усети. Французите наричаха това състояние *coup de foudre*, светкавица. Господи, беше се влюбил в непозната. Ами ако имаше връзка с друг мъж? Ами ако не се интересуваше от него? Може да си бе въобразил всичко.

Изду бузи, изпусна съдържания въздух и се настани удобно на стола, отново замислен за Еван Хюс. Какво я правеше различна от другите? Не бе външният ѝ вид, макар да бе красива, защото той си падаше по високи, слаби жени с екзотична външност.

Може би държанието ѝ го бе пленило. Тя бе любезна в коридора, ала той бе забелязал съдържаност и изтънченост. Освен това имаше удивителна усмивка, която караше сърцето му да трепти, а пък огромните блестящи очи сякаш го погълнаха. Ясни блестящи очи, открити и доверчиви.

„Държа се като ученик — каза си той. — На двайсет и осем години съм. Знам какво правя. Не бива да се оставям. Това може да се окаже фатално за мен, особено ако тя има връзка с друг.“

Може дори да е сгодена. Но пък не носеше пръстен. Това не означаваше нищо в днешно време. Хората често се сгодяваха и не носеха пръстен.

„Аз обаче ще ѝ купя пръстен — реши той. Пръстен със сапфир. Не, по-добре аквамарин, за да ѝ отива на очите. — Чакай, по-бавно — спря се той. — Май избързваш.“ Не можа да се въздържа. Тук нямаше средно положение. Искаше Еван Хюс.

Някой почука на вратата.

— Влез — провикна се той и щом видя баща си на прага, скочи.

— Здравсти, татко — възкликна и тръгна към него.

— Здравей, момчето ми — поздрави Уинстън Харт и му се усмихна широко.

След като двамата се прегърнаха, Гидиън отведе баща си до стол близо до бюрото.

— Мислех, че си в Йоркшир. Какво правиш в Лондон?

— Имам среща в едно телевизионно студио и ми се прииска да се видим.

Гидиън изви вежда.

— Защо?

— Крисчън Палмър.

— Господи, татко! Знаех си, че ще го кажеш. Виж, нищо не успявам да постигна с него. Знаеш го какъв е — непреклонен и целеустремен. Няма да се върне, татко. В момента пише книга.

Уинстън въздъхна:

— Предполагам, че ще кажеш нещо такова, макар да съм сигурен, че си направил всичко по силите си. Открай време разправям, че си като куче, захапало кокал. Няма ли някаква вратичка.

Гидиън седна зад бюрото и кимна.

— Струва ми се, че има, но ще ни струва скъпо.

— Заради Крисчън си струва. Той е най-добрият редактор, който някога сме имали, и трябва да го върнем. Каква е цената?

— Много обича онази къща на остров Ман, дето я ползва под наем. — Сигурен съм, че ако му предложим да му я купим, ще се съгласи да се върне.

— Колко?

— Не знам, татко. Ще поговоря с него, ако си съгласен на този вариант. Къщата е хубава и той ходи там от години. Наистина много я

обича.

— Къде на остров Ман?

— Точно до Дъглас. В район, където навремето е ходил на почивка с родителите си. Животът там му се струва приятен, спокоен, а и може да разчита на тишина и спокойствие, за да си пише книгите. Освен това се стига лесно, качваш се на самолета от Ланкашър и пътуваш до средата на Ирландско море.

— Аз не бих го нарекъл лесно пътуване — изтъкна Уинстън и поклати глава. Сигурен ли си, че къщата ще свърши работа? Може да иска нещо друго.

— Съмнявам се. Крисчън не е такъв човек, а може изобщо да не се съгласи. Наистина е решил да напише сериозна книга.

— Знам, че е най-добрият редактор на Флийт стрийт, като изключим Артър Крисчънсън, а той беше кралят на печата преди шейсет години. Той създаде „Дейли Експрес“. Палмър е от същото тесто. Редактори с такъв талант не се срещат често. Затова се постарай, момчето ми. Накарай го да се върне.

— Добре, но това може да означава и по-голяма заплата.

— Няма проблем, Гидиън — отвърна остро Уинстън. — Преди години научих от леля Ема, че когато искаш нещо или някого, цената няма значение. Сега разбираш ли колко е важен Крисчън Палмър за компанията? Затова си свърши работата.

— Май ще трябва да се срещна с него — отвърна Гидиън. — Утре ще говоря с него по телефона и ще му предложа да се видим следващата седмица. — Гидиън се разсмя. — Искане ми се да беше средата на лятото, а не средата на зимата. Времето на остров Ман е чудесно, когато е лято, но по това време на годината е голям студ.

— Прав си. Ще ми се да можехме да изкушим Крисчън да се върне в царството на Бялата роза... все си мислех, че обича Йоркшир и къщата си в Рипън.

— На остров Ман има още нещо, което го привлича. Наистина много обича вилата, но има и една дама, на която държи.

— Значи говорим за вила, така ли?

Гидиън отново се разсмя.

— При това за доста голяма.

— Разбери се с него. Колкото по-бързо, толкова по-добре.

— Слушай, татко. Защо не изчакаме, докато свърши книгата. Сигурен съм, че така ще бъде по-добре. Щом я предаде на издателя, ще се чуди какво да прави и ще се отегчи. Тогава ще се появя аз.

— Така да бъде. Съгласи се с всичките му изисквания. И състави нов договор. Направи му предложение, на което да не може да устои. Той си струва. Имаш ли среща тази вечер, Гидиън? Глупав въпрос, предполагам, че имаш.

— Всъщност нямам. Защо?

— Не ми се прибира при майка ти в Йоркшир. Какво ще кажеш да вечеряме заедно?

— Чудесна идея, татко. Става — отвърна искрено Гидиън. И в същото време отново си спомни за Еван Хюс. Тя се бе настанила трайно в мислите му.

---

[1] *Воп courage* (фр.) — доста кураж. — Б.пр. ↑

[2] *Mon petite chouх а la creme* (фр.) — галено обръщение към любим човек — съкровище, сладкишче. — Б.пр. ↑

Когато пристигнаха на входа на „Грил Рум“ в „Дорчестър“, обсеркелнерът бе в другия край на ресторанта. Двамата изчакаха, за да ги отведат до масата им.

На път към хотела Гидиън бе решил, че той ще плати вечерята; даваше си сметка, че ще му достави огромно удоволствие да изведе баща си, който винаги бе безкрайно щедър с него, а никога досега не бе имал възможност да го покани да похапнат заедно. Опипа джобовете си, за да потърси портфейла, в който държеше кредитните си карти.

Така и не забеляза, че баща му се е приближил до стъклената стена, която отделяше „Грил Рум“ от входа. Уинстън се взираше напрегнато в ресторанта.

Гидиън усети, че нещо не е наред в мига, в който чу тихо изречената ругатня на баща си и усети как Уинстън стисна рамото му.

— Няма да влизаме. Ела — настоя той и поведе сина си навън.

— Какво става, татко? — Едва сега забеляза колко силно е преbledнял баща му и гневния блясък в очите му.

Тъй като Уинстън не отговори, отново попита:

— Татко, какво става? Все едно че си видял призрак.

— По-скоро дявола. Иначе казано, Джонатан Ейнзли. Вечеряше в „Грил“ заедно със Сара Лаудър. Открай време кроят нещо срещу семейството ни, а това, че са заедно тази вечер в Лондон, не вещае нищо добро. Помни ми думите.

— Двамата с мама открай време намекуват за неприятностите, които Джонатан Ейнзли и Сара Лаудър са причинявали на семейството, и знам, че двамата са били изгонени от „Хартс“. Само че така и не успях да разбера какво са направили. — Гидиън погледна внимателно баща си.

Двамата се бяха настанили на маса близо до прозорец с изглед към Грийн Парк в елегантния ресторант на хотел „Риц“ на Пикадили.

По предложение на Гидиън двамата дойдоха тук, след като излязоха бързо от „Дорчестър“, за да избегнат двамата му братовчеди.

— Историята е дълга. Всъщност историите са две. Ще ти разкажа след малко, колкото е възможно по-ясно и точно. Нека първо да си поръчаме нещо за пиене. Какво искаш, Гидиън?

— Май ще пия бяло вино.

— За мен чаша шампанско.

— Чудесна идея, татко. И аз ще пия шампанско. Отказвам се от виното.

Уинстън кимна, даде знак на сервитьора и поръча две чаши „Въов Клико“, след това се отпусна назад на стола. Гидиън отново заговори:

— Стори ми се много притеснен в „Дорчестър“, татко. Да знаеш само колко се обезпокоих.

— Бях ядосан, Гид. Взети поотделно, тези двамата са опасни. Лошото е, че стават още по-опасни, когато заговорничат. — Той въздъхна и поклати глава. — Знаех, че Джонатан Ейнзли е в Лондон, но нямах представа, че Сара се е върнала от Франция. — Погледна Гидиън и добави: — Чичо Рони предупреди Пола, че Ейнзли се е върнал да живее тук. Каза й още преди две седмици.

— Предупреди я онзи уикенд, когато Джулиан беше отседнал у нас и наваля снегът. Нали в събота всички ходихме в Пенистоун Роял на вечеря. Стори ми се, че леля ти Пола е доста неспокойна.

— Джулиан й е предал съобщението от дядо си. Доста я е разтревожило. Чичо Рони се беше притеснил от неочакваната поява на Ейнзли след толкова много години, а когато двамата с Пола се видели на следващия ден, той я предупредил да бъде нащрек.

— Джулиан ми каза, че Ейнзли не бил направил нищо.

— Не е направил нищо, което засяга компаниите „Хартс“ — отвърна Уинстън. — Само че той вечно създава неприятности. Открай време е така. Идва му отвътре и ако открие начин да нарани Пола, ще го използва. За него ще бъде огромно удоволствие да обърне живота й наопаки. Той е зlobен човек, още от малък си е такъв.

Донесоха напитките им и след като се чукнаха и отпиха от шампанското, Уинстън продължи:

— Поговорих с чичо Рони и той ми каза, че е посъветвал Пола да наеме частен детектив, за да провери какви ги върши Ейнзли. Чичо

Рони обясни, че инстинктът му нашепва, че Джонатан е тръгнал на боен поход. Иска да срази Пола.

Гидиън възкликна:

— Дано леля Пола пусне по следите му частен детектив, татко.

— Ами... на нея не ѝ се иска. В момента се колебае.

— А ти какво мислиш?

— Аз съм за. Чичо Рони е мъдър човек. Не забравяй, че най-ценната стока е информацията. Научихме го от леля Ема, а и както напомних на Пола онзи ден, да си предупреден е все едно да си въоръжен.

Гидиън кимна с разбиране, обърна се към застаналия до тях сервитьор, пое едното меню, а баща му — другото. След няколко секунди поръчаха стриди от Колчестър и хек на грил. От години двамата винаги поръчваха едни и същи ястия. Вкусовете на баща и син бяха еднакви в много отношения. Толкова си приличаха, че Емили още преди години ги бе нарекла „двамата ми близнаци“.

След като поръчаха още две чаши шампанско, Гидиън се обърна към баща си:

— Разкажи ми за Джонатан Ейнзли, татко. Какво са направили двамата със Сара?

— Ейнзли бе шеф на недвижими имоти „Хартс“ през шейсетте и седемдесетте и умело управляваше компанията. Изведнъж бизнесът му започна да запада, изпускаше важни сделки. По-късно открихме, че е насочвал всички тези ценни сделки към компания, наречена „Стоунуол Пропъртис“ и...

— Защо? — прекъсна го Гидиън.

— Защото заедно със стария му приятел от Итън Себастиан Крос са притежавали „Стоунуол“. Ейнзли бе източил хиляди лири от „Хартс“ и бе подкопал финансовата стабилност на клона.

— И Сара Лаудър ли има пръст в тази работа? — попита синът.

— Да, макар и не директно. Тя инвестирала в „Стоунуол Пропъртис“, но честно да ти кажа, Гид, не вярвам да е знаела за предателството на братовчед си към семейството. Щом Пола и баща ѝ събраха достатъчно доказателства срещу Ейнзли, разкриха, че знаят, и го изхвърлиха и от компанията, и от семейството. Също и Сара.

— Не са имали избор — потвърди Гидиън и погледна баща си в очите. — А след това той заминал за Хонконг и натрупал цяло

състояние от недвижими имоти.

— Точно така. Ейнзли беше виртуоз в бизнеса.

— Джулиан ми каза, че Ейнзли се е върнал по-късно и се е опитал да вземе контрола над магазини „Хартс“. Как е възможно да се случи подобно нещо?

Уинстън поклати глава и на лицето му се изписа тъга.

— Пола бе виновна. През осемдесетте Ейнзли се върна в Лондон. По същото време тя бе пуснала десет процента от дяловете на „Хартс“ на борсата. Той, разбира се, веднага ги изкупи. Тези акции и всичко, което притежаваше, му дадоха добра преднина.

— А тя защо е продала част от дяловете си?

— Искаше да купи верига магазини в Щатите. Двамата с Шейн разбирахме желанието ѝ да създаде нещо свое, но знаехме, че не е преценила достатъчно добре нещата. Това е единствената грешка, която някога е правила, поне според мен. Като изключим женитбата ѝ с Джим Феърли, разбира се. Този брак беше истинска катастрофа.

Към края на вечерта Уинстън се обърна към Гидиън и го погледна настойчиво.

Младежът се намръщи и се приведе към баща си.

— Какво има, татко? Пак ми се струваш притеснен.

— Не съм, всичко е наред. Просто си мислех за династията, създадена от Ема и Уинстън старши, и се надявах ти да бъдеш човекът, който да я продължи... да продължиш рода.

— Не те разбирам.

— Като гледам, Тоби няма да ме дари с внуци, докато е женен за актрисата. Адриана не иска деца и се съмнявам, че Тоби ще успее да я убеди, каквото и да си въобразява.

— Не забравяй Пола, татко, тя има много деца...

— Така е, така е — прекъсна го нетърпеливо Уинстън. — Тя също е Харт. Само че фамилията, която носи, е О'Нийл.

Гидиън кимна, разбрал какво се опитва да му каже баща му.

— Ние сме последните от рода, които носят името Харт, знаеш го.

Уинстън се отпусна на стола, замисли се за момент, след това продължи:

— Не мисли, че се опитвам да те накарам да престанеш да си живееш живота, все пак си само на двайсет и осем. Само че... просто

се питах дали няма някое момиче на хоризонта. Питам за момиче, към което да имаш сериозни намерения. Което да ти е привлякло вниманието.

— Не, татко. — Когато Гидиън видя изписалата се по лицето на баща му тъга, побърза да добави: — Наскоро се запознах с едно момиче и то много ми хареса. Само че още е рано да се каже. Не искам да те подведа, а след това да те разочаровам.

— Тя дали е готова за женитба? — продължи да разпитва Уинстън.

Гидиън кимна.

— Тя не е от жените, с които можеш да си прекараш добре и после да я зарежеш просто така.

Уинстън грейна.

— Нямам търпение да се запозная с нея.

Същата вечер Гидиън не можа да заспи. Лежеше буден в тъмното и преповтаряше всичко, за което беше разговарял с баща си.

Остана изумен, когато разбра, че Пола, най-забележителния човек, когото познаваше, бе допуснала грешка, която за малко да ѝ коства любимите магазини на баба ѝ. Също така му бе непонятно как е възможно човек от семейството да прибегне до лъжи и мошеничества, след като разполага с толкова много пари и възможности.

— Его и алчност — бе казал баща му. — Фатална комбинация, съсипала много други хора. Ще съсипе и Джонатан Ейнзли.

Накрая бе заговорил за женитба и деца. Гидиън нямаше нищо против, че баща му е толкова открит. Много обичаше и уважаваше баща си и разбираше причината да му се иска да има внуци. Същото се отнасяше и за майка му. Бе напълно естествено да се чувстват по този начин.

Еван Хюс. Бяха се видели вчера и той остана като омагьосан. Не я познаваше, не знаеше нищо за нея, а му се струваше, че я е познавал цял живот. Тя бе красива, сърдечна, общителна. Бе изключително привлекателна и в сексуално отношение. Освен това бе забелязал у нея изтънченост, която я правеше още по-интересна и желана.

Утре щеше да ѝ позвъни, да я покани да излязат... Заспа с мислите за Еван Хюс и всички възможности, които ги очакваха.

Теса Феърли Лонгдън грабна ръчната си чанта и сака, погледна бюрото, след това забърза през стаята и изключи осветлението.

Бе цялата в бяло, един от любимите ѝ цветове; меката богата кашмирена пелерина загръщаше бял вълнен костюм с панталони и копринена риза. Ботушите ѝ бяха кремави, както и чантата от крокодилска кожа, и кожената чанта, пълна с папки. Белият тоалет подчертаваше нежното лице, оброчено със сребристойбяла коса, сребристосивите очи и кожата с цвят на слонова кост. Нежните ѝ черти сякаш бяха изваяни от талантлив скулптор. Не бе достатъчно да се каже, че е прелестна. Теса бе удивително красива и хората се извъръщаха след нея. Бе висока, слаба и винаги облечена в красиви и много скъпи дрехи, обикновено уникати, правени специално за нея от дизайнери, които не бяха на върха на славата и нямаха нищо против да се съобразяват с желанията ѝ. Теса отлично знаеше какво иска, поне когато ставаше въпрос за дрехи.

Затова пък по отношение на другите неща в живота, най-вече, когато ставаше въпрос за съпруга ѝ Марк Лонгдън, невинаги получаваше онова, което си бе наумила. Напоследък той бе станал още по-труден за общуване, беше кисел, раздразнителен и нетърпелив с нея. Имаше чувството, че успява да се сдържа единствено когато бе с малката им дъщеря Адел или със семейството ѝ. Не би посмял да се държи грубо в присъствието на майка ѝ или на Шейн, затова пък в присъствието на приятелите им се отнасяше безцеремонно с нея. Не че напоследък излизаха много; той оставаше до късно в офиса си, а през уикендите пътуваше за срещи с клиенти. Забеляза, че напоследък няма време за нея, освен за да ѝ прави забележки или да ѝ вдига скандали за какви ли не дреболии.

Няколко пъти напоследък тя го усети, че мирише на алкохол, той се бе зачервил, а очите му блестяха издайнически. Твърдеше, че не е пил много и изпадаше в такава необузdana ярост, че на нея ѝ се бе наложило да се скрие в банята.

След това съжаляваше за изблиците си и я молеше за прошка. А тя, каквато бе глупачка, винаги му прощаваше. На следващия ден обаче той вдигна скандал заради олющената боя в кухнята. Бе толкова глупаво, че тя отстъпи крачка назад и го погледна, за да прецени какво му е.

Тъкмо зави и пое с бърза крачка към асансьорите, когато зърна сестра си Линет и веднага я повика.

— Линет! Трябва да поговорим.

Линет спря, обърна се и лицето ѝ се озари от усмивка.

— Много си красива в бяло, Тес, направо зашеметяваща! — докато говореше, тя пристъпи към сестра си, готова да я прегърне. Усмивката ѝ се стопи, когато забеляза изражението ѝ.

Теса се приближи още повече до асансьорите и студено заяви:

— Как смееш да отменяш заповедите ми за залата? Нямах никакво право. Аз съм главен изпълнителен директор и каквото кажа, това ще бъде.

— Не съм знаела...

— Не мога да си губя времето с теб. И без това закъснявам — прекъсна я тя и влезе в асансьора. — Да не си посмяла да правиш нещо, без да ме попиташ за разрешение — сопна се, докато вратата се затваряше.

Това момиче прекаляваше на моменти, мислеше си Теса, докато асансьорът я отвеждаше на партера. Сестра ѝ я вбесяваше и омразата и ревността отново изплуваха. За Теса нямаше съмнение, че Линет О'Нийл е любимото дете на майка ѝ и Шейн. Шейн О'Нийл. Тя го обичаше по свой начин, той бе винаги мил с нея, беше я отгледал като свое дете. Само че тя не му бе биологично дете и тази мисъл я измъчваше. Как да я обича колкото Линет, след като не беше негова кръв и плът? Донякъде бе доволна, че не е от рода О'Нийл. Тя беше Феърли, произхождаше от аристократично семейство, чиято история можеше да бъде проследена векове назад във времето. Тя бе аристократка. Всички твърдяха, че прилича на рода Феърли. Сама виждаше, че прилича на леля Едуина, която също бе от семейство Феърли и бе графиня. „Майната ѝ на Линет“ — каза си тя и се опита да я прогони от мислите си.

Докато излизаше през страничния вход на магазина и кимаше на служителите, които също си тръгваха, Теса реши да бъде много мила и

внимателна с Марк тази вечер. Въпреки че напоследък се държеше ужасно, тя го обичаше и искаше да запази брака си. Бе научила, че най-добрият начин да прекарат безпроблемно времето си, е, като се държи спокойно и му се подчинява във всичко. Трябваше да изпълнява всяко негово желание.

Беше студено и тя потръпна, когато излезе на улицата, но няколко секунди по-късно шофьорът спря автомобила пред нея, изскочи навън и побърза да отвори вратата.

— Добър вечер, госпожо Лонгдън — поздрави Милтън и отвори вратата.

— Добър вечер. Прибирам се направо вкъщи, Милтън, благодаря — рече тя, както винаги изключително любезна с прислугата.

Отпусна се на задната седалка и реши тази вечер да приготви спагети. Килерът ѝ бе зареден с всичко, защото често ѝ се случваше да работи до късно и двамата с Марк сядаха да вечерят едва към девет. Трябваше да се хранят по-рано; беше си поставила за цел да си тръгва в пет и трийсет, за да ѝ остане достатъчно време да сготви. Съпругът ѝ обичаше добрата храна и отлежалото вино и тя се стараеше да му угажда.

Когато Милтън спря на алеята пред къщата им в Хампстед, Теса веднага забеляза, че Марк вече се е прибрал. Колата му бе паркирана пред входа.

— Благодаря ти, Милтън, и лека нощ — обърна се тя към шофьора, докато слизаше. Усмихна му се бегло и го помоли да дойде да я вземе в осем на следващата сутрин.

Затича по стълбите, отвори вратата и се провикна както обикновено:

— Адел! Ехо! Къде е малкото ми момиченце?

Адел се втурна в антрето с радостни викове:

— Мамо! Мамо! Ето ме!

Теса коленичи и детето се хвърли в прегръдките ѝ. Адел я целуна по бузата и се сгуши до нея.

След малко Теса отдръпна дъщеря си от себе си.

— Как е сладкото ми детенце?

— Добре. Татко се прибра.

Едва изрекла тези думи и сянката на Марк падна върху тях. Бе застанал под арката към просторната кухня.

Теса вдигна глава и го погледна. Веднага забеляза, че е намръщен, а от очите му лъхаше студ. Намери сили да го поздрави спокойно.

— Здравей, скъпи, прибрал си се рано.

— А ти закъсняваш. Както обикновено — изрече той тихо, но с леден глас.

Младата жена се изправи, без да пуска ръката на Адел.

— Едва шест е, Марк. Ела, Адел, да вървим да намерим Елвира. — Свали пелерината и я метна на пейката в антрето.

Елвира, младата бавачка, зареждаше съдомиялната. Вдигна поглед и се усмихна, когато двете влязоха в кухнята.

— Здравейте, госпожо Лонгдън. Адел току-що вечеря. Зеленчуци на пара и малко парче хек на скара. А за десерт имаше малини.

— Колко вкусно. Благодаря, Елвира. Така добре се грижиш за нея.

— Храната ѝ трябва да е балансирана, госпожо Лонгдън. — Момичето затвори вратата на съдомиялната и добави: — След малко ще я кача горе и ще я приготвя за сън.

— Остави на мен — отвърна бързо Теса. Погледна Адел и продължи: — Искаш ли да ти прочета приказка, миличко?

— О, да, мамо, да.

— Трябва да поговорим, Теса, веднага. — Марк ги беше последвал.

— Искях да прочета приказка на Адел. Изчакай ме няколко минутки.

— Веднага.

Стори ѝ се заядлив, затова тя кимна, наведе се над дъщеря си и прошепна:

— Татко има нужда от мен. Ще се кача след малко. Елвира ще те приготви, след това аз ще се кача и ще ти прочета приказка.

Адел се усмихна на майка си с много обич.

Марк стисна Теса за ръката и я поведе към библиотеката. Щом влязоха, затвори вратата. Това бе поредната стая в къщата, която Теса ненавиждаше. Струваше ѝ се студена, мрачна, потискаща и тя рядко влизаше в нея.

— Толкова ли е важно, та не може да изчакаш няколко минути? — попита тя с усмивка, за да не предизвика кавга.

— Искам да поговорим за часовете, в които работиш — отвърна той. — Стоиш в проклетия магазин до късно и работиш прекалено много. Да не би да има някаква полза?

— Как така?

— Тя няма да ти остави нищо. Пола О'Нийл пет пари не дава за теб. Линет ѝ е любимката. Тя я обожава, защото е от Шейн. Ти знаеше ли, че му е била любовница още преди баща ти да почине? Чукала се е с него, докато е била в командировка в Ню Йорк... докато си била в Англия с прислугата. А знаеш ли...

— Не е вярно! — възкликна Теса, готова да защити майка си. — Знам, че мама и Шейн са били приятели, истината е, че са били приятели през целия си живот. Израснали са заедно в Йоркшир. Не ставай смешен. Няма да ти позволя да разправяш подобни неща за родителите ми.

— Я виж ти! Шейн изведнъж ти стана родител, така ли?

— Той ме е отгледал, Марк, и винаги е бил мил и изпълнен с обич. Бях дете, когато Джим Феърли загина.

— Колко удобно за майка ти и любовника ѝ.

— Престани! Отвратителен си. Един господ знае откъде си чул всичко това, но то е... долна лъжа.

— Не е, защото е истина. Научих го от благонадежден източник.

— Кой е този източник?

— Да не мислиш, че ще ти кажа? Сама знаеш, че това са правилата на играта.

Теса го погледна вбесена:

— Искам да знам кой пуска тези слухове за майка ми и Шейн.

— Едно бъриво птиченце. Защо не я попиташ сама? Попитай я за уикендите в Ню Милфорд, Кънектикът. Попитай я за дългите уикенди, които е прекарвала с Шейн в обора му.

Теса се намести на стола и се намръщи. Погледна Марк, после извърна поглед, объркана и притеснена.

Той наруши мълчанието и неочаквано заяви:

— Никога няма да управляваш магазините. Никога. Вярвай ми. Никога няма да наследиш Пенистоун Роял. Линет ще получи всичко. Горкичката, ще те прецакат. — Той се изсмя.

— Не ти вярвам — заяви тя и се постара гласът ѝ да прозвучи уверено и спокойно. Цялата трепереше и се питаше дали има някаква

истина в думите му. Скочи и тръгна към вратата. — Отивам да почета на Адел.

— Къде си се разбързала? — извика той и я стисна за ръката, преди да успее да стигне до вратата. Привлече я към себе си и я целуна, вмъквайки насила езика си в устата ѝ. Със свободната си ръка заключи вратата. Повлече я към дивана и я блъсна на него, притискайки я с крак. На ухото ѝ прошепна: — Сега ще видиш какво е секс, Теса, любов моя. — Той се опита да разкопчае бялата ѝ копринена риза, ала изгуби търпение заради копчетата и я разкъса, отпусна ръка върху сутиена и стисна гърдата ѝ. Сведе глава, целуна зърното и неочаквано го ухапа.

Теса изпищя, започна да се съпротивлява, отблъсна го и седна. Макар да бе слаба, тя тренираше всеки ден и ръцете ѝ бяха удивително силни. Блъсна го и той се претърколи от тясното канапе на пода.

— Мръсна кучка! — изкрещя той.

— Нарани ме, Марк — прошепна тя. Вече съжаляваше, защото знаеше, че той всеки момент ще избухне. — Защо ме ухапа?

Той се опита да стане, без да отговори.

Тя също се изправи и заотстъпва към вратата. Той я стисна за ръката и грубо я изви.

— Не се бави при Адел — нареди с неочаквано тих и спокоен глас. — Тази вечер имам нужда от теб. Ще трябва да изпълниш съпружеските си задължения.

— Разбира се, скъпи Марк — прошепна тя.

В отговор той стисна ръката ѝ и я притисна към слабините си.

— Виждаш ли какво ми причиняваш? Хайде, Тес, да го направим набързо, тук, на канапето. Вратата е заключена. Никой няма да влезе.

— По-късно, скъпи Марк. — Тя се облегна на него и го целуна леко по устата. — Нека първо приключа с Адел. — Отчаяно се опитваше да го успокои.

Той пое лицето ѝ между дланите си и го притисна толкова силно, че я заболя и в очите ѝ бликнаха сълзи.

— Не се бави — изсъска. — Иначе ще се наложи да...

— Какво? — прекъсна го тя.

Той не отговори. Погледна я студено, пусна я, пристъпи към вратата и отключи.

— Заповядай — подкани я заплашително.

Теса бързо се измъкна навън, затича на горния етаж и закопча сакото. Влезе в стаята на Адел и си пое дълбоко дъх, за да се успокои. Тръгна към леглото с усмивка.

— Коя приказка да ти прочета тази вечер, миличко?

— Която искаш, мамо. — Адел потупа леглото. — Седни тук.

Тя послушно седна и взе една от книжките на нощното шкафче.

Адел се сгуши до майка си и докосна бузата ѝ.

— Плачеш ли, мамо? — прошепна. — Какво има?

— Нищо, сладурче. — Теса избърса бузите си с пръсти и притисна дъщеря си до себе си.

Двайсет минути по-късно, след като Адел заспа, Теса загаси всички лампи, освен нощната и излезе тихо от стаята.

Докато слизаше по стълбите, се опита да се овладее, и влезе в библиотеката. Марк седеше на бюрото и преглеждаше пощата. Вдигна глава и ѝ се усмихна.

— Извинявай — прошепна той, стана и се приближи. — Дано не съм те наранил.

Тя поклати глава. Често пъти след подобен гневен пристъп той се успокояваше. Напоследък изблиците му бързо преминаваха от ярост към нежна обич.

— Наистина не знам какво ми става понякога — призна той. — Сигурно съм преуморен, стресиран, изнервен. Ще ми простиш ли?

— Да, Марк. Но защо каза всички онези неща за майка ми? Защо каза, че няма да я наследя?

— Просто чух клюки. Забрави това, мила. Изобщо не трябваше да го повтарям пред теб. Сбърках.

— Няма ли да ми кажеш от кого го чу?

— Не ги познаваш. Някакъв американец от Ню Йорк. Твърди, че познавал Шейн от времето, когато той управлявал американския филиал на „О’Нийл Хотелс Интернешънъл“. Просто забрави.

— Добре. Онова, което каза за мама, не беше много любезно.

— Знам. Както вече казах, направих грешка, че ги повторих. Какво ще кажеш да излезем на вечеря? Да отскочим до „Харис Бар“. Върви да се преоблечеш, а аз ще се опитам да резервирам маса за девет. Моля те, Теса.

— Ще се радвам да излезем — прошепна тя. — Отивам да се приготвя. — Истината бе, че изпитваше ужас от съпруга си.

— Искам да ти задам един-единствен въпрос — заяви Линет, спря по средата на Честър стрийт и погледна Джулиан.

— Добре — отвърна той и също я погледна. Мислеше си, че изглежда прелестна, както е обляна от светлините на уличните лампи, и изпита непреодолимо желание да я целуне. — Казвай.

— Как успя да се промъкнеш покрай охраната на задния вход на магазина и да се качиш в кабинета ми, без никой да ми позвъни?

Той се разсмя, развеселен от въпроса.

— Джо Пинкъртън бе дежурен на входа за персонала, а той ме знае още от дете. Затова ме пусна.

— Ясно.

Долови остротата в гласа ѝ и тъй като не искаше да навлече неприятности на старши член от персонала, побърза да добави:

— Джо ме накара да се подпиша в книгата.

— Радвам се.

— Освен това споменах, че идвам да те взема — сети се да добави Джулиан и я погледна внимателно.

— Джо как реагира на тази новина? — попита тя вече по-спокойно.

— Усмихна се, намигна ми и...

— Виждаш ли? Още някой е решил, че сме двойка!

— Ние сме двойка. Винаги сме били и се надявам да си останем заедно, независимо какво мислиш ти. Какво му е лошото? — попита той и гласът му прозвуча по-остро, а сините му очи заблестяха от раздражение.

Линет не откъсваше поглед от него, наблюдаваше го преценяващо и се канеше да направи остра забележка, когато той я сграбчи за раменете, привлече я към себе си и я целуна страстно.

В първия момент тя искаше да го отблъсне, след това съвсем неочаквано, се остави на чувствата. Притисна се към него, прегърна го през врата и усети как решителността ѝ се изпарява. Започна да

отвърща на целувките му с не по-малка от неговата страст, която изуми и двамата.

След малко те се отдръпнаха с нежелание и останаха загледани един в друг, учудени поради същата причина. Откликът ѝ след месеци раздяла бе съвсем неочакван.

Джулиан докосна нежно лицето ѝ и прошепна:

— Ела, приготвил съм ти изненада. — Докато говореше, плъзна ръка под нейната и двамата продължиха към неговия апартамент. Щом влязоха във входа на къщата, той я целуна нежно, преплете пръсти с нейните и я поведе към втория етаж.

— Каква изненада? — попита тя, неспособна да сдържа любопитството си.

Джулиан Калински се усмихна загадъчно и я поведе към вратата. След като отключи, я изчака да влезе, подритна вратата с крак, отново я привлече към себе си и устните му притиснаха нейните.

Продължи да я целува, докато сваляше дебелото ѝ палто, после го пусна на пода, сви рамене, за да изхлузи своето, пусна и него на пода и двамата се запрепъваха към хола, все още впили устни.

Стаята бе тъмна, с изключение на езерцето светлина, което бликаше от малка настолна лампа с копринен абажур, и пламъците от огъня.

— Раздялата ни приключи — изрече той, нетърпеливо свали сакото ѝ, подхвърли го на един стол и я поведе към огъня.

— Ама...

— Никакво „ама“ — изрече той и притисна устните ѝ с пръсти, за да я накара да замълчи; след това стисна лицето ѝ в ръце и се взря в очите ѝ. Обичаше това лице, обичаше го още откакто бяха деца. То бе със сърцевидна форма, с високи скули и широко чело, с безупречни фини нежни черти. Тя имаше извити кестеняви вежди над великолепните зелени очи.

Открай време обичаше златисточервените ѝ коси, а когато някои от братята и сестрите ѝ или братовчедите я наричаха „морков“ или „люта чушка“, докато бяха деца, той се разправяше с тях. Водеше я на някое от тайните им места, където попиваше сълзите ѝ с целувки, целуваше малките способни ръце и не спираше да ѝ повтаря, че е най-красивото от всички момичета. Обикновено идваше и Гидиън; той също я прегръщаше и я успокояваше, даваше ѝ сили, за да се опълчи

на другите. Те бяха безстрашните ѝ защитници и Гидиън също като него не търпеше грубите шеги.

Сега Джулиан изрече много бавно:

— Обичал съм те цял живот, Линет О'Нийл. Ще те обичам чак докато умра, дори и след това. Не мога да продължавам по този начин. Просто не мога. Трябва да се съберем отново, веднага. Не мога без теб, не мога да живея по този начин, просто не издържам на тази раздяла, която ти поиска.

Тя го погледна, видя искреността и отчаянието в очите му. Въпреки това не каза и дума, тъй като се страхуваше да не изрече нещо погрешно, което ще го накара да избухне. Очевидно бе, че той губи търпение.

— Кажи ми честно, наистина ли искаш да прекратим връзката си — попита след малко той. — Кажи ми да си отида завинаги и ще те послушам. Никога повече няма да те притеснявам. Кажи ми, че не ме обичаш повече, Линет О'Нийл, и ще си тръгна.

Тя го погледна в очите и извика:

— Разбира се, че те обичам, Джулиан! Винаги съм те обичала, но виж, просто...

— Не! — извика на свой ред той, по-скоро разочарован, отколкото раздразнен. — Трябва да престанем с тези глупости, чу ли? Слагам край на тази работа веднага. Стига, Линет. Отказвам да приема подобно отношение от теб. Давам ти ултиматум. Или подновяваме нормалната си връзка, или аз се махам... Не мога повече.

Тя се смути от решителността му. Знаеше, че ако се опита да го държи на разстояние, ако се опита да се измъкне от тази връзка, ще го загуби завинаги.

Джулиан току-що ѝ бе показал колко е сериозен. Дълбоко в себе си тя разбираше, че е прекалено горд, за да ѝ позволи да се отнася към него с безразличието от последните месеци. Обичаше я прекалено много и не можеше да се примири с раздялата, за която тя бе настояла, бе истински мъж и нямаше да се остави тя да го командва. Той в никакъв случай не бе безхарактерен.

Едва сега осъзна, че трябва незабавно да оправи нещата. Утре щеше да е късно. Беше го докарала до ръба и той бе изгубил търпение. Това бе очевидно от тона му, от думите му, от блясъка в сините му очи, от стиснатите устни.

Линет направи крачка напред и го прегърна; вдигна се на пръсти и го целуна нежно по устните. Стисна ръката му и го поведе към камината.

— Свали това — прошепна тя и докосна реверите на сакото му.

Той я послуша, пусна дрехата на земята, пристъпи към нея и я привлече до себе си. Устните му жадно притиснаха нейните и двамата се целуваха дълго. След това се отпуснаха прегърнати на килима пред огъня.

Той се надигна на лакът и я гледа дълго, опитвайки се да разгадае изражението ѝ.

Тя забеляза неизречения въпрос в очите му и попита:

— Какво има, Джулиан?

— Сигурна ли си?

— За кое?

— За всичко това. Да си с мен. Сигурна ли си, че искаш да сложиш край на раздялата, да се върнеш при мен? Сигурна ли си за нас?

— Да, сигурна съм — прошепна тя, протегна ръка и докосна лицето му, а от очите ѝ струеше любов.

Той кимна и леко се усмихна. Желаше я силно, винаги я бе желал.

Спусна ръка по гърдите ѝ. Зърната ѝ се втвърдиха под тънката коприна. Самият той вече тръпнеше от желание. Наведе се над нея, засмука зърното през коприната, след това разкопча блузата и извади гърдата ѝ от дантеления сутиен. Устните му се спуснаха над меката плът и той целуна нежно гърдата, притисна я и отново засмука зърното. Вдъхна жадно топлия ѝ аромат.

Линет протегна ръце и вплете пръсти в гъстата му тъмна коса.

Желанието на Джулиан ставаше все по-силно и неудържимо. Бяха разделени от месеци, които му се бяха сторили безкрайни. През тях не бе спрял да мисли и да копнее за нея.

Бе невероятно възбуден, развълнуван, обзет от физическо желание. Искаше да потъне в нея, да усети мекотата и топлината ѝ. Същевременно не желаше да бърза; искаше да удължи мига, да му се наслади, искаше да ѝ достави удоволствие, както бе правил години наред, откакто още като тийнейджъри откриха сексуалното привличане един към друг.

Започна отново да целува устните ѝ, а тя ги разтвори и той потърси езика ѝ. Бяха като омагьосани един от друг, свързани от интимност, превърнали се в едно цяло.

Линет цялата гореше; винаги ставаше така, когато се целуваха с такава ненаситна страст. Нямахше търпение да го усети в себе си, да се почувства отново цяла. Едва сега осъзна колко много ѝ бе липсвал, колко ѝ бе липсвало да се люби с него, хармоничната им сексуална връзка. Той я любеше откакто тя бе на шестнайсет, обладаваше я често с трескава настойчивост, а тя обожаваше тази страст и нетърпение. Неочаквано усети тръпка, беше влажна и едва успяваше да овладее нетърпението си.

— Джулиан, Джулиан... моля те. Толкова те желая — простена тихо тя.

Той вдигна глава от гърдата ѝ, погледна я и кимна. Започна да сваля блузата, докато тя разкопчаваше ризата му, подръпваше я, докато накрая дрехите им бяха разпръснати наоколо.

Джулиан се отпусна до нея. Мълчеше. Наблюдаваше я. Радваше ѝ се. Беше му толкова приятно да я поглъща с очи.

Тя си мислеше колко невероятно мъжествен изглежда той. Висок и слаб, ала мускулист, с широки гърди, мургав, красив, с високи скули, трапчинка на брадичката, ясните му сини очи пламнаха от желание. Притисна се до нея и щом усети желанието му огънят в нея лумна.

След миг Джулиан се надигна на лакът и започна да я гали, прокарваше пръсти по гърдите ѝ, по корема, след това по бедрата, докато най-сетне спря на меднорусите косъмчета между бедрата ѝ. Тя нетърпеливо ги разтвори. Линет въздъхна и тялото ѝ започна да се отпуска, когато усети пръстите му в себе си. Тихо изстена. Той продължи да я гали, докато тя извика.

Не можеше да се сдържа повече. Бе готов да избухне, когато коленичи между краката ѝ. Стисна я и навлезе в нея с едно бързо движение. Тя бе част от него, част от душата му, както бе открай време.

Дългите ѝ слаби крака се заключиха на гърба му, тя преплете глезени, за да е сигурна, че ще го задържи в себе си, както той я бе научил. Той пхна длани под дупето ѝ, вдигна го към себе си и тласъците му станаха по-силни и бързи. Беше се извисил, беше омагьосан от нея, от златните ѝ коси, от женския аромат и мириса на секс.

Тя започна да трепери, цялата гореше. Той не спираше, разтърсван от желание, викаше името ѝ, тя мълвеше неговото; двамата се бяха слели отново, понесени на вълните на екстаза и радостта.

Силата на страстта, избликнала след дългата раздяла, ги остави задъхани, изтощени и напълно отпуснати.

Най-сетне се размърдаха.

Джулиан наблюдаваше как Линет пригладва къдрици и се обляга на канапето, след това посяга към блузата, малко смутена от бурните ласки. Винаги се държеше така, бе свенлива, искаше да се покрие, да изглежда по-прибрана и скромна.

Той се усмихна вътрешно, замислен над двете ѝ лица. Едната бе Линет, която в този момент се опитваше да скрие голите си гърди, а другата Линет отпреди малко, страстната, необузданата, дивата, се бе издигнала с него до неподозирани висоти. Онази Линет нямаше задръжки и съмнения. Тя бе радостта на живота му. Въпреки това обичаше и двете с цялото си сърце.

Той се изправи, наведе се, целуна я по косата, пресече хола и влезе в спалнята.

Тя остана да гледа след него, след това затвори очи и се замисли. Бе неизразимо щастлива, че е отново с него. Как бе могла да си въобразява, че ще успее да живее без него? Той бе единственият мъж за нея, единственият, който някога бе пожелала.

Линет усети, че той се е върнал, отвори очи и го погледна. Джулиан се наведе, загърна я в копринен халат, отново седна до нея пред огъня и завърза своя халат.

— Трябва винаги да носиш този нюанс на синьото — прошепна тя. — Подчертава очите ти.

— Знам. Любимата ми го купи.

Тя му се усмихна и в очите ѝ заискри смях.

— Обичам те, Джулиан Калински. — Погледна го многозначително и добави: — Обичам те не по-малко, отколкото ти мен.

— Знам, Линет.

Последва кратко мълчание; тя наведе глава, подръпна халата и продължи:

— Съжалявам... моля те да ме извиниш за онова, което ти причиних..., че те помолих да си дадем време и с това те нараних толкова силно. Нараних те, нали?

— Така е.

— Приемаш ли извинението ми?

— Приемам го, но имам един въпрос.

— Да?

— Защо? Защо го направи, Линет? Все още не мога да намеря обяснение.

Тя кимна и въздъхна дълбоко:

— Имах чувството, че съм манипулирана, че и двамата ни манипулират, че дядовците ни се опитват да ни накарат да се оженим. Уверявам те, че това беше причината. Сам знаеш, че трите клана открай време искат родът Калински да се сроди със семейство Харт.

— Ти си от семейство О'Нийл — пошегува се той.

— Много добре разбираш какво се опитвам да ти кажа... потомък на Дейвид Калински и потомка на Ема Харт да се свържат в брак, защото преди почти сто години, в началото на миналия век, Дейвид е бил влюбен в Ема.

— А Ема го е изоставила, точно както ти ме изостави. Историята се повтаря, така ли? — попита остро той.

— Не, не, в никакъв случай! Дейвид Калински, працядо ти, е бил женен, а ти знаеш, че Ема е била изключително почтена жена и никога не би си позволила да разруши един брак, за да заживее щастливо. Затова се е оттеглила, ала е останала негова приятелка чак до смъртта му, а той ѝ е бил партньор в „Лейди Хамилтън Клоудс“ години наред. Дядо Брайън често ми е разказвал тази история. Вече я знам наизуст.

— А пък аз, откакто се помня, я чувам от дядо Рони. Само че да чувстваш, че си манипулирана, не е основателна причина, Линет — рече Джулиан.

— Знам. Това бе само част от причините. Исках и двамата да сме сигурни в чувствата си един към друг. Искаше ми се поне няколко месеца да... разполагаш със свободата си, да си наясно с истинските си чувства към мен. Можеше да кажеш, че те освободих, Джулиан... разбираш какво се опитвам да ти кажа. — Тя сви устни и поклати глава. — Не исках да се чувстваш задължен към мен. Исках да се чувстваш свободен, да започнеш връзка с друга жена, ако желаш.

Той не откъсваше поглед от нея, а на лицето му се бе изписало удивление. След това избухна в смях.

— Искаш да кажеш, че си ме освободила, за да мога да... да... да си развявам коня ли? — Ахна и отново избухна в смях.

— Да.

Той бе толкова развеселен, че за момент не успя да каже и дума.

Линет се намръщи и попита:

— Направи ли го?

— Кое?

— Имаше ли връзка през последните няколко месеца?

— Разбира се, че не съм! Никоя друга не ме интересува, единствено ти, освен това съм сигурен, че го знаеш.

— Май да. Въпреки това усещах, че ни тласкат към брак заради тяхното минало, защото трите клана желаят да се случи, а на мен не ми бе никак приятно. Имаше и още нещо. Мислех си, че щом се оженим, ти ще се отегчиш. Подобни неща често се случват. Двама са заедно години наред, щастливи са един с друг, а когато подпишат прословутия лист, всичко свършва. Притеснявах се, че двамата с теб сме заедно толкова отдавна, че... Просто си мислех, че бракът ни няма да просъществува и тогава какво щеше да стане?

— О, Линет... мила, как бих могъл да се отегча от теб?

— Спим заедно цели десет години... Това е много време.

— Така е, но аз съм се наслаждавал на всяка минута — призна той, без да откъсва поглед от нея, като се питаше дали да плаче, или да се смее. Заради нея и отживелите ѝ идеи за мъжете и отношението им към жените бе живял в ада месеци наред. Ала той не бе като останалите мъже. Техните правила не се отнасяха за него; той не се съобразяваше с чужди правила.

От една страна, тя бе права за дядовците им. Вината бе отчасти тяхна, ако можеха да винят някого. Повдигаха този въпрос години наред, още откакто бяха разбрали, че за тяхно най-голямо удоволствие, двамата с Линет са двойка. Бяха водили масирана кампания през последната година, затова той знаеше колко я притесняват манипулациите им. Ако трябваше да е честен, той също се бе почувствал притиснат, докато тя бе засегната много по-дълбоко.

Също така не можеше да не признае, че много жени биха решили, че са омръзнали на мъжа в сексуално отношение, след като

години наред са били с една партньорка, с която се познават още от деца. Той наистина бе различен. Искаше му се тя да е сигурна в него; притесняваше се, че не го бе разбрала по-добре, ала след това прогони тази мисъл със силата, с която би ритнал топка. Побърза да насочи вниманието си другаде.

Приблужи се до нея, прегърна я и я притисна до себе си.

— Помниш ли какво правехме, когато ти беше на седем, а аз — на единайсет? Помниш ли тавана на Пенистоун Роял?

— Ние ли? Искаш да кажеш какво правеше ти.

— Не съм направил нищо, което ти не си искала.

— Съблече ме, без да съм ти позволила.

— Зверче такова, не си спомням да си била против.

— Тогава не мислеше, че съм зверче. Беше очарован от цялото ми тяло.

— Доколкото си спомням, се включваше доста активно и умело в игрите ни като тийнейджъри. Помня, че веднъж ти ме съблече насила, огледа ме целия и имаше още. Дори стигна дотам, че...

— Да не си посмял да го кажеш, Джулиан Калински, защото ще...

— Какво? — прекъсна я той.

— Ще го направя отново, при това незабавно.

— Да, направи го, моля те. — Той ѝ се усмихна и зарови лице в косата ѝ, от която лъхаше аромат на алойзия, летни цветя и чисто. Колко познат аромат... нейния аромат. — Линет, любима, да знаеш само колко те обичам. Как можа да си помислиш, че ще спя с друга? Желая единствено теб, само ти можеш да ми дадеш такава радост и задоволство.

Тя се усмихна.

— Бях послушна ученичка, нали?

Той се отдръпна от нея и намигна игриво.

— Защото имаше най-добрия учител на света, нали?

— Точно така!

Той я притисна до себе си и се опита да мисли обективно няколко секунди. Познаваше я добре, по-добре, отколкото познаваше хората от семейството си.

Тя бе истинска Харт. Бе наследила всичките им характерни черти — и твърдостта на характера, и предаността, и щедростта, и борбеният

им дух, и енергията, и многостранните им таланти, и умението да работят като роби. Всички представители на семейство Харт бяха готови да се защитават един друг и тя бе същата. Докосни някого от семейство Харт, и останалите ще ти се нахвърлят. Знаеше, че тя никога не е харесвала Тоби, ала нямаше да се откаже, преди да отмъсти за него. Цялото семейство бяха такива. Съобразяваха се с правилата на Ема не само в това отношение, ами във всяко друго. Ема бе наложила стандарти преди много години и семейство Харт все още продължаваха да ги спазват.

Линет бе наследила всичките им характерни черти — както добрите, така и лошите, а също и поразителната им красота. Кръвта на Ема течеше във вените ѝ, жарка, готова да пламне всеки момент. Мъжете бяха пълзели в краката на прабаба ѝ, тя бе обичала някои от тях, бе имала връзки, а някои от децата ѝ бяха извънбрачни. Ако можеше да съди от онова, което знаеше за Ема Харт, тя е била без задръжки в леглото, също както правнучката ѝ с него.

Ала той обичаше Линет, защото бе от семейство Харт, защото бе такава, каквата бе. Обичаше готовността ѝ да се опълчи на установения ред, обичаше независимостта ѝ, рязкото ѝ отношение, което му напомняше за леля ѝ Емили и го караше да се смее неудържимо. Обичаше я, защото бе сладка, нежна и търпелива с децата и мила с възрастните от семейството. Знаеше колко много държи на Брайън, въпреки че понякога дядо ѝ я побъркваше с приказките си за обединяването на трите клана.

В същото време Линет си мислеше за поведението си през изминалите няколко месеца. Основното ѝ притеснение бе, че Джулиан ще я помисли за глупачка. Наистина се прояви като глупачка в някои отношения; трябваше да сподели с него тревогите си, вместо да настоява да се разделят за известно време. Какво постигнаха с тази раздяла? Абсолютно нищо. Бяха нещастни и двамата и пропиляха безценно време. Не, може и да не бе чак такава загуба. Сега, след като бе разбрала всичко, го ценеше повече от всякога... Самата мисъл, че за малко не го изгуби, я бе изпълнила с неподправен ужас и тя бе решила да направи всичко по силите си, за да оправи нещата помежду им. И беше успяла.

Привличането им бе все така силно, както и първия път, когато се любиха. Спомняше си чудесно онази нощ. Бяха се целували и милвали

години наред, а малко след шестнайсетия ѝ рожден ден ласките стигнаха твърде далече. Тя го бе поощрявала, докато накрая се увлякоха и стигнаха до края. Същата нощ го направиха няколко пъти. Бяха уплашени до смърт, докато дойде време за следващия ѝ цикъл. След това Джулиан се бе погрижил да я пази, докато тя започна да взима противозачатъчни.

Джулиан Калински. Първата ѝ любов. Единственият ѝ любовник. Понякога се питаше дали е била единственото му завоевание; не бе сигурна. Той бе с четири, не, пет години по-голям от нея, бе живял в пансион, след това бе учил в Оксфорд. Веднъж чу баща си и чичо си Уинстън да обсъждат Джулиан и Гидиън и да се смеят. Чичо Уинстън бе подхвърлил, че двамата били „големи пирати“. Това можеше да означава едно-единствено нещо.

Само че това не я притесняваше. Онези дни бяха минало. В момента той носеше огромна отговорност в „Калински Индъстрис“ и щеше да поеме още повече, когато застанеше начело на бизнеса. Дватама се разбираха отлично, защото и тя носеше огромна отговорност в „Хартс“. В известен смисъл трябваше да се съобразяват с успехите на предшествениците си, може би затова двамата си пасваха така добре, а и бяха израснали заедно, възпитани, да се посветят на задълженията си, да приемат обстоятелствата, които съдбата им бе отредила. Не се налагаше да се дават обяснения, когато ставаше въпрос за работа и бизнес. Джулиан бе изключителен, трудолюбив и отдаден на работата и двамата с него имаха едни и същи ценности. Обичаше го откакто се помнеше; освен това го харесваше, възхищаваше му се и го уважаваше.

Размърда се и се отдръпна от прегръдката му.

— Нали имаше изненада за мен — възкликна тя, спомнила си какво ѝ бе казал.

— Имам.

— Каква е?

— Затвори очи.

— Добре. Затварям очи.

Джулиан бръкна в джоба на халата. Извади го, хвана ръката ѝ и го плъзна на пръста ѝ.

— Отвори очи.

— Господи, Джулиан! Много е красив — извика тя, когато погледна пръстена със смарагди и диаманти, които проблясваха на светлината на огъня. Извъртя се и го погледна. — Невероятен е, наистина е съвършен. Благодаря ти. — Пресегна се и го привлече към себе си, за да го целуне по устата.

— Отива ти на очите — прошепна той след малко, доволен от искрената ѝ радост. — Приемаш ли го? — Отдръпна се и се взря в нея на меката светлина. — Нали знаеш какво означава, ако го приемеш?

— Разбира се, че го приемам, и, разбира се, че знам какво означава, глупчо. Сгодени сме.

— Най-сетне — разсмя се той.

— Какво има? Защо се смееш?

— Дядовците ще си припишат всички заслуги, когато разберат за годежа.

— Да не си посмял да им споменеш — възкликна тя и се засмя с него. — Значи затова дойде тази вечер в магазина, появи се неочаквано и едва ли не ме измъкна за косите. Искал си да се сгодиш за мен.

— Нямах представа какво ще стане, какво ще отговориш — отвърна той. — Искях да съм готов... за всеки случай. Най-вече ми се искаше да поговоря с теб, Линет, да оправим нещата. Виж, просто не можех да карам така. Щях да полудея без теб. Искях да изясним нещата веднъж и завинаги.

— Когато ме целуна на Честър стрийт, знаех, че не мога повече без теб. Значи добре направи, като дойде в магазина и се държа толкова властно. Утре ще благодаря на Джо, че те е изпратил, без да ме предупреди.

Той я притисна до себе си и след малко каза:

— Гладен съм като слон. А ти?

— Да, само че ти никога нямаш нищо за ядене.

— Тази вечер имам. Следобед напазарувах и госпожа Лъдлоу приготви вечерята, преди да си тръгне в шест. Всичко е на количката в кухнята, оставила е изстудено шампанско, запалила е камината в кухнята и си е тръгнала. Нямаме никакви грижи, освен да докараме количката. Какво ще кажеш за пикник на килима? Всичко е от „Хартс“, разбира се.

— Чудесно, само че няма да имаме огън, ако не сложиш нова цепеница.

— Веднага. — Той скочи, махна решетката и сложи дърво върху тлеещите въглени.

— Ще дойда да ти помогна в кухнята. — Линет също се надигна. — Сега вече съм почти твоята жена.

— Ти винаги си била моята жена — отвърна бързо той, стисна ръката ѝ и се загледа в пръстена. На светлината на нощната лампа той хвърляше зелени отблясъци. — Господинът, който ти е подарил този пръстен, сигурно е луд по теб. Страшен пръстен!

— Господинът, който ми даде този пръстен, е наистина изключителен във всяко отношение, най-вече в леглото. Открай време си падам по него.

Той я прегърна и двамата заедно се отправиха към кухнята.

Линет вдигна високата кристална чаша за шампанско и докосна чашата на Джулиан.

— Наздраве — каза тя и отпи. Погледна го и добави: — Кога ще съобщим за годежа? Дали да не го запазим в тайна за известно време?

— Наздраве, любима. — Той отпи и сви рамене. — Ти решаваш. Искаш ли да организираме коктейл? Само за клановете. Може би на Деня на Свети Валентин? Дали не е прекалено банално?

— Не е банално, но Денят на Свети Валентин е следващата седмица. Няма да има никого. Тази сутрин Пола и Шейн заминаха за Париж. Утре чичо Уинстън пътува за Торонто, тъй като има среща на борда, а Гидиън е на остров Ман.

— А, да. Доколкото разбрах, е отишъл да се срещне с Крисчън. Надява се да го привлече обратно на Флийт стрийт с какви ли не обещания и материални блага.

— Ако някой е в състояние да успее, това е Гидиън. — Тя се засмя, отпусна се назад на канапето и протегна крака.

Двамата бяха седнали на килима пред огъня, разположили храната пред себе си. Имаше плата със студени меса и пиле, пай с дивеч, картофена салата в кристална купа, купичка с кисели краставички, нарязана франзела и масло. Бутилката шампанско се изстудяваше наблизко.

Джулиан погледна храната, взе си парче пай, остави го на чинията си и бодна няколко парченца кисели краставички.

— Много ги обичаше като дете.

— Все още ги обичам — отвърна тя, също си взе парче пай и няколко кисели краставички. След като отхапа от едната и опита пая, тя погледна Джулиан. — Защо се съгласи да се разделим за известно време?

— Защото ти настояваше и реших да ти доставя удоволствие. Честно казано, Линет, нямах представа, че ще продължи месеци. Не предполагах, че ще бъде по-дълга от няколко седмици. А положението стана непоносимо.

— Знам... много съжалявам. — Тя си сипа от картофената салата, опита я и продължи: — Гидиън е полудял по Еван Хюс.

— Напълно. — Джулиан я погледна многозначително, отпи глътка шампанско и остана загледан в огъня. Най-сетне се обърна към нея. — Трябва да ти призная, Линет, че никога не съм го виждал такъв. Наистина е хлътнал яко.

— Знам. Още от мига, в който я е видял в коридора в „Хартс“. На другия ден ми каза, че било *coup de foudre*.

— На мен ми каза същото... и сигурно е така. Еван споменала ли ти е нещо, Линет?

— Не много. Предпазлива е, което е естествено. Все пак той е от семейство Харт, а тя ми е помощничка. Може би се чувства неловко, защото работи за мен. Обаче смятам, че тя изпитва същото, което аз изпитвам към теб.

Джулиан изпъна гръб.

— С други думи е луда по него и очите ѝ заблестяват, щом стане въпрос за него или го види.

— Така ли е при теб? — Той се наведе доволно напред и стисна ръката ѝ.

— Аха.

Последва кратко мълчание.

След това Джулиан заговори тихо и замислено:

— Какво знаеш за Еван Хюс, Линет?

Тя го погледна учудено.

— Как така какво знам? За какво намекваш?

— Питам се за миналото ѝ, откъде е, нали се сещаш? Разбирам, че ти е оставила автобиография, но всъщност ме интересува личният ѝ живот.

— Че тя работи за мен едва от три седмици. Много ми допада. Харесват я и останалите. Освен това е добра, Джулиан, истинска професионалистка. Има богато въображение, в много отношения е блестяща. Индия е впечатлена от нея, също и Каси. Не съм я разпитвала за личния ѝ живот, но ми се стори очевидно, че е свободна, че няма връзка. Знам, че е израснала в Кънектикът, а от девет години живее в Ню Йорк. Баща ѝ продава антики. Майка ѝ страда от маниакална депресия. Има две сестри. Не е била омъжена.

Образованието ѝ е добро, държи се възпитано. Много мил човек е. Не знам какво друго да ти кажа.

Джулиан кимна, отпи глътка шампанско и остави чашата. Очите му станаха замислени.

Линет посегна към пая, взе си парченце пиле, след това се протегна към бутилката и си наля още шампанско.

— Идеята ти беше чудесна, скъпи. Каж ми, ти защо се интересуваш от миналото на Еван?

— Има нещо у нея... просто ми се струва тайнствена... — Той не довърши, тъй като му бе трудно да изрази с думи онова, което мислеше. Освен това не искаше да каже нещо, което би ядосало Линет или би я отблъснало от Еван Хюс. На нея наистина ѝ бе необходима още една асистентка около подготовката на ретроспективата. Еван Хюс обаче бе загадка за него. Приликата ѝ с Пола беше толкова силна, че той бе започнал да се притеснява.

Джулиан си пое дълбоко дъх.

— Не намираш ли, че има нещо странно у нея? Пристига в „Хартс“ просто така, намира си работа при теб... всички ахват, защото е копие на майка ти. Едно по-младо копие.

— Според мен не прилича на Пола — отвърна бързо Линет и го погледна. — Един тип са, това е — високи, с тъмни коси, екзотични. Очите на Еван са синьо-сиви, докато на мама са виолетови; мама има трапчинки и по-широко чело. Не, според мен няма нищо странно около Еван. Приликата ѝ с мама е наистина... бегла. Съвсем слаба. Виж, много хора си приличат, но това не означава, че са роднини.

— Права си — съгласи се той, тъй като не искаше да я дразни с нови въпроси. Според него, ако можеше да се съди по външния вид на американката, тя спокойно можеше да мине за дъщеря на Пола; приличаше ѝ много повече, отколкото Линет. Когато се запозна с Еван, той остана изненадан от външния ѝ вид. Въпреки това я хареса, беше му се сторила очарователна, чистосърдечна и много мила. Беше разбрал защо Гидиън я харесва толкова много. Всеки мъж би я харесал. Въпреки това... защо да не си признае, отнасяше се с известно подозрение към госпожица Еван и неочакваната ѝ поява в „Хартс“. Както би казал дядо му, имаше нещо, което се опитваше да потули...

— Вашите кога се връщат? — попита той.

— След някой и друг ден. Другата седмица. Татко има някаква работа около хотелите, а мама просто го придружава. Щели да прекарат деня на влюбените в Париж. Защо питаш?

— Мислех си, че няма да е зле да поискам ръката ти.

— Не ставай глупав, момко! — извика тя с йоркширски акцент и се разсмя гръмко. — Не е нужно да искаш разрешение, той знае, че ще се случи, че един ден двамата с теб ще се оженим — продължи тя с нормалния си глас.

— Въпреки това искам да го попитам, Линет. Така е редно.

Линет се наведе към него и го целуна по бузата.

— Радвам се, че ще го направиш, скъпи — изрече тихо, разбрала колко лесно би могла да го изгуби заради собствената си глупост.

Еван наметна дългото черно палто на раменете си и се отправи към вратата, ала острият звън на телефона я накара да се върне в малкия хол. Затича и грабна слушалката.

— Ало? — Погледна часовника си. Закъсняваше; бе станало почти седем.

— Аз съм, Еван — чу тя гласа на баща си от далечния Кънектикът, сякаш ѝ звънеше от близкия ъгъл.

— Здравсти, татко! — провикна се весело тя, доволна да чуе гласа му. — Как си?

— Добре — отвърна тихо той. — Не си звъняла повече от седмица и започнах да се притеснявам. Добре ли си?

Много добре познаваше този глас, страхуваше се от него, затова побърза да обясни:

— Много се извинявам, татко. Всичко е наред. Добре съм. Просто сме толкова претрупани с работа заради изложбата, че не ми остана нито една свободна минутка. Ти не се притеснявай за мен, справям се чудесно.

— Радвам се — изрече го така троснато, че ѝ стана ясно, че никак не се радва.

Еван гузно измърмори:

— Трябваше да ти позвъня. Не бива да оставям напрежението в работата да ми пречи.

— Наистина се притеснявам за теб. Имам чувството, че си безкрайно далече, Еван.

Последва кратко мълчание, после той отново заговори:

— Еван... Еван... чуваш ли ме?

— Да, чувам те. Не се притеснявай. За бога, татко, вече съм почти на двайсет и седем.

— Липсваш ми, на всички ни липсваш — отвърна той. — Не мога да спра да се притеснявам.

— И вие ми липсвате, татко. Как е мама? Как са момичетата?

— Те са добре, а майка ти е по-весела напоследък. Онази вечер дори ходихме на кино.

— Чудесно! — Еван бе силно изненадана от промяната, но въпреки това остана доволна. Може би майка ѝ най-сетне щеше да преодолее безразличието и депресията.

— Значи работата в „Хартс“ ти харесва? — попита баща ѝ.

— Много. Ама наистина много. Ретроспективата ще излезе страхотна, но изисква много време и усилия. Да се представи всичко както трябва, да се издадат сертификати за автентичност, да се аранжират дрехите.

— Казах на Полин Трижер, че някои от нейните дрехи ще бъдат включени, и тя остана очарована. — Последва ново кратко мълчание, след това Оуен попита по-весело: — Как е обожателят?

— Обожател ли? — повтори тя, объркана от въпроса.

— Чух, че си имаш гадже.

— По-скоро приятел, татко — отвърна тя, защото веднага се сети, че е разговарял с Джордж Томас.

— Това същият младеж ли е, с когото си се запознала в магазина преди интервюто? — продължи да разпитва баща ѝ. — Гидиън Харт, нали?

— Да, Гидиън.

— Той е братовчед на шефката ти, нали?

— Точно така, но двамата с него сме просто добри приятели.

— Надявам се да е така, Еван. Не е редно да се свързваш с работодателя си.

— Той не ми е работодател! — възкликна тя. — Той е във вестникарския бизнес и няма нищо общо с магазина. — Стисна слушалката по-здраво и се постара да се държи спокойно с баща си. Бе очевидно, че той е недоволен от нея, и то не само за едно нещо. Това я учуди и я накара да се почувства неловко.

Оуен продължи:

— Не ми е приятно да излизаш с него, Еван. Вие не си подходите. Нищо няма да излезе, само ще те нарани.

— Татко, вече ти казах, че сме само приятели. Той се държи мило, помага ми. Както и да е. На теб кой ти каза за Гидиън? Сигурно Джордж Томас.

— Не, Арлет. Онзи ден звънях, за да поговоря с Джордж, и тя вдигна телефона в кабинета му. Между другото ми съобщи за обожателя ти и едва след това повика Джордж.

— Какво искаш да кажеш с това, че не си подхождаме?

— Всички наследници на Ема Харт са безбожно богати, те са каймакът на обществото. Ти не си част от техния свят, Еван...

— Той е различен — прекъсна го тя. — Той е мил, работи много и човек никога не би казал, че е богаташ от елита. Много е земен, отдаден е на работата си, както и братовчедките му Линет и Индия. Цялото семейство работи много, така че просто не разбирам защо ми го казваш. А и не е вярно, че не съм от неговата категория. Как можа да го кажеш? Винаги си ми повтарял, че мога да имам всеки мъж, когото пожела.

Бе ред на Оуен да отстъпи и той побърза да я успокои:

— Не се пали! Просто се опитвам да те предпазя, миличка.

— Мога и сама да се грижа за себе си. Правя го още от седемнайсетгодишна, когато заминах за Ню Йорк. Нали не си забравил, татко?

— Помня, но тогава не беше сама, живееше с родителите ми в Манхатън. Слушай, Еван, пет пари не давам колко е мил Гидиън. Познавам този тип мъже. Те са сноби, държат на класата си и единственото, което искат от една жена...

— Татко! Престани! Престани веднага! Гидиън не е такъв, а вече ти казах, че с него сме само приятели. Нямам връзка с него, ако за това намекаш. Излизали сме няколко пъти, но това е всичко. Разбираме се чудесно, той се държи внимателно, помага ми, дава ми полезни съвети за работата в „Хартс“.

— Разбирам. Въпреки това не забравяй, че е от съвсем различен свят от твоя, Еван, затова те моля да внимаваш. Не искам някой да се възползва от теб.

— Няма — увери го тя с най-убедителния си глас. — Аз съм голямо момиче, вече съм пораснала, татко. А и ти сам казваш, че съм много разсъдлива. Затова не разбирам защо ми казваш всичко това.

— Да не се караме, Еван — въздъхна примирено той.

— Аз не се карам с теб — отвърна остро тя.

— Добре, миличка. Имам пълно доверие на преценката ти. Вече трябва да прекъсваме, защото ми предстои път до Ню Йорк.

— Татко, ако не съм в хотела, а искаш да говориш с мен, можеш да ми звънеш в магазина.

— Не ми е приятно да те притеснявам, докато си на работа.

— Няма да ме притесняваш.

— Добре. Да внимаваш, миличка. Обичам те.

— И аз те обичам, татко. Поздрави мама и момичетата.

— Добре. Дочуване.

Тя затвори телефона и остана за момент стиснала слушалката, замислена над разговора. Баща ѝ се стори съвсем различен от обикновено и тя се запита какво става.

На излизане от асансьора Еван се сблъска с Арлет Томас и за малко да я събори.

Французойката я стисна за ръката и възкликна:

— *Mon Dieu*, Еван, колко си се забързала!

— Извинявай, Арлет. Каква съм глупачка. Никак не внимавах. Можеше да паднеш и да се нараниш и вината щеше да е изцяло моя.

— Нищо ми няма, *cherie* — отвърна Арлет, вдигна поглед към Еван и ѝ се усмихна. Беше очарована от младата американка. — Тази вечер си *tres chic*, а пък колко си красива! На среща ли отиваш? — Тя замълча, засмя се и очите ѝ игриво заблестяха. — Да не би да е с приятния младеж, за когото ми разказа?

Еван ѝ се усмихна, защото разбра, че Арлет не е имала за цел да създава неприятности, като е споменала за Гидиън пред баща ѝ. Беше постъпила като всяка романтична французойка — бе предала малко безобидна информация за двама млади, които излизат заедно. През последните два месеца опозна Арлет достатъчно добре, за да разбере, че французойката е очарователен човек, майчински настроена към нея, която не таеше зли мисли. Напротив, бе мила и виждаше само хубавото у хората.

Въпреки това Еван заотстъпва към вратата и се опита да отмине забележката за Гидиън.

— Току-що се чух с татко. Разбрах, че си му разказала за обожателя ми.

— *Mais oui, cherie*. Толкова се радвам за теб... освен това му казах, че една млада дама винаги трябва да бъде придружавана от

кавалер.

Еван не отговори.

Арлет я погледна любопитно и се запита дали не сбърка, като спомена за Гидиън пред Оуен Хюс. Намръщи се.

— Надявам се нямаш нищо против, че говоря по този начин... Да не би да съм казала нещо нередно пред баща ти?

Арлет бе толкова притеснена, че Еван побърза да възкликне:

— Не, разбира се. Той ми се обади, защото не се бяхме чували цяла седмица. Нали бях затрупана с работа. Сигурно се притеснява, а не трябва. Арлет, аз съм голяма жена, скоро ще стана на двайсет и седем.

— Боже, колко си стара, направо бабичка — прозвуча мъжки глас с уелски акцент зад тях.

Двете се обърнаха към Джордж Томас, който тъкмо излизаше от кабинета си до малката рецепция. Жените се разсмяха, а след тях и Джордж.

Високият приятен уелсец застана до Еван и я целуна по бузата.

— Тази вечер си истинска красавица, мила моя.

— Благодаря, Джордж — отвърна весело тя и му се усмихна. — Току-що говорих с татко. Разбрах, че двамата сте се чули през седмицата. Както обикновено се притесняваше за мен.

— Казах му да престане. Ти си стъпила здраво на земята, Еван, и той би трябвало да го знае. Нали така те е възпитал. Освен това умееш да преценяваш нещата. Май го накарах да се засрами, защото му дръпнах една лекция. — Джордж се разсмя. — Казах му, че започва да се превръща в мърморко, в стар досадник.

— Едва ли му е станало много приятно! — възкликна Еван. — Както и да е, когато се сбогувахме, ми се стори спокоен. Струва ми се, че много му липсвам.

— Така е. — Мъжът се поколеба, след това продължи тихо: — Надявам се да останеш в хотела, Еван. Онзи ден Арлет ми каза, че си решила да си потърсиш апартамент.

— Няма да е веднага — отвърна тя. — Прекалено съм заета, а и в хотела се чувствам чудесно. Сигурно някой ден ще си потърся апартамент, но няма да е веднага.

— Радвам се — отвърна той.

— И аз, *cherie* — обади се Арлет. — Хайде, тръгвай. Знам, че бързаш.

— Добре.

— Приятно прекарване — пожела Джордж.

Арлет я погледна многозначително и се усмихна широко.

Еван отвърна на усмивката, не се стърпя и намигна на францужойката.

Еван успя веднага да хване такси и му даде адреса на вестника. Отпусна се на седалката, докато таксито правеше обратен завой и се насочваше към Белгрейвия Скуеър. Не можеше да спре да мисли за разговора с баща си. Беше ѝ се сторил съвсем различен от обикновено... дори странен. В гласа му се прокрадваше раздражение, бе критично настроен всеки път, когато станеше въпрос за семейство Харт. Защо? Та той дори не ги познаваше. Каза, че майка му споменавала Ема Харт преди години, че двете са се познавали по време на войната. „Много странно, наистина“ — каза си тя, след това се запита дали баща ѝ не се опитва да я предпази. Макар никак да не ѝ се искаше да признае, знаеше, че е любимката на баща си, че той я обича повече от осиновените ѝ сестри, защото е негово биологично дете. Той я предпочиташе, тайничко я глезеше, докато беше малка и дори и сега.

Никога не се бе опитвал да се налага, никога не бе проявявал ревност, когато водеше у дома приятелите си. Беше наясно, че връзката с нито един от тях не е сериозна и няма да се стигне до брак. С изключение на Уилард.

Преди пет години, с разрешение на баща си, се сгоди за Уилард, ала двамата не останаха дълго заедно. Щом тя реши да сложи край на връзката, Оуен призна, че още отначало е знаел, че за тях няма да завънят сватбените камбани.

— Той нямаше да успее да се справи с теб, Еван. Прекалено е безхарактерен — каза баща ѝ и повече никога не повдигна въпроса. Дори не я попита защо е развалила годежа. Ако трябваше да му признае истината... просто един ден разбра, че не харесва Уил. Със сигурност не бе влюбена в него.

Никога досега не се бе влюбвала. Знаеше обаче, че лесно ще се влюби в Гидиън. Да не би да се бе оставила на чара му, на жизнеността му, на красотата му, на типичното му английско поведение? Не бе сигурна.

Гидиън ясно ѝ показва колко много я харесва и намерението си да задълбочат връзката. Бе неин предан приятел още от първия ѝ работен ден в „Хартс“, обаждаше ѝ се по няколко пъти в седмицата, за да я покани на обяд, макар винаги да ходеха в „Бърд Кейдж“, ресторант на брега, заради натоварената ѝ програма. Няколко пъти излизаха на вечеря. Той я държеше за ръка, целуваше я за лека нощ, ала никога не ставаше настойчив; пипаше с кадифени ръкавици, сякаш не искаше да я подплаши. Досега се бе държал като съвършен джентълмен.

Едно бе сигурно — двамата се разбираха чудесно. Разговаряха, имаха много общи неща, сходни вкусове. Тя не бе сигурна за истинските му чувства, ала се радваше винаги когато се виждаха... той бе наистина впечатляващ мъж.

Таксито пое по „Мол“ и се насочи към Трафалгар Скуеър и едва сега Еван разбра, че никак не ѝ допадна начинът, по който баща ѝ описа Гидиън, без дори да го познава. Не бе в стила на Оуен Хюс, когото тя познаваше или поне си мислеше, че познава. Може би изобщо не го познаваше.

Като се замисли за изминалите няколко седмици, разбра, че баща ѝ е започнал да напада семейство Харт още от момента, в който му каза, че си е намерила работа в магазина. Защо беше против тях? Ако наистина имаше нещо, защо я бе окуражил, когато се чудеше дали да замине, за да се види с Ема Харт? Всъщност той не я окуражаваше, каза си тя, след като помисли. В повечето случаи си мълчеше. Единствено когато тя настоя, той каза, че... Глинис се познавала с Ема през Втората световна война. Не каза нито дума повече. Да не би баща ѝ да е знаел, че Ема е починала отдавна? Ако бе така, значи я бе оставил да си губи времето. Сигурно го бе направил, защото знаеше колко много обича баба си. Друго обяснение нямаше...

Мобилният ѝ телефон звънна и тя бръкна в чантата.

— Еван, обажда се Гидиън.

— Здравсти.

— Къде си?

— Точно излизам от „Мол“. Почти съм на Трафалгар Скуеър.

— Добре. Приключих по-рано, отколкото предполагах. Кажи на шофьора да те откара до „Савой“. Ще те чакам на бара.

— Добре — отвърна тя и пъкна мобилния обратно в чантата.

Двамата седяха в тих кът на бара, пиеха бяло вино и разговаряха. Говореше предимно Гидиън, все за работата, а Еван слушаше внимателно. Най-сетне той приключи разказа си. Не бе откъснал очи нито за миг от лицето ѝ и дори сега продължаваше да я наблюдава.

Тя също не откъсваше поглед от него. Светлозелените му очи бяха като осеяни със златни пращинки и на нея ѝ се стори, че Гидиън се опитва да ѝ разкрие най-дълбоките си чувства. В този момент осъзна, че са същите като нейните.

След малко той каза:

— Трябва да ти призная нещо...

— Слушам те — отвърна тихо тя, без да откъсва очи от изпълненото му с копнеж лице.

— Никога досега не съм се чувствал по този начин... не съм изпитвал чувствата, които изпитвам към теб.

— Нито пък аз.

Той се усмихна.

— Струва ми се, че изпитваме едни и същи чувства — предположи Еван.

— Надявам се. — Лицето му грейна от щастие. — Не си играя с теб. Намеренията ми са много сериозни, затова ми кажи, ако не изпитваш същото... Ако за теб срещите ни са начин да си прекараш добре времето, кажи ми още отсега.

Тя поклати глава.

— Не е нещо мимолетно. Но ни предстои дълъг път. Трябва да се опознаем по-добре, не мислиш ли? Трябва да прекарваме повече време заедно.

Той кимна в знак на съгласие, пое ръката ѝ, приближи я към устните си и я целуна.

— Има само един начин да се опознаем по-добре. Още тази вечер. Ще дойдеш ли с мен у нас по-късно... за да бъдем заедно.

Тя кимна.

— Направил съм резервация за „Рулс“.

— Така ли?

— Нали ми каза, че си ходила там с баба си и дядо си, когато си била на дванайсет? Не се ли радваш?

— Просто не съм гладна.

— Разбирам. И аз не съм. — Очите му не се откъсваха от нейните. — Повече от всичко искам да съм с теб. Искаш ли да си тръгнем още сега?

— Да — прошепна тя.

Гидиън плати сметката и двамата си тръгнаха. Той я преведе през фойето, стиснал леко лакътя ѝ, и двамата излязоха пред хотела. След няколко секунди шофьорът му спря пред тях и щом се качиха, Гидиън рече:

— Остави ни у нас, Хари. Благодаря ти.

Щом се отпуснаха на задната седалка и автомобилът потегли, той я прегърна и обърна лицето ѝ към своето. Целуна я страстно, след това отдалечи лицето ѝ. Изправи гръб, притисна я до себе си и прошепна:

— Трябва да спра. Не мога да издържа. Имам чувството, че ще експлодирам.

— Знам, знам.

Еван бе идвала в апартамента на Гидиън заедно с Линет и Джулиан; бяха дошли да пийнат по чаша, преди да излязат четиримата заедно на вечеря. Беше останала силно впечатлена от вкуса, с който бе подредено жилището, от уюта и удобствата. Всичко бе в съчетания от сиво, пастелносиньо, подчертано от бяло, а на стената бяха закачени великолепни картини.

След като пое палтото ѝ, той я заведе към хола и запали лампите. Не останаха там. Той решително я поведе към спалнята и заговори с дрезгав глас:

— Знам, че и ти го искаш, затова нека не се преструваме. Да отидем оттатък, мила. Става ли?

— Да — отвърна тихо тя.

Еван знаеше, че ако някой друг ѝ бе казал подобно нещо, щеше да се отдръпне. Ала Гидиън го бе изрекъл съвсем искрено. Допадаше ѝ откровеността му. Бяха дошли тук, за да се любят. Защо да играят игри?

Той запали малката лампа, поставена в ъгъла, обърна се към нея и я целуна леко по устните, а след това разкопча черната ѝ вълнена рокля. Неочаквано спря, привлече я към себе си и я притисна. След малко рече:

— Не мога да ти опиша какво означава това за мен, Еван, колко е важно, че си с мен. Толкова ми се иска да ти доставя удоволствие... — Замълча и я притисна още по-силно.

— Знам — промълви тя.

По-късно същата вечер тя си припомни колко нежен и грижовен бе той, докато я събличаше, а тя бе разбрала, че това е истинският Гидиън — мил, внимателен и загрижен за нея.

Гидиън я прегръщаше, целуваше, докосваше я нежно, а тя откликваше с плам. Най-сетне започна да я милва, да проучва тялото ѝ, да я целува навсякъде, а после покри тялото ѝ със своето и тя го прегърна. Пръстите ѝ се бяха вплели в косата му, после спусна ръце по раменете чак до кръста.

Той бе мълчалив, освен няколко шепнешком изречени нежности. Тя също мълчеше и се наслаждаваше на преживяването, на нежните му опитни ласки.

Подпря се на лакти и се вгледа в очите ѝ. Неговите ѝ се сториха толкова напрегнати, така пронизващи, сякаш надничаха в душата ѝ. Неочаквано лицето му се сгърчи, очите му се разшириха изненадано, когато най-сетне навлезе и потъна в нея.

Неволен стон се изплъзна от устните ѝ, когато тласъците му станаха по-настойчиви и силни, и той веднага покри устните ѝ със своите, вкуси я, езикът му докосна нейния. Почти веднага двамата откриха своя ритъм и започнаха да се движат като един.

Еван го бе обгърнала с ръце и крака и усещаше как цялата пламти. Лавата бликаше от самата ѝ същност. Беше обладана от желание, лицето ѝ гореше при всяко негово докосване, гърдите ѝ пареха, когато той ги покриваше с длани. Огънят в нея се разгаряше; знаеше, че всеки момент ще изпита оргазъм и тялото ѝ започна да тръпне неудържимо под неговото.

— Гидиън! О, Гидиън! Моля те, не спирай — прошепна тя.

Той се надигна отново, погледна я в очите, без да крие желанието си.

— Няма — обеща той с дрезгав глас, който издаваше напирещите чувства. — Бъди моя, Еван, само моя, мила. — Гидиън не успяваше повече да се контролира. Потръпна и я притисна още по-силно. Двамата се извисиха, понесени от вълна на неудържима радост.

Лежаха сред разбърканите чаршафи, без да помръдват и да говорят. Най-сетне Гидиън се приближи до нея и я покри с тялото си, а след това приглади кичурите, полепнали по лицето ѝ. Взря се в блестящите ѝ сиви очи и тихо рече:

— Преди ми каза, че ти е приятно с мен. Надявам се сега да ти е още по-приятно.

Тя му се усмихна:

— Да, много. Много.

Той кимна, без да откъсва поглед от нея, и плъзна ръка по гърдите ѝ, по корема ѝ и към триъгълника между бедрата ѝ. Погали я нежно, целуна я страстно, напипа женската ѝ същност и започна

отново да я люби. Краката ѝ потръпнаха почти веднага, цялото ѝ тяло се напрегна и тя извика.

Той я прегърна, притисна я до себе си и тихо каза:

— Искам да си моя, Еван, само моя.

— Аз съм твоя, Гидиън — промълви тя и докосна лицето му.

Еван се събуди и се огледа. В първия момент не успя да си спомни къде се намира и огледа стаята; след това разбра, че е в апартамента на Гидиън в Белгрейвия.

Обърна се и се протегна към него, ала откри, че неговата половина от леглото е празна. Стана, напипа хавлиения халат, който ѝ беше дал, и го облече. Мина по килима боса и откри Гидиън в хола. Той беше облякъл син копринен халат, сложил очила и седеше на бюрото си, навел глава, задълбочен над някакви документи, куфарчето му беше отворено на пода.

Изглежда усети присъствието ѝ, защото вдигна веднага поглед и ѝ се усмихна:

— Еван! Посред нощ е! Лягай си.

Тя се подпря на вратата, след това се приближи до него и застана до бюрото му.

— Три часът е. Винаги ли работиш по това време.

— Често ми се случва. За един час отхвърлих много работа, затова хайде да поспим.

Той се надигна, заобиколи бюрото, хвана ръката ѝ и я поведе към спалнята. Легнаха си, той загаси лампата, целуна я по бузата и я притисна до себе си. След малко обясни:

— Налага ми се отново да замина за остров Ман по работа. Искам да дойдеш с мен. Ще дойдеш ли, скъпа?

— Да. Стига Линет да ми даде свободен ден.

— Ще ти даде. — Той отпусна глава и двамата утихнаха. Притиснати един до друг, двамата заспаха.

Еван се събуди отново след час. След като бяха заспали, се бяха отдръпнали един от друг; Гидиън се беше отпуснал в своята половина на леглото, дълбоко заспал и дишаше равномерно.

Тя се сгуши до гърба му и затвори очи, но сънят не идваше. Известно време си припомня всяка минута от последните няколко

часа, неудържимото им желание един към друг, страстните мигове. Двата бяха свършени заедно, бяха свършени във всяко отношение. Още от началото на връзката си откриха, че са напълно съвместими, и това бе очевидно и за двамата. През изминалите няколко седмици се бяха опознали добре, бяха станали приятели и в известен смисъл съюзници. Това я радваше, защото означаваше, че връзката им е стъпила на здрава основа. Нямахше съмнение, че е влюбена в него. Желаше го. Бе очевидно, че той изпитва същото към нея.

Неочаквано си спомни думите на баща си. Не можеше да повярва, че той е причислил Гидиън към някаква категория. Колко глупаво да категоризира хората по този начин. А баща ѝ в никакъв случай не бе глупав. Това означаваше, че има нещо друго, което го караше да ѝ наговори онези ужасни неща. Да не би да мразеше семейство Харт? Само че той дори не ги познаваше. А може би ги познаваше. Започваше да става много подозрителна към реакциите на баща си, когато станеше въпрос за наследниците на Ема Харт.

Гидиън се намести, издаде странен приглушен гърлен звук, сякаш сънуваше кошмар, ала почти веднага потъна в дълбок сън. Еван нежно прокара ръка по гърба му; внимаваше да не го събуди.

Гидиън работеше толкова упорито. Понякога, когато се срещаха на вечеря, той ѝ се струваше изтощен, лицето му бе изпито, очите — хлътнали и уморени. Трябваше му известно време, за да събере сили и да забрави онова, с което се бе занимавал през целия ден. Знаеше, че той обича своя свят, ала напрежението си казваше думата. Опитваше се да задържи „Ландън Ивнинг Поуст“ на върха, затова трябваше да убеди Крисчън Палмър да се върне на работа във вестника. По тази причина трябваше да замине отново за остров Ман. Миналата седмица ѝ бе казал, че работи над договора на Крисчън, и бе обнадежден. Тя се надяваше Гидиън да успее.

Цялото семейство работеше неуморно; беше го разбрала още от първия си ден в магазина. Каза на баща си, но той никак не се впечатли. Очевидно държеше на изкривената си представа. Бе започнала да разбира, че семейство Харт са напълно отдадени на бизнесимперията, създадена от Ема Харт.

— Още в онези години е била жива легенда — ѝ бе обяснила Линет. — Представяш ли си, Еван! Била е легенда още на петдесет. Невероятно.

Те всички бяха невероятни.

Най-сетне Еван заспа, сгушена до гърба на Гидиън. Последната ѝ мисъл бе, че иска да прекара с него целия си живот.

Пола погледна портрета на Ема, закачен над камината в кабинета ѝ, и каза на Емили:

— Баба щеше да е много горда с теб, Поничке. Справяш се великолепно с управлението на „Харт Ентърпрайзис“.

— Щеше да е горда с всички ни. Струва ми се, че е крайно време да престанеш да ме наричаш Поничка. Не мога да се сетя за неподходящо име за жена на средна възраст. Чувствам се много неловко.

Пола се засмя:

— Така е, но не можех да се сдържа. Започнах да те наричам Поничка, когато бяхме на четири или пет, и ми е станало навик.

— Поне се постарай.

— Добре.

Последва кратко мълчание, докато Емили огледа кабинета на Пола, който някога беше на Ема. Неочаквано възкликна:

— Господи, тук е като пролет с тези пищни цъфтящи растения, а нарцисите са истинска прелест. Де да имах и аз същия талант да отглеждам цветя. Още от малка те бива в градинарството.

— Чист късмет. Емили, дай да огледаме списъка с гостите за тържеството по случай рождените дни на Уинстън и Шейн. Виждам, че си включила същите хора, които са в моя списък, така че всичко е наред. Май не сме пропуснали никого.

— Пропуснали сме. Един човек липсва, Пола — отбеляза Емили. Пола се намръщи.

— Кого съм пропуснала?

— Еван Хюс.

— Тя не е от семейството — започна и бързо замълча.

— Разбира се! Гидиън излиза с нея, поне така ми каза Линет, и ти очевидно си решила, че ще я доведе. Дали тази връзка ще издържи до юни? Сега сме март. Да не би да е сериозно? Според мен тя е чудесна млада жена.

— Да, за пръв път му се случва да се отнася сериозно към жена. Нали знаеш как е започнало всичко... как е попаднал на нея, докато е търсела отдел „Кадри“ през януари. Оттогава излизат заедно. Струва ми се, че приятелството им е прераснало в любов.

— Ами? Ти откъде знаеш?

— Уинстън ми каза, а той го чул от първоизточника.

— Какво е казал Гидиън на Уинстън?

— Преди няколко седмици Уинстън срещнал Джонатан Ейнзли и Сара Лаудър в „Трил Рум“ на „Дорчестър“. Същата вечер Уинстън поговорил с Гидиън за любовния му живот. Уинстън го попитал направо дали има нещо сериозно и той признал, че се е запознал с едно момиче, но било още рано да се каже. Преди два дни заявил на баща си, че има сериозни намерения към Еван.

— Ами Еван? Тя какво мисли по въпроса?

— Влюбена е в него, но е разумна и предпазлива, затова искала първо да се опознаят и едва тогава да се обвържат.

— Типично в неин стил. Линет твърди, че била много разсъдлива и здраво стъпила на земята. Освен това била работохоличка, което много ѝ допада, защото тя е като робовладелец. Освен това, Емили, мога да ти кажа, че Индия е луда по нея. Не знае какво да каже, за да я похвали. Май всички обичат Еван.

— И аз така чух. Аманда разправя, че приличала на теб.

— Нямах представа, че двете с Аманда се познават.

— Онзи ден, преди да замине за Ню Йорк, се отби в магазина да се видят с Линет и да донесе няколко рокли за ретроспективата, та Линет ги е запознала.

— Тя наистина ли прилича на мен, Ем?

— Според мен не. Да, един тип сте, високи, слаби, с тъмни коси, екзотични, но нищо повече. Челото ѝ не е така изразително очертано като твоето, очите ѝ са сиви, не са виолетови.

— И Линет каза същото, но колкото и да е странно, Шейн бил поразен, когато се запознал с нея.

Емили поклати глава.

— Явно гледаме с различни очи. От друга страна, тя се облича като теб. Носи вталени дрехи, които издължават, и това подсилва впечатлението. Какво значение има. Очевидно е, че не ни е роднина. Срещала съм я няколко пъти и ми харесва, Пола. — Емили се приведе

леко напред и погледна внимателно братовчедка си. — Имам доверие на сина си, той умее да преценява хората, а за мен най-важното е да е щастлив. Ако иска да се ожени за Еван, има благословията ми и благословията на Уинстън, въпреки че той още не я познава. Но пък знаеш колко му се иска да има внуци. Разчита на Гидиън, защото е убеден, че Адриана никога няма да роди от Тоби.

— Съгласна съм с преценката му. Тогава да включим Еван Хюс в списъка с гостите. Ти не си я включила — измърмори Пола.

— Искях първо да говоря с теб. Между другото, мама много се вълнува, че ще види цялото семейство. — Емили се разсмя. — Дори си мисли дали да си направи нов лифтинг на лицето, преди да се види с всички.

Пола също избухна в смях.

— Горката леля Елизабет, ти ѝ се подиграваш, Ем, а аз съм сигурна, че няма да си направи лифтинг. Толкова младее. Изглежда чудесно.

— Права си. Хукнала е към Париж. Има намерение да посети „Балмен“ на улица „Франсоа“ 1, ако трябва да сме точни. Исква Оскар де ла Рента да ѝ направи неповторима вечерна рокля. Каза ми, че е взела придобивките си от банката.

— Какви придобивки?

— Всички диаманти, които съпрузите и любовниците ѝ са ѝ подарявали.

— Емили, това е лъжа и ти го знаеш! Майка ти сама си купуваше бижутата. Не забравяй какво казваше баба — титлите на съпрузите на майка ти бяха под въпрос, а портфейлите им празни.

— С изключение на баща ми. Тони Баркстоун беше истински английски благородник, също и Дерек Линд, бащата на Аманда. Нямаха пукната пара, но пък бяха готини. Мама не трябваше да ги зарязва. Всъщност ти си права, тя сама си купуваше бижутата, с изключение на онези, които баба ѝ беше подарявала, за да ги остави на Аманда, на Франческа и на мен, когато почине.

— Ти си ми казвала. Аманда се справя доста добре в „Дженрет“, нали?

— Между другото, разводът ѝ напредва.

— Много се радвам. Още от самото начало твърдях, че бракът ѝ е грешка — отвърна Пола. — Между другото онзи ден говорих с леля

Едуина в Йоркшир. Направо не можах да повярвам, че това е нейният глас.

— Че тя е доста стара. Минава деветдесетте.

— Не, напротив, много си е добре. Звучеше така, сякаш се канеше да поведе британската армия на боен поход.

Емили се ухили:

— Това е Едуина. Сигурна съм, че любимата й внучка Индия е наследила цялата й енергия. Ген.

— Така е. Кажы, Ем, какво да правим с чичо Робин?

— Трябва да го поканим, Пола. Той не е виновен, че синът му предаде семейството ни.

— Нека да помислим — предложи Пола и взе нов лист. — Дай някакви предложения за хапки към напитките, а после трябва да уточним и менюто. Сега... — Пола замълча, когато чу телефона, и посегна към слушалката. — Ало?

— Майко, аз съм, Теса.

— Кажы, Теса. Какво...

— Трябва да те видя — заяви тя. — Веднага. Трябва да поговорим. Спешно е, така че ще дойда в кабинета ти веднага.

— В момента имам среща — отвърна Пола със студен глас. — Можем да се видим най-рано след половин час.

— Значи ще чакам — сърдито изрече Теса и затвори.

Пола затвори, погледна братовчедка си и заяви остро:

— Наследницата нещо не е на кеф.

— Тя май наистина е решила, че е единствената наследница — отбеляза Емили. — Има някаква мания за величие и си въобразява, че рано или късно, по възможност още утре ще поеме кормилото от теб.

— Баба често използваше една чудесна йоркширска поговорка в подобни случаи. „Слънцето в ясното небе си въобразява много по-малко за себе си от лоената свещ в избата.“ Много подходящо, не мислиш ли? Държа да ти кажа, че на Теса й предстои да научи някой и друг урок... първият ще бъде след половин час.

— Питаш какъв ми е проблемът. Не мога да повярвам, майко! Знаеш много добре, че става въпрос за Линет и за смешното й съперничество. Не може да не си забелязала, че се държи така, сякаш

магазинът е неин. Шокирана съм как се разпорежда и се перчи. Въобразява си, че властта е нейна, да не говорим колко хора е насъбрала. С мен не е така, не смее, но подчинените ѝ са наясно. А сега, отгоре на всичко си е взела още една помощничка, освен Индия. Пълен абсурд. Аз нямам нито една помощничка, само секретарка. Знаеш ли какво направи онзи ден? Отменила е моя заповед и аз...

— Заповед ли? — възкликна Пола и прекъсна дъщеря си. — Много интересна дума. Да не би да сме в армията?

— Много добре знаеш какво се опитвам да ти кажа, майко. Не издребнявай.

— А ти внимавай как се държиш, млада госпожо. Изпадаш в яростни пристъпи без всякаква причина и се мяташ като обезумяла. Успокой се, Теса, и дай да разрешим този въпрос.

— Точно така, да го решим! — възкликна Теса и погледна злобно Пола. Поне бе достатъчно умна, за да седне на стола срещу бюрото на майка си.

Майка ѝ започна:

— Първо, Линет не би си помислила нито за миг да си съперничи с теб. Това си го измислила ти, за да имаш повод да дойдеш и да вдигнеш скандал.

— Не е вярно! — извика младата жена и скочи.

— Сядай! И млъкни! — нареди строго Пола. — Няма да търпя подобно поведение. Сега ме слушай много внимателно, защото нямам намерение да повтарям. Линет не е направила нито едно от нещата, в които я обвиняваш, нито пък се разпорежда и командва. Тя се е посветила на работата си и това е най-важното за нея. Ако имаш нужда от помощничка, ако имаш нужда от две помощнички, тогава си вземи. Не си спомням да съм те спирала да наемеш колкото хора са ти необходими, за да си свършиш работата както трябва. Разбра ли ме?

— Да, майко. Още утре ще си потърся помощничка — заяви студено Теса, но поне говореше по-тихо.

— А сега казвай защо искаше да се видиш с мен — настоя Пола и погледна строго най-голямата си дъщеря.

Теса се размърда притеснена под нетрепващия поглед на майка си, ала не каза нищо. Стисна ръце в скута, за да прикрие колко е нервна.

Пола продължи:

— Нервна си, защото искаш да знаеш кой ще ме наследи... кой ще седне на моето място някой ден.

— Не, майко, не е...

— Не отричай, Теса, не ти отива да лъжеш. Знам, че си разговаряла с хора от семейството...

— Тоби! — възкликна младата жена. — Разговарях с Тоби, най-добрия ми приятел от цялото семейство, и сигурно баща му ти е казал. Уинстън е бил! Не ме лъжи.

— Нямах никакво намерение да те лъжа, а ти би трябвало да знаеш, че при никакви обстоятелства няма да посоча наследник. Нямам и намерение да се оттеглям! Това би било престъпление спрямо задълженията ми, да не говорим, че не бих пристъпила обещанието, което съм дала на Ема Харт преди трийсет години. Когато баба се оттегли на осемдесетия си рожден ден, ми поръча да съхраня мечтата ѝ. Обещах ѝ, че ще го сторя. Обядвахме заедно и тя ме накара да ѝ обеща още нещо. Поиска от мен да не изоставям магазини „Хартс“, освен ако не съм тежко болна или повече не съм в състояние да изпълнявам задълженията си. Тъй като съм едва на петдесет и шест, в отлично здраве, както умствено, така и физически, ще остана начело на магазина „Хартс“. Тъй като съм от семейство Харт, сигурно ще се радвам на добро здраве също като Ема още много години и ще се оттегля на осемдесет, също като нея, не преди това. Затова забрави всички илюзии, че ще поемеш работата от мен.

Теса бе толкова слисана, че не знаеше какво да каже. Седеше загледана в майка си и мълчеше. Въпреки това отвътре кипеше.

— Надявам се разбираш, Теса, че нямам намерение да посочвам наследник. Няма да посоча нито теб, нито Линет. Ще съобщя новината в деня, в който се оттегля.

— Защо, майко?

— Защото не знам кой ще бъде.

— Сигурно имаш някаква представа...

— Нямам никаква представа — сръза я остро Пола. — И на двете ви предстои много да учите, а и нямате достатъчно опит. Да не говорим, че може да не е нито едната, нито другата. Може да е някой друг от семейството.

— Кой? Нали не мислиш за онази глупачка Емси. Тя е малко смахната и се интересува единствено от коне.

— Емси не е глупачка, освен това ти е сестра и те обича, затова престани да я обиждаш. А отговорът е не, нямах предвид Емси. Нямах предвид никого. Вече ти казах. Престани да ме подпитваш, защото нищо няма да излезе. Още съм млада и имам намерение да спазя обещанието, което дадох на Ема Харт преди години.

— Ами Пенистоун Роял? Кой ще го наследи?

Пола зяпна объркана дъщеря си.

— За бога, Теса, не само че искаш работата ми, ами очевидно искаш и дома ми. Все още не съм умряла и няма да обсъждам завещанието си и намеренията си нито с теб, нито с някой друг. Днес прекали. Ужасена съм от държанието ти. Как смееш да повдигаш въпроса за Пенистоун Роял?

Теса погледна майка си. Долната ѝ устна трепереше и тя избухна в плач, покри лице с длани и захлипа.

Пола скочи, заобиколи бюрото, наведе се над дъщеря си и я прегърна. Теса трепна и се отдръпна, след това отново се отпусна.

Пола попита:

— Какво има? Защо се дърпаш така? Толкова ли съм ти неприятна?

— Не, не, просто ръката ме боли, майко, нищо няма.

— Искаш да ми кажеш, че те заболя, когато те прегърнах ли?

Теса кимна, големите ѝ сиви очи бяха пълни със сълзи.

— Какво е станало?

— Ами... аз... аз паднах.

— Тук в магазина ли, миличка? — попита майка ѝ.

— Не. В... ами вкъщи.

— Ходи ли на лекар?

— Няма нужда, майко.

— Свали си самото да видя — прошепна Пола, като се стараяше да я успокои.

— Няма нищо — измърмори Теса. Очевидно не желаяше да си свали самото. Пола настоя и тя се изправи, съблече черното сако и остави майка си да огледа ръката ѝ.

— Теса, това е ужасно! Трябва да си паднала много лошо, за да останат такива синини. Сигурно много те боли. Нищо чудно, че се отдръпна. Сигурна ли си, че няма нищо счупено?

— Не, няма нищо счупено. Отначало си мислех, че ми има нещо на рамото, но си направих рентгенова снимка и се оказа, че всичко е наред.

Пола се намръщи, все още загледана в моравочерните синини под рамото ѝ.

— Как каза, че падна?

— Нищо не съм казала. Паднах по стълбите у нас.

— Трябва да внимаваш повече, мила. Толкова опасни инциденти се случват, когато човек си е вкъщи и не внимава. — Поклати глава. — Сигурна ли си, че не искаш доктор Гил да те погледне?

— Не, майко, не искам. Добре съм. Благодаря ти за... за загрижеността — отвърна тя тихо.

Пола стисна другата ръка на Теса, привлече нежно дъщеря си и я целуна по бузата.

— Винаги съм загрижена за теб, Теса. Много те обичам. Не бива да се караме така. Говорех ти сериозно. Няма да посоча наследник още много години. Затова се успокой. Върши си работата, изкачвай се нагоре и се радвай на съпруга си и на дъщеричката си. Всичко наред ли е у вас?

— Да, да, разбира се.

— Радвам се... — Пола въздъхна, върна се на стола си и тихо добави: — Бракът е трудна работа, колкото и да обичаш някого.

Теса остана на последното стъпало и си пое дълбоко дъх. След това се усмихна и едва тогава пъкна ключа, за да си отвори вратата.

Беше свикнала с тази усмивка от години, наричаше я измамната усмивка. Когато бе дете, се оказа изключително успешно оръжие, защото прикриваше много — болка, обида, тъга, гняв, разочарование. С годините се научи да крие истинските си чувства зад тази ослепителна усмивка.

— Ехо — провикна се тя, когато влезе в антрето и след секунда чу топуркането на мънички крачета, когато Адел хукна към нея от кухнята.

— Мамо, мамо!

Теса грабна Адел и я притисна силно, а след това я остави внимателно на пода. Наведе се, целуна усмихнатото ѝ лице и коленичи до нея.

— Донесох ти нещо специално, Адел. Знам, че ще ти хареса.

Лицето на малката грейна и тя възкликна възторжено:

— Подарък, мамо.

— Точно така, съкровище, подарък. — Посегна към един от пликовете от магазин „Хартс“, които носеше, извади пакет и го показа на тригодишното дете. Големите сребристосиви очи на Адел станаха още по-големи на нежното личице и тя протегна пухкавите си ръце.

— Прекалено голям е, за да го носиш. Ела в кухнята, за да го разопаковаме. — Докато говореше, Теса се изправи, хвана Адел за ръката и двете тръгнаха по лъскавия под от черен гранит.

— Здравейте, госпожо Лонгдън — поздрави бавачката, затвори вратата на съдомиялната и се обърна към майката и дъщерята.

— Добър вечер, Елвира — отвърна Теса и поведе дъщеря си към къта за закуска, от който се виждаше просторната модерна кухня. — Купила съм подарък на Адел и сега ще го отворим, нали така, миличка?

Адел кимна усмихната с искрящи очи.

— Каква си късметлийка! — възкликна Елвира и се обърна към Теса. — Съжалявам, че ми се налага да си тръгна, госпожо Лонгдън, но както ви казах по телефона, майка ми е паднала лошо от стълбата. Счупила си е и крак, и ръка и е в гипс. Добре че съседката е наминала за нещо. Госпожа Ейбъл я е закарала в болницата. Сега е съвсем сама вкъщи.

— Разбира се, Елвира, съжалявам, че майка ти е пострадала. Знаеш ли колко време ще отсъстваш?

— Само тази вечер, госпожо Лонгдън. Говорих със сестра си Пърл и тя ще дойде от Съсекс. Ще пристигне някъде след полунощ и ще остане при мама, докато другата ми сестра, Мойра, се върне от ваканция в Испания. Пърл и Мойра ще се погрижат за всичко.

— Още веднъж съжалявам, че майка ти е пострадала, Елвира. Счупените кости са много неприятна работа, да не говорим колко боли. Признавам съвсем егоистично, че се радвам, че утре ще си на работа.

— Знам, че трябва да се грижа за Адел, госпожо Лонгдън, а вие работите толкова много, затова ще се върна по обяд. Сутринта ще дойде госпожа Джолс, а тя много обича Адел. Тя ще я гледа, докато аз се върна.

Теса кимна и последва дъщеря си към къта за закуска. След като постави пакета на масата, качи Адел на един стол.

— Хайде, развържи панделката и махни хартията.

Детето нетърпеливо дръпна панделката, скъса хартията и тя ѝ помогна да отвори лъскавата картонена кутия. Повдигна единия край на капака, за да може Адел да надникне вътре.

— О-о! — възкликна детето, задъхано от радост. — Кукла, мамо. Красива кукла!

— Много е красива, също като теб. — Теса извади красиво облечената кукла от кутията и я подаде на Адел, а малката веднага целуна бузите и я прегърна.

— Харесва ли ти? — попита Теса и седна срещу дъщеря си.

— Да — закима Адел, усмихна се на майка си и погали куклата по главата.

— Как се казва? — попита Елвира и пристъпи към тях.

Адел погледна майка си.

— Как се казва, мамо?

— Още няма име. Ти избери, Адел.

— Ами. — Малката се ококори и погледна учудено майка си, след това сведе поглед към куклата. Погали русата коса, докосна лицето, вдигна очи към майка си и заяви: — Дейзи.

— Красиво име за красива кукла — отвърна Елвира и се усмихна на детето. Адел наистина бе много красиво дете.

— На баби името — неочаквано заяви Адел.

— Баби Дейзи ще се зарадва — измърмори Теса, учудена, че детето е избрало името на прабаба си. Дейзи бе със силно прошарена руса коса и красиво лице. Дейзи Макгил Харт Еймъри Рикардс изглеждаше млада за годините си. След смъртта на втория си съпруг Джейсън Рикардс тя прекарваше част от времето си в Англия, част в Австралия. Често се отбиваше да види внучката и правнучката си. Обожаваше Адел.

Теса погледна часовника, надигна се, обърна се към Елвира и отбеляза:

— Минава шест, сигурно вече си нахранила Адел.

— Да, мислех след малко да я приготвя да си легне. Само ви изчаквах да се приберете, за да прекарате малко време с нея.

— Благодаря, Елвира. Би ли ми помогнала да внеса покупките в кухнята? Господин Лонгдън ще се върне от командировка по-късно и искам да му сготвя нещо.

— Много мило, госпожо. Какво ще приготвите?

— Пиле с вино, едно от любимите му ястия.

В кухнята бе тихо и спокойно. Само от радиото долиташе музика, пуснатата толкова тихо, че звучеше като далечен шум. Бе приятна, не я разсейваше.

Теса шеташе между печката и плота, където бе приготвила пилешкия си специалитет. След като изпържи пилето, бекона и нарязания лук, тя пренесе трите тигана на плота и ги изсипа в дълбока емайлирана тенджерата. Обичаше да готви, вършеше тази работа с лекота и знаеше, че я успокоява.

Отвори бутилка божоле, наля си в една чаша, после сложи от виното в ястието. Добави доматино пюре, каничка пилешки бульон и две чаши нарязани гъби. Бе завързала корените от различни подправки

и ги бе пустила в тенджерата, преди да я премести на котлона и да пусне газта.

От време на време разбъркваше с дървена лъжица и когато всичко бе разпределено равномерно, сложи капака и се върна до плота. Отпи глътка вино, погледна съставките, които щеше да добави покъсно — купа дребни главички лук и втория вид гъби — и се зае да почисти. След няколко секунди мръсните чинии, тигани и останалите съдове бяха сложени в съдомиялната, а тя седна на плота, за да се наслади на виното.

Огледа кухнята. Обичаше просторната стая, високия таван и оберлихтите в двата края, широките френски врати, които водеха към терасата и градината. Помещението бе светло, широко, чудесно място за готвене, защото всичко бе предвидливо планирано и размерите бяха подходящи.

Кухнята бе любимото помещение на Теса. Останалите стаи ѝ се струаха студени, дори банални и прекалено модерни за вкуса ѝ. Само че за Марк това бе начинът да се докаже — с ултрамодерни високи сгради, в които имаше много свободно пространство. Затова наоколо лъхаше на студ, нямаше цвят, нямаше живот, а мебелите бяха съвсем малко. Освен това бяха неудобни, каза си тя и си наля още малко вино. Докато не се премести в тази къща, не си бе давала сметка, че я ненавижда. Бе наблюдавала как Марк запазва единствено стените на старата къща, а след това преустройва вътрешността както на него му харесва. Само че тя не искаше подобно нещо. Бе възразявала много, ала той я бе уверил, че щом бъде завършена, много ще ѝ хареса, и бе подхвърлил, че просто няма поглед.

Само че на нея не ѝ хареса, а най-неприятното бе, че майка ѝ им бе купила къщата — къщата бе нейна — а ето че не бе приятното място за живеене, за което копнееше. А пък преустройството се оказа безбожно скъпо. Тези пари също бяха нейни.

Бе израснала в Пенистоун Роял и в къщата на майка си в Белгрейвия, която навремето е била на Ема Харт, и бе свикнала с топлината и уютта и на двете места. Пенистоун Роял беше огромен, просторен, а малките стаи бяха очарователни, бе приятно да влезеш навсякъде, бе удоволствие да се отпуснеш.

Някои мислеха, че Марк е гений. Напоследък обаче Теса разбираше, че това няма нищо общо с действителността. Неочаквано

бе открила, че повечето от онова, което бе създал, е плагиатствано от по-известни архитекти, повечето мъртви. Проектите му бяха обидни за оригиналите. Така той спокойно можеше да заяви, че проектът е негов, макар Теса често да се питаше защо му е да го прави. Според нея повечето от нещата, измислени от Марк, бяха отвратителни.

Когато осъзна, че той не е онова, за което го бе смятала, остана шокирана. Нима не бе знаела още от самото начало, че той е измамник, фукльо и въздухар? Да, беше красавец, ала съвсем не бе изгодната партия, както тя твърдеше пред другите. Ако бе честна пред себе си, трябваше да признае, че бракът им се руши. Но трябваше да мисли за Адел; тя обожаваше баща си. Както и да е, Теса нямаше намерение да го напуска, макар че животът с него ставаше все по-труден. Най-необяснимото бе, че тя продължаваше да го обича.

Какво каза майка ѝ днес следобед? „Бракът е трудна работа.“

Точно така беше. Самата истина. Бракът наистина бе трудна работа. И той беше труден, непрекъснато ѝ натякваше, все за неща, свързани с майка ѝ и магазините, с властта ѝ, с наследството и нейните пари.

Младата жена въздъхна, стана и отнесе останалите продукти при печката. Погледът ѝ попадна на часовника на стената и тя с учудване забеляза, че е станало осем. Доста време ѝ бе отнело да пригответи различните съставки за ястието. Запита се къде ли е Марк. Прибави гъбите към ястието, пилешкия бульон и още малко вино.

Пилето миришеше божествено; щеше да стане сполучливо и Марк щеше да остане доволен. Върна капака на мястото и се върна отново на плота.

Отново се настани на високия стол, наля си още червено вино, отпи разсеяно и се замисли за майка си и за днешния им разговор. Неочаквано осъзна, че Пола ѝ се бе сторила разтревожена, неспокойна, докато обсъждаха кой ще я наследи. Учуди се на реакцията ѝ.

Не можеше да отрече, че Пола е добра майка; беше добра майка на всичките си деца. Имаше моменти обаче, когато Теса ненавиждаше отношението ѝ. Колко лесно можеше Пола да облекчи живота ѝ, като я посочи за своя наследница... дофината, както обичаше да се нарича с френската кралска титла. Думата много ѝ бе допаднала, от нея лъхаше на власт. Ала майка ѝ нямаше да направи подобно нещо. Беше го

показала ясно. Но пък това означаваше, че няма да посочи и Линет. Нито пък друг.

Това не беше справедливо от страна на майка ѝ. Все пак тя бе най-голямата, освен това бе от рода Феърли. Ема Харт бе отнела много от онова, което принадлежеше на семейство Феърли, така че, поне според Теса, тя имаше пълно право да поеме семейния бизнес и да наследи майка си.

Проблемът бе, че майка ѝ предпочиташе Линет пред другите, защото бе детето ѝ от Шейн. Теса изду бузи и изпусна ядосана съдържания въздух. Майка ѝ я обвиняваше за съществуващото между двете съперничество, но истината бе, че причината за това съперничество бе Линет, подкрепяна и подпомагана от Индия Стандиш и Гидиън Харт. Те я подкокоросваха, открай време бе така. Но поне Тоби бе на нейна страна. Двамата с него си имаха планове и един ден...

Входната врата се хлопна, Теса се стресна и погледна към оставената открената врата на кухнята.

Тя бе решена да спаси брака си, да го опази... защото това бе желанието ѝ.

— Здравей, скъпи — усмихна се Теса, когато Марк влезе в кухнята. — Притеснявах се, че закъсняваш. — Смъкна се от високия стол и пристъпи към него, прегърна го, ала той не откликна и тя отпусна ръце. — Къде беше? — попита тихо.

Той я отблъсна и рязко отговори:

— На тъпия влак, къде, по дяволите? — Намръщи се и добави: — Общественият транспорт в провинцията е кошмарен.

— Да — прошепна Теса и се върна на стола.

Той забеляза бутилката. Приблужи се към плота, взе я и я разклати.

— Празна е! Пак ли пиеш? — възкликна той и я изгледа с ледено презрение.

— Казваш го така, сякаш съм алкохоличка, за бога! Изпила съм чаша и половина. Почти половината бутилка излях в ястието. — Надяваше се да избегне поредния му гневен изблик, затова отново му се усмихна и обясни: — Сготвих пиле. Знам колко много го обичаш, скъпи.

Без да обръща внимание на думите ѝ, той размаха бутилката пред лицето ѝ и грубо заяви:

— Пиенето е стар проблем на рода Феърли. Нали не искаш да свършиш като баща си. Или дори още по-зле — като прабаба си, Адел Феърли. Тя така се натряскала една вечер, че паднала по стълбите на Феърли Хол и си счупила тъпия врат. — Той поклати глава. — Как можах да попадна в такова семейство!

Теса го гледаше с отворена уста, напълно слисана.

— Това пък откъде го измисли? Никога не съм чувала подобно нещо, а ако беше истина, със сигурност щях да го знам. Кой ти разправя тези нагли лъжи?

Марк прокара ръка през разрошената си кестеняво — руса коса, сви рамене с безразличие и замърмори:

— Не знам. А и няма значение кой ми е казал, защото е всеизвестен факт, че представителите на семейство Феърли не са в

състояние да се държат на краката си. Цялата страна знае, че се наливат като казаци. Така че внимавай какво правиш, чу ли! Няма да позволя една алкохоличка да отглежда дъщеря ми.

— Престани, Марк! Престани веднага. Не съм изпила и две чаши вино, да не говорим колко рядко пия. Почти никога. Знаеш го много добре. Така че престани веднага! — Теса скочи на крака, погледна го напрегнато, защото усети намек за заплаха в думите му. Вече бе нащрек и се питаше дали той самият не пие. А и къде е бил досега? Сутринта ѝ бе казал, че цял ден ще бъде в провинцията. Само че къде точно? С кого?

Марк се бе настанил на другия стол и я наблюдаваше. Заговори с по-спокоен и нормален глас:

— Искам водка. Би ли ми наляла, мила?

За да му угоди, Теса се усмихна, кимна и забърза към шкафа, където държаха алкохола. Върна се с бутилка руска водка, постави я на плота, извади лед от фризера и се зае да му приготвя напитката.

— Наздраве. — Той вдигна чашата си и отпи.

— Наздраве. — Теса пое празната си чаша. — С кой клиент си се виждал днес? — попита небрежно, за да не стане въпросът ѝ причина за нова кавга.

— Един от север — промърмори той и се загледа в напитката.

— Север ли? Нали каза, че ще ходиш в Йоркшир? — попита подозрително тя, особено след като бе заговорил за Адел Феърли и баща ѝ.

— Искях да кажа Мидлъндс — поправи се той и я погледна. — Проектирам му къща. Много пари са това. За фирмата. — Странна иронична усмивка плъзна на устните му, когато попита: — Ами твоят ден? Как мина? Да си се карала с малката си сестричка? Говори ли с майка си? Какво става с проклетото наследство? Знаем отговорите на тези въпроси. Сигурен съм, че си се карала с Линет, както съм сигурен, че не си разговаряла с майка си. Кога най-сетне ще поемеш работата като изпълнителен директор?

На Теса ѝ се искаше да му разкаже какво е станало, но реши да премълчи. Сигурна бе, че думите ѝ ще предизвикат нови неприятности. Той бе в странно настроение и ако не бе пил, значи бе намислил нещо. Усети промяната у него. Бе съвсем незначителна, но тя я забеляза.

Прочисти гърлото си и излъга:

— Майка ми имаше важна среща с борда днес. Така и не успях да се видя с нея. Ще го сторя, любими. Няма проблем, очевидно е, че аз ще бъда шефът. Нали съм най-голямата.

— Да се надяваме. — Той отпи от водката, след това остави чашата и я погледна настойчиво. — Нещо загаря.

— Господи! — Теса отиде до печката, вдигна капака и надникна в тенджерата. — Нищо не загаря. Всичко е наред. Пилето е чудесно. Ще ти хареса. — Тя се обърна към него.

— Не съм гладен.

— Стига, Марк, трябва да хапнеш нещо. Работил си цял ден и знам, че си пропуснал обяда.

Той не отговори. Наблюдаваше я намръщен, със стъклен поглед.

За няколко минути Теса го убеди, той се премести на масата и стисна чашата водка с две ръце.

Докато тя сервираше пилето в чиниите, той каза:

— Я донеси и бутилка божоле. Аз ще го отворя.

Теса измърмори нещо, ала послушно донесе бутилка и продължи да сервира. Щом постави чиниите на масата, тя се върна в кухнята, за да вземе хляб и масло. Най-сетне седна до него.

Той се опитваше да се пребори с отварачката. Най-сетне успя да извади тапата. Наля вино с неуверена ръка и остави локвичка на масата.

Тя го наблюдаваше и си мислеше как я бе скастрил за пиенето преди малко. Очевидно бе забравил, след като напълни чашата й догоре. Какво му ставаше, питаше се тя. Отново застана нащрек и реши да не казва и дума.

Допреди малко бе гладна, ала сега вече нямаше апетит. Въпреки това бодна парче месо и го лапна. Беше изключително вкусно, ала съпругът ѝ я караше да се чувства нервна и тя едва преглътна.

Израка вилица и тя стреснато вдигна поглед.

— Какво има, Марк?

— Каква е тази гадост? Не знам какво си стотвила, но е противно. Свинска помия!

— Много е вкусно — възкликна тя и замълча, за да не го предизвиква. Усети как я обзема паника.

— Да не си посмяла да спориш с мен, кучко! — изрева той и сгърченото му лице поаленя. Блъсна чинията с такава сила, че тя се плъзна по масата и падна с трясък на пода.

Теса не смееше да помръдне. Седеше и го гледаше, а очите ѝ се бяха разширили от изненада.

— Почисти! — изкрещя вбесен. — Иначе така ще те подреда, че няма да ме забравиш. — Той се надигна от стола, вдигна ръка и тя скочи, преди да я е докоснал. Намери лопатката и четката и бързо се върна.

Коленичи, събра счупените парчета от чинията и остатъците от храната и се отдалечи забързана. Цялата трепереше. След малко се върна с мокър парцал, коленичи отново и изми лакираното дюшеме.

Неочаквано той я сграбчи толкова силно за врата, че тя не посмя да помръдне. Беше застанал над нея. Усети го, не бе успяла да го види. От него лъхаше заплаха. Стисна я още по-силно.

— Моля те, Марк, пусни ме — изрече тя с едва доловим гласец.

— Какво има между теб и Тоби Харт? — попита той. — Казвай, мръснице!

— Нищо. Той ми е роднина, приятели сме още от деца, знаеш много добре — отвърна спокойно, доколкото бе възможно. Разбираще, че най-важното в момента е да запази спокойствие.

— Чувам, че сте повече от просто приятели — изсъска той и стисна още по-силно врата ѝ. — Чувам, че ти смъква гащичките още откакто сте деца.

— Не е вярно, сам го знаеш — извика тя. — Той ми е братовчед, за бога!

— Да, бе! Какво от това? Пълни глупости. Вие редовно се жените помежду си. На първо място сте по кръвосмешение.

— Не ставай смешен. Между нас с Тоби няма нищо...

— Татко! Татко! — писна Адел и се втурна в кухнята по нощница, понесла парцалената кукла Аги за ръката.

Марк веднага пусна Теса и пристъпи към дъщеря си. Пое я на ръце и я притисна до себе си.

— Здравей, съкровище — прошепна той. — Как е на татко прекрасното момиченце? Добре ли си, любимче?

— Да. — Тя се сгуши до него. — Ела да ми видиш куклата, татко.

— Виждам я — отвърна той и взе парцалената кукла.

— Не, новата — поправи го момиченцето.

Теса се бе изправила веднага и се бе отдръпнала на сигурно място в кухнята. Обясни бързо:

— Днес ѝ купих кукла. Горее, в стаята ѝ.

Марк погледна жена си.

— Връщам се след малко — измърмори той и гласът му отново прозвуча нормално.

„Заради Адел е“ — помисли си Теса, докато ги наблюдаваше как се отдалечават и се питаше колко ли време ще остане горе. Бе ужасена и не знаеше какво да направи. Първата ѝ мисъл бе да избяга в апартамента на Тоби. Само че Адел бе при Марк, а тя не можеше да остави детето си. Погледна чантата си на плота. Мобилният телефон беше вътре. На кого да се обади? Тоби щеше да дойде веднага, ако му се обадеше. Шейн щеше да дотича на секундата. Въпреки това не искаше никой да знае за отношението на Марк към нея.

Щеше да почака. „Виж какво ще се случи“ — нашепваше вътрешният ѝ глас. Разбираше, че трябва много да внимава и да е нащрек.

Тъй като петнайсет минути по-късно Марк не се бе върнал в кухнята, Теса излезе в коридора и се качи тихо по стълбите. Докато пристъпваше на пръсти към стаята на Адел, забеляза, че вратата е отворена, лампата свети и тя притаи дъх. Вътре бе тихо и спокойно. Надникна вътре и видя, че Адел спи дълбоко, стиснала парцалената кукла и засмукала пръст.

Теса се наведе над дъщеря си, приглади косата ѝ и остави нощната лампа да свети.

Затвори вратата на стаята и продължи по коридора към спалнята. Вратата и тук бе оставена отворена. Тя надникна и видя Марк проснат облечен на леглото. Хъркаше. Или бе пиан, или бе дрогиран.

Затвори вратата и застана в коридора. Питаше се какво да прави. Накрая реши да спи в леглото в стаята на Адел, което използваше Елвира, когато детето беше болно. Знаеше, че Марк никога няма да нарани малката, затова прецени, че стаята ѝ е най-сигурното място.

Теса лежеше под юргана. Беше свалила само обувките и кашмиреното сако и стискаше мобилния телефон в ръка.

Въпреки че бе заключила вратата, не можеше да се отпусне. През следващия час Марк така и не се появи. Къщата бе потънала в тишина.

Най-сетне задряма от изтощение и когато зората започна да нахлува, се събуди стресната, обърквана и уплашена. След това си спомни странното поведение на съпруга си.

Марк беше неуравновесен; лесно се палеше, понякога дори ставаше груб, ала през последните шест месеца бе започнал да я напада и с думи, и физически. Тези прояви я плашеха.

Даде си сметка, че той винаги намираще за какво да я критикува, а през последните няколко години се държеше с някакво превъзходство. То я забавляваше, защото самата тя бе достатъчно самоуверена, нещо, което бе наследила от прабаба си, Ема Харт, баба си Дейзи и майка си. Не се оставяше някой да я сплаши и умееше да се защитава. Единственото, което я стъписваше, бе физическото насилие, насочено към дъщеря ѝ и към нея.

Кавгата миналия уикенд избухна, когато той повдигна въпроса кой ще наследи майка ѝ. Както се бяха разгорещили, Марк бе замахнал, готов да я удари. Тя се бе отдръпнала рязко, беше се спънала и бе паднала по шестте стъпала, водещи към килера.

Той се бе спуснал към нея, беше я поел на ръце, уплашен и много разтревожен. Затова рамото и ръката ѝ бяха силно натъртени, за което разбра и майка ѝ.

Това бе един от малкото случаи, в които съпругът ѝ бе посегнал и тя бе потресена. Марк не бе лесен, но рядко му се случваше да проявява насилие.

Замисли се над снощните събития. Той можеше да стане още по-груб, ако не бе съумяла да запази спокойствие и ако Адел не бе влязла в кухнята. Неочакваната поява на любимото му дете очевидно го бе отрезвило.

Теса бе сигурна, че е пил, преди да се прибере, и е взел някакъв наркотик, по всяка вероятност нещо значително по-леко от кокаин или хероин. Обикновено носеше на пиене, ала снощи очите му бяха стъклени и настроението му се менеше прекалено бързо. Беше се сблъскала с един непознат Марк.

Трябваше да разпита Тоби за наркотиците. Като директор на телевизионна мрежа той сигурно бе добре запознат с тях, а дори да не знаеше, Гидиън със сигурност щеше да ѝ каже. Знаеше, че нито един от братовчедите ѝ не взема наркотици. И двамата трябваше да контролират и себе си, и другите, и бяха прекалено отдадени на работата, за да си позволят подобна волност. Затова пък благодарение на работата разполагаха с достатъчно сведения.

Неочаквано се запита дали да не се довери на Тоби. Той ѝ бе най-близък от всички, с изключение на Лорн. Бяха близки, защото бяха близнаци, а и не бе сигурна, че Лорн няма да се изпусне пред майка им за Марк. „Дръж си езика зад зъбите, за да ти е мирна главата“, бе мотото ѝ от години. „Не казвай на никого...“

Адел измърмори нещо насън и се обърна. Теса отметна юргана, спусна крака на пода и за малко да настъпи мобилния телефон, който сигурно се бе изплъзнал от ръката ѝ през нощта. След като погледна Адел, приглади косата ѝ и се усмихна с много обич на прелестното дете, Теса я зави и пристъпи към вратата.

Отключи и излезе в коридора, като внимаваше да не вдига шум. Бе неестествено тихо. Погледна часовника и видя, че минава шест.

Теса спря безшумно пред вратата на спалнята, предпазливо отвори и надникна. Марк все още спеше, проснат по диагонал на леглото, почти в същата поза, в каквата го бе намерила снощи. Не смееше дори да диша, докато затваряше вратата и пристъпваше по коридора към своята стая.

Стаите бяха две и тя бе настоявала пред Марк за тях. Имаше кабинет, малка спортна зала, луксозна баня и огромна гардеробна, където висяха внимателно подредените ѝ дрехи. Имаше и обувки, чанти, шалове и други аксесоари. Това бе малкото ѝ царство, което ѝ доставяше огромно удоволствие. Беше перфекционистка и обичаше всичко да е изрядно подредено.

Взе душ, изсуши косата си със сешоар и седна пред тоалетката, за да се гримира. След малко влезе в гардеробната и избра сив костюм на фино бяло райе и бледосиня риза с мъжка кройка. Няколко минути по-късно се отпрати към кухнята. Включи кафеварката и зареди бързо съдомиялната, включи я, изхвърли ястието и си препече филия хляб.

Тъкмо допиваше първата си чаша кафе, когато Марк влезе. Косата му бе все още влажна от душа, беше обръснат, с бяла риза,

разкопчана на врата, и тъмносини панталони. В ръка стискаше тъмносиня вратовръзка и сакото.

Поколеба се за частица от секундата, когато я видя, ала успя бързо да си върне самообладанието, пристъпи към нея и на устните му се появи подобие на усмивка. След като си облече сакото и върза вратовръзката, се приближи и застана над нея.

— Добро утро.

Тъй като не последва отговор, той продължи с тих смирен глас:

— Съжалявам, Теса, мила. Не си спомням какво точно се случи снощи, но преди малко се събудих и разбрах, че сигурно съм се държал лошо.

Тя продължаваше да мълчи.

Той я наблюдаваше.

— Наистина съм се държал ужасно. Нали? Моля те, кажи ми какво се случи. Много съм притеснен... Скарахме ли се?

— Не, не сме — отвърна най-сетне тя и го погледна равнодушно, очите ѝ бяха леденостудени.

— Така ли? — Не знаеше какво друго да каже. Наля си чаша кафе и се приближи до плота. Застана до нея и отпи глътка. След няколко секунди измърмори: — Мислех, че сме се скарали, защото се събудих проснат на леглото, облечен и беше очевидно, че никой не е спал там... тебе те нямаше.

— Точно така — въздъхна Теса. — Не сме се карали, Марк, но ти се държа отвратително. Прибра се готов за скандал. Държанието ти беше странно и ми стана ясно, че не само си пил, но си взел още нещо. Така ли е?

Той поклати глава:

— Не, не, няма такова нещо. Пийнах чашка-две, така е, но ако намекваш, че съм вземал наркотици или нещо друго... не, грешиш. Наистина.

— Нещо ти имаше снощи! Очите ти бяха стъклени и се държеше като луд. — Реши да му разкаже какво се бе случило. Не премълча и как бе стиснал врата ѝ като в менгеме, докато бе на пода.

На Теса ѝ стана ясно, че той си спомня отделни моменти от случилото се, защото кимна няколко пъти. Личеше, че се срамува.

— Господи, Теса, съжалявам, много съжалявам. Знам само, че взех нещо за настинка, докато бях във влака. Може да ми е повлияло

зле, особено след като пийнах малко. Стори ми се, че съм настинал, затова на гарата купих някакво лекарство и го изпих със скоч. Много глупаво. Как може да съм такъв глупак!

Макар да бе очевидно, че се срамува и иска да се сдобрят, Теса знаеше, че той не казва истината. Лъжеше за лекарството и бе очевидно. Въпреки това тя успя да запази спокойствие и да не се поддаде на опитите му да се изкара невинен.

— С кого имаше среща вчера? — попита след няколко глътки кафе. Наблюдаваше го, а пронизващите ѝ сиви очи го предизвикваха.

— Нали ти обясних, мила. С един клиент. — Марк се настани срещу нея и остави чашата на плота.

— Така и не ми каза кой е този клиент — настоя тя.

— Не ти ли казах? Името му е Уилям Стоун и е червив от пари. Проектирал съм му къща... нарича я къщата на мечтите.

— И къде е въпросната къща на мечтите?

— В Мидлъндс. Не ти ли казах? — Той се намръщи.

— Пи ли с него, преди да си тръгнеш? Може би това ще обясни трагичното състояние, в което беше снощи.

— Какво искаш да кажеш?

— Ако си пил с твоя господин Стоун, а след това си пил и във влака, може да си бил дори по-пиян, отколкото смяташ.

— Може и така да е. — Той поклати глава, наведе се над плота и стисна ръката ѝ. — Слушай, Теса, наистина съжалявам за поведението си. Моля те, мила, приеми извинението ми. Обещавам ти, че повече няма да се случи. Знаеш, че те обожавам. Изобщо не съм искал да те разстройвам. Обичам те, Теса.

Тя се вгледа в него и продължи да мълчи. Въпреки че очите му бяха кървясали, той имаше изненадващо момчешко излъчване. Може би се дължеше на руменината, избила по бузите му, може би на незакопчаната риза, нали тъкмо този небрежен колежански вид бе част от чара му, въпреки че тя не бе сигурна дали този чар е истински.

Най-сетне кимна с глава.

— Прощавам ти, Марк. — „А дали някога ще успея да забравя?“ — запита се тя. След това добави: — Да не се случва отново. Ако още веднъж ми посегнеш като снощи, ще те напусна. Ще се разведе с теб. Няма да търпя подобно нещо. Нито пък Пола и Шейн. — Беше споменала имената им, за да му напомни коя е и на кого разчита. Ако

не друго, той разбираше значението на парите и известността, тъй като често се позоваваше на тях.

Марк се усмихна с облекчение. Отново посегна към ръката ѝ, поднесе я към устните си и целуна пръстите ѝ.

— Искрено се извинявам. Никога повече няма да се случи, обещавам, Теса. — Очите му не се отделяха от лицето ѝ, когато добави: — Наистина много се срамувам от себе си.

Някой пъкна ключ в задната врата и двамата се отдръпнаха, а Теса възкликна:

— Трябва да е госпожа Джолс. Елвира я е помолила да дойде по-рано.

— Защо? — намръщи се той.

— Защото трябва да отида на работа, ти също, а на Елвира ѝ се наложи да се прибере, за да гледа майка си.

— Добро утро на всички — провикна се госпожа Джолс. — Стойте си, довършете закуската. Аз ще се кача да видя Адел.

Гидиън чакаше Еван във фоайето на малкия хотел в Белгрейвия, където тя живееше. От мига, в който влезе, остана поразен от обзавеждането, от финеса и безупречния вкус.

Когато седна на канапето до огъня, се огледа и си каза, че стаята е чудесна. На стените бяха закачени платна с великолепни пейзажи, а обстановката бе приятна, лъхаше спокойствие.

Той въздъхна и протегна дългите си крака. Чувстваше се изморен. Седмицата във вестника се оказа изтощителна. Единственото хубаво бе, че Крисчън Палмър започваше да отстъпва и бе готов да се съгласи да се върне на работа в „Ландън Ивнинг Поуст“. Всичко бе въпрос на преговори и уточняване от колко време има нужда. Книгата му бе почти завършена, така че след това беше свободен да се върне при тях. Може би щеше да е на непълнен работен ден, ала Гидиън и баща му знаеха, че е по-добре така, отколкото без него.

Мислите му отново се насочиха към Еван. Не можеше да повярва на късмета си. Бе истинско чудо, че я откри. Беше лудо влюбен и знаеше, че тя отвърща на чувствата му със същата сила; смя се до сълзи преди няколко дни, когато тя нарече срещата им *coup de foudre*, защото той я бе определил по абсолютно същия начин. Когато ѝ каза, тя се развесели.

— Великите умове мислят еднакво — бе прошепнал и бе стиснал ръката ѝ. Тя бе не само прелестна, но и умна, и интелигентна и двамата се забавляваха чудесно. Той така и не се бе отегчил от нея, както ставаше с всички останали жени. Двамата си пасваха във всяка отношение.

Имаше нещо, което го притесняваше, и това бе тъгата, която понякога я обземаше. Имаше чувството, че забелязва странна меланхолия и не можеше да не се запита каква е причината. Макар да не бяха обсъждали тези нейни настроения, Гидиън мислеше, че нямат нищо общо с тях, че са свързани с друга част от живота ѝ.

След малко тя влезе, усмихна се и на бузите ѝ се появиха познатите му трапчинки.

Гидиън скочи. Тя го целуна по бузата.

— Извинявай, че те накарах да ме чакаш. Забавих се в магазина.

— Братовчедка ми е истински робовладелец! — прошепна той и стисна ръката ѝ.

— Малко, но аз нямам нищо против — отвърна Еван. — Аз самата съм работохоличка, както ти е добре известно. Закъснях, защото реших да се преоблека, нищо че ти каза, че няма значение.

Той се усмихна и я погледна с възхищение.

— Изглеждаш чудесно, както винаги. Хайде, умирам от глад. Нямам търпение да си хапна агнешко печено.

— Къде си решил да ме заведеш? — попита Еван.

— „Дорчестър“. Там правят най-хубавото агнешко бутче в цял Лондон. — Гидиън вдигна ръка, за да спре такси, и ѝ помогна да се качи. След като даде на таксиметровия шофьор името на хотела, той пое отново ръката ѝ и я целуна. — Липсваше ми.

Еван се обърна към него и изви вежда.

— Нали се видяхме вчера?

— Знам. Въпреки това ми липсваше.

Тя се усмихна и се облегна на кожената седалка. Запита се дали да му признае, че и той ѝ е липсвал. Липсваше ѝ, когато не бяха заедно, и това бе съвършено ново за нея чувство. Въпреки това премълча.

След няколко минути спряха пред хотела и портиерът, облечен в зелено, с цилиндър, отвори вратата на таксито и ѝ подаде ръка.

— Добър вечер, госпожо — поздрави дружелюбно той.

— Добър вечер — отвърна Еван, пристъпи към стълбите и зачака Гидиън да плати.

Щом влязоха, той я поведе към гардероба и щом оставиха палтата, се отправиха към „Грил Рум“. Настаниха ги веднага. Той я погледна и попита:

— Какво ти се пие?

— Чаша бяло вино, благодаря.

Гидиън повика сервитьора и ѝ поръча бяло вино, а той предпочете водка с тоник. Когато останаха сами, ѝ довери:

— Денят ми беше тежък и имам нужда от нещо силно. Доволен съм, че Крисчън Палмър сериозно обмисля завръщането си, макар и на непълен работен ден. Ще бъде голямо облекчение, когато се върне.

— Чудесно. Много се радвам, че успя да го убедиш, Гидиън. Ти толкова много искаше да успееш.

— И татко искаше. Много се кефим... искам да кажа... радваме се много, ако не знаеш думата.

— Знам я. Баба ми често я използваше, особено когато бях още малка. Щом се случеше нещо хубаво, тя винаги казваше, че се кефи.

Донесоха им напитките; Гидиън вдигна чашата си и докосна нейната.

В „Грил Рум“ бе пълно с хора. Гидиън се огледа, за да види дали няма познати. Обърна се към Еван:

— Тук предлагат най-хубавото агнешко печено. Искаш ли?

— Добре.

— Ордъовър?

— Стриди.

— И аз.

Сега бе ред на Еван да се огледа. Заведението с тъмните дървени мебели й допаднаше. По стените бяха закачени гоблени, които придаваха типично английски вид.

— Често ли идваш тук, Гидиън?

— Да. Обичам вкусната английска храна, печените меса, чудесните супи, задушените скариди и стридите. Освен това тук е нещо като... семеен хотел. Не че е към хотелската верига, която Шейн О'Нийл притежава, просто всички имаме слабост към „Дорчестър“ заради едно време.

— Защо?

— Доколкото знам, всичко е започнало по време на Втората световна война. Прабаба ми е идвала често тук, както и повечето лондончани от елита. Баща ми казва, че това бил най-сигурният хотел в Лондон, заради начина, по който бил построен. Та тя често идвала тук, също и братята й, и семейство О'Нийл. Той е нещо като...

— Дом далече от дома — подхвърли тя.

— Точно така — отвърна през смях той.

Сервитьорът приближи и Гидиън поръча и за двамата. След това се обърна към Еван и каза тихо:

— Има нещо, за което искам да поговорим, Еван, но досега не смеех. Сега ми се струва, че се познаваме достатъчно добре, а това ме притеснява.

— Какво има? Разбира се, че можем да го обсъдим, Гидиън. — Тя го погледна напрегнато и в очите ѝ се появи тревога. Тъй като той мълчеше, тя докосна нежно ръката му. — Още от първата ни среща знам, че можем да си говорим за всичко... Да кажем онова, което мислим, Гидиън.

— Има моменти, в които ми се струва, че си далече от мен, Еван — започна и стисна ръката ѝ в своята. — Опитвам се да ти кажа, че понякога ставаш замислена, дори меланхолична, сякаш се пренасяш на някакво далечно място. Едва когато се върнеш оттам, си отново нормална... Питам се... Да не би да те притеснява нещо?

— Не е свързано с нас, ако това те тревожи — побърза да го увери тя. Прочисти гърлото си и обясни: — Често се случва да се притеснявам за мама. Може би си забелязал тези моменти.

— Вероятно. — Той ѝ се стори учуден. — Защо се притесняваш за нея? Какво ѝ е?

Еван си пое дълбоко дъх:

— Мама страда от депресия. Диагнозата ѝ е маниакална депресия и непрекъснато взема лекарства.

— Еван, много съжалявам — прошепна той с искрено съчувствие. — Отскоро ли е?

— Не. Откакто се помня страда от депресия, още откакто бях дете. По онова време родителите ми осиновиха Ангарад... тогава започнаха промените в настроението ѝ. Поне така си спомням. Затова баба ми Глинис идваше често, за да се грижи за нас и за баща ми. И за него много се притеснявам.

— Сигурно. Подобни болести създават много трудности на останалите от семейството.

— Ти знаеш ли нещо по този въпрос? — попита тя.

— Не, но познавам хора, които страдат от маниакална депресия, стари мои приятели, освен това съм чел за известни личности, които страдат от същата болест. Сър Уинстън Чърчил например. Наричал депресията си „Черно куче“^[1]. Цял живот се борил с нея... затова работел толкова много и бил непрекъснато зает с надеждата да излъже депресията.

— Разбирам. — Еван поклати глава, извърна поглед за момент и след това довери тихо: — Често се притеснявам, че един ден ще стана

като мама. Може би затова съм се потопила в работата, затова съм работохоличка?

— От страх ли? — попита той. — От страх, че може да си наследила болестта, че един ден може да се окажеш с маниакална депресия ли?

— Да.

Той се намръщи и поклати глава.

— Трябва да призная, че не знам отговора. Само че цялото ми семейство са работохолици, гонят целите си и нито един от тях не страда от депресия. Аз поне не страдам и съм същият като теб, когато стане въпрос за работа. — Стисна ръката ѝ. — Опитай се да не се притесняваш много за родителите си. Те са заедно и се грижат един за друг. Майка ти нали не е в болница?

— А, не, вкъщи е. Има дни, когато е значително по-добре... — Еван замълча, защото сервитьорът им донесе стридите. Щом останаха отново сами, Еван прошепна: — Нямах представа, че се държа така, когато съм с теб, Гидиън. Извинявай.

— Няма нужда да се извиняваш. След като поговорихме, някак си ми е по-леко. Разбирам какво става и е по-лесно.

Докато похапваха пресните стриди от Колчестър, двамата си говореха за различни неща, ала в един момент Гидиън попита:

— Теса още ли ти създава трудности?

Еван поклати глава.

— Не че ми е създавала трудности. Особена е, малко е надменна. Напоследък просто се прави, че не ме вижда. — Тя се засмя: — Не ме интересува. Индия се притеснява от време на време, Линет — също, но аз им казах, че отношението ѝ не ме безпокои. Нали не работя за нея. Затова пък Линет и Индия се държат чудесно с мен.

— Знам. Теса се отнася така с всички. Демонстрира превъзходство, което е изключително дразнещо — обясни Гидиън. — То не означава нищо, така че не го приемай лично. Искам да ти кажа, че ревнува, задето Линет си има още една помощничка.

— Индия каза същото онзи ден.

— Радвам се, че работата в „Хартс“ ти харесва, че братовчедките ми ти допадат. — Той ѝ се усмихна: — Те са върхът — мили, любящи, приятни, нали?

— И още как! Освен това много се забавляваме, докато работим. Благодарение на тях се чувствам като у дома. Дано Линет ме остави на работа и след изложбата. Ще ми бъде трудно да си намеря друга такава работа.

— Няма защо да се притесняваш — успокой я Гидиън.

---

[1] Черно куче — английски жаргон за клинична депресия. — Б.пр. ↑

Тоби Харт слушаше внимателно разказа на братовчедка си Теса Феърли. Открай време я възприемаше като Феърли, не като Лонгдън и подозираше, че е така, защото съпругът ѝ никак не му допаднаше.

Когато най-сетне тя замълча, за да си поеме дъх, той попита намръщен:

— Откога се интересуваш толкова много от наркотици. Не друг, ами ти, госпожица Праведност. Да не би да подозираш, че Марк се друса? Няма друга причина.

Макар въпросът да я изненада, тя разбра, че е очевиден. Тоби бе един от най-прозорливите хора, освен това я познаваше по-добре от всеки друг. Тя прочисти гърлото си:

— Не съм сигурна, че взема някакъв наркотик, Тоби. Но е възможно. Преди две вечери се прибра в много странно състояние. Очите му бяха стъклени, настроенията му се меняха непрекъснато, опитваше се да намери причина, за да се скара с мен. Беше пил, сигурна съм. Всъщност беше доста пиян...

— *In vino veritas*, така ли? — прекъсна я Тоби.

— Може и така да се каже. Въпреки това ме обзеха подозрения, защото ми се стори... различен.

— Ти не го ли попита на следващата сутрин?

— Попитах го, разбира се. Каза ми, че бил взел нещо за настинка, след това изпил две чаши във влака. Обясни ми, че било от лекарството в съчетание с алкохола. Със сигурност мога да ти кажа, че не вярвам на тези приказки.

— И на мен не ми се вярва. — Тоби се изправи, приближи се към прозореца в кабинета на Теса и погледна към Нйтсбридж. След малко се обърна към нея. — Спомена, че бил пил във влака. Къде е ходил?

— Да се види с някакъв нов клиент. В Мидлъндс. Доста грубо ме срязва; работата била много важна. Къщата очевидно е доста голяма. Клиентът бил червив от пари, поне така каза Марк.

— Как се казва?

— Уилям Стоун. Някакъв магнат, ако не греша.

— Не съм го чувал — сви рамене братовчед й. — Не че това има значение. Напоследък се навъдиха много богаташи и никой не ги е чувал. — Той се върна до стола срещу бюрото на Теса, седна и продължи: — Ако е взел нещо, сигурно е от новите наркотици. Най-вероятно екстази, което е от най-популярните.

— Какво представлява?

— Екстази е само за партита и е популярно, защото те развеселява бързо, поне така са ми казвали. Само че може да предизвика халюцинации, дори да предизвика параноя у някои хора. Като цяло е стимулант.

— Трудно ли се намира?

— Не и ако знаеш къде да търсиш.

— Според мен Марк не е от хората, които биха посегнали към наркотиците с лека ръка... Работи много, фирмата му се прочува.

Тоби кимна и й се усмихна.

— Може би просто е бил много, ама много пиан, миличка — предположи той и изчака тя да се почувства по-добре.

— Може и да си прав. Въпреки това се държа много странно.

Докато я наблюдаваше, Тоби си каза, че тази сутрин не изглежда никак добре. Бе прежълтяла, а русата й коса и бледата й кожа й придаваха призрачен вид. Дали не беше заради черния костюм, който бе облякла; цветът определено подчертаваше колко е бледа. Но пък Теса открай време изглеждаше нежна и безпомощна, може би тъкмо затова той толкова лесно и бързо стана неин защитник, когато бяха деца. Макар да изглеждаше крехка, тя притежаваше невероятна воля.

Тоби знаеше колко непреклонна и твърда може да е тя. Възхищаваше се на братовчедка си и я обичаше. За него единствената й слабост бе неспособността й да прикрива истинските си чувства, особено когато ставаше въпрос за сестра й Линет. Непрекъснато се съревноваваше с нея и нямаше представа как да прикрие този факт. Лицемерието и притворството, очевидно едно от най-изключителните умения на прабаба им, не се бяха предали на Теса.

— Защо се умълча, Тоби?

— Мислех си за Марк. Нали не ти е посягал? — Тоби й се стори притеснен, а в тъмните му очи проблесна ярост.

— Не, не, разбира се, че не! — излъга тя. Срамуваше се да каже истината на Тоби. Знаеше, че той ще намери Марк, ще го подхване и в

най-лошия случай ще го пребие от бой. Тоби винаги я защитаваше.

— Сега пък ти се умълча — отбеляза той и я погледна внимателно.

Теса му се усмихна с много обич.

— Забелязал ли си как побесняваш, когато някой ти каже, че не приличаш на роднините си от семейство Харт?

— А, да, аз съм подмененото дете — измърмори саркастично той.

— Наскоро видях снимка на бащата на Ема, Големия Джак Харт. Много си приличате, Тоби.

Той се сепна:

— Наистина ли? Сериозно?

Теса не отговори. Отвори чекмедже на бюрото си и извади стара снимка на висок, добре сложен, мургав красив мъж, застанал до младеж в униформа на Кралския военноморски флот. Бе очевидно, че са баща и син. Подаде снимката на Тоби.

Той я разгледа с огромен интерес, после попита:

— Къде я намери?

— Извадих я от един стар албум в библиотеката на Пенистоун Роял преди няколко седмици. Бях на посещение в магазините в Лийдс и Хароугейт и останах да спя там. Бях сама, освен Емси, която си пишеше домашните, затова отидох в библиотеката. Надявах се да намеря снимки на леля Едуина като млада; тогава попаднах на тази снимка. Веднага ми направи впечатление колко много приличаш на по-възрастния мъж.

— Ти откъде знаеш, че е прапрадядо ни?

— Погледни какво пише на гърба.

Той обърна снимката и прочете избелелия надпис.

— „Баща ми, Джак Харт, и брат ми Уинстън по времето, когато беше в Кралския военноморски флот.“

— Това със сигурност е почеркът на Ема, Тоби.

— Виждам. — Той ѝ върна снимката.

Теса поклати глава.

— Не я искам. Взех я, за да ти я дам. Запази я, моля те.

— Сигурна ли си? Някой може да забележи, че я няма.

— Кой ще тръгне да гледа старите албуми? И без това са много в библиотеката. Всичките са подвързани в избеляло червено кадифе или

кожа с големи закопчалки. Взех я, за да имаш доказателство, че приличаш на семейство Харт. — Тя се разсмя. — Приличаш на създателя на рода. Нали така?

— Какво ще кажеш да пийнем по чаша чай — обърна се Теса към Тоби, когато секретарката ѝ Клер Ремсфорд влезе в кабинета с поднос. Тя се надигна и се премести на малкото канапе до прозореца.

— Благодаря, Клер — рече. След това възкликна: — Чудесно! Поръчала си и шоколадови хапки. Тоби ги обожава.

— Да, знам — отвърна секретарката и се отправи към вратата.

Тоби се ухили:

— Знаеш как да размекнеш сърцето на мъжа, Клер.

Секретарката на Теса се разсмя, изчерви се и излезе. Тоби се премести на едно от креслата до братовчедка си.

— За мен без мляко — предупреди. — Предпочитам захарин вместо захар. На диета съм.

Тя го погледна изпод вежди.

— Обзалагам се, че ще изядеш всичките хапки.

— Няма да са всичките, ще ти оставя няколко и на теб — отвърна той през смях.

— Онзи ден говорих с мама — призна Теса, докато наливаше чай. — Питам кой ще я наследи. — Тя му предаде разговора.

— Единственото хубаво е, че не посочи Линет. Дори намекна, че може да не е нито едната, нито другата, а трети човек от семейството.

— Няма кой друг — сви рамене Тоби и остави чашата си. — Сигурен съм, че ще бъдеш ти, Теса. Леля Пола не би ти отнела рожденото право, както и татко не би направил подобно нещо с мен. Аз съм най-големият, следователно аз ще наследя вестникарската компания и всичките ѝ клонове. Гидиън ще продължи да управлява вестниците, но аз ще бъда шефът на медийната компания, когато татко реши да се пенсионира. Малкото ми братче ще работи за мен, както Линет ще работи за теб. Ако я задържиш на работа в „Хартс“.

Теса се намръщи и го погледна.

— За какво намекваш? Разбира се, че ще я задържа на работа в „Хартс“. Тя е много амбициозна.

— И отдадена на работата... и влюбена в Джулиан Калински. Може да се омъжи и да нареди куп деца, докато леля Пола се оттегли.

— Двамата с Джулиан се разделиха...

— Отново са се събрали, сладурче — прекъсна я той.

— Ти откъде знаеш? Защо ли изобщо питам... Гидиън ти е казал.

— Нищо не ми е казал. Видях Линет и Джулиан да вечерят в „Харис Бар“ преди няколко дни. И Гидиън беше с тях, и онова момиче с черната коса...

— Еван Хюс! В магазина говорят, че излизала с Гид. Бързо пипа, нали? Запознаха се през януари, а вече спят заедно. Гледай ти!

Тоби кимна.

— Май са доста близки. Гидиън не откъсваше очи от нея. Не го бях виждал толкова... увлечен. Досега се палеше за кратко и ги зарязваше. Наричах го шампиона в категория флиртове за една нощ, помниш ли?

— Разбира се, че помня. Какво мислиш за Еван? — попита Теса.

— Видяхме се за толкова кратко, че не мога да преценя.

— Мислиш ли, че прилича на мама? Много хора твърдят, че приличала.

Тоби се отпусна назад замислен, отпи глътка чай и захапа шоколадовия сладкиш. След малко отговори:

— На пръв поглед Еван е копие на леля Пола, но след като я огледаш внимателно, разбираш, че не е точно така. Просто и двете са екзотични, мургави, високи, с подобни фигури, дори стилът им на обличане е подобен, но с това приликата свършва. Чертите ѝ са различни от тези на майка ти, формата на лицето е различна, а и нейните очи не са виолетови.

— Шейн направо си глътна езика — заяви Теса и го погледна многозначително.

Братовчед ѝ сви устни и поклати глава.

— Сигурно реакцията му е била същата като моята. В първия момент е бил шокиран, след това е разбрал, че е просто една илюзия.

— Според мен тя може да ни е роднина.

— Ами? Как е възможно? — учуди се Тоби.

— Вече измислих как... Връзката е с Пол Макгил, дядото на мама. Той е прекарал доста време в Америка и Австралия без Ема. Може да е имал връзка, най-вероятно в Америка, и жената да е родила, а Еван да е потомка на американското дете на Пол Макгил. Може да му е внучка. — След това обяснение Теса се отпусна на канапето. — Какво мислиш?

— Възможно е. Признавам, че не се бях замислял за Пол Макгил — отвърна Тоби.

— Може да е дошла, за да се опита да измъкне нещо, да се докопа до част от наследството.

— Не ставай глупава! Всичко е вързано. Ема Харт се е погрижила империята да не стане на парчета, а след това майка ти, родителите ми и леля Аманда следват примера и инструкциите й до последната буква. Дори са взели нови предпазни мерки. Затова ми се струва смешно, че старите са се затръшкали толкова, че Джонатан Ейнзли се бил върнал в Англия. Той не може да се докопа до нищо — е, може и да успее да отмъкне някоя и друга акция от магазини „Хартс“. Нали са на борсата.

Теса кимна.

— Вчера майка ми говореше с твоята майка. Беше дошла, за да поговори с Линет и мама за тържеството по случай рождените дни през юни. Очевидно мама е наела частен детектив, но досега нищо не се знае.

— Няма и да се разбере. Може би той се е върнал да живее тук, защото предпочита Лондон и ще бъде близо до баща си. Чичо Робин е съвсем изнемощял. Джонатан, разбира се, ще наследи парите на баща си, а те са цяло състояние.

— Само че чичо Робин цял живот е бил член на Парламента, политик. Нямах представа, че разполага с цяло състояние.

— Ема го е обичала въпреки прегрешенията му. Той е бил любимият й син и знам не само, че е разполагал с попечителски фонд, но след като е починала, му е оставила доста пари.

— Значи знаеш много повече от мен.

— Знам едно със сигурност, Теса. Ние двамата с теб ще водим шоуто един ден. Ти ще си начело на магазините, а аз ще управлявам медийната компания. Двамата с теб заедно ще управляваме империя „Хартс“ и цялата династия. — Той се усмихна широко и самоуверено.

Изправи се и се премести при Теса на канапето. Прегърна я, притисна я до себе си и я целуна нежно по бузата.

— Всичко ще бъде наше, Тес. Имай ми доверие.

— Имам ти пълно доверие, но майка ми няма намерение да се оттегли толкова рано, колко си мислиш. Ще съм стара, когато я наследя.

— Теса, животът е пълен с изненади. Никой не знае какво ни готви бъдещето. Всичко може да се случи, при това, когато най-малко го очакваме. Майка ти може да реши да се пенсионира след няколко години, и то по причини, които никой не е предвидил, за които дори тя не предполага. Хората решават, че силите не им достигат, или просто им се прииска да престанат да работят, за да се порадват на живота. Родителите ни са работили като роби цял живот, така че може да решат да се оттеглят по-рано. Както мама казва, единственото постоянно нещо е промяната. Знам, че така ще бъде при татко. Може да реши, че му е омръзнала и да предаде щафетата. Нищо не се знае. Затова бъди спокойна, миличка, и престани да се държиш гадно с Линет. Когато се омъжи за Джулиан, животът ѝ ще се промени, също и твоят.

— Ако се омъжи за него.

— Ще се омъжи, помни ми думата. Дядовците О'Нийл и Калински ще се погрижат двете влюбени птички да останат заедно. Те искат трите клана да се свържат завинаги. Хайде, усмихни се на Линет и престани да се оплакваш от нея. Правиш лошо впечатление.

— Тя ме дразни — отвърна Теса, тъй като не смееше да признае колко мрази полусестра си.

— Знам, но заради това другите започват да се дразнят от теб и насочват вниманието си към нея, а ти не можеш да си позволиш подобно отношение. Не си създавай врагове в семейството. Научи се да бъдеш като прабаба ни, която всички превъзнасят.

— Ще се опитам — отвърна тя, защото знаеше, че е прав.

— Добро момиче. — Тоби я прегърна по-силно.

Теса се сви.

Той се отдръпна и я погледна учудено.

— Какво има?

Тя поклати глава.

— Рамото, Тоби. Нараних се миналата седмица. — Насили се да се усмихне. — Във фитнеса — побърза да добави, когато забеляза как в очите му заблестя готовност да я защитава от целия свят. Наведе се към него и го целуна по бузата. — Нищо страшно.

— Сигурна ли си, че не е виновен той? — попита Тоби и я погледна угрижен.

— Не, не, не е той.

— Иска ми се да не се беше омъжила за него — прошепна той, когато се отдръпнаха. Обичаше я много и не можеше да търпи мисълта, че някой би я наранил. — Просто не разбирам защо трябваше да го правиш.

Теса въздъхна:

— Понякога и аз се чудя...

Двамата замълчаха, потънали в мислите си. Като деца бяха влюбени и част от тези чувства се бяха запазили, макар да отричаха. Ала между тях никога не бе имало сексуална връзка. Когато Марк бе подхвърлил тази възможност, Теса бе отрекла с чиста съвест.

— Как е Адриана? — попита тя.

— Добре. Още е в Холивуд. Снима.

— Ти защо се ожени за нея?

— Навремето ми се стори, че постъпвам добре — отвърна с крива усмивка той.

Телефонът иззвъня и Теса скочи и забърза към бюрото.

— Ало?

— Аз съм, Теса — представи се Линет. — Имаш ли възможност да ми отделиш пет минути?

Едва се сдържа да каже „не“. Ала щом погледна Тоби, Теса реши да послуша съвета му.

— Разбира се, Линет. Кога ще минеш до кабинета ми?

— Веднага, ако нямаш нищо против.

— С Тоби съм. Дойде за съвет какъв подарък да купи за бащите ни и предполагам скоро ще си тръгва.

— Благодаря — отвърна Линет и затвори.

— Как беше? — попита Теса и погледна братовчед си, а след това седна зад бюрото.

— Браво, малката! — отвърна той с американски акцент. — Браво!

Като истински джентълмен Тоби се изправи в мига, в който Линет влезе в кабинета, и пристъпи към нея. Дватама се срещнаха в средата на стаята, той я целуна леко по бузата и попита:

— Как върви ретроспективата?

— Много добре, Тоби, благодаря. — Тя му се усмихна, след това се обърна към бюрото на Теса. Сестра ѝ не бе помръднала от мястото си. Веднага започна да обяснява: — Теса, исках да се видя с теб заради изложбата. Питам се дали би се съгласила да ни заемеш някои от дизайнерските си дрехи.

— Но аз нямам много дизайнерски дрехи! — възкликна Теса и веднага усети острия си тон. Овладея се и продължи по-мило: — Почти никакви, Линет, а и онези, които имам, не са в достатъчно добро състояние. Всички са износени.

— Мислех си за двете ти официални палта. Все още нямаме достатъчно дрехи, а ти имаш онова великолепно копирено палто в коралов цвят с шал яка на Норман Хартнел. Веднъж ми каза, че е от шейсетте, а и палтото на „Балмен“, което мама ти даде, което пък е било на Ема. Май е от средата на петдесетте. Искаш ли да ми ги дадеш? С тях ще запълним празнината.

Първата мисъл на Теса бе да откаже. Тя бе против ретроспективата още от самото начало. Според нея това бе пилеене на време, усилия и пари. Само че Тоби не я изпускаше от поглед. Той бе прав. Трябваше да бъде дипломатична, а не да се съревновава с Линет толкова неприкрито. Очевидно трябваше да внимава какво прави, да овладява настроенията си и да проявява повече търпение. Проблемът бе, че не умееше да се преструва, за нея това бе лицемерие, каквито и други определения да му измисляше Тоби и да се възхищаваше на онези, които го владееха.

Наложи си да се усмихне мило:

— Разбира се, че ще ти ги дам, но нямам представа в какъв вид са.

— Много благодаря, Тес! — възкликна Линет. — Безкрайно съм ти задължена. Не се притеснявай за състоянието им. Еван се оказа невероятно талантлива, когато става въпрос за възстановяване, и много я бива в почистването, кърпенето и гладенето на дрехите. Ще ти ги върна като нови. Наистина ще останеш впечатлена от работата ѝ. Всички сме много доволни.

— Така ли? — промърмори Теса и веднага разбра, че сестра ѝ харесва Еван и ѝ се възхищава. Бе готова да се обзаложи, че Еван Хюс е получила одобрението ѝ по отношение на Гидиън.

Линет продължи делово:

— Много се извинявам за онова недоразумение със залата. Нямах представа, че имаш намерение да провеждаш там събрание същата сутрин, когато бях повикала хора от компанията да вземат мерки за платформите. Нямах как да ги върна. Беше вече късно.

— Разбирам, няма проблем — отвърна Теса и се опита да омаловажи нещата, макар че когато разбра, побесня.

Тоби ги наблюдаваше като омагьосан и си каза, че Теса умело замаскира онова, което ѝ липсва като такт и лицемерие. Никой не би предположил какво мисли, каза си той. Линет се държеше мило и приятелски, дори се извини на Теса. „Много е хитра нашата Линет“ — каза си той. Никога не я бе харесвал, но не можеше да не се възхити на начина, по който се държеше с Теса. Едва сега разбра защо е бил толкова предпазлив с нея. Тя бе не само умна, но и много хитра и изобретателна, а също и великолепна актриса. Можеше заслужено да спечели „Оскар“ с това изпълнение.

Макар да не си бе давал сметка досега, Тоби бе готов да признае, че се страхува от Линет. Тя бе като прабаба им на същата възраст: амбициозна, отдадена на работата, трудолюбива и пресметлива. Опасен противник. Трябваше да предупреди Теса да си пази гърба.

Линет го погледна:

— Искаш ли и ти да дойдеш, Тоби?

— Извинявай, Линет, бях се замислил. Къде трябва да дойда?

— В склада, където са дрехите. Започнахме да ги слагаме на манекените. Мислех, че на Теса ще ѝ бъде приятно да види как върви и какво сме събрали досега. Ела и ти, Тоби.

— С удоволствие, само че трябва да се връщам на работа. Благодаря ти.

Накрая Тоби отиде с тях, за да види отново новата любима на брат си. Сигурно бе много специална, за да задържи толкова дълго интереса на Гидиън.

Тоби идваше в магазина на Найтсбридж още от дете, ала нито веднъж не бе влизал в прословутия склад. Докато вървеше след Линет и Теса, той остана смаян от размерите. Пространството беше огромно, дълго почти колкото футболно игрище, пълно с дрехи. Бяха закачени на стойки, поставени една до друга, част закачени за тавана, други положени върху дълги маси, избутани покрай едната стена.

Веднага забеляза, че всички дрехи са красиви и скъпи; другото, което забеляза, бе, че тук цареше безупречен ред. Бе очевидно, че някой от екипа, по всяка вероятност Индия Стандиш, притежаваше чудесни организаторски качества. Тя бе дразнещо подредена и спретната още от дете, спомни си той.

— Защо тези дрехи са на масите? — обърна се той към Линет, когато влязоха в залата.

— Защото са с мъниста и бродерии. Не се слагат на закачалки. Тежестта на бродериите и мънистата разваля формата. Освен това е значително по-лесно да се провери дали има някакъв дефект, когато роклята е поставена на масата. Имаме специалисти по бродерия, които проверяват и поправят.

— Мислех, че Еван се занимава с това — обади се Теса.

— С някои от дрехите се занимава тя, но Мириам Фланд е експерт в тази област и ни помага винаги, когато имаме нужда — отвърна Линет с усмивка.

Теса се огледа.

— Тук има толкова много дрехи. Просто не разбирам защо са ти и моите.

Тоби я стисна за ръката. Тя го погледна, разбра предупреждението и добави:

— Разбира се, че ще ти ги дам и съм наистина поласкана, че ги поиска.

Линет погледна учудено сестра си, ала нищо не каза.

— Здравсти, Индия — възкликна Тоби, когато братовчедка му се показа иззад една стойка, облечена в памучна престилка, за да си

предпази дрехите. Държеше част от костюм в ръце. За пръв път се радваше да я види. Понякога Теса бе доста трудна.

— Здравсти, Тоби — отвърна тя и се обърна към Теса: — Радвам се, че дойде да ни видиш. Много впечатляващо, нали?

Теса кимна. През всичкото време усещаше присъствието на Тоби. Вътрешно кипеше от завист и злоба. Дяволите да ги вземат, щяха да успеят; ретроспективата щеше да е истински хит. Въпреки това тя овладя раздражението си, без да се издава.

Индия закачи сакото, което държеше, след това ги повика:

— Елате да видите дрехите на Ема. Еван работи над тях през последните няколко седмици и те изглеждат така, сякаш са купени вчера, а не преди петдесет години.

— Браво — измърмори Теса и тръгна след Индия и Линет.

Тоби последва трите жени. Каза си, че Индия и Теса много си приличат. Беше очевидно, че са роднини. И двете бяха потомки на рода Феърли; от Джим до дъщеря му Теса и от леля Едуина до внучката ѝ Индия. Той въздъхна тихо. Какъв хаос цареше в семейството му.

Всички мисли избягаха, когато се изправи пред Еван Хюс. Тя застана пред него неочаквано, облечена в същата бяла престилка като Индия. Той едва не се блъсна в нея, ала успя да се отдръпне и се извини.

— Вината е моя, появих се изведнъж — започна тя и подаде ръка. — Аз съм Еван.

Той стисна протегнатата ръка, кимна и ѝ се усмихна. Каза си, че наистина е красавица.

— Приятно ми е да се запознаем, Еван. Линет току-що те хвалеше.

— Много мило от нейна страна, само че тя е създала всичко с помощта на Индия. Аз съвсем не съм направила толкова много. Работя тук едва от няколко месеца.

— Знам, че те планират ретроспективата повече от година, но Линет очевидно цени приноса ти — каза ѝ Тоби.

Тя кимна и обясни:

— Днес слагаме част от дрехите на госпожа Харт на манекени от фибростъкло. Според мен Линет натам води Теса. Да отидем и ние.

— Добре — отвърна той и двамата се насочиха към средата на залата. Тоби продължаваше да мисли, че Еван Хюс прилича на леля му

само на пръв поглед. Отблизо забеляза, че двете са съвсем различни. Само че момичето бе поразителна красавица с великолепно тяло. Също като Пола О'Нийл; а пък стилното им облекло също даваше принос към приликата между двете.

Линет, Индия и Теса ги чакаха в самия край на склада. Там екипът имаше импровизиран офис с бюро, лампи и телефони. Скици на залата, списъци и снимки на дрехите бяха закачени на няколко табла и си личеше, че тук се работи здраво.

Теса се сети, че ще ѝ изнесат представление. Линет и Индия открай време бяха добри в това отношение; и двете имаха театрални заложи, и им доставяше удоволствие да се представят пред публика. Въздъхна. Само че публиката този следобед щеше да се състои само от тях двамата с Тоби.

Тя го погледна крадешком. Той наблюдаваше внимателно трите млади жени и най-вече Еван Хюс. Очевидно бе, че е силно впечатлен от нея, макар да знаеше, че е защото брат му има връзка с него. На братовчед ѝ му се носеше славата, че е непостоянен, затова цялото семейство наблюдаваше със затаен дъх развоя на връзката с американката. Всички се питаха докога ще продължи.

Линет, Индия и Еван разместваха стойките, за да открият пет от манекените, на които бяха поставили едни от най-прекрасните дрехи на баба им. Тя остана смаяна от показания вкус и елегантност.

Линет пристъпи напред, за да обясни:

— Теса, Тоби, това са само част от дрехите на Ема. Ще покажем общо петдесет, може би дори повече; нейната колекция е основната част от ретроспективата... тя ни даде вдъхновение. — Линет погледна Индия. — Разкажи им за балната рокля, Индия.

Индия се приближи до манекена.

— Ще покажем тази рокля в гръб, защото той е най-впечатляващ.

— Много е красива — отбеляза Теса и пристъпи напред, за да погледне отблизо.

— Така е — съгласи се братовчедка ѝ и продължи: — Направена е от памучен тюл, също и подплатата, както виждаш, а зеленият цвят е неповторим. От колекцията на „Кристиан Диор“ е от 1947 година, създадена непосредствено след Втората световна война, и е известна като „Нов облик“. — Индия се обърна и повика Еван.

Американката продължи:

— Виждате, че тесният бледозелен копринен колан подчертава талията, а на гърба завършва в голяма панделка, която се спуска чак до земята. А пък бледорозовите рози придават на роклята невероятен финес. Запазена е в почти безупречно състояние — отбеляза Еван и погледна Теса. — Така е с повечето рокли на госпожа Харт. Много малко се нуждаеха от химическо чистене или поправки. Тя се е грижела добре за дрехите си.

— Естествено — отвърна Теса. — След като е тръгнала от нищо.

Каквото и да имаше предвид с тази забележка, тя прозвуча съвсем не на място.

Линет вдигна ужасена поглед. Еван се притесни, докато Индия не обърна внимание. С горда усмивка тя заяви спокойно:

— Баба ни е била истинска перфекционистка, Теса, и се е грижела много добре за нещата си. И аз съм така. Много се радвам, че съм го наследила от нея. Ема е обичала красотата и красивите неща, независимо дали са били дрехи, бижута, антики или мебели. Картините са ѝ доставяли истинска радост, както знаем от многобройните ѝ къщи. Затова се е грижела толкова много за всичко... — Индия погледна Тоби, който също бе силно притеснен от забележката на Теса.

Теса бе поруменяла.

— Не е нужно да натякваш, Индия! Не исках да кажа нищо лошо с тази забележка... беше по-скоро комплимент.

— Не прозвуча по този начин — измърмори възмутената Линет. — Както и да е, да продължаваме. Няма да губим цял ден тук, а и Тоби трябва да се връща на работа. Тази смарагдовозелена рокля за коктейл е също от „Диор“ от петдесетте. Полата е клош, по-къса отпред, за да се виждат краката, и Ема очевидно я е купила, за да я носи със смарагдовия комплект.

Еван се приближи до друг тоалет:

— Коктейлна рокля от „Баленсиага“ от 1951 година. Госпожа Харт очевидно е харесвала клош поли, а тази е от черна тафта, гарнирана с дантела.

Бе ред на Индия и тя се приближи до следващия манекен, и посочи самото:

— „Шеапарели“ от 1938 година. От колекцията „Цирк“. Виждате ли препускащите коне? Розовото сако изпъква, защото е съчетано с

черна пола.

Линет се приведе напред.

— Тази е една от най-известните вечерни рокли на Ема. Майка ти я е открила на тавана в къщата в Белгрейвия преди няколко години, Тоби. Леля Емили ни каза къде е преместена и двете с Индия най-сетне я открихме в Пенистоун Роял. Погледни шевовете, Теса, зелените и сините мъниста, Теса. Роклята има цвета на морето в Южна Франция. И нея е носила със смарагдите, и дори открихме смарагдовозелени копринени обувки от „Пине“, Париж, които много вървят с нея. Еван, ела да обясниш как възстановихме бродерията и липсващите мъниста.

Еван пристъпи до Линет.

— На пръв поглед роклята изглеждаше в отлично състояние. Но като се вгледахме по-добре, забелязахме, че някои от мънистата едва се крепят на конците, а други липсват. Мадам Фланд се зае с възстановяването и се справи отлично. Самата рокля е от коприна и шифон и е модел на Жак Хайм от четирийсетте.

— Толкова много вечерни тоалети — отбеляза Теса. — Тя сигурно често е посещавала светски събития, дори след като Пол Макгил е починал.

Трите жени отново се спогледаха притеснени, но нищо не казаха. Тоби се опита да спаси положението:

— Всичко е чудесно. Сигурен съм, че ретроспективата ще направи фурор. Благодаря ви, че ми показахте работата си, но трябва да вървя.

— Да, благодаря ви и за мен беше много интересно — добави тихо Теса. — И аз трябва да вървя. — Тя наведе глава, погледна ги, хвана Тоби за ръка и го поведе навън. — Ще те изпратя до магазина на „Дейвид Морис“. Там има интересни часовници за Шейн и баща ти. Колекцията им е много впечатляваща.

— Благодаря ти за помощта, Теса — прошепна Тоби и двамата тръгнаха бързо. Щом излязоха от склада, той се обърна ядосан към нея: — За бога, Теса, понякога казваш ужасни неща! Какво ти става?

— Не исках да кажа нищо лошо, просто така излезе — опита се да се оправдае тя.

— Забележката ти, че Ема е водела социален живот след смъртта на Пол прозвуча много зле. Вечно ще изгърсиш нещо неподходящо. Научи се да си по-дипломатична.

— Опитвам се — отвърна тя, готова да заплаче.

След като запозна Тоби с управителя на „Дейвид Морис“ на първия етаж, Теса се върна в кабинета си. В асансьора се замисли за представянето на трите жени и я обзе завист. Най-много завиждаше за връзката им. Трите работеха заедно с невероятна лекота.

Освен това бе забелязала, че са приятелки. Линет и Индия бяха близки от деца, а Еван, една непозната, се разбираше великолепно с тях. Бе станала свидетелка, че се разбират с поглед, че си допадат, че се уважават. Бяха сплотен екип и това я ядоса.

Най-много се подразни, че са доволни от живота си. И тя искаше да е щастлива с Марк, да има добър брак. Поне за момента това желание ѝ се изплъзваше. Горчивината се загнезди като остра болка в сърцето ѝ.

Магазин „Хартс“ на Нйтсбридж привличаше неудържимо Сара Лаудър всеки път, когато беше в Лондон. Днес също. Тя усети притегателната му сила, докато крачеше бързо към най-големия емпориум на света, създаден от баба й Ема Харт. Работеше в „Хартс“, преди да поеме модния бизнес на Ема, „Лейди Хамилтън Клоудс“, който управляваше с огромен успех.

Сара вярваше, че търговията е в кръвта й, и през годините бе отворила шест свои магазина във Франция. В бутиците й се продаваха старинни мебели, произведения на изкуството, картини, порцелан и различни тъкани. Специализираше в прекрасни стари коприни и брокати, ръчно рисувани дамаски и фини гоблени. Беше се прочула с вкуса си в дизайна.

Бутиците й бяха изключително успешни и тя бе горда с малката компания, която бе успяла да създаде съвсем сама. Бе очевидно, че талантът й да продава е наследен от баба й; забелязваше същото умение и у двацет и пет годишната си дъщеря Клоуи, която в момента се занимаваше с парижкия бутик. Наскоро Ив, съпругът на Сара, бащата на Клоуи, бе забелязал тази тенденция и бе изтъкнал през смях:

— Тя върви по твоите стъпки, *cherie*, не по моите.

Сара бе съгласна с него. Макар че Клоуи имаше точно око, тя не бе наследила заложите на баща си като художник. Ив Паскал бе един от най-великите живи творци на Франция, известен по цял свят със съвременните си импресионистични картини, а според Сара бе истински гений.

Тя се огледа, докато вървеше към магазина на Нйтсбридж. Денят бе прекрасен, учудващо мек за началото на май, слънчев, с бледосиньо небе.

Макар да обичаше Париж, където живееше още преди да се омъжи за Ив преди двацет и седем години, Сара се радваше, когато се връщаше в родната си страна, дори да бе за кратко. Всичко тук й бе познато, пазеше скъпи спомени, най-вече за баба си и баща си Кит, най-големия от синовете на Ема, и майка си Джин. И тримата бяха

мъртви, ала щяха да останат завинаги живи в сърцето ѝ и често навестяваха мислите ѝ.

Когато приближи главния вход на „Хартс“, тя усети как я обзема нетърпение, а щом влезе и застана в средата на отдела за козметика, ѝ се стори, че се е върнала у дома. Връщането в магазина я развълнува и ѝ донесе облекчение, сякаш принадлежеше към едно голямо цяло. Да мине през магазина на баба си, бе все едно да е част от семейството.

Премина към отдела за бижута. Мислите ѝ както обикновено се насочиха към Пола О’Нийл. Нямаше съмнение, че братовчедка ѝ е в кабинета си, ако не бе в някой от магазините в Йоркшир. Сара искаше да се качи на етаж на администрацията, за да я види. По-добре да не го прави, каза си тя както обикновено и продължи напред. Възхищаваше се на всичко, което виждаше. Магазинът ѝ се стори прекрасен. Той бе най-прекрасният на света, а Пола очевидно поддържаше традицията, започната от баба им.

Сара от години искаше да пише на Пола, не за да се извини, а за да ѝ обясни. От дълго време ѝ тежеше, че братовчедка ѝ не разбира, че не е направила нещо лошо, че не се бе опитала да предаде семейството.

Просто бе инвестирала част от парите си в компания, наречена „Стоунуол Пропъртис“, тъй като така я бе посъветвал братовчед ѝ Джонатан Ейнзли. Той не бе споменал, че „Стоунуол“ е негова, че се управлява от негов човек, Себастиан Крос. Не бе имала представа, че Джонатан краде от парите на семейството и прехвърля сделките от недвижими имоти „Хартс“ към „Стоунуол“.

Въпреки това я обвиниха заедно с Джонатан, а Пола и баща ѝ, покойният Дейвид Еймъри, безцеремонно я изхвърлиха и от „Лейди Хамилтън“, и от семейството. Това бе най-неприятното; те разбиха сърцето на Сара и болката така и не бе отшумяла.

Само че като истинска Харт тя често си припомняше един от любимите изрази на баба си, който Ема използваше в много случаи. Бе успяла да призове огромната си вътрешна сила, за да се закрепил. Бе почерпила сили от духа на Ема Харт, който продължаваше да живее у нея, и бе започнала живота си отново.

Беше се преместила във Франция и си бе създала кариера в света на парижката мода, работеше като *directrice* в една от най-известните модни къщи. По това време се запозна с Ив Паскал и се омъжи за него.

Той бе млад творец, който бързо се прочуваше. Почти веднага създадоха семейство; сега имаха стабилен брак и живееха добре. Беше доволна. Въпреки това...

В сърцето на Сара зееше празнина, беше се настанила тъга. Обяснението бе съвсем просто — копнееше да се върне, да бъде приятелка с братовчедите си, с които бе израснала, с които бе прекарала целия си живот: и Пола, и Емили, и близначките Аманда и Франческа, и Уинстън. Също и с впечатляващите представители от другите два клана, Майкъл Калински и Шейн О'Нийл. Шейн... Едно време беше влюбена в него, ала единствената жена за него бе Пола.

Всеки един от тях бе част от съществуването ѝ, от света ѝ и те много ѝ липсваха, най-вече Емили и Пола. Караха се, но във всяко голямо семейство от време на време има неразбирателство. През повечето време се разбираха добре и не се сърдеха дълго, нито пък бяха злопаметни. Свързваше ги обичта към изключителната им баба, към общото минало и всичко, което бяха преживели заедно. Те знаеха, че са част от семейство Харт, а това бе нещо наистина много специално.

Джонатан Ейнзли бе унищожил тази близост, когато я замеси в кроежите си без нейно знание. Понякога се питаше защо изобщо поддържа връзка с него. Но пък той бе единственият член от семейството и тя имаше нужда да запази миналото и наследството си. Така се чувстваше завършена, специална и различна от останалата част от света.

Истината бе, че тази връзка често я притесняваше; за нея Джонатан бе неуправляем и непредвидим. Никога не знаеше какво е намислил, какво възнамерява да направи. От друга страна, това бе основателна причина да бъде около него.

Джонатан се възхищаваше на Сара, докато тя се приближаваше към него през „Грил Рум“ в хотел „Дорчестър“. Бе елегантна жена, висока, слаба, красива. Сара бе вече на петдесет и девет, ала изглеждаше значително по-млада. Великолепната ѝ кестенява коса бе в същия ярък цвят като на младини, ала сега очевидно бе боядисана. По цвят и черти приличаше на рода Харт и бе горда от този факт.

Най-силно го впечатляваше елегантността ѝ; винаги бе елегантна, а тази вечер изглеждаше изключителна. Сара носеше черен вълнен костюм с толкова добра кройка, че със сигурност бе на някой известен френски дизайнер. На едното рамо бе закачила две брошки във формата на цветя, направени от черни и бели диаманти, в комплект с обици.

Джонатан се изправи, когато братовчедка му спря до масата, целуна я по бузата и я поздрави топло, докато тя сядаше на стола, поднесен от сервитьора.

— Сара, мила, както винаги си изключителна — започна той и стисна ръката ѝ. — Нямах равна на себе си.

— Много ти благодаря, Джонатан, толкова си мил.

— Малко шампанско?

— С удоволствие. Ти си на мартини. — Усмихна му се. — Прекалено силно е за мен. Както и да е, радвам се да те видя.

Той наклони глава, все още усмихнат.

— И аз се радвам. Как мина днес?

— Не беше зле. Сутринта имах среща с един антиквар и той ми предложи изгодна цена за едно бюро, след това се поразходих и отскочих до „Хартс“.

— Да би да се е срутил? Де такъв късмет — изрече сухо той и я погледна многозначително.

Забележката му я подразни, но тя реши да не му обръща внимание, затова се засмя:

— Не ставай глупав, разбира се, че не е. Напротив, изглежда страхотно. Пола се е справила блестящо.

Той изви вежда и я зяпна.

— Боже, добра дума за Пола! Не може да бъде!

— Защо?

— Винаги си съперничехте за одобрението на баба, за любовта ѝ, за ръководния пост, за властта, за Шейн О'Нийл. Как така изведнъж си промени мнението?

Сервитьорът ѝ донесе чаша „Дом Периньон“ и след като вдигнаха тост и се чукнаха, Сара измърмори:

— И аз се занимавам с търговия, и знам колко усилия, упорита работа и предвидливост са необходими, ако искаш да успееш. Смея да

призная, че ѝ се възхищавам... Както и да е, всичко се случи толкова отдавна. Не е ли по-добре да забравим миналото?

Джонатан се усмихна и отпи. След малко вдигна очи и погледна братовчедка си:

— Просто не разбирам защо се мотаеш из „Хартс“. Това е просто... не е нормално.

— Защо да не е? Приятно ми е да обикалям отдела за храна, за козметика и останалите отдели. Това е магазинът на баба, едно време работех там и се чувствам като у дома си.

Той въздъхна, поклати глава, погледна я с укор, ала предвидливо замълча. Знаеше, че е изпаднала в едно от меланхоличните си настроения и тъгуваше за миналото. По-добре бе да замълчат и да не говорят повече за „Хартс“ и семейството. След малко я попита:

— Този път колко ще останеш в Лондон?

— Само два дни. Трябва да отида до Скарбъро, по-скоро близо до Скарбъро. В покрайнините. Има някаква разпродажба в едно имение и разбрах, че ще продават прекрасни френски мебели от осемнайсети век и френско сребро. Очевидно някога там е имало френска съпруга и тя е донесла много неща със себе си. Това ѝ е била зестрата. Както и да е. На подобни неща не се попада всеки ден, затова заминавам за Йоркшир за два дни и се надявам да купя нещичко, след това ще остана в Лондон още един ден и се връщам във Франция.

— Ще ти остане ли време да посетим баща ми? — попита той.

— Ще се постарая, Джони. Как е чичо Робин?

— Не е зле. Миналия уикенд ходих до Йоркшир, останах при едни приятели в Търск и се отбих да го видя. По-добре е; възстановява се след падането.

— Радвам се. — Тя отпи глътка шампанско и попита: — Ще потърсиш ли някоя къща близо до чичо Робин? Нали мислеше по въпроса последния път, когато идвах.

— Не знам. Вече не ми се ще. Имам много работа. Трябва да съм в Лондон през повечето време.

— Значи агенцията ти за недвижими имоти най-сетне е потръгнала — попита тя, макар да не бе изненадана. Той бе добър бизнесмен.

— Потръгна! Искаш ли да инвестираш? — попита той.

Сара поклати глава. „Как ли пък не“ — помисли си.

— Благодаря, но нямам възможност. В момента съм претоварена със задължения около моята компания. Трябват ми налични пари, за да купувам антики. Необходими са ми големи суми, за да пазарувам за шестте бутика.

— Какво ще си поръчаш? — попита той и посегна към менюто.

Сара също взе своето.

— Нещо леко. Може би риба. На вечеря гледам да се въздържам от тежки храни.

Докато вечеряха, Джонатан неочаквано вдигна глава.

— Някой път, докато обикаляш магазина, ще налетиш на проклетите братовчеди и какво ще стане? Кажи, какво ще направиш?

— Ще кажа „добър ден“, Джонатан, какво друго? Сигурна съм, че част от лошите чувства вече са забравени. Отишли са си още преди години. Не виждам защо да не се държим учтиво.

Той остави ножа и вилицата, отпусна се на стола и я погледна.

Сара отвърна на погледа му и си каза, че сега изглежда по-добре, отколкото на младини. Според нея бе прекалено сладникав, когато бе на двайсет и трийсет. Рус, със светли очи, нито сини, нито сиви, нещо като съчетание от двата цвята. Бе висок, слаб, впечатляващ, копие на дядо си Артър Ейнзли, втория съпруг на Ема. Сега вече бе петдесет и пет годишен и имаше достолепен вид, русата му коса беше прошарена, красивото му лице беше набраздено от бръчки, останали от добре изживян живот.

Тя се запита защо никога не се бе оженил отново. Може би краят на ужасния му брак с Арабела Сътън го бе отвратил от семейния живот. Парен каша духа. Жена му беше доста тъмна личност, както се изразяваше тя. Ив, доста по-груб в определенията си, я бе нарекъл *putain*^[1]. Едно време работила като момиче на мадам Клод, скъпо платено момиче на повикване. Бе ужасно, че Джонатан научи тези факти от Пола, а след това разбра, че детето не е негово, а на партньора му, Тони Чиу.

— Зяпнала си ме, Сара.

Тя се засмя:

— Гледах те с възхищение, скъпи братовчече. Мислех си, че напоследък изглеждаш много мъжествен. Много повече, отколкото навремето, когато бе момче и бе идол на жените.

Той се ухили:

— Имаш странен начин на изразяване, Сара. Кажи ми как са Ив и божествената Клоуи.

— Той рисува като луд и ти изпраща много поздравя. В момента е на юг, в къщата ни в Мужен. Ще остане там няколко месеца. Предстои му важна изложба и трябва да довърши платната. А пък кръщелницата ти е истинско бижу.

— Извади късмет, скъпа Сара — намръщи се той. — Извади много по-голям късмет от мен.

— Няма ли някоя специална жена в живота ти, Джони?

— Имам си приятелка в Йоркшир... — Той замълча. — По-добре да не казвам нищо друго за Ели. Всеки път, когато се похваля с някоя жена, тя се оказва боклук.

— Просто не си попаднал на която трябва — отвърна тя и отмести чинията, отпусна се назад на стола и попи устни със салфетката.

— Да се върнем на магазина и на шефовете му — продължи Джонатан. — Искам да ти напомня, че всички до един са луди. Затова не се обвързвай отново с тях.

Сара не откъсваше очи от него, свила вежди.

— Не разбирам за какво намекваш.

— Те са луди, мила. Само си помисли. Братовчеди се женят за братовчеди. Роднини се самоубиват, прикриват убийства, станали из блатата на Ирландия...

— Господи, Джонатан, това не е вярно! — прекъсна го тя и повиши глас: — Ти просто си измисляш.

— Ами тази тяхна склонност към неморално поведение... Взemi леля Елизабет и шестимата ѝ съпрузи, дори няма да споменавам любовниците ѝ, а повечето от тях са от тъпото британско правителство.

— Не съм сигурна, че това е вярно — намръщи се Сара.

— Вярно е! Татко ми разказа, а не забравяй, че той е бил член на Парламента почти през целия си живот.

— Не съм забравила — прошепна тя и се запита какво го накара да подеме тази атака срещу семейството.

— Искаш ли пудинг? — попита Джонатан, докато вдигаха чиниите, и погледна към количката с десертите. — Господи, имат

пудинг с хляб и масло. Ужас! Това не е за мен. Напомня ми за годините в Итън.

Сара кимна.

— За мен билков чай. Вече не пия кафе, особено вечер.

— Аз обичам да пийна чашка кафе след вечеря, действа ми добре на храносмилането. — Той се усмихна, даде знак на сервитьора и поръча и за двамата. След това отново се обърна към братовчедка си: — Не забравяй склонността на семейство Харт за отмъщение... Първо Ема преследва семейство Феърли години наред, после Едуина я набеляза и беше така години наред. Един господ знае какво са измислили сега.

— Най-вероятно нищо — отвърна колебливо тя и присви очи.

— Може и да си права, но много се говори за новата им служителка.

— Коя е тя?

— Казва се Еван... Еван Хюс. Тя е...

— Момче — прекъсна го с усмивка Сара. — Еван е уелско мъжко име.

— Това ни е известно на всички, скъпа. Въпросната Еван е американка. Невероятно много прилича на любимата ни братовчедка Пола Макгил Харт Еймъри Феърли О'Нийл, както е цялото ѝ име.

— Така ли? — Тя го погледна любопитно. — Роднина ли е?

— Не се знае. Пристигнала изневиделица, приела я Линет, когато дошла да си търси работа в „Хартс“, и всички разправят, че била от семейство Макгил.

— Макгил ли? Абсурд!

— Не е така, Сара. Замисли се за момент. Ами ако Пол е имал любовница в Америка, която е родила дете от него, което е пораснало, и ето че се е родила... Еван. Пол Макгил може да е имал син, който се е оженил и си има дете. Не пренебрегвай тази възможност. Все пак той е прекарал доста време в Ню Йорк без Ема, докато се е опитвал да превърне „Ситекс Ойл“ в могъща корпорация.

— Ти откъде знаеш всички тези неща?

— Имам си... източник.

— Искаш да кажеш шпионин.

— Наречи го както искаш, мила моя.

— Защо говориш за всички тези неща от миналото, Джонатан, защо ми разказваш последните клюки за магазина? Какво има?

Той се усмихна и сви рамене:

— Не знам... Честно казано, мислех, че ще ти бъде интересно да разбереш, че новата служителка прилича на старата ти съперница.

— Нали не си решил да подемеш атака срещу Пола, Джонатан?
— попита Сара и го погледна остро с интеллигентните си зелени очи. — Ако си решил да правиш подобно нещо... на твое място не бих го сторила.

— Как бих могъл да направя нещо на Пола? Бизнесът ѝ е непоклатим. А ти много добре знаеш, че преди двайсет години за малко да измъкна магазините изпод носа ѝ.

— Знам, че всичко е много сигурно. Въпреки това към нас с теб се отнасят напълно почтено, когато става въпрос за „Харт Ентърпрайзис“. Получаваме си дивидентите, а компаниите се управляват добре. Изкарваме достатъчно пари.

— Да, така е, точно така — призна той.

Сара се отпусна на стола и го погледна внимателно, докато той даваше знак на минаващ сервитьор, който приближи бързо, за да вземе поръчка за чаша калвадос. Инстинктът ѝ подсказваше, че той замисля нещо срещу Пола. Тъй като нямаше да успее да пробие в бизнеса, значи бе лично. Неочаквано Сара усети как в гърлото ѝ се надига горчилка.

---

[1] Putain (фр.) — курва. — Б.пр. ↑

Пола О'Нийл седеше на малко бюро с форма на бъбрек, поставено в ъгъла на спалнята ѝ в Пенистоун Роял. Замислено обръщаше страниците на папката и ги оглеждаше внимателно. Десет минути по-късно затвори папката, остави я настрана, защото знаеше, че няма да открие нищо важно дори да препрочетеше съдържанието още десет пъти.

Отпусна се на стола, погледна през еркерния прозорец и впи очи в отсрещния хълм. През пролетта бе покрит с нарциси, които блестяха под искрите на потока, който течеше между дърветата.

Спомни си стиха на Уърдсуърт:

*Неочаквано зърнах
скупчени златни нарциси
край езерото под дърветата,
трепкащи под ритъма на бриза.*

Тя го изрецитира на глас в празната стая. Това стихотворение бе любимото на баба ѝ, която бе засадила стотици нарциси под дърветата на хълма. Самата тя ги поддържаше години наред. Сега бе началото на май, зюмбюлите цъфтяха, разстлали неповторим пъстър килим.

Пола се замисли за миналото, след това отново се върна към настоящето. Отвори едно от чекмеджетата на бюрото, прибра папката вътре и го заключи. Нямаше никакво доказателство, че Джонатан Ейнзли замисля нещо срещу нея, въпреки това бе сигурна, че нещо не е наред. Въпреки че частният детектив не бе открил нищо, инстинктът ѝ подсказваше да се пази. А тя имаше пълно доверие на инстинктите си. Нямаше представа нито какво ще направи, нито кога, но бе убедена, че ще предприеме нещо срещу нея. След като нямаше как да нанесе удар по „Хартс“, бе очевидно, че ще насочи злобата си към личния ѝ живот. Само че това не ѝ бе достатъчно.

„Животът поднася странни обрати — мислеше си тя. — Кой да предположи, че Джонатан Ейнзли ще се върне в Англия, след като е прекарал толкова години в Хонконг и Париж?“ Едва ли се бе върнал от загриженост към баща си; не бе в негов стил да се прави на загрижен син, следователно имаше друга причина. Прощалните му думи се бяха запечатали в съзнанието ѝ. „Ще те пипна, Пола Феърли. Ще те пипна и тежко ти“ — бе заплашил той. Тя така и не забрави тези думи.

Пола се изправи, прекоси стаята, спря пред големия скрин и се погледна в огледалото. Беше разсеяна, мислите ѝ бяха насочени към отмъстителния братовчед, който ѝ бе заклет враг от толкова отдавна.

Извърна се на една страна, потънала в мисли, и погледът ѝ попадна на малката кутия върху скрина. Тя прокара ръка по капака, както бе правила неведнъж, както бе правила баба ѝ преди нея.

Старинната кутия бе от лъскаво черешово дърво, с цвета на отлежал коняк, украсена със сребърни орнаменти и припокриващи се кръгове. В средата на капака се виждаше сребърно сърце с инициалите Е. Х. Кутията стоеше върху скрина откакто се помнеше, още от времето, когато бе младо момиче и идваше на гости на баба си.

Кутията бе заключена и нямаше ключ. Изглежда, Ема го бе загубила преди много години, а тъй като кутията бе празна, нямаше защо да я насилва и да я повреди. Помнеше я в този вид от петдесет години, дори повече, затова не я пипаше.

Обърна се и се качи в хола на горния етаж; застана с гръб към камината, за да се стопли.

След малко, когато не ѝ бе толкова студено, тя се обърна и погледна портрета на дядо си Пол Макгил, закачен над камината. Беше в униформа на офицер; платното бе рисувано през Първата световна война, когато е бил в Австралийския корпус. Изглеждаше впечатляващ и много привлекателен мъж с черна коса, мустаци и светлосини очи. Тя бе наследила неговата коса, неговите очи, трапчинката на брадата и трапчинките на бузите. Нямаше съмнение чия внучка е.

Той се усмихваше от картината и Пола знаеше, че платното е любимото на баба ѝ... може би защото той е изглеждал точно така, когато са се запознали и са се влюбили. Веднъж баба ѝ ѝ каза, че той е бил неустоим мъж, и Пола бе убедена, че е така.

Бе вярвал, че светът му принадлежи. Ала не е било точно така, тъй като не успял да се ожени за Ема Харт, голямата му любов. След

като живял с Ема години наред в Лондон, той се върнал в Сидни, за да поиска развод от съпругата си Констанс, решен да узакони Дейзи, дъщеря си от Ема. За нещастие в една бурна нощ катастрофирал на мокър път и когато шофьорът на камиона, с който се блъснал, го извадил от смачкания автомобил, той бил парализиран от кръста надолу, красивото му лице било покрито с грозни белези, а едната половина била напълно обезобразена.

Пола въздъхна, когато си спомни за тези зловещи събития. През 1939 година парализата била nelечима, той знаел, че няма да живее още дълго, че рано или късно ще умре от бъбречна недостатъчност. Затова се самоубил. Ема така и не го видяла повече.

Майката на Пола ѝ бе казала, че Ема била съсипана от смъртта на Пол, че ѝ отнело много време, докато се възстанови. Въпреки това бе успяла да се съвземе и да продължи напред заради Дейзи. Криела мъката си и намирала утеха в прегръдките на дъщеря си от Пол.

Ема бе научила Пола, че животът е труден, че винаги е бил такъв, че най-важното е да продължиш напред, каквото и да става, да отвърщаш на ударите, за да победиш, да надвиеш нещастията.

Пола не се бе сблъсквала с много нещастия в живота си, с изключение на проблемите, които бе създал зловният Джонатан Ейнзли, и ужасния ѝ брак с Джим Феърли. Напоследък нещата вървяха сравнително гладко както в бизнеса, така и в семейството. Миналата есен преживяха значително разочарование, когато Линет реши да прекъсне връзката си с Джонатан, за да си „дадат почивка“, както се бе изразила. Ето че двамата отново бяха заедно и всичко между тях бе наред.

Притесняваше я дъщеря ѝ Теса. Нещо не бе наред в брака ѝ, Пола бе сигурна; освен това се притесняваше заради нараненото ѝ рамо и ръка. Повярва на Теса, когато ѝ каза, че е паднала. Въпросът бе как се е случило. Да не би някой да я бе блъснал? Може би двамата с Марк са се скарали. Но пък може и наистина да е било случайност. Всъщност Марк Лонгдън отдавна притесняваше Пола. Той се държеше прекалено угоднически. Както Емили казваше, той бе „истински Юрая Хийп“^[1]. Бе силно притеснена от завръщането на Джонатан и срещите му със Сара. Двамата заговорничеха още от деца. „Как ми се иска Джак Фит да бе тук“ — помисли си Пола и си спомни колко безстрашен и находчив бе бившият шеф по сигурността в магазините.

Само че Джак се бе пенсионира и се наслаждаваше на новия си дом край морето. Въздъхна отново, седна край прозореца, посегна към вестник „Йоркшир Морнинг Газет“ и разсеяно започна да разлиства страниците.

Някъде в къщата се хлопна врата, тя се стресна и се послуша. Дали не бе Шейн. Тази сутрин щеше да пристигне от Лондон и й бе казал, че ще се прибере за обяд. Погледна часовника си... бе почти време за обяд. На лицето й се изписа нетърпение, ала тъй като Шейн не се появи, тя се съсредоточи във вестника. След малко мислите за Джонатан Ейнзли отново се прокраднаха в ума й. Остави вестника на перваза и се загледа през прозореца към хълмовете.

Утрото бе великолепно и слънчево, небето бе прозрачно синьо, а навсякъде бяха цъфнали нежните сини цветя, които тя толкова обичаше. Бе прекрасен пролетен ден, но въпреки това тя потръпна неволно, усетила предчувствие за нещо лошо. Пола скочи, изпълнена с омраза към това чувство, и застана пред камината, за да стопли ръцете си над пламъците. Продължаваше да трепери.

Бе убедена, че завръщането на Джонатан вещае неприятности. Той бе в състояние да направи всичко. „Не може да направи всичко — каза си тя. — Само че аз имам деца, внуци и съпруг, да не говорим за останалите от семейството, които са ми близки... колко е лесно да стане някое нещастие.“ Отдавна бе наясно, че той няма да се спре пред нищо, за да постигне замисленото отмъщение, задето два пъти го бе повалила на колене.

Преди години баба й й бе казала, че Шейн О'Нийл е изключителен, забележителен, че това не се дължи толкова на красотата му, колкото на прекрасния му характер и качества. Пола си спомни думите на Ема, когато Шейн влезе в стаята. Пристъпи усмихнат към нея.

Пола го наблюдаваше благодарна, че думите на баба й бяха останали верни след цели двайсет и седем години. Следващия месец той щеше да отпразнува шейсетия си рожден ден. Той наистина бе чудесен. Почти не бе остарял. Беше висок, широкоплещест, с широки гърди, имаше великолепна фигура, както казваше баща му. Гарвановочерната му коса вече бе прошарена, около очите и устата му

се бяха образували бръчки, ала иначе се бе запазил, както по времето, когато баба ѝ му се възхищаваше.

Макар да носеше небрежно ежедневно облекло, той изглеждаше безупречно. Сивите габардинени панталони бяха с чудесна кройка, съчетани с червено поло и черно сако и лъснати до блясък кафяви обувки. Изглеждаше безупречно елегантен.

Стаята сякаш се промени и тя усети познатото вълнение, което я обземаше всеки път, когато не се бяха виждали известно време. Пристъпи към него, за да го посрещне. Прииска ѝ се да го докосне, да го притисне до себе си. Широка усмивка плъзна по обикновено сериозното ѝ лице, той също се усмихна с много обич и я прегърна. След малко я отдръпна и я целуна нежно по устните.

— Извинявай, че закъснях, мила. Имаше голямо задръстване на излизане от Лондон.

Тя кимна.

— Радвам се, че вече си вкъщи. Никак не ми е приятно, когато ти си в Лондон, а аз оставам тук.

Той я погледна и учудено сви вежди.

— Нямахме ме няколко дни. Нали разбираш, че някой трябва да управлява хотели „О’Нийл Интернешънъл“.

— Въпреки това ми липсваш, Шейн. Това чувство става още по-силно с годините.

Той се засмя, двамата прекрачиха към канапето и седнаха.

— Не трябваше ли досега да съм ти омръзнал... след толкова години заедно.

— Колко години само, нали! Женени сме от трийсет, а и преди това, докато растяхме.

Той се усмихна и пое ръката ѝ. Вгледа се във виолетовите очи и прошепна:

— Струваш ми се притеснена, Пола, мила. Какво те тревожи?

Съвсем не се изненада от думите му. Той я познаваше твърде добре и нямаше смисъл да отрича.

— Имам лошо предчувствие, че ни очакват неприятности със завръщането на Джонатан Ейнзли.

---

[1] Юрая Хийп — герой на Дикенс от „Дейвид Копърфийлд“, лицемер и нагаждач. — Б.пр. ↑

Шейн слушаше внимателно. Винаги обръщаше специално внимание на думите на съпругата си. Освен че ѝ се възхищаваше, много я уважаваше и знаеше, че никога не говори прибързано, никога не преувеличава. Въпреки това думите ѝ го разтревожиха и когато най-сетне тя се отпусна на канапето и го погледна въпросително, той възкликна:

— Пола, мила, Джонатан Ейнзли едва ли е чак толкова глупав, че да нарани някого от нас физически. Ще си има сериозни неприятности със закона, ако го стори.

— Знаем, но лесно може да наеме някой друг да го извърши.

— Тогава пак ще има неприятности като съучастник в престъпление. Според мен няма защо да се притесняваш, че някой от нас може да бъде наранен.

— Той е способен на всичко — извика тя.

— Това ми е добре известно.

Пола се намести и погледна съпруга си.

— Май не трябва да приемам Джонатан толкова насериозно. Може би започвам да си въобразявам заради миналото.

— Така ще бъде най-добре, любима. — Той докосна нежно лицето ѝ. — Джонатан може и да е отмъстителен и подъл, но съвсем не е глупав. Няма да направи нищо, с което да си навлече неприятности. Според мен просто е искал да се прибере в Англия, за да е близо до чичо Робин.

Пола поклати глава и тихо изрече:

— Не съм съгласна. Той не притежава подобна почтеност, нищо че става въпрос за баща му. Като се замисля, съм сигурна, че ще бъде много внимателен. Тя продължи: — Видя ли се с Филип, като пристигна? — Брат ѝ бе дошъл на гости от Австралия. Винаги, когато идваше, отсядаше в Пенистоун Роял.

Шейн поклати глава:

— Говорих с него снощи и каза, че щял да пояде по хълмовете. Затова решил да дойде в Йоркшир снощи...

— Не съм го видяла — прекъсна го Пола. — Бях много изморена. Към десет още го нямаше, затова му оставих бележка и си легнах. Тази сутрин не съм го виждала. Може наистина да е отишъл да язди. Маргарет ми каза, че го е видяла в двора преди два часа. Сигурно е някъде по хълмовете.

— Сигурно. Мила, малкият ти брат все някога ще се появи. Искаш ли двамата с теб да отидем на разходка? Ще ти се отрази добре. Денят е чудесен.

Половин час по-късно Филип Макгил Харт Еймъри влезе в голямата зала. Стъпките му отекваха по каменния под. Отправи се към камината и остана пред нея, за да се стопли. По хълмовете духаше студен вятър. Въпреки че бе топло облечен, той бе усетил студа.

Ездата му се бе отразила добре и той се чувстваше много по-освежен, отколкото в началото на седмицата, когато пристигна от Сидни. В Австралия се движеше повече, непрекъснато кръстосваше между града и Дънун, семейната овцеферма в Кунамбъл. Там яздеше всеки ден и прекарваше по-голямата част от времето си на открито.

Обичаше Дънун повече от всяко друго място на света; там бе истинският му дом, там се чувстваше спокоен. Може би защото го свързваха спомени с любимата му Мади, въпреки че бе превърнал мястото в свое убежище, когато бе момче, и това бе друга причина да е толкова привързан към фермата.

Другото спокойно и приятно място бе тази къща. Пенистоун Роял бе центърът на света за Пола, за него и за останалите им братовчеди, докато растяха; всички се събираха тук около баба си. Той прекарваше много време с Ема, научи от нея всичко за империята на Макгил, която двамата с Пола бяха наследили, а той управляваше от Сидни. „Научих всичко, докато бях на коленете на най-големия специалист“, казваше той, когато го попитаха от кого е научил всичко за бизнеса, а след това редеше похвали за известната Ема Харт.

Висок, слаб, с тъмна коса, с най-впечатляващите сини очи, Филип приличаше на дядо си Пол Макгил. Бе наследил много от характерните черти на Пол, но бе и достоен внук на Ема Харт и се гордееше с този факт. Обожаваше баба си, която бе негова наставница

чак до деня, в който почина. Съпругата му живееше и се съобразяваше с принципите, на които Ема го бе научила.

Филип се приближи до масата край една от стените. Одеве Маргарет бе оставила тук бутилка бяло вино в охладител, кана доматиен сок, бутилка водка и различни безалкохолни напитки. Той си наля чаша доматиен сок и седна на канапето пред огъня, замислен за дъщеря си Фиона, която учеше в Оксфорд. Деветнайсетгодишното момиче бе радостта на живота му и се превръщаше в забележителна млада жена. Бе умна, интелигентна и много зряла за годините си. Гордееше се с нея. Винаги идваше в Англия през пролетта, за да се види с нея. Бе самотен родител, тъй като не се ожени повторно след смъртта на Мади при раждането.

Филип чу стъпки и се надигна от канапето, усмихна се на сестра си, когато тя забърза нетърпеливо към него.

— Ето те и теб, Пип! — възкликна Пола и го прегърна. — Чудехме се къде си.

След като я прегърна и разтърси протегнатата ръка на Шейн, той обясни:

— Ходих да поаядя. Нищо не те освежава по-добре от галоп по хълмовете. Беше чудесно, макар и малко студено. Да ви наля ли вино или предпочитате „Блъди Мери“?

— За мен портокалов сок, ако обичаш — помоли Пола и седна.

— Ти „Блъди Мери“ ли пиеш? — попита Шейн и погледна напитката на Филип.

— Не, чист доматиен сок.

— И за мен. Днес не ми се пие. Може една чаша червено вино на обяд. — Шейн се приближи до канапето.

Филип наля и отнесе напитките до камината, където бяха седнали Пола и Шейн, взе чашата си и се отпусна при тях. Заговориха за незначителни неща; след това Филип се обърна към сестра си:

— Искам да обсъдя нещо с теб, Пола.

— Какво има, Пип? Да не би да е нещо с Фиона?

— Не. Еван Хюс.

Щом произнесе името ѝ, Пола веднага разбра, че той е чул клюките и е възмутен. Не го винеше, защото самата тя бе подразнена. Искаше ѝ се да разбере откъде бе тръгнало всичко. Пое си дълбоко дъх и каза:

— Знам, знам. Говори се, че ни е роднина, че е отдавна изгубена потомка на Макгил, че е замислила нещо. Искан ми се да разбере откъде са тръгнали тези приказки. Ще го направя на нищо. Получава се така, защото твърдят, че прилича на мен.

Филип веднага усети, че тя не е съгласна с мнението на хората, и възкликна:

— Но тя наистина прилича на теб.

— Не е вярно. Един тип сме, това е. Косите ни са с еднакъв цвят, имаме екзотично излъчване — възрази Пола и поклати възмутено глава.

Филип не бе съгласен с нея.

— Грещиш, мила. Знам, че за повечето неща си права, но този път грещиш. — Погледна Шейн. — Тя ти е съпруга, познавате се достатъчно дълго, кажи какво мислиш.

— Когато видях Еван за пръв път, бях поразен от приликата, но след това разбрах, че греша.

— Значи си я виждал? — попита Пола и погледна изпитателно брат си.

— Естествено! Ходих до магазина, уж за да поговоря с Линет за нещо, и ме запознаха с Еван. Няма спор, че е прелестна и много приятна. Разбирам защо хората разправят, че е потомка на Макгил.

— Тогава ли чу приказките? — попита Шейн.

— Не. Чух ги във вторник, при това в собствения си офис.

— Господи, клюката е плъзнала из цял Лондон, чак до „Макгил Холдингс“! — слиса се Пола.

— Клюките бързо се разнасят. Освен това чух, че била сгодена за Гидиън. — Филип погледна към Шейн.

Той избухна в смях.

— Двамата просто излизат заедно. Май някой доста преувеличава, Филип.

— Така изглежда. Въпреки това искам да науча повече за нея. Проучихте ли я? — обърна се той към Пола.

— Не, разбира се! Няма причина — отвърна тя и погледна остро брат си.

— Според мен трябва да научим повече — настоя той.

— И какво като научим повече? Тя няма да ограби империята на Макгил, нито пък ще поиска нещо, за бога. Също като Ема и Пол

Макгил е обвързал всичко с тръстове и фондации. — Пола поклати глава. — Да оставим тази работа, Пип, иначе ще се разрази буря. Гидиън е много влюбен в нея... — Пола замълча, объркана и много стресната от разговора.

Шейн също се намеси:

— Според мен има изход. Пола, като се върнеш в Лондон следващата седмица, защо не поговориш с Еван? Задай ѝ няколко въпроса за родителите ѝ, за дядо ѝ и баба ѝ. Просто ще внимаваш, може дори да го направиш в присъствието на Линет. Така момичето няма да заподозре нищо.

— Не е нужно да чакам до следващата седмица, Шейн — измърмори Пола и сърцето ѝ се сви, когато си помисли, че трябва да разпитва Еван. — Тя е тук — добави тихо.

— Как така е тук? — попита той.

— В къщата. Дойде заедно с Линет и Индия в четвъртък. Обещах им да прекарат тук един уикенд, да си починат малко. Работят толкова упорито над ретроспективата, затова реших, че няма да е зле Маргарет да ги поглези малко. И аз също. Отидоха да обядват в Хароугейт. Линет иска Еван да види магазина там. Затова ще поговоря с нея по-късно. Дипломатично, разбира се — въздъхна тя.

— Чудесна идея — отбеляза Филип.

— Дано не стане проблем — измърмори Шейн и погледна въпросително Пола.

— Няма, обещавам ти — увери го тя.

Минаваше четири, когато трите млади жени се втурнаха в хола на горния етаж, за да потърсят Пола. Тя веднага забеляза, че са пълни с енергия, в отлично настроение; очевидно пътуването до Хароугейт бе преминало успешно. „Освен това ми се струват толкова щастливи — каза си тя, — добри приятелки са, прекрасен екип.“ Всичко това я радваше много.

Линет и Индия бяха умни и много интелигентни момичета и нямаше да се отнасят към Еван с толкова топлота, ако имаше нещо нередно. Освен това Пола се доверяваше на преценката на Гидиън, а той бе луд по нея, искаше да се ожени за нея, поне така твърдеше Емили. Очевидно момичето притежаваше класа.

— Здравейте всички! — поздрави ги Пола с широка усмивка.

— Здравей — отвърнаха те едновременно, Линет се наведе, за да целуне майка си и се настани до нея.

— Как мина обядът? — попита Пола.

— Супер — отвърна Линет със засмени зелени очи. — Благодаря за почивката, мамо.

— Заведохме Еван в кафене „Бети“ — намеси се Индия. — Тя направо се шашна.

— Много ми хареса, госпожо О’Нийл — възкликна младата жена. — Страхотно местенце. Напомня на стар английски филм. А пък магазинът е фантастичен.

— Благодаря, Еван. Сигурна съм, че Линет те е развела от мазето до тавана.

Пола наля чай, Линет раздаде чаши и четирите седнаха, за да разкажат как са прекарали деня. Индия обясни, че са развели Еван из старата част на града с минералните извори.

Докато разказваха, Пола тайно наблюдаваше Еван и си казваше, че американското момиче не ѝ прилича. В същото време разбираше защо някои хора са на друго мнение. Еван създаваше впечатление, че е младо копие на Пола, защото стилът им на обличане бе сходен.

В един момент Еван се изчерви, когато усети погледа ѝ. Заговори неуверено:

— Какво има, госпожо О'Нийл?

Пола поклати глава и побърза да се усмихне на младата жена. Това бе моментът да премине към належащия разговор за миналото на Еван.

— Сигурно те гледах втренчено, нали? Много невъзпитано... Знаеш ли, доста хора твърдят, че приличаш на мен, и се опитвах да забележа общото.

— Физически сме един тип, но нищо повече — отвърна Еван, облекчена, че Пола О'Нийл е повдигнала въпроса. Бе чула клюките в магазина и бе ужасена и силно притеснена. Въпросът ѝ тежеше и заради Гидиън.

Намеси се Линет:

— На пръв поглед Еван прилича на теб, мамо, но е права, че е така, защото сте един тип... друго няма.

— Съгласна съм, лельо Пола — обади се и Индия.

— Въпреки това ми се иска... просто да изясним всичко, Еван, стига да нямаш нищо против да ми отговориш на няколко въпроса. Просто ще ни бъде по-спокойно, ако сложим край на слуховете, че си отдавна изгубена потомка на Макгил.

Американката кимна:

— Съгласна съм. Честно да ви кажа, госпожо О'Нийл, не бях чувала името, преди да постъпя на работа в „Хартс“.

— Защо дойде? — попита Пола и се приведе леко напред, без да откъсва поглед от нея. — Искам да кажа, какво те накара да избереш „Хартс“, а не някой друг магазин в Лондон.

Еван знаеше, че няма смисъл да се опитва да се измъкне. В много отношения бъдещето ѝ зависеше от този разговор, затова щеше да каже истината.

Пое си дълбоко дъх:

— Дойдох в „Хартс“ заради баба. Тя почина миналия ноември в Ню Йорк. Бях с нея и чакахме баща ми — синът ѝ Оуен — да дойде. Той пътуваше от Кънектикът и закъсняваше заради задръстванията. Както и да е, двете с баба поговорихме малко, а аз седях до нея и ѝ държах ръката. В един момент тя се пооживи и ми каза да замина от Ню Йорк и да дойда в Лондон, за да се видя с Ема. Каза, че Ема Харт

държала ключа към бъдещето ми. Това ѝ бяха думите. Когато баща ми пристигна няколко минути по-късно, тя вече бе издъхнала. После бяхме много разстроени, забравих какво ми беше казала, но след време се сетих. Когато казах на татко, той много се учуди. След известно време си спомни, че баба ми е познавала госпожа Харт по време на Втората световна война и ми разказа за магазина. Само че и той не знаеше почти нищо.

Пола кимна.

— Ясно. Значи все пак има някаква връзка между твоята баба и моята.

— Едва ли е нещо важно — отвърна съвсем искрено Еван.

— Как се казваше баба ти?

— Глинис. Глинис Хюс. Моминското ѝ име беше Дженкинс и е от Ронда Вали в Уелс. Дядо ми Ричард Хюс е бил войник, разпределен близо до Лондон. Двамата са се оженили през войната тук, в Лондон. Баща ми е роден тук. Аз също.

— Кога е роден баща ти? — продължи да разпитва Пола. Беше наясно, че годината, в която е роден Оуен Хюс, ще изясни нещата.

— През 1944 година, госпожо О'Нийл.

Пола усети как напрежението я напуска и възкликна:

— Значи не може да е син на дядо ми Пол Макгил! Пол Макгил е бил вече мъртъв. Той е починал през 1939 година.

Еван кимна и отвърна тихо:

— Вече ви казах, че никога не съм чувала това име. Не съм чувала и баба да споменава госпожа Харт. Може би са се познавали съвсем бегло. Знам, че баба е живяла в Лондон по време на войната, дядо ми е казал. Запознали са се във военния стол, където тя е работела заедно с приятелките си и са забавлявали войниците. Станали по-близки, когато разбрали, че неговите прадеди са заминали за Америка от Ронда Вали. Двамата се влюбиха и това е всичко.

— Май бързо изяснихме нещата, Еван — въздъхна Пола и ѝ се усмихна. — Доволна съм, че...

— Мамо, защо тогава Глинис е изпратила Еван при Ема? — прекъсна я Линет. Защо ѝ е казала, че ключът към бъдещето е Ема Харт? Това не ти ли се струва странно?

— Не — отвърна нетърпеливо тя, защото искаше да приключи с този въпрос.

— Така е лельо Пола, странно е — обади се Индия и я погледна право в очите. — Защо възрастна госпожа, която е на смъртно легло, ще праща внучката си да търси някаква жена в Лондон? Защо? Я се замисли. Обзалагам се, че Глинис и баба са били приятелки, че между тях има някаква връзка, нещо важно. Може да е нещо, което не знаем... някаква тайна.

— Ако е така, защо бабата на Еван не ѝ е обяснила повече, защо не ѝ е казала каквото трябва? — попита Пола, погледна Индия, а след това изви вежди и погледна Еван.

Еван се намеси:

— Тя умираше, госпожо О'Нийл, и беше много слаба. Според мен нямаше сили да каже нищо повече. Учудих се, че изрече това. След това издъхна.

— Очевидно баба ти не е знаела, че Ема Харт е починала преди трийсет години — измърмори Пола. — Каж ми какво си помисли, когато разбра?

— Бях шокирана, госпожо О'Нийл. Не знаех какво да правя и се почувствах като пълна глупачка, задето бях послушала баба. Когато казах на баща ми по телефона, той заяви, че майка му сигурно не е била на себе си. Склонна бях да се съглася с него.

— Въпреки това се качи в администрацията, за да кандидатстваш за работа — изтъкна Пола и отново впи очи в нея.

— Така е. Отидох да пия кафе и да помисля какво да правя. Реших, че ми се иска да остана в Лондон. Бях напуснала работата си в Ню Йорк, а пък магазинът страшно ми хареса, бях силно впечатлена и си казах защо да не подам документи за работа. Така и направих.

— Струва ми се, че всичко бе обяснено достатъчно ясно — заяви Пола и погледна трите млади жени, готова да премине на друга тема.

Линет погледна Еван и попита тихо:

— На колко беше баба ти, когато почина?

— На седемдесет и девет.

— По време на Втората световна война е била двайсетина годишна. Родила е баща ти млада, нали? — продължи Линет.

— Да — потвърди Еван и се запита накъде бие Линет.

Пола се питаше същото.

— Накъде биеш, Лини?

— В началото на войната Ема Харт е била на четирийсет и девет — петдесет, някъде там и доколкото знам не е имала време за приятелки, защото е била отдадена на работата си. Между Ема и Глинис има и доста години разлика. Възможно ли е Глинис Дженкинс да е работила в „Хартс“ по време на войната?

Пола се стресна, замисли се и след малко реши:

— Да, възможно е.

Линет се обърна към Еван:

— Баба ти какво е работела, преди да се омъжи за дядо ти? Знаеш ли?

— Не съм сигурна... може би секретарка, защото оправяше документите на дядо в антикварния бизнес, докато бях дете.

Индия изпъна гръб и извика:

— Точно така! Съгласна съм с Линет. Според мен Глинис е била една от секретарките на Ема през войната.

— И какво от това, Индия? — попита учудена Пола. — Вече разбрахме, че няма връзка с Макгил, защото Оуен Хюс е роден години след смъртта му. Можем да сложим край на приказките и да забравим цялата тази работа.

— Не съм сигурна — отвърна бавно Линет. — Тук има още нещо, мамо. Сигурна съм, а аз съм истински келт като татко, така че ме слушай. Както и да е, леля Емили каза... — Тя замълча и съжали за думите си. Знаеше, че като спомене името на Емили, ще причини неприятности.

— Какво е казала Емили? — настоя Пола. Личеше, че е угрижена и изненадана.

— Не трябваше да го казвам, мамо. Леля Емили ще ми се разсърди.

— Сега не е моментът да се притесняваме за това. Кажи ми какво е казала, Линет — нареди Пола, без да откъсва поглед от дъщеря си.

Линет прочисти гърлото си и обясни с тих, но уверен глас:

— Леля Емили изобщо не смята, че Еван има нещо общо с Макгил, нито пък че прилича на теб. Затова пък според нея има връзка със семейство Харт. Каза, че е готова да се обзаложи, защото се опитва да си спомни едно лице. Все едно че някаква дума ти е на устата, а не можеш да я кажеш.

Пола остана изненадана:

— Според нея Еван може да е роднина на семейство Харт? Искаш да кажеш, че тя не ми е казала, така ли?

— Не се вълнувай, мамо — настоя Линет. — Леля Емили го спомена мимоходом. Не искаше да те притеснява. Затова не ти е казала нищо.

Пола се отпусна на възглавниците на канапето. Не знаеше какво да каже.

Линет продължи бързо:

— Мамо, недей така, нали се опитваме да стигнем до дъното на... загадката. Къде са старите сведения за служителите? Сигурно са в мазето на магазина в Лондон.

— Едва ли се пазят. Може и да сме ги унищожили, когато минахме на компютри — промълви Пола, ядосана на дъщеря си.

— Сетих се нещо, лельо Пола. — Индия скочи и се премести на канапето. — Дневниците! Дневниците на баба, онези, които открихме на тавана преди месеци, от войната. Ако има някаква тайна за бабата на Еван, тя е там.

— Може би — съгласи се Пола и си спомни как не ѝ се искаше да се рови в личния живот на баба си. Дневниците бяха нещо много интимно, бяха предназначени единствено за човека, който ги е писал.

Еван си пое дълбоко дъх и заговори бавно и предпазливо:

— Аз знам кой е баща ми. Той наистина е Оуен Хюс, син на Глинис и Ричард Хюс. Той прилича на дядо, двамата си приличат по много неща... — Замълча, погледна Пола и в очите ѝ се появи тъга и болка.

Пола веднага забеляза това и омекна:

— Еван, мила, колко сме нетактични. Как можахме толкова грубо да потъпчем името на баба ти, като намекваме, че може да е имала връзка с друг мъж, който да е баща на детето ѝ. Непростимо е. Много съжалявам. Моля те да ме извиниш.

— Няма нищо, госпожо О'Нийл. Не съм се обидила. Знаем, че го правите за добро, че искате да сложите край на глупавите клюки. Но искам да кажа, че не съм ви роднина. Не съм нито Макгил, нито Харт. Баба обичаше Ричард Хюс и не би му изневерила. Баба ме гледаше навремето... както Линет казва, бе истинска дама.

След като момичетата излязоха, Пола извади куфара с дневниците на баба си.

Постави го върху масичката за кафе, отвори го и погледна малките тетрадки в кожени подвързии.

Не извади дневника от 1939 година, защото майка ѝ бе разказвала как Ема пишела дневника часове наред, и Пола нямаше сили да прочете признанията за мъката и страданията, преживени след смъртта на дядо ѝ.

Посегна към тетрадката за 1940 година и започна да я прелиства, макар да не ѝ се искаше да чете интимните мисли на баба си.

Въпреки това отвори и зачете.

„Вечерях с Блеки О’Нийл. Разсмя ме за пръв път от месеци. Той е любимият ми приятел...“

Пола долови слаб шум, вдигна глава и видя, че пред нея е застанал Шейн.

— Баба ми пише в дневника си, че дядо ти е бил любимият ѝ приятел.

Той ѝ се усмихна.

— Значи най-сетне намери кураж да започнеш да четеш. Може би тя е искала да те посвети в онова, което е било, затова ти ги е оставила. Могла е да ги унищожи. Наведе се над канапето и попита: — Коя година четеш?

Пола го погледна.

— Четирийсета. Била е на петдесет и една. Познавах я, когато беше вече стара, а така ми се иска да съм я познавала по онова време... Каква ли е била, Шейн?

Той я прегърна. Последва кратко мълчание, преди да отговори:

— Обзалагам се, че е била... просто невероятна.

ВТОРА ЧАСТ

ЛЕГЕНДА

1940

„Тя притежаваше в най-висока степен всички качества, които очакваме да има един владетел.“

Джовани Скарамели,
посланик на Венеция в
двора на Елизабет Тюдор,
кралица на Англия

„Но ти не се плаши от величието. На едни то се пада по наследство. Други го придобиват. А към трети то само снизхожда.“

Уилям Шекспир
„Дванайсета нощ“, действие III, сц. IV.^[1]

Ема Харт застана пред овалното огледало в просторната елегантна спалня в дома си на Белгрейвия Скуеър и се взря в отражението си.

Никак не ѝ хареса това, което видя.

Отсреща я гледаше измършавяла, заприличала на привидение жена, чието бледо като на смъртник изморено лице бе обгърнато от облак червена коса. Контрастът бе стъписващ.

Роклята, с която беше, отдавна ѝ беше опротивяла.

Шита по поръчка, съвсем прилична дреха, но беше черна, знак за траура ѝ, и вече много я потискаше. Освен това само подчертаваше липсата на какъвто и да било сексапил у жената отсреща. Най-много я разтревожи общото впечатление — никога не бе изглеждала толкова зле.

Погледът ѝ се спря на снимката на Пол Макгил върху тоалетката.

— Това не може да продължава, нали, скъпи? — попита тя на глас. Вече месеци наред разговаряше с неговата снимка. Проницателна по природа и с добър усет за хората, Ема долавяше тревогата на прислугата от необичайното ѝ поведение в последно време — говореше си сама, при това на доста висок глас. Истината бе, че не спираше да общува с Пол. Ясно бе, че това ще продължи до края на живота ѝ. Създаваше ѝ чувство на увереност, поддържаше усещането, че не е толкова сама. Бяха живели в този дом повече от шестнайсет години и присъствието му се долавяше на всяка крачка.

— Трябва да направя нещо радикално — продължаваше тя и като мина покрай тоалетката, прокара пръсти по рамката на снимката. На силната светлина в стаята големият камък на фамилия пръстен на Макгил, който Пол ѝ беше подарил след раждането на Дейзи, заискри като зелен пламък на малката силна ръка.

Ема прекоси стаята с леки енергични стъпки, свали роклята, остави я на леглото, откъдето взе копринения си халат, и влезе в банята. Намери големите ножици в едно от чекмеджетата и с решителни движения се залови да подстригва косата си. Правеше го

умело и прецизно и спря едва когато приключи. Огледа резултата в огледалото. Беше успяла да си направи елегантна прибрана прическа — станала модерна в последно време.

Осъзна, че сякаш е с десет години по-млада и не така тъжна. Стъпи встрани от килимчето пред ваната и загърна в него отрязаните кичури, които по-късно Грейс, прислужничката ѝ, щеше да почисти.

Върна се в спалнята и седна пред тоалетката. Взря се в огледалото и едва тогава посегна към голямата кутия с пудра. Прокара пухчето по челото и бузите. Добави розово червило на устните си, приглади вежди с върховете на пръстите и сложи черен туш на миглите. Когато приключи, се облегна назад — вече изглеждаше далеч по-добре. Образът на обезумялата Офелия, поела към лудницата, вече беше изчезнал.

Само след няколко минути Ема бе в тъмносиня рокля и официални обувки на висок ток. Провери резултата в изправеното в ъгъла до прозореца високо огледало и остана доволна. Дълга до глезените, роклята от тънък вълнен плат бе с чудесна кройка. С дълги ръкави и дълъг шал, тя беше модел на Жан Пато. Купи я в Париж през 1935 по молба на Пол и едва сега проумя защо той бе настоявал толкова много тогава. В нея тънката ѝ фигура изглеждаше чудесно и я правеше някак по-висока.

Ема извади от тоалетката смарагдовите обици, подарък от Пол, комплект с пръстен и гривна и закачи на рамото си красива смарагдова брошка с формата на полумесец. След като се напарфюмира с „Шанел №5“, се запъти да намери подходяща тъмносиня чанта, която да отива на роклята, шала и обувките.

Само след няколко минути беше готова да тръгне за „Дорчестър“, където имаше среща с момчетата, както обичаше да ги нарича. Още докато отваряше вратата, си помисли, че щеше да им е приятно да видят, че се е разделила най-сетне с траурния черен цвят.

Ема постоя на площадката пред дома си, преди да тръгне към улицата, където до колата ѝ я чакаше шофьорът. За кой ли път през този ден тя се възхити от чудесното време. Цялата предишна седмица, както и тази, времето беше меко и приятно, слънцето грееше от чистия небосвод.

Колкото по-неприятни ставаха новините от опустошена Европа, която се рушеше под ботуша на нацистите, които шестваха из държави, твърде беззащитни, за да ги спрат, толкова по-прекрасно бе времето в Англия.

За Ема, отпратила се бавно по стълбите, в този момент имаше и нещо твърде болезнено — нещо, което караше сърцето ѝ направо да спира от мъка. Всичко изглеждаше толкова спокойно — истински английски рай.

Измъчваше я въпросът още колко време любимата ѝ страна щеше да е настрана... Кога ли нацистите щяха да започнат нападенията си и върху тях? Знаеше, че няма да чакат дълго.

Шофьорът ѝ побърза да отвори вратата на колата, докосвайки с върховете на пръстите си фуражката.

— Добър вечер, госпожо Харт.

— Добър вечер, Томкинс. Прекрасно време, нали?

— Така е, госпожо. Истинско чудо е, че имаме толкова слънце. Обикновено месец май е доста хаплив.

Той ѝ помогна да се настани на задната седалка, след което заобиколи и зае мястото си зад волана. Миг след това ролс-ройсът се отдели плавно от бордюра.

— Отивам в „Дорчестър“ — промърмори Ема и се облегна назад.

— Разбрах, госпожо — отвърна Томкинс, който в този момент напускаше Белгрейвия Скуеър и насочваше колата към Хайд Парк Корнър, а оттам към Парк Лейн.

Ема се замисли за мястото, където отиваше. Хотел „Дорчестър“ бе открит през април 1931 и веднага се превърна в любимо място за срещи на членове на кралското семейство, на представителите на висшето общество и на политиците, на богатите и известните. Онези, които бяха чести посетители, го наричаха с умиление „Дорч“. Сега мястото бе по-популярно и отпреди, защото се смяташе за най-безопасния хотел в Лондон. Беше построен с подсилен бетон според Блеки О'Нийл, който познаваше строителния предприемач сър Малкълм Макалпин. Блеки обичаше това място почти толкова, колкото и Ема.

Беше негово любимо място за вечеря и тя, обхваната от нетърпение, отиваше да вечеря там с него. Бе отсъствал няколко

седмици, а всеки път, когато Блеки пътуваше, ѝ липсваше — беше най-истинският ѝ и най-верен приятел.

Този път бе довел и стар техен приятел — Дейвид Калински, който от известно време бе изпаднал в депресия поради смъртта на жена си Ребека, а и вестта, че синовете му Роналд и Марк са се записали в армията, без дори да се посъветват с него, с нищо не бе допринесло за подобряване на настроението му. Миналата седмица Блеки бе споделил с Ема, че Дейвид бил убеден, че момчетата ще загинат на бойното поле в чужбина.

„Трябва да направя всичко възможно да измъкна Дейвид от тези мрачни настроения“ — рече си тя. Този човек означаваше много за нея и тя не искаше да понесе мисълта, че той страда така дълбоко. Преди много години те бяха влюбени един в друг и тя се бе оттеглила, защото той беше женен.

— Няма да градя собственото си щастие на гърба на нечие нещастие — беше му заявила тогава.

След известна съпротива Дейвид прие решението ѝ и те успяха да запазят доброто приятелство и партньорските си отношения във фирмата „Лейди Хамилтън Клоудс“.

Неочаквано пред очите ѝ се появи образът на баща му и тя се замисли за Ейбрахам Калински, неин скъп приятел от Лийдс, когато тя бе съвсем младо момиче — само, отчаяно и бременно от Едуин Феърли.

Един ден по времето, когато отиде да живее в Лийдс, тя крачеше по Норт стрийт, където бе отишла да си търси работа в една от шивашките фабрики. Случайно забеляза няколко хлапета, които замеряха с камъни възрастен мъж и го наричаха „стар мръсен евреин“. Човекът бе паднал на земята и кръв се стичаше от лицето му, очилата му бяха паднали, а хлебчетата (наречени чалах, както научи тя покъсно), които носеше, се търкаляха наоколо.

Без да помисли за собствената си безопасност, тя се спусна на помощ на човека, размаха юмруци към гамените, заплаши, че ще извика полиция, и бе готова да се разправи с тях, без да ѝ мине през ума, че е бремна.

Наведе се да помогне на мъжа, който се изправи мъчително на крака, вдигна очилата му, отупа хлебчетата чалах от праха и ги прибра

в хартиения плик. Мъжът я попита за името ѝ и сам се представи — Ейбрахам Калински, като не спираше да благодари.

Тя му помогна да стигне до дома си на Емпириъл стрийт.

— Твърде неподходящо название за такава мизерна уличка. Нищо царствено няма в нея — бе споделил той с горчива усмивка. Обясни ѝ, че тя се намира в квартала, известен като „Лейландс“. Едва в този миг тя се изплаши, защото бе известно, че там се намира гетото и влизането в него не е безопасно. Въпреки всичко искаше да се увери, че се е прибрал у дома, и го придружи до входа. Добре помнеше как сърдечно я посрещнаха жена му Янеса Калински и двамата му сина. Бяха я взели под крилото си — нея, непознатата. Ейбрахам ѝ даде работа в малката си фабрика за дрехи и се държеше с нея като с човек от семейството.

По онова време тя току-що бе избягала от Феърли Вилидж, сгушено сред блатата на Йоркшир, и нямаше представа от живота в големия град, нито от това какво означава да си евреин. Ейбрахам ѝ разказваше за религията им, за обичаите и начина им на живот. В душата ѝ имаше много топлина за семейство Калински, дължеше им много за добротата им отпреди трийсет и пет години.

— Пристигнахме, госпожо Харт — съобщи шофьорът ѝ и прекъсна мислите ѝ, докато паркираше ролс-ройса пред хотела.

— Ще остана вътре няколко часа, Томкинс — каза му тя. — Спокойно можеш да отидеш да вечеряш.

— Много ви благодаря, госпожо, но ще бъда тук наблизко, за да съм на разположение, когато си тръгнете.

Ема кимна и излезе от колата с помощта на портиера с тъмнозелена униформа и висок цилиндър. Запъти се към камарата торби с пясък, натрупана около входа след обявяването на войната на трети септември миналата година. Според Блеки, който сякаш знаеше всичко за любимия си „Дорч“, пясъчните торби заедно с допълнителното покритие на покрива даваха някаква защита.

Докато влизаше в елегантното и просторно фоайе, Ема бе изумена от оживлението, което завари: някои забързано влизаха, други излизаха, едни стояха и разговаряха, пикола и носачи си вършеха задълженията, телефони не спираха да звънят. Не беше виждала тук такова оживление. Така беше и в цял Лондон, който гъмжеше от военни — доброволци и редовни военни, американски военни

кореспонденти, унили бежанци, прииждащи от Европа. Много от тях бяха евреи, които се спасяваха от преследванията. Сърцето ѝ се сви.

Леко наклонила глава настрана, Ема се усмихна на главния портиер, с когото се познаваше, и влезе в преддверието на ресторанта, останала сляпа за вниманието, с което я изпращаха мнозина.

Оберкелнерът я посрещна на входа и я отведе до масата, където Блеки разговаряше с Дейвид. Щом Ема приближи, и двамата мъже се изправиха и я целунаха.

Уверил се, че е настанена удобно, оберкелнерът се оттегли дискретно. Ема местеше очи от Дейвид към Блеки.

— Прекрасно е, че ви виждам отново, скъпи мои момчета. И двамата много ми липсвахте.

Лицата на мъжете светнаха от радост. Блеки присви едва-едва черните си очи и я погледна изпод вежди.

— Миличка, забелязвам, че си се издокарала и трябва да призная, че си истинска радост за очите. Нищо че си си същата кокалеста грамада, момичето ми.

— Твоето момиче, как пък не! — сухо отбеляза тя, но от дълбоките ѝ зелени очи струеше радост, която двамата мъже отдавна не бяха виждали. — Благодаря ти, Блеки, ти също си радост за очите, както и ти, Дейвид. Много отдавна не си бил в града. — Отпусна нежно длан върху ръката на своя приятел. — Ще ми се да идваш често, за да мога да те погледея от време на време.

— Ще се опитам — отговори той. — Ти също ми липсваше, Ема. И Блеки е прав — замълча и я изгледа продължително. — По-хубава си от когато и да било.

— Говориш така, все едно и ти си целунал онзи прочут камък в Ирландия, който Блеки О'Нийл прегръщаше с такъв ентусиазъм преди не знам колко години — промърмори Ема. — Въпреки всичко ти благодаря за комплимента. Тази вечер реших, че е време да оставя траурните дрехи, да си отрежа косата и както Блеки отбеляза, да се понаконтя. Реших, че е време да вляза отново в редиците на живите, защото животът трябва да бъде живян. Пол е сред първите, както биха го казали, Дейвид, също и Ребека.

Той кимна и се усмихна пресилено:

— Съгласен съм. Още повече че преди да умре, жена ми каза нещо подобно. Мисля, че се опитвам да загърбя тъгата си. — Той

обърна въпросителен поглед към Блеки.

— Днес Дейвид се държа наистина чудесно, Ем. От месеци не съм го виждал в толкова добра форма.

— Косата ти както винаги е прекрасна — обърна се Дейвид към Ема с обожание и лицето му се озари от прекрасна усмивка.

— Какво ще искаш за пиене, скъпа моя? — попита Блеки.

— Мисля, че с радост ще изпия чаша шампанско.

— Веднага. Двамата с Дейвид си взехме по едно добро ирландско уиски, но може по-късно да се присъединим към пенливата напитка. Така че ще поръчам една бутилка. Имаш ли някакви предпочитания?

— „Пол Роже“ е любимата ми марка, благодаря.

Той кимна и даде знак на келнера, който веднага се отзова.

Ема изчака сервитьорът да се отдалечи и попита:

— Как е Брайън? Добре ли се чувства?

— Да, скъпа, всичко е наред, но както няколко пъти ти казах, никак не се радвам, че той избърза да се запише в армията. Толкова са припрени днешните момчета, обхванати от патриотизъм, бързат да изпълнят дълга си към своята страна. Точно като нас по време на Първата световна война.

— Не мисля, че това важеше за теб — промърмори Ема и му хвърли замислен поглед. — Ако добре си спомням, вие с Джо доста късно се записахте. И двамата изчакахте да получите повиквателни... Женените мъже — последни, такава беше повелята тогава. Убедена съм, че се присъединихте към Сийфорд Хайлендърс през 1916, след като военната служба стана задължителна. Знаеш, че имам добра памет.

— Нито за миг не съм се съмнявал в твоите способности, от една страна — кимна Блеки, — а, от друга, си напълно права за годината. Хиляда деветстотин и шестнайсета.

— Вярвам, че Рони и Марк ще се справят — обърна се Ема към Дейвид, — гледай да не се тревожиш прекалено.

— Старая се, но ми е адски трудно — Дейвид правеше усилие да изглежда силен пред нея, не му се искаше да го вижда разкиснат.

В този момент Блеки, в чието съзнание неочаквано бяха нахлули спомени от войната, се замисли за преживяванията им с Джо по време на битката за река Сома във Франция. Спомни си проливния дъжд и

калта до колене, която бяха газили в окопите. Още усещаше миризмата на кордит и чуваше тътена на оръдията. Същински ад. Искрено се молеше синът му да не преживее подобно нещо. Битката при река Сома... Там Джо намери смъртта си. Първият съпруг на Ема, Джо Лаудър, и баща на Кит. А сега Кит бе в Британския експедиционен корпус и участваше в друга война с Германия, само двацет и две години след края на предишната. Блеки се молеше и Кит, и Брайън, както и момчетата на Дейвид да не попадат под обстрела на оръдията. Молеше се за всички момчета на фронта...

— Съгласен ли си, Блеки? — прекъсна мислите му Ема.

— Извинявай, мила, не чух за какво говорите.

— Казвах на Дейвид, че като се огледаш в този ресторант, е трудно да предположиш, че в момента се води война. Жените са елегантни, с бижута, направо греят. Същото може да се каже и за мъжете.

— Така е — отвърна той. — Но онези мъже от Кралските въздушни сили на отсрещната маса имат доста изтерзан вид, което нарушава картината, не мислиш ли?

Келнерът наля малко вино на дъното на чашата, за да го опита Ема, и когато тя кимна в знак на одобрение, той напълни чашите на останалите и се оттегли.

Блеки улови тънкото столче и докосна леко чашата си до тази на Ема, после до чашата на Дейвид.

— Наздраве! За старите приятели — рече той.

Другите двама отговориха в един глас и отпиха от леденостудената течност.

— Никога няма да забравя този ден — обяви Ема и изгледа поред двамата. — Датата ще остане като една от най-паметните в историята на Англия. Не, чакайте... Най-забележителната дата в историята на страната.

— За коя дата говориш? — попита Блеки и сбърчи чело срещу нея. — Май не те разбрах добре, Ем, а ти, Дейвид?

— Съжалявам, Ема — смутено поклати глава и Дейвид.

Дамата на масата ги удостои с една от своите пламенни усмивки — не бяха я виждали от много време.

— Петък, десети май 1940 година. И ако съм съвсем точна — вчерашната дата. Много добре знаете, че снощи се случи нещо

изумително. Уинстън Чърчил говори от Даунинг стрийт № 10 в качеството си на новия министър-председател. Сега вече съм убедена, че ще спечелим войната.

— Права си, Ема. Няма по-подходящ от Уинстън. В голяма опасност сме. Остава ни да извървим още дълъг път, при това достатъчно мъчителен. Той обаче ще ни измъкне. Ще смажем дойчовците, стига Уинстън да е начело. Цялата страна стои зад него, нищо че не всички политици от Уестминстър го подкрепят.

— Напълно съм съгласен — тихо, но категорично вметна Дейвид. — Смятам, че бяхме стигнали до задънена улица с Невил Чембърлейн и нелепите му призови за помирение. Кой може да се помири с Хитлер? Толкова е жаден за власт и се стреми единствено към завладяване на света.

— Мечтае да завладее цяла Европа и Англия — додаде Блеки. — Запомнете ми думата. Той ще нападне нашия остров. Поне ще се опита.

— Никога няма да успее! — почти се провикна Ема. Тя стисна чашата си и продължи: — Да пием за нашия спасител... Спасителя на западната цивилизация. За Уинстън Чърчил!

Кристалните ръбове се удариха леко и нежният звън бе съпроводен от произнесеното с ентузиазъм име на министър-председателя. Също като Ема Блеки и Дейвид от години мечтаеха Чърчил да се върне във властта. Имаха му пълно доверие и бяха убедени, че той единствен може да поведе страната срещу нацистите.

— Като си помисля само как онези тъпанари от правителството го пренебрегваха през всичките тези години — продължи Блеки замислено. — Откога ги предупреждава за заплахата, която носи Хитлер? Не му обръщаха никакво внимание. Гласът му си оставаше глас в пустиня. Политиците ни се държаха за пешовете на Чембърлейн, който положително щеше да ни закопае, ако беше останал още малко начело на държавата. Като си помисля само, че сключи договор с Хитлер в момент, когато той вече беше прегазил половин Европа! Направо не е за вярване. И как на никого не му хрумна, че се налага да превъоръжи страната. Изобщо не сме готови за война. Не разполагаме с оръжие, почти никакви бомби, да не говорим колко оскъден е броят на бойните самолети. С какво ще се отбраняваме? И то само защото ни води един сляп човек, подкрепян от подлизурковци.

Дейвид закима енергично.

— В този момент армиите на Хитлер тъпчат Франция, следвани от отрядите на Гестапо, и настървено преследват и избиват евреите. — Сините му очи се изпълниха с мъка. — А Чембърлейн продължава да вярва, че Хитлер иска мир. Точно този безскрупулен човек! Добре, че напусна кабинета.

— Никой не е толкова сляп, като онзи, който не иска да прогледне — промълви Ема.

---

[1] Превод Валери Петров. ↑

— Как изглеждам, мамо? — попита Елизабет, която влизаше в спалнята на Ема.

Ема се извърна и дъщеря ѝ зяпна.

— Какво има? — попита Ема деветнайсетгодишното момиче.

— Нищо. Но изглеждаш направо страхотно! Какво е станало с теб? — Още докато говореше, Елизабет се понесе напред. — Вижда се, че си отрязала косата си, но има и още нещо... *Ослепителна си.*

— От костюма е — засмя се майка ѝ. — Изрових го от задната част на гардероба си. Подстригах се и нищо повече, честна дума.

— Не е само в това, че си свалила траура. Сигурно причината е и в костюма. Бледосиньото винаги е било твоят цвят. Страшно отива на червената ти коса. Тъкмо за ден като днешния е. Навън е все едно средата на лятото. Тони все повтаря: колкото по-лоши са новините, толкова по-хубаво е времето.

— Същото си помислих и аз, докато отивах да вечерям в събота с Блеки и Дейвид. А сега на първия ти въпрос, изглеждаш не само добре, а си направо красива. Ослепителна в тази стая си тъкмо ти.

Ема беше съвсем искрена. Елизабет Баркстоун, близначка на Робин, имаше вид на филмова звезда. Облак лъскава черна коса на вълни обгръщаше елегантно деликатно лице с високи скули и тънък правилен нос. Над големите леко раздалечени очи се извиваха черни вежди, фигурата ѝ бе добре оформена, но тънка, а дългите ѝ крака караха мъжете да подсвирват от възхищение по улицата.

Открай време мечтаеше за сцената и до миналата година учеше в Кралската академия за драматично изкуство. Ема беше убедена, че своенравната ѝ дъщеря ще успее и ще стане добра актриса.

От януари Елизабет напусна академията и стана медицинска сестра към „Червения кръст“.

— Искам да се присъединя към хората, които правят нещо за страната си — бе заявила Елизабет тогава. — Искам да се занимавам с нещо полезно, особено сега, когато Тони се бие с германците.

Ема я разбра и я подкрепи. През декември 1939 Елизабет се бе омъжила за Тони Баркстоун, близък приятел на Робин, който също направо от колежа в Кеймбридж се бе записал в Кралските военновъздушни сили. Елизабет се запозна с Тони благодарение на брат си и двамата се влюбиха безнадеждно. Момичето едва бе навършило осемнайсет, а и Тони не бе кой знае колко по-голям, но на Ема не ѝ даде сърце да ги спре да се оженят. Както Блеки бе казал: „Ако е достатъчно възрастен, за да бъде изпратен във въздуха в «Спитфайър», за да защитава страната си, значи е достатъчно голям и да се ожени. Същото важи и за нея“.

Сватбата бе скромна и в ограничен кръг заради войната. Присъства цялото семейство, с изключение на Кит, който така и не успя да получи отпуска. Едуина, която все така странеше, остана в Ирландия, но изпрати сватбен подарък. От много време Ема търсеше начини да се сблизат, но Едуина бе невероятно упорита и за нищо на света не се поддаваше на опитите ѝ. Очевидно фактът, че е незаконно дете, я караше да ненавижда майка си.

— Радвам се, че си с униформата си — рече Ема. — Толкова много ти отива. Освен това намирам, че е напълно подходяща дреха за събитието днес следобед.

— Щях да се чувствам неудобно без нея. Горда съм, че съм медицинска сестра и че върша нещо полезно в тази война. Приятно е чувството да правиш нещо за другите.

— Така е. Само да си сложа бижутото и можем да тръгваме.

— Според мен днес трябва да носиш сини камъни — дръзна да отбележи Елизабет. — Брошка с аквамарин и подходящи обици.

Ема спря по пътя към тоалетката и каза:

— Решила съм да сложа наниза перли и обиците с перли. Искам всичко да бъде колкото се може по-семпло.

— Разбирам. — Дъщеря ѝ направи няколко крачки и се отпусна в едно от креслата. — Вчера говорих с Тони. Обади се от базата в Йоркшир, където е на някакво специално обучение... Изпраща ти поздрави.

— Непременно му предай и моите, когато се обади пак. Писах онзи ден на момчетата и на него: на Кит, Робин, Брайън, Рандолф, Марк и Рони... С две думи, на цялата банда.

— Изумяваш ме, наистина. Умът ми не го побира как успяваш да се справиш с всичко — управляваш магазините, компаниите на Пол и всичко останало, което държиш под контрол. Забравих да те попитам как е Поповата лъжичка?

— Добре е — извърна се Ема. Сетне продължи с по-мек тон: — Предпочитам да не наричаш Дейзи така. Чудя се защо не се обижда.

— Мама мила, не ставай глупава! Дейзи знае, че се шегуваме така още от времето, когато обичаше да си играе с жабите в Пенистоун Роял. Пък и Пол пръв я нарече така, не аз.

— Така е. — Ема поглади с ръка безупречно ушития костюм „Ланвен“ и взе чантата си. — Да тръгваме. Не ми се иска да закъсняваме за заседанието на Камарата на представителите. Леля Джейн каза, че ще ни чака в един и половина. Това ще е първата реч на Уинстън Чърчил като министър-председател в Камарата на представителите. Не искам да изпуснем и дума.

Седяха една до друга в галерията за слушатели. Три красиви жени: Ема Харт, Елизабет Баркстоун и Джейн Стюарт Огдън, съпруга на Уилям Огдън — представител в Камарата от партията на консерваторите за Югоизточен Лийдс. Не един възхитен поглед се насочваше към тях.

Когато Джейн разбра от мъжа си по-рано същия ден, че Уинстън Чърчил ще говори днес следобед в Парламента, веднага позвъни на Ема, за да я покани. Беше тринайсети май, понеделник — официален празник в страната, но Камарата на представителите бе претъпкана.

Ема с изненада наблюдаваше как присъстващите аплодираха бившия министър-председател Невил Чембърлейн. „Как е възможно — питаше се тя. — Този човек ни водеше към пропаст с политиката си, с отказа си да започне превъоръжаване на армията и нежеланието да види какво става в Европа.“ Бе се оказал истинска катастрофа за страната и народа си.

Мрачните мисли мигом излетяха от главата ѝ, когато забеляза, че Уинстън Чърчил влиза в залата. Очакваше приветствията да бъдат много по-бурни от тези, които получи Чембърлейн, но с изненада установи, че новият министър-председател бе акламиран по-скоро от

лейбъристите и либералите, отколкото от представителите на собствената му партия на консерваторите.

Тя се вбеси. Как не разбираха тези хора колко важна е неговата роля за общото настроение в страната. Хората искаха той да се върне и, слава богу, това се случи.

Щом той заговори, Ема се приведе напред. Прекрасният омагьосващ глас прокълтя в залата:

— Ще кажа пред Камарата това, което казах и на членовете на новото правителство: не мога да предложа нищо друго, освен кръв, тежък труд, сълзи и пот. Пред нас се изправя много мъчително изпитание, каквото страната ни не познава... Ще попитате каква е политиката ми. Ще ви кажа: да водим война по море, земя и въздух с всички сили и възможности, които бог ни даде. Да поведе война срещу чудовищна тирания, непозната досега в мрачната история на човечеството. Това ще е нашата политика. Ще ме питате каква ще бъде нашата цел. Победа. Победа на всяка цена, въпреки ужаса, победа, независимо от това колко дълъг може да се окаже пътят, защото без победа няма оцеляване.

Очите на Ема се напълниха със сълзи и ѝ бяха необходими няколко минути, за да се овладее. Този човек, когото тя инстинктивно разбираше, беше велик мъж, може би един от най-великите синове на Англия в момента. Винаги успяваше да стигне до сърцето ѝ с думите и внушенията си. Нищо чудно, че обикновените хора така го обичаха, вярваха му и искаха да ги поведе.

Вечерта, преди да си легне, тя извади дневника си и записа събитията от деня. С четливия си леко полегат почерк тя описа посещението си в Камарата на представителите, за да чуе речта на Уинстън Чърчил.

„Част от речта ме трогна до сълзи. Как добре борави с езика този човек. Убеждава. Вдъхновява. Той наистина е вдъхновението на тази страна. Дойде на власт в най-опасното време, завари невероятна бъркотия, но съм убедена, че ще се справи. Кара ме да се чувствам в безопасност. И много горда.“

След това затвори дневника. Едва тогава си легна и знаеше, че за пръв път от много време насам ще може да заспи, защото вече имаха

смел и решителен лидер. Той ѝ даде обещание за бъдеще.

Обикновено, ако времето позволяваше, Ема ходеше до магазин „Хартс“ в Найтсбридж пеша. Напоследък обаче чувстваше необходимост да го прави. Изпитваше потребност да върви по познатите улици, за да се увери, че всичко в големия град, в който бе прекарала половината от живота си и който така обичаше, е постарому.

Действаше ѝ успокоително да вижда усмихнатите лица на лондончани, забързани по всекидневните си задачи, полицаите, вестникарчетата по ъглите, черните таксита, млекарите, чистачите на прозорци, приходящите прислужнички. Всички те ѝ се струваха смели и изпълнени с оптимизъм.

Сега вече човек можеше да срещне и членовете на отрядите на гражданската отбрана и доброволците от противовъздушната отбрана. Видът им действаше успокояващо, но и напомняше, че Англия е във война. Все пак Лондон още не бе обзет от страх. Нямаше нападения, нищо не се бе случило след обявяването на войната миналия септември. Нищо чудно, че мнозина вече я наричаха „фалшивата война“.

Тази сутрин в края на май, като не спираше да се възхищава от чудесното време, Ема бързо прекоси Белгрейвия Скуеър. Каква радост за духа бе това хубаво време. В същото време я обземаше страх от красотата на тази необикновена пролет. *Нереално...* това бе единствената дума, с която можеше да опише явлението. Както често повтаряше Елизабет: „Колкото по-хубаво е времето, толкова по-лоши са новините“.

А от новините на човек наистина можеха да му настръхнат косите. В момента хиляди британски и френски войскове части отстъпваха по посока на крайбрежието, изтласквани от войските на Вермахта. Частите на съюзниците се оттегляха към Кале и Дюнкерк, базите на Кралските въздушни сили във Франция непрестанно биваха бомбардирани.

Предишната вечер Би Би Си направи ужасяваща прогноза, че в близките дни частите на съюзниците ще бъдат приклекчени между

немската артилерия и морето и тогава немските самолети ще ги пометат от бреговете.

Кит, най-големият син на Ема, бе във Франция, също и Робин, който кръстосваше със своя „Спитфайър“ небето на Франция. Там бяха и зет ѝ Тони Баркстоун, и Брайън, синът на Блеки. Тя го смяташе почти за свой син, тъй като след смъртта на Лора, когато Блеки беше на фронта по време на Първата световна война, грижата за детето им беше изцяло нейна.

На фронта бяха и Рони, и Марк Калински, както и племенникът ѝ Рандолф Харт, син на брат ѝ Уинстън. Сърцето ѝ се свиваше при мисълта какво може да се случи с някой от тях. Младежите на три големи семейства можеха да загинат просто така.

Франция щеше да капитулира, с неочаквана яснота мина през ума на Ема и тя почти се олюля. Спря за миг, пое дълбоко дъх и продължи с решителни стъпки. „Англия ще трябва да продължи сама... Просто нямаме друг изход — мислеше си тя. — И битката ще е на живот и смърт. Чърчил го предсказа.“

Миналата вечер Блеки и Дейвид бяха пристигнали в града и тя ги беше поканила на вечеря в дома си на Белгрейвия Скуеър. Трябваше да проведе делови разговор с Дейвид и той поиска да дойде по-рано. Стана дума, разбира се, и за тревогата им за момчетата.

След това се заговориха за продукцията на магазина им „Лейди Хамилтън Клоудс“, който в момента вместо дамски дрехи произвеждаше униформи за войската. Ема изобщо не се изненада от информацията на Дейвид, че предишния ден са получили голяма поръчка за зимни шинели за пехотата и авиацията.

— Както ни е добре известно, правителството очаква войната да продължи до следващата пролет — посочи той.

— Така е — побърза да се съгласи Ема. — Не бива да си правим илюзии, че конфликтът ще приключи бързо. Въпреки купоните за храна, честите затъмнения и всичко останало, трябва да признаем, че още не сме усетили истински войната. Поне ние тук.

Най-сетне приключиха с деловите проблеми, свързани с общия им бизнес, и Дейвид отбеляза, че с всеки изминал ден тя възвръща предишния си добър вид и на моменти дори му се струвала още по-красива отпреди.

— Сложила си някой и друг килограм и единственото, което ти е нужно сега, е малко повече цвят на красивото лице. Защо не дойдеш в Йоркшир, да се разходиш сред възвишенията. И на мен ще ми се отрази добре, ако те виждам по-често в Лийдс и магазините „Хароугейт“.

Не бе обърнала голямо внимание на комплиментите му, нито на сърдечната прегръдка, защото Блеки пристигна и завладя по типичния си маниер вниманието им. В същото време Ема трябваше да помогне на Грейс и госпожа Кодингтън, готвачката, да сервират вечерята. Поджис, нейният иконом от години, ги бе напуснал, за да се запише в Кралската флота, а Рита, другата им прислужничка, се бе записала в Женския доброволчески корпус. Трите обаче успяха да се справят и нейните две момчета останаха много доволни, нахраниха се с домашно приготвен йоркширски пудинг и ростбиф.

Когато тази сутрин мислеше за вечерята, Ема неочаквано се запита дали пък Дейвид не проявяваше повече от братски интерес към нея. Беше останал вдовец и бе възможно да вижда в нейно лице бъдеща любовница. Само че тя нямаше никакво желание да подпалва отново искрата на старата им връзка, угаснала преди трийсет години. Все пак трябваше да внимава, за да не го нарани, като в същото време не му дава излишни надежди.

С дълбока въздишка отвори вратата на служебния вход на „Хартс“. Последното, към което проявяваше интерес сега, бе връзка с мъж. Беше сложила край на това. *Абсолютно.*

Ема прекара сутринта в преглед на таблици с финансови отчети. Стигна и до инвентарен списък с наличните стоки в магазина. Съдържаше цялата номенклатура от стоки: от дрехи до храни.

С облекчение установи, че поне засега магазинът бе в добро състояние. Ако войната продължеше, щеше да се появят затруднения със снабдяването с някои стоки, особено хранителните.

От откриването на магазините „Хартс“ хранителният сектор винаги е бил внушителен. Беше известен в световен мащаб и не пропускаха да осигуряват прясно приготвени, печени и сварени шунки, колбаси, пастети, както и всевъзможни сирена, колбаси, пирог с дивечово месо, пушени риби и какво ли не още.

„Ще се опитам да се справя“ — почти на глас промърмори тя и се отпусна назад в стола си. Купонната система бе въведена неотдавна.

Пронизителният звън на телефона прекъсна мислите ѝ.

— Ало?

— Госпожо Харт, търси ви господин О'Нийл.

— Свържи ме, моля те.

Миг по-късно в слушалката ѝ забуча плътният глас на Блеки:

— Здравей, Ема. Какво ще кажеш да обядваме заедно днес? Ако предпочиташ, може да излезем на вечеря.

— Само ние двамата ли? — попита тя развеселена.

— Естествено, че двамата. Снощи изобщо не успях да взема думата. Имах чувството, че Дейвид никога няма да млъкне. Обичам го, но понякога... — Блеки се усети и се засмя. — Искам да те имам само за себе си, миличка.

— Предпочитам да бъде обяд — усмихна се Ема. — Обещах на Елизабет да бъда с нея тази вечер. Много е разтревожена за Тони, особено след последните новини.

— Напълно разбираемо. Значи обяд. Какво ще кажеш за добрия стар „Дорч“? Освен ако не ти е омръзнал.

— Как е възможно да ми е омръзнал? Не съм била там от вечерята преди близо месец. Почти не излизам. Непрестанно работя.

— Точно в това е твоят проблем, Ем. Не спиращ да работиш. Всъщност никога не си спирала. Дали не е време да намалиш темпото? — Гласът му зазвуча вече назидателно.

— Какво ти става? Ти най-добре би трябвало да знаеш защо го правя.

— Права си. Особено като имаме предвид от колко време те познавам.

— Разбираме се в „Дорчестър“ в един часа. Ще успееш ли?

— Да, ще дойда навреме.

— По всичко личи, че тук заповедта за дажбите не важи — промърмори Ема, която вече бе седнала на масата при Блеки в ресторанта и оглеждаше менюто. — Пушена съомга, пушена пъстърва, коктейл от раци, скариди от залива Моркамбе, ростбиф, агнешка плешка, печени пъдпъдъци.

— Трудно е да повярваш, че живеем във военно време — съгласи се Блеки и поклати едрата си глава. — Всички луксозни хотели

предлагат богато меню и качеството на храната е все така добро. Въпросът е докога? Най-добре да се забавляваме, докато можем.

— Ще взема скариди, а след това и писия на скара — реши най-сетне Ема.

— Добър избор. И аз ще си поръчам същото. — Той се усмихна широко и даде знак на келнера, че са готови с поръчката.

Докато чакаха търпеливо храната да пристигне, се заговориха за новините от фронта, за събитията по френското крайбрежие.

— Не мога да си представя как ще се измъкнат оттам, Блеки. Твърде плитко е, за да могат бойните кораби да се приближат на достатъчно разстояние.

— При това можеш да се обзаложиш, че и морето е добре минирано — поклати той отново едрата си глава. След това се огледа предпазливо и доближи лице до нейното. — Ще започнем обаче да действваме — едва чуто промълви, но забеляза, че двама военни минават наблизо, и млъкна.

— Какво имаш предвид? — попита Ема и се надвеси над масата.

— Не мога да ти разкажа подробности — промърмори той. — Ще ти кажа само едно — ще използваме малки плавателни съдове. — Отново млъкна, тъй като двамата военни се настаниха на масата до тях.

— Откъде знаеш? — не преставаше Ема.

— Слушай, момиче, не мога да споделям такива неща. А и да можех, нямаше да ти кажа. По-добре да не знаеш източника ми... от правителството е.

— А какъв е планът? — опита се да измъкне тя поне още нещо.

Той видя, че няма да го остави на мира, докато не разкрие поне малко от информацията, затова обеща:

— След като обядваме, ще те изпратя до магазина и тогава ще можем да поговорим.

— Съгласна съм — кимна Ема. — Колко време ще останеш в Лондон?

— Само няколко дни. Трябва да се прибирам в Лийдс. Още няколко сгради са в процес на довършване и ми се иска да приключа с тях колкото се може по-скоро. Не ми го побира умът какво ще правя с моя бизнес. Вече няколко договора бяха анулирани заради войната.

— Нали нямаш намерение да спреш дейността? — прекъсна го тя разтревожено. Открай време се безпокоеше за него.

— Не, за нищо на света. Ситуацията не е стигнала дотам. А и съм заделил настрана достатъчно пари, за да продължа още известно време.

— Радвам се да го чуя — промърмори Ема. Канеше се да го увери, че винаги е насреща да му помогне, ако има нужда, но си спомни, че той е твърде горд, и предпочете да премълчи. А и знаеше, че той е милионер благодарение на дейността на строителната му фирма, на няколкото административни сгради и големи магазини, които даваше под наем, на магазините в Хароугейт и Шефийлд. Времето показва, че е чудесен строител и блестящ търговец.

— Имаш ли новини от Едуина? — попита Блеки след кратко мълчание. Още докато произнасяше въпроса, видимо се смути.

— Тя никога не ми се обажда — сбърчи чело Ема. — Чува се от време на време с Уинстън. Винаги го е обичала и ако си спомняш, покани единствено него на сватбата си. Знаеш какъв инат е това момиче. Много често тази нейна упоритост доминира над добрите страни от характера ѝ. Надявам се рано или късно да се чуя с нея.

— Убеден съм, че този ден ще настъпи. — Съвсем неочаквано той се разсмя.

— Какво има? — попита тя и го изгледа въпросително.

— Спомням си деня, когато я кръстихме в умивалника в кухнята на Лора в Ъпър Армли, защото ти се страхуваше да отидеш в черквата...

— Не съм се страхувала! Никога от нищо не ме е било страх — възкликна Ема. — Не исках да притеснявам викария, защото е незаконно дете. А и ти чудесно го знаеш, говорихме тогава за това.

— Така си е. Истинска малка елфа беше ти в онези години. Тънка като пръчка и изпълнена с енергия и решителност. Искрено ти се възхищавах.

— Просто бях силна, Блеки, а това е най-важното от всичко.

Той кимна в отговор, замислен за онези млади техни години в Лийдс, когато той се трудеше като черноработник по изкопи на канали, по строежа на железопътната линия или от време на време за Скуайър Адам Феърли. Тъкмо там една зимна утрин по пътя през възвишенията за Феърли Хол се бе запознал и с нея. Тя беше прислужничка в дома на

Феърли, по-скоро слугиня, добави той мислено. Поне като с такава се държаха те с нея. А тогава тя бе само на четиринайсет.

Блеки О'Нийл огледа великолепия ресторант, в който седяха, и се удиви как бяха успели да стигнат толкова далеч. В много отношения тя бе постигнала повече от него.

— Давам едно пени, за да науча мислите ти, Блеки. Имаш вид на човек, отнесъл се далеч оттук.

— Бях се замислил за миналото ни и за това, че никой не можеше да предположи, че ще станеш такава елегантна и велика жена — истинска лейди. — Той ѝ намигна съучастнически. — Нищо че продължаваш да се скъсваш от работа както тогава, както и аз самият, докато бях общ работник.

— Никой не е умрял от работа, Блеки.

— Така е. Чувал съм те да го казваш много пъти през последните трийсет години. Но си мисля, че понякога си прекалено възискателна към себе си. Време е да намалиш малко темпото. Не забравяй, че си на петдесет.

— Петдесет и една навърших на трийсети април, но изобщо не ги усещам. Чувствам се на двайсет и една.

— И изглеждаш на толкова.

— Ей, Шейн Патрик Дезмънд О'Нийл, нали знаеш кой седи срещу теб? Не забравяй, че знам много добре как целуна Бларни Стоун.^[1]

— Права си както винаги, миличка. Ето го и келнерът с нашите скариди. — Изгледа я продължително и ѝ намигна.

На следващия ден Блеки и Дейвид дойдоха на вечеря в дома ѝ на Белгрейвия. След като се нахраниха с чудесната домашно приготвена храна, минаха в библиотеката за кафето с коняк.

— Снощи един мой приятел от правителствените среди ми съобщи, че е предприета акция по събиране на плавателни съдове, които да измъкнат нашите момчета от бреговете на Дюнкерк. Ако някой е в състояние да организира и доведе докрай подобна акция, то това е само министър-председателят.

Дейвид и Ема се съгласиха. Към девет Ема пусна радиото, за да чуят новините на Би Би Си и същата вечер, двайсет и пети май, те

научиха, че британската армия е напълно отцепена и изолирана от френската. Немците бяха окупирали Булон и останалите френски пристанища по протежението на Ламанша падаха едно след друго.

Тримата стари приятели, изпълнени с тревога, мълчаха известно време след края на предаването.

Първа дойде на себе си Ема:

— Съвсем сами са там, мишена на врага. На всички ни е ясно, но трябва да вярваме, че ще се справят, че краят ще бъде добър. Нямаме право да губим надежда. Би било поражение. Трябва да вярваме, че всичките момчета ще се приберат у дома. Млади са, издръжливи са и ще се справят.

Такава флотилия светът не познаваше. Но пък и никоя друга флотилия не беше така решена да успее. Целта беше да се изнесе британската армия от бреговете на Дюнкерк и да се върне в Англия, преди да бъде унищожена от немските войски.

Всевъзможни плавателни съдове прииждаха от всички краища на страната, прекосяваха Ламанша, за да помогнат на невероятната задача на британските военни кораби, акостирали край Дюнкерк. Големите кораби правеха отчаяни усилия да евакуират войските от просторните открити брегове, но поради плитчините не можеха да се доближат достатъчно.

По-малките съдове обаче можеха и те трябваше да пренесат момчетата до корабите на Кралската флота, които на свой ред да ги отведат до Дийл и Рамсгейт. Малките съдове бяха собственост на цивилни. Имаше доброволци от всички слоеве на населението, твърдо решени да не спират, докато синовете на Англия не се приберат в родината.

И започнаха да прииждат... гребни лодки, яхти, рибарски траулери, увеселителни корабчета и дори шлепове. Всичко, което можеше да плава по вода и би издържало морските вълни. Бяха близо хиляда плавателни съда. Светът не познаваше толкова дръзка спасителна операция.

Евакуацията се провеждаше под масиран вражи обстрел. Немските самолети кръжаха в небето, но там при тях бяха и Кралските военновъздушни сили, които се опитваха да им попречат.

Цяла Великобритания тръпнеше в напрежение.

В неделя на двайтсет и шести май времето рязко се промени и за пръв път от седмици заваля. И Ема като всички останали се тревожеше от атмосферните условия, които можеха да забавят операцията. Би Би Си съобщаваше, че морето е спокойно и това вдъхваше известна надежда. Доверието ѝ в Чърчил бе непоклонимо и това много ѝ помагаше да не пада духом.

И на работа, и вкъщи тя не се отделяше от радиоапарата. В понеделник вечерта с огромно вълнение чу, че до края на деня седем хиляди души са били евакуирани. Във вторник броят им скочи на седемнайсет хиляди. До края на седмицата лодките и корабите измъкваха по петдесет хиляди войници на ден от бреговете на Франция. Нацията ликуваше.

Спасителната операция надмина всички очаквания на министър-председателя и неговия кабинет. Дръзката акция при Дюнкерк повдигна неимоверно духа на англичаните и на техните съюзници. Корабчетата и гребните лодки измъкваха от ада ранените и живите. Цялата операция трая единайсет дни и триста трийсет и пет хиляди войници от армиите на съюзниците, сред които двайтсет и шест хиляди французи, бяха изведени на безопасна територия, докато междуременно германците окупираха един след друг пристанищните градове. Съоръженията бяха изоставени, но хората бяха спасени, а само това беше от значение. Не успяха да спасят около четирийсет хиляди души, предимно французи.

Ема беше благодарна на съдбата, че бе сред онези, които можеха да ликуват. На трети юни Кит слезе на брега от шлепа, с който бе стигнал до Дийл през развълнувания Ламанш, чиито води бяха осеяни със съдове и отломки от разбити съдове. В бързината да доставят момчетата час по-скоро на родна земя много от малките лодки направо отминаваха бойните кораби. Сигнали до брега, те обръщаха и се връщаха на френска земя за нови войници.

Когато ѝ позвъни от Лийдс, Дейвид бе на върха на щастието си, че и Рони, и Марк са били сред войските, стоварени в Рамсгейт. Скоро след това Блеки също събщи, че Брайън е жив. За щастие жив и здрав

беше и синът ѝ Робин, а съпругът на Елизабет, оцелял от битките в Дюнкерк, вече беше в базата си в Бигин Хил.

Когато по-късно Кит се върна в отпуска, сподели с нея:

— Отървах се на косъм, мамо. Сигурно имам ангел хранител.

Беше я стиснал в прегръдките си и Ема едва потисна риданието, надигнало се в гърлото при спомена за баща му Джо Лаудър, загинал във Франция.

---

[1] Къс пясъчник, вграден в кулата на замъка Бларни в Ирландия, прочут с легендата, че дарява с красноречие и умение да ласкае всеки, който го целуне. — Б. пр. ↑

— Съжалявам, че ви безпокоя, госпожо Харт, но може ли да поговорим за минута?

Ема вдигна очи от документите, разпръснати по бюрото ѝ, и се усмихна на секретарката, застанала на прага на кабинета ѝ.

— Разбира се, Анита. Влез и сядай.

Младата жена пристъпи напред и затвори вратата след себе си. Миг по-късно тя вече седеше на стола пред огромното бюро.

След като я гледа известно време, Ема отбеляза:

— Както би казал брат ми, лицето ти, Анита, прилича на дъждовна седмица. Хайде, говори, не може нещата да са толкова зле.

Момичето поклати русата си глава и се опита да се усмихне:

— Така е, но си мисля, че няма да ви стане приятно, госпожо Харт. Последното, което бих искала, е да ви разстройвам след всичките добрини, които ми сторихте. — Тя пое дълбоко въздух и довърши припряно: — Искам да ви предупредя, че напускам.

В първия миг Ема се стъписа, но бързо се съвзе и възкликна:

— Естествено, че не искам да те загубя, Анита, но да не би да си решила да се запишеш в армията?

— Не точно. Смятам да се запиша в Земеделските отряди, госпожо Харт. Ще бъда с момичетата, които обработват земята, защото мъжете са на фронта.

— Разбирам те много добре и смятам, че това е твърде достойно — усмихна се Ема и се облегна назад. — Предположих, че ще искаш да дадеш своя принос, като съвсем естествено много съжалявам, че ще трябва да те загубя. Беше чудесна секретарка и работеше отлично.

— Благодаря ви, госпожо. Обичам магазина, както знаете. Обаче смятам, че не е редно тримата ми братя да са на фронта, сестра ми да работи в завод за боеприпаси, а аз... да трупам килограми, така да се каже.

— Разбирам те. Наистина. Повечето млади хора мислят като теб, Анита.

— Не ми се иска да ви изоставя, знам колко е натоварено тук.

— Така е. А и много ще ми липсваш. Ти беше истински божи дар за нас през последните няколко години. Честно да си призная, направо не знам какво ще правя без теб. — Тя докосна брадичка с пръсти и се замисли. — Какво мислиш за помощник-секретарите, с които работиш. Коя от тях според теб би могла да те замести?

— Фани би могла... но след година. Двете с Луиз са още доста неопитни. Посвикнаха с работата и се справят с това, което им възлагам. Без да искам да се изтъквам, не мисля, че са готови за това, което успявам да свърша аз. Липсва им моят опит.

Ема кимна и въздъхна тежко при мисълта какво я чака с напускането на това момиче.

— Предполагам ще искаш да напуснеш незабавно — вдигна тя вежди.

— Ами... — Анита замълча и се наведе леко напред. Взря се в лицето на работодателката си и започна малко предпазливо: — Надявам се, че не правя грешка с това, което ще ви кажа, но мисля, че няма да е зле да поговорите с младшата секретарка на господин Харт. В последно време той често отсъства от Лондон заради ангажиментите в магазините в Йоркшир и не мисля, че момичето има кой знае колко работа, тъй като старша секретарка при него е Бренда Смол. Моето впечатление е, че момичето е много способно.

— Ще поговоря с нея, а и мисля, че господин Харт едва ли ще има нещо против, тъй като наистина доста отсъства.

Анита изпъна гръб, зарадвана, че идеята ѝ е посрещната така добре.

— Да отида ли да я доведа, госпожо Харт?

— Нека преди това поговоря с брат ми. Тази седмица е в Лондон и ще дойде днес в магазина. Благодаря ти, че си помислила, Анита. Кога смяташ да ни напуснеш?

— Възнамерявах да дам едноседмично предизвестие, но мога да го направя и двуседмично, ако се наложи, госпожо Харт.

Десет минути по-късно Уинстън Харт седеше на стола, освободен преди минути от Анита Хормс.

Той изслуша внимателно сестра си, като по обичая си кимваше от време на време с глава. Обичаше сестра си и бе убеден, че тя е най-умният човек, когото познава.

След като изслуша как е минал разговорът ѝ с Анита, спокойно отговори:

— Няма проблем, Ема. Вярно е, че рядко се мяркам тук в последно време и една от младшите секретарки може да помага на Бренда, ако работата се натрупа.

— Убедена съм, че това момиче ще ми бъде от полза на първо време, докато намеря постоянна секретарка.

— Съмнявам се, че ще искаш да търсиш друга — засмя се тихичко Уинстън.

— Толкова ли е добра?

— Да. Много.

— Глинис... Глинис Дженкинс, нали така ѝ беше името?

Той кимна.

— От Уелс е, от Ронда. Като оставим настрана факта, че е добра в работата, тя е много непосредствена и, общо взето, чудесна жена.

По лицето на Ема се изписа облекчение. Живите ѝ зелени очи вече не излъчваха тревога.

— Много мило от твоя страна, Уинстън.

— За теб съм готов на какво ли не. Знам, че напоследък си затрупана с работа. Управлението на „Макгил Холдингс“ плюс всичко останало е доста сериозен товар.

— Така е и ми отнема много време. Но не разчитай да ме чуеш да се оплаквам. Когато Пол ми остави всичко, ме направи една от най-богатите жени в света, а Дейзи — най-богатата наследница, както ти е добре известно. Правя всичко възможно да се грижа както трябва за собствеността на „Макгил Холдингс“, защото един ден компанията ще мине в нейни ръце и в ръцете на нейното поколение. Това бе желанието на Пол. Държеше Дейзи и децата, които някога ще има, да са осигурени финансово. Точно така, както се погрижи за Констанс и Хауард в Австралия. Основа пожизнени фондове на тяхно име. Нищо не оставяше на случайността в това отношение.

Сянка на тъга легна върху лицето ѝ, очите ѝ помръкнаха и Уинстън чу едва доловима въздишка.

— Добре ли се чувстваш, Ем? — приведе се той напред.

Тя примигна няколко пъти, след което мъчително преглътна.

— Да, добре съм. — След още една въздишка продължи: — Щеше ми се никога да не беше заминавал, за да се види с Констанс и

да уговорят развода. Можеше да е все още жив, ако се беше върнал с мен от Ню Йорк.

— Трябваше да отиде, защото знаеше за приближаването на войната и искаше да сложи нещата си в ред, да се увери, че компаниите ще бъдат управлявани както трябва. Нямах да може да пътува често до Сидни — меко изтъкна Уинстън.

— Така е. И въпреки това си мисля, че ако...

— Ема, скъпа моя, ти по-добре от всеки друг знаеш, че животът е изпълнен с множество „ако“. Колко често си казваме: „ако не бях направил така или иначе...“. Човешката природа е така устроена. Ами ако не се беше омъжила за Артър Ейнзли, щеше да имаш още една-две години с Пол, замисляла ли си се за такъв вариант?

— Да, естествено, но ако не се бях омъжила за Артър, нямаше да имам Робин и Елизабет.

— Права си. — След това реши да смени темата: — Как се държи Хенри Роситър? Не съм чувал да го споменаваш скоро. Добре ли се справя?

Ема се оживи:

— Назначаването му за финансов съветник е едно от най-разумните неща, които съм правила напоследък. Невероятно полезен е в „Макгил Холдингс“ и работи чудесно с Мел Харисън в Сидни. Бизнесотношения, водени от разстояние, рядко са успешни, но той беше чудесен и продължава да бъде. Работя добре и с Хари Мариот в Тексас. Управлява „Ситекс Ойл“ почти толкова успешно, колкото и Пол, и тъй като е партньор, съм убедена, че се грижи за интересите на компанията.

— Радвам се да го чуя, но това по никакъв начин не намалява отговорността ти и бих искал да мога да ти помогна.

— Но ти много ми помагаш, Уинстън, като управляваш магазините в Йоркшир. Вярвай ми, не знам какво щях да правя без теб. И точно затова сега се питам редно ли е да ти отнема една от секретарките.

— Това няма да е проблем за мен — усмихна се той широко и се изправи. — Ще отида да разменя няколко думи с Глинис и Бренда. После ще доведе Глинис при теб, за да поговорите.

— Благодаря ти, Уинстън. — Тя го изпрати с поглед и за кой ли път си помисли колко хубав мъж е брат ѝ. Също като нея той носеше

всички белези на фамилията Харт. Човек никога не би се усъмнил, че са брат и сестра. Неговата преданост означаваше много за нея и тя си даде сметка колко много разчита на по-големия си брат.

Не минаха и петнайсет минути и Уинстън отново беше в кабинета ѝ, придружен от Глинис Дженкинс. Когато Ема стана, за да я поздрави, искрено се възхити от външния вид на момичето. Беше забравила колко хубави са младите жени от Уелс. Не можеше да се говори за класическа красота, Глинис бе прекалено чувствена. От нея струеше знойно излъчване, въпреки черната памучна рокля с бяла якичка и маншети. Гъстата лъскава кестенява коса обрамчваше съвършено изваяно кръгло лице с широко чело и вирнато носле и две трапчинки на бузите. Големите сини искрящи очи бяха засенчени от гъсти черни мигли.

— Ето я и Глинис — съобщи тържествено Уинстън, докато въвеждаше момичето в кабинета на сестра си.

— Здравей — усмихна се топло Ема.

— Добро утро, госпожо Харт — поздрави момичето боязливо, което очевидно правеше усилия да изглежда спокойно.

— Да седнем да поговорим на канапето — предложи Ема. — Сигурна съм, че господин Харт вече е споменал, че Анита напуска, за да се запише в Земеделските отряди. Искаш ли да работиш при мен? — попита, като се настани на стола до канапето.

— Да, госпожо, много. — Глинис се изкашля, за да прочисти гърлото си, и добави: — Мисля, че ще се справя. Много неща научих от Бренда... — Тя се отпусна на канапето и вдигна очи към Уинстън, който остана прав зад стола на сестра си. — И ще се постарая.

— Убедена съм в това.

В това време Уинстън се отправи към вратата.

— Ще се справиш, Глинис. Ема, моля те да ме извиниш, но ще ви оставя да си поговорите.

— Знам, че имаш много неща за вършене, Уинстън. Ще се видим по-късно — промърмори сестра му и отново насочи вниманието си към младата жена срещу нея.

— Нека ти разкажа малко за работата на Анита. Естествено знаеш какво значи да си секретарка и единствената разлика, ако

работиш при мен, ще бъде работното време. Малко по-дълго е, но можеш да разчиташ на компенсации за допълнителните часове. Понякога работя и у дома и ще си ми нужна там от време на време. Диктувам много. Владееш стенографията, нали?

— О, да. Както вече казах, Бренда ме обучи през последната година. Освен това съм добра машинописка. Според Бренда схващам бързо всичко, което е свързано с работата в офис.

— Радвам се да го чуя. Анита иска да напусне след седмица, което значи в петък, а днес сме понеделник. Това значи, че имаш четири дни, за да приемеш работата. Вероятно ще успея да я убедя да остане още една седмица. От теб ще зависи.

— Ако мога да започна да работя още тази сутрин с нея, може би ще съм готова да поема всичко сама от петък. — Глинис погледна Ема разтревожено.

— Какво има? — попита тя.

— Момичетата, които работят с Анита, имат ли нещо против да се включат в екипа им?

— Не ми се вярва, но ще си поговоря с тях. Разкажи ми нещо повече за себе си. На колко си години?

— На деветнайсет и както се досещате, аз съм от Уелс. Господин Харт често казва, че в гласа ми има някаква напевност като при всички уелси. Дойдох в Лондон, за да си търся работа през 1938 година, тогава бях на седемнайсет. Живея с братовчедка си Гуинет в Белсайз Парк Гардънс. Тя има там малък апартамент. По-малкият ми брат Емлин е в Кралските военновъздушни сили, а Дилън, по-големият, е в армията. Само Илейн, най-малката ми сестра, е при родителите ми в Ронда. — Момичето се изкашля отново. — И не съм омъжена, госпожо Харт.

Ема кимна.

— Благодаря ти, Глинис, за всичко, което ми разказа. Сега най-добре да отидем при Анита, за да започнете предаването. Колкото по-скоро, толкова по-добре.

Във вторник следобед Ема вече знаеше колко прав се оказа брат ѝ за Глинис Дженкинс. Освен че беше готово да се обучава и бързо възприемаше всичко, уелското момиче притежаваше и особена привлекателност. По природа беше сърдечно, спонтанно и изключително чаровно.

Ема беше много щастлива с нейното присъствие. Глинис бе не само с приятен външен вид, но бе задълбочена, държеше се добре и имаше внимателно, по-скоро нежно изражение. Оставяше впечатление за изключителна интелигентност, при това очевидно не се боеше от дългите часове работа.

— Глинис е истинска находка — сподели Ема с брат си по телефона. — Дано не греша, но мисля, че ще бъде при мен още доста време.

— Знаех си, че ще ти допадне, Ема — засмя се Уинстън. — В нея има нещо... неустоймо. Не намирам друга дума. Все си мислех, че е прекалено добра, за да е истинска, но с времето установих, че е така. Прекрасна млада жена.

— Има нещо много ценно в нея. Толкова съм ти благодарна! Не искаш ли да дойдеш на вечеря у дома?

— С удоволствие, но само при едно условие.

— Така ли? И какво е то?

— Не искам да се суетиш в кухнята с госпожа Кодингтън. Ще дойда само ако я оставиш тя да сготви.

— Защо, не ти ли харесва вече как готвя?

— Напротив, но мисля, че работиш прекалено много, за да се затвориш в кухнята вкъщи. Освен това бих искал да хапна нещо съвсем просто. Селски пирог и грах, които госпожа Кодингтън може да приготви и сама.

— Само това? — развесели се Ема. — И нищо за антре?

— Каквото решиш, но да не е супа.

— Ще се видим в шест. А останалата част от менюто ще бъде изненада.

Щом затвори телефона, Ема напълни куфарчето си с документи и счетоводни баланси и прекоси кабинета си. Когато се появи в стаята на секретарката си, Глинис скочи.

— Има ли нещо, което мога да направя за вас, госпожо Харт?

— Не, не, Глинис. Поизморих се днес и реших да се прибера. Ще поработя вкъщи.

— Да дойда ли с вас?

— Едва ли ще можеш да ми помогнеш. Взела съм си купища неща за четене. Благодаря за предложението.

— Само се обадете, и веднага ще дойда — усмихна се малко срамежливо момичето.

— Благодаря ти.

Томкинс чакаше пред входа на магазина. Докато се качваше в ролс-ройса, тя забеляза лошото му настроение.

— Накъде, госпожо Харт?

— Направо у дома.

— Да, госпожо.

— Новините май не са много добри — подхвърли тя.

— Никога не са били толкова лоши. Тази чудесна наша страна е тръшната право на зад... — Той побърза да се изкашля, за да прикрие непристойната дума, изплъзнала се неволно от устата му. — На задните си части. Никой не очакваше, че французите ще капитулират. Останахме сами, госпожо. Сами срещу нацистите.

— Ще се справим, Томкинс.

— Нямаме голям избор. Трябва да ги напердашим, преди да са ни премазали.

— Да не си решил да ме оставиш, Томкинс? За армията ли мислиш?

— О, не, госпожо! Не съм годен за военна служба. Иначе отдавна да съм се записал. Дюстабанлия съм. Плоските стъпала не пречат на шофирането, но в армията не взимат дюстабанлии.

Ема едва се сдържа да не се разсмее. Понякога този човек беше много забавен.

— Разбирам — рече само тя.

Той се оказа прав. Новините не бяха просто лоши — бяха направо катастрофални. Главното командване на френската армия бе

напуснало Париж преди няколко дни и германците влязоха в града, без да се чуе нито един изстрел.

Наистина бяха останали сами и цяла Англия бе изтръпнала от вестта, че единственият им съюзник вече няма да воюва с тях.

— Здравей, мамо! — възкликна радостно Елизабет, когато видя майка си да влиза в дома на Белгрейвия Скуеър. Тя прекоси тичешком мраморното преддверие и я прегърна възторжено. — Нали нямаш нищо против да се преместя при теб? Идвам си у дома, маме!

— Виждам — засмя се весело Ема, която вече бе забелязала куфарите. — Какво става с малкия ти апартамент в Челси?

— Напуснах го. Чудесен е за сам човек, но Тони някак не се чувства удобно там. А и няма надежда скоро да го пуснат в отпуска, особено след това, което се случи с Франция. — Тя си пое въздух и продължи припряно: — Тук ще му е много по-удобно, не мислиш ли? А и не искам да си самичка.

Ема извърна лице, за да не види дъщеря ѝ усмивката ѝ. Понякога Елизабет беше толкова предсказуема, но пък в действията ѝ нямаше никаква зла умисъл.

— Радвам се, че си отново у дома. И винаги си добре дошла, скъпа. Действаш на всички като тоник. Да повикаме Грейс да ни помогне с багажа.

— Тя е вече горе в стаята и разопакова нещата ми. Сега ще ѝ занеса останалите куфари, не се тревожи. Двете с нея ще се справим. — Грабна чантите си и се запъти към стълбата. Спря и се обърна. — Забравих да ти кажа, че вуйчо Франк се обади. Самопокани се на вечеря. Вуйчо Уинстън му казал за селския пирог с грах и не се сдържал.

— Ясно, по-добре да предупредя готвачката за гостите и пирогом.

— Вече ѝ казах — провикна се Елизабет. — Надявам се нямаш нищо против, но вуйчо Франк каза, че си си тръгнала от работа, и не знаех колко ще се забавиш. Нямах представа, че се прибиращ. Обикновено стоиш толкова до късно в магазина.

— Чувствам се изморена.

— Да не си болна? — попита Елизабет. Спря на стълбите и изгледа разтревожено майка си.

— Не съм болна, Елизабет. Само съм малко изморена. А сега бягай и разопаковай нещата си. Сигурна ли си, че не искаш да ти помогна?

— Не, разбира се. Върви да си починеш.

Франк Харт с огромна радост отбеляза колко добре изглежда тази вечер сестра му. Внимателно и с много обич следеше всяко нейно движение в малката библиотека.

Ема беше облякла бяла копринена шемизета с широки ръкави и изключително елегантни черни ленени панталони. Тя наистина изглеждаше блестящо с новата прическа и деликатен грим.

Преди две седмици се бяха срещнали и той видя, че е подстригала косата си и е оставила траура, което се бе отразило много добре на външния ѝ вид. Но тази вечер от много време насам тя бе възвърнала предишния си блясък.

През последните девет месеца той много се тревожеше за нея. Тъкмо той ѝ беше съобщил за внезапната смърт на Пол Макгил. Никога нямаше да забрави онази вечер. Бе изпаднала в шок и на моменти говореше като безумна. Беше споделил с Уинстън, че се бои, че тя никога няма да успее да излезе от това състояние. Двамата бяха дежурили край нея дълги часове, докато най-сетне тя, упоена от лекарствата, заспа. Седмици наред беше неутешима, докато в един миг се взе в ръце.

— Предстои ми да отгледам детето на Пол — бе му казала един ден. — Нашата дъщеря има нужда от мен и не мога да я изоставя, Франк. Тя си няма никого другого. — От този момент нататък демонстрираше пълна самодисциплина, себеотрицание и здрав разум. Последното ѝ идваше отвътре и Франк добре го знаеше. Винаги е била изключително практичен човек. Още по времето, когато растяха заедно в село Феърли сред възвишенията на Йоркшир.

От години не се беше сецал за това място. В съзнанието му изникнаха поредица от мрачни картини и той неволно потръпна. Даваше си сметка, че селото не беше толкова ужасяващо, както често си го представяше. Плашеше ги животът им там. Вътре в къщата им те живееха щастливо, но с обстоятелствата вън от нея бяха свързани лошите им спомени.

Спомени за ужасните събития, които се бяха случили на семейството — живи и съсипващи: неочакваната смърт на майка им, после бягството на Уинстън, който непълнолетен реши да се запише във флота, необяснимото изчезване на Ема и накрая трагичната смърт на баща им.

Франк с удивителна яснота помнеше как баща му се спусна в обзетия от пожар склад с вълна, за да спаси затиснатия от горящи греди и бали вълна Едуин Феърли. Големият Джак Харт бе воден тогава единствено от мисълта да спаси младия господар. Успял бе да го измъкне, но страшно обгоря. Няколко дни по-късно баща им почина от раните си и от вдишания дим. След това Франк остана съвсем сам. Не съвсем сам, защото леля Лили се грижеше за него. Той често си спомняше за тази долна твар Едуин, който бе прелъстил Ема, докато работеше в къщата му. Беше се възползвал от нея, тя забременя, а той я изхвърли. Дори не ѝ даде малко пари, а само един стар куфар, за да има в какво да си събере нещата и да избяга. Франк изтръпваше само при произнасяне на името Феърли и се радваше на всяка стъпка на сестра си, с която тя ги съсипваше и постепенно прибираше това, което те притежаваха. Бе купила дори отвратителната им къща Феърли Хол, където бе работила като помощничка в кухнята. Нареди да разрушат сградата и всичко, което навяваше тежки спомени, и превърна земите на Феърли Хол в парк за селяните, който носеше името на тяхната майка — Елизабет Харт. Днес Ема на практика притежаваше селището около земите на Феърли — фабриката, тухларната... Всичко, което притежаваха Феърли, сега бе нейно.

— Шампанско, Франки?

Той вдигна изненадано очи към сестра си. Не го беше наричала така от времето, когато бе момче. Дали не се бе досетила за това, което се въртеше в момента в главата му?

— С удоволствие, Ема — промълви той след известно мълчание.
— Остана ли ти от онова питие с марка „Пол Роже“?

— Да, и е стъпило ей там, в кофичката с лед — усмихна му се тя и се отправи към масичката с наредени отгоре бутилки и кристални чаши. Извади внимателно тапата и продължи: — Мисля, че дори знам кой те научи да пиеш „Пол Роже“.

— Ти също го харесваш.

— Така е, но имах предвид един велик мъж. Не ти ли го посочи именно той?

— Имаш предвид Бийвър?

— Не точно, Франки, макар че съм напълно съгласна с теб, че лорд Бийвърбрук е голям мъж и страхотен издател вестникар. Според мен „Дейли Експрес“ с всеки ден става все по-добър.

— Сега, когато той отново е в правителството — ухили се Франк хитро, — имам предвид в правителството на Чърчил, вестникът горещо подкрепя Уинстън. Нали това имаше предвид?

Ема се усмихна и занесе две чаши с шампанско до брат си, който се бе настанил до прозореца. Дватамата се чукнаха, произнасяйки в един глас:

— Наздраве.

— Имаш предвид министър-председателя — рече тя, докато се настаняваше на стола, — когато казах за великия мъж. Ти ми беше споменал, че по време на обяда, когато отиде да взимаш интервю от него преди две години, са сервирали тъкмо „Пол Роже“. Тогава, когато той все още бе... в забрава. Нали така се казва?

— Права си, така беше. Тогава харесах това вино. И за друго си права, Ем, че човекът е наистина велик. В продължение на шест години той предупреждаваше и нас, и света, че Германия е заплаха. Никой не искаше да чуе...

— Е, сега вече чуа! — отбеляза тя.

Франк кимна.

— Наистина ли харесваш как изглежда сега вестникът?

— Да, много. По-модерен, по-чист е някак. Това е резултат от работата на Артър Кристиансен, нали?

— Точно така. Чудесен специалист, а и всички много го харесваме. И е много добър редактор. Той е този, който в известен смисъл ми даде път. Благодарение на Бийвър, естествено, който четете всичко, което пиша, преди Крис да го пусне. Ти би го нарекла контрол, нали? Но аз не се засягам, всички вече мислим в една посока. Да спечелим само тази проклета война.

— Какво се говори на Флийт стрийт за Чърчил? — попита Ема.

— В последно време Уинстън е доста популярен.

— За мен ли става дума? — долетя гласът на брат им, който току-що влизаше в стаята широко усмихнат.

— Ставаше дума за Уинстън Чърчил, а не за Уинстън Харт — отвърна Франк и скочи на крака, за да го поздрави. Двата се прегърнаха за миг и Уинстън седна до една ниска масичка.

На Ема ѝ направи впечатление, че накуцването на най-големия ѝ брат е станало по-силно. Беше ранен, докато служеше в Кралската флота по време на Първата световна война, и известно време се бори, за да запази крака си. В крайна сметка се предаде. Шрапнел бе заседнал в левия му прасец. Макар парчето метал да бе извадено, гангрената вече бе започнала да пълзи и само благодарение на настояванията на Ема сега той беше жив. Тя го убеди да се съгласи да ампутират крака му. Тя никога нямаше да забрави колко дълъг бе периодът на възстановяване, колко трудно свикна той да носи изкуствения си крак, направен от алуминий, да издържи болката през дългите мъчителни часове тренировки, докато се научи да ходи с него. За нея той си оставаше един от най-смелите мъже. С течение на времето бе успял да свикне така с протезата, че мнозина дори не подозираха за нея.

— Кракът създава ли ти проблеми, Уинстън? — попита тя.

— Не бих казал, Ем — поклати той глава. — Случва се да се зачерви... нали знаеш, от горещината през лятото. — Но съм добре, наистина. Бих пийнал нещо, мила. Жаден съм.

— Боже, Уинстън, извинявай! Шампанско? Или скоч?

— Бих пийнал една чаша от газирания напиток. Не че има какво да празнуваме, като знаем какви са новините от фронта. Простихме се вече с Франция като съюзник.

— Министър-председателят ще даде изявление по радиото тази вечер — обади се Франк. — Днес следобед произнесе чудесна реч в Парламента, която ще повтори в ефир. Държи цялата нация да я чуе.

— Значи трябва да слушаме! — възкликна Ема.

— Да, маме! — обади се Елизабет от прага на стаята. — Току-що съобщиха, че господин Чърчил ще държи реч по радиото. Мисля, че казаха в девет.

— Ела, мила, и поздрави вуйчовците си.

Елизабет пристъпи в библиотеката и братята на Ема я прегърнаха сърдечно.

Грейс поднесе плата с пушена съомга с тънки резенчета лимон и тънки филийки хляб с масло, Франк наля бяло вино във високи

кристални чаши. Щом Грейс изчезна в кухнята, семейството опита съомгата, а Ема заговори за недостига на продукти и въведените дажби и почти нищо не хапна.

— Мамо, говориш като гласа на съдбата — обади се по едно време Елизабет от другия край на масата. — В някои сфери нещата изглеждат добре.

— Струва ми се, че трудните времена тепърва предстоят, Елизабет, и ще се наложи да затегнем коланите. Говорих с господин Рамсботъм днес и обсъдихме да започнем да засаждаме някои парцели в Пенистоун Роял. Много хора са се заели с това и най-вече засаждат зеленчуци. Предложих му да превърнем оранжерии за орхидеи и други екзотични цветя в оранжерии за домати и някои плодове или храсти чай. Струва ми се, че ще е по-полезно, какво ще кажете?

— Изумително е как хората се мобилизират в такива моменти — промърмори Уинстън. — Знам, че половината от жените в магазините на Лийдс плетат в свободното си време шалове и ръкавици за войниците. Забележително е, че хората изведнъж се измъкват от черупките си.

— Аз също съм изумена — съгласи се Ема. — Ти също прояви невероятна щедрост, Уинстън, като се лиши от Глинис в моя полза.

— Коя е Глинис?

— Моята нова секретарка.

— Какво стана с Анита?

— Записала се е в Земеделските отряди и ще напусне в петък. Мисля, че подобна стъпка ѝ прави чест.

— Тя има ли сили да вдигне лопатата. Тя е толкова слаба! — възкликна Елизабет.

— Имаш право — засмя се Ема, — но твърдо е решила, а и може този ангажимент да е по-дългосрочен от очакваното.

— Искаш да кажеш, че успя да видиш качествата на Глинис само за два дни? — повдигна вежди Франк.

— Точно така. Оказа се много полезна, а и имаме много общи черти.

Последните думи сепнаха Елизабет:

— Какви например?

— Много бързо навлиза в нещата, а и има желание. Затова не се бои от работа. Решителна е, точна и много организирана. Всичко това

притежавам и аз. Познаваш ли я, Франк? — обърна се тя към по-малкия си брат.

— Не бих казал, Ем. Виждам съм я няколко пъти, когато съм отивал да взема Уинстън от работа, а като се чухме днес следобед, той спомена, че тя вече работи при теб.

— Разбирам. Тя е много... привлекателна. — Ема поклати замислено глава. — По-скоро бих я нарекла „очарователна“.

— Съгласен съм! — подкрепи я ентузиазирано Уинстън.

Ема го изгледа, но нищо не каза, макар да бе изненадана от възторга му.

Продължиха да си бърбят за общи неща. Междувременно Грейс събра чиниите и сервира селския пирог. Всички поръчаха на Грейс да поздрави госпожа Кодингтън за него.

— Пирогът ѝ е почти толкова вкусен, колкото и на госпожа Харт — допълни Франк.

— Ще ѝ предам, господине — промърмори Грейс и побърза да напусне трапезарията.

— Десертът е руло с мармалад, залято с яйчен крем — съобщи Елизабет. — Мама каза, че и двамата го обичате.

— Прекрасен избор — усмихна се сърдечно Уинстън. Също като брат си, той умираше за своята племенница, която толкова много им напомняше на тяхната майка, преди да се разболее от туберкулоза през 1904 година. „Мама щеше да изглежда така, ако имаше кой да се погрижи за нея както трябва — мислеше си Уинстън, докато наблюдаваше безмълвно Елизабет. — Горката, тя нямаше този късмет — толкова работа имаше и така и не успя да се измъкне от мизерията.“ Уинстън прогони тъгата. Не искаше да се връща към миналото.

— Време е да се преместим в кабинета — обади се Ема. — Там ще можем да се настаним удобно и да изслушаме речта.

Кабинетът бе приятна стая, в тъмночервено и наситено зелено, мебелирана с удобни кресла и две канапета, малко бюро в стил крал Джордж. Настолни лампи с копринени абажури и няколко чудесни картини и украшения придаваха уют и очарование.

Ема включи радиото и останалите се настаниха на креслата. Всеки бе взел със себе си и чашата си с кафе. Щом говорителят представи министър-председателя, всички в стаята замлъкнаха.

Плътният глас изпълни стаята. Ема се бе навела леко напред, сякаш се боеше да не изпусне някоя дума от дългата и подробна реч.

В самия край Уинстън Чърчил замълча и тя с нетърпение зачака финалните му думи.

— Това, което генерал Уейганд нарече „Битката за Франция“, приключи. Според мен тепърва започва битката за Великобритания. От нея ще зависи оцеляването на християнската цивилизация. От нея ще зависи животът на нашата страна, на нашите институции и нашата империя. Много скоро очаквам цялата ярост и мощ на врага да се стоварят върху нас. Хитлер знае, че или ще ни победи тук, на нашия остров, или ще загуби войната. Ако успеем да устоим, цяла Европа ще бъде свободна и животът в целия свят ще може да продължи свободен напред към просторни, огрени от слънцето територии. Но провалим ли се, целият свят, включително и Съединените щати, включително и всичко, което познаваме и обичаме, ще потъне в пропастта на нова Мрачна епоха — много по-жестока и може би много по-продължителна благодарение на изопачената наука. Ето защо нека се съсредоточим върху своите задължения, да се мобилизираме и ако Британската империя и Британската общност просъществуват още хиляда години, хората да могат да казват: „Това бе техният звезден час“.

След известно мълчание пръв се обади Франк:

— Е, сякаш успя да каже всичко. Както обикновено. И то пределно ясно... Великобритания е съвсем сама.

— Според мен това, което чухме току-що, е едновременно вдъхновяващо и успокояващо по някакъв начин — отбеляза Ема и изтри сълзите си. Изкашля се и продължи: — Каза ни какво трябва да направим. Да се изправим и да се борим всеки според силите си. Убедена съм, че всеки от нас ще го направи там, където е.

— Напълно съм съгласен — рече Уинстън. — Мога да се обзаложа, че в цялата страна хората са слушали речта му, така както я слушахме ние тук. Той е най-ценното ни богатство — вдъхновява ни, води ни и ни показва пътя.

— Разполагаме с войските, които спасихме от Дюнкерк — изтъкна Франк. — Те ще се включат в отбраната на страната. Междувременно ще се подготвим по-добре.

— За битката за Великобритания — додаде Ема. — А тя ще бъде велика битка.

Късно същата вечер Ема, която не можеше да заспи, стана от леглото, наметна халата си и слезе в кабинета. Седна пред бюрото и се зачете в счетоводните баланси, които беше донесла у дома, но много скоро мислите ѝ се зареяха в друга посока.

Известно време размишляваше за войната и предстоящите нападения, но най-неочаквано образът на Пол се появи пред очите ѝ. Отпусна се назад и се загледа пред себе си. Виждаше го по-ясно от всеки друг път. Имаше усещането, че е в стаята до нея. Тя седеше и чакаше. Не мина много време и образът изчезна така неочаквано, както се беше появил.

— Пол — произнесе тя на глас и се отправи към отворената врата. Знаеше, че е сама в стаята, но излезе в коридора и се огледа в двете посоки. Естествено той беше празен. И въпреки това не можеше да се отърве от усещането, че Пол е бил преди малко при нея, макар и за част от секундата. Никога досега не ѝ се беше случвало подобно нещо и тя се опря на касата на вратата. Хрумна ѝ дори, че може би губи разсъдък... или може би въображението ѝ играеше някакъв номер.

Някак против волята си тръгна по коридора и отвори врата, водеща към малко преддверие с асансьор, с който се стигаше до ергенския апартамент на Пол. Намираше се на приземния етаж и имаше отделен вход от страни на сградата. Централният вход откъм Белгрейвия Скуеър водеше само към разкошното фоайе на мезонета на Ема.

Докато слизаше надолу, тя си мислеше за времето, когато Пол купи сградата и я преустрои в две жилища. После ѝ връчи нотариалния акт. Годината беше 1925.

— Така ще бъде по-дискретно — беше ѝ обяснил с онази типична негова усмивка, толкова напомняща на усмивката на малко момче, и добави: — Естествено ще живея при теб и Дейзи. Моят ергенски апартамент ще е само за параван.

Усмивка озари лицето ѝ. Кого залъгваше той? Всички знаеха, че живеят заедно.

От време на време използваше своя апартамент, най-вече, когато искаше да поработи на спокойствие или да се види със сътрудниците си. Ема рядко слизаше долу, а откакто Пол почина, бе ходила само веднъж. Тази вечер обаче изпита непреодолимо желание да го направи. Тъй като беше прекарвал по-голямата част от времето горе при нея, тя усещаше по-силно присъствието му в своето жилище. И въпреки всичко днес нещо я теглеше тъкмо там.

Излезе от асансьора и запали лампата в малкото антре. Попадна в типично мъжката обстановка на дървени ламперии, килим в тъмновинено и махагонова масичка, опряна в стената между два стола с прави високи облегалки.

Любимата му стая беше библиотеката, чиито стени бяха облицовани с тъмнозелен брукат и украсени с предмети в стил от времето на френската империя. Пол предпочиташе да работи тук. Тя отвори вратата, включи осветлението и пристъпи до бюрото. Ръката ѝ машинално се плъзна по гладката повърхност на махагоновия плот, стигна до снимката, на която се виждаха Пол, Дейзи и тя. Седна на стола, облегна се назад и отпусна глава, замислена за Пол. Само за няколко минути пред погледа ѝ се изнизаха множество сцени от миналото, спомени за малки, забравени неща... По страните ѝ започнаха да се стичат сълзи. Тя опря чело в бюрото и остави сълзите да се леят, без да се опитва да ги спре. Не беше плакала така от онзи ден преди девет месеца, когато Франк дотича с телеграмата, в която се съобщаваше за самоубийството на Пол...

— Мамо, добре ли си?

Щом чу гласа на Елизабет, Ема вдигна глава и погледна към вратата. Дъщеря ѝ стоеше на прага.

Младата жена пристъпи нерешително, без да откъсва очи от обляното в сълзи лице на майка си.

— Мъчно ти е за Пол, нали?

Ема кимна. Тялото ѝ продължаваше да се разтърсва от беззвучни ридания.

— Събудих се и се почувствах толкова самотна... Обзе ме тревога за Тони, за Кит и Робин и реших да дойда в твоята стая... Стреснах се, като не те намерих там, но забелязах, че вратата в

коридора е отворена и... — Тя сложи длан на рамото на Ема и прошепна в косата ѝ: — Бих искала да мога да ти помогна... Толкова те обичам, мамо...

Ема се извъртя в стола и обгърнала тялото на дъщеря си с ръце, се притисна до него. Правеше отчаяни опити да се успокои. Постепенно риданията утихнаха и тя се облегна назад.

— Рядко си позволявам да дам воля на чувствата. Съжалявам, че ме завари така, скъпа — промълви.

— Не бива да съжаляваш. Трябва да даваш воля на скръбта, да я извадиш навън. Вуйчо Уинстън ми го каза още преди месеци. Напомни ми, че не бива да съм прекалено смела по отношение на смъртта на Пол.

Ема вдигна поглед към Елизабет, която стоеше до нея в бледосиния си халат, чийто цвят бе същият като очите ѝ.

— Знам, че го обичаше.

— Така е. Беше ми като баща. И за Робин също. Много повече от Артър Ейнзли.

— Пол също много ви обичаше, чувстваше ви като свои деца.

— По-добре да се върнем горе.

Ема кимна и се изправи. Елизабет я поведе навън, като гасеше лампите.

Вече горе Елизабет поръча на майка си:

— Върви в стаята си, а аз ще направя две чаши какао. Добре ще ни дойде, нали?

— Да, скъпа, благодаря ти. — Изведнъж Ема почувства, че ѝ е страшно студено.

Много скоро Елизабет се върна със сребърен поднос и две чаши горещо какао. Подаде едната на майка си, остави подноса на земята и с другата чаша в ръка се настани в леглото до майка си.

— Това ще те стопли. Измръзна долу. — Младата жена се отпусна върху възглавниците. — Много се радвам, че се преместих днес тук. Така ще можем да сме заедно, когато не съм нощна смяна.

— Наистина е хубаво да знам, че си тук — отговори тихичко Ема и отпи от горещата течност. Беше се успокоила, но не можеше да разбере какво я накара да слезе на долния етаж.

— Мамо, мога ли да те попитам нещо? — обади се колебливо Елизабет след известно мълчание.

— Разбира се. — Ема сбърчи чело. — Изглеждаш ми много сериозна.

— Защото въпросът ми е сериозен и не съм убедена, че имам право да ти го задам. — Тя се изкашля и добави припряно: — Всъщност не мисля, че ще ти хареса.

— В такъв случай най-добре го задай, пък аз ще реша.

Елизабет прехапа устни и направи смешна гримаса. Сетне въздъхна тежко.

— Много е лично. Май ще е по-добре си мълча.

— Стига, скъпа. Който се колебае, губи. Какво те интересува?

— Свързано е с Дейзи.

— Така ли? Какво за нея?

— Тя не ми е сестра напълно, нали?

Ема зяпна.

Забелязала стъписването на майка си, Елизабет побърза да добави:

— Искам да кажа, че не е дете на Артър Ейнзли, нали?

Ред беше на Ема да се поколебае, но нерешителността ѝ трая по-малко от секунда.

— Да, не е. Независимо от това, че носи неговото име. Ти си права, тя ти е полусестра — с равен глас завърши Ема, която чудесно знаеше, че има случаи, когато истината е най-доброто решение.

— Дъщеря е на Пол, нали?

Майката кимна.

— Мисля си го от доста време, и Робин — също. Но така и не се пристрашихме да те попитаме.

— Защо събра смелост да го направиш точно днес? — Ема бе впила настойчив поглед в Елизабет.

— Тази вечер долу те почувствах някак по-близка. Освен това в последно време ми се струва, че пораснах. Светът сякаш се разпада около нас, момчетата са в опасност, всъщност всички сме в опасност, като си помислиш. Пък и какво значение има, че е дъщеря на Пол?

— Разбирам какво имаш предвид, момичето ми. Всичко се обърна с главата надолу. Бързо осъзнахме кои са важните неща. Но сега вече си мисля, че и за мен това има значение, и което е по-важно,

има значение за Дейзи, защото тя не знае, че Пол е истинският ѝ баща. Не бива да ѝ казваш.

— Сигурна ли си, че тя не знае?

— Напълно. Защо ме гледаш така?

— Толкова много прилича на него, не мислиш ли, че тя може да се досеща?

— Едва ли. Трябва да ми обещаеш, че няма да ѝ кажеш — настоя Ема.

— Никога няма да направя такова нещо — избухна Елизабет. — Учила си ме да бъда лоялна. Няма да го споделя и с Робин, ако така предпочиташ.

— Предпочитам сама да го информирам, когато сметна за необходимо.

— Но нали все пак ще кажеш някога на Дейзи?

— Разбира се. Нека да порасне още малко. Сега е едва на петнайсет. Имам усещането, че го забравяш от време на време, Елизабет.

— Изглежда по-голяма. Може би защото непрестанно беше с теб и Пол и почти никога не се срещаше с деца на нейната възраст.

— Това е глупаво, защото тя прекарваше много време и с теб, и с Робин.

— Но ние бяхме на училище през по-голяма част от годината.

— Права си. Разбира се, че ще ѝ кажа, как можа да допуснеш дори, че няма да го направя. Всяко дете би се гордяло с баща като Пол Макгил.

— Аз лично съм горда, че съм живяла с него. — Елизабет стисна ръката на майка си. — Чудесно се разбирахме... Робин изпитва същото.

— Така е... — Ема остави чашата на нощното шкафче, отпусна се назад върху възглавниците и затвори очи.

Известно време майка и дъщеря лежаха така, всяка потънала в собствените си мисли. Първа наруши тишината Елизабет:

— Едуина се държи като дивак, като се крие сред блатата на Ирландия и не иска да общува с нас. Можеше да доведе съпруга си да се запознае с нас, като ни покаже и бебето. Та ти си баба на това дете, нали?

— Естествено. Едуина е много сърдита, като причината за това съм аз. Не мисля, че ще я видим скоро.

— Тя губи. Как може да е такава глупачка! Не мисля, че има право да се сърди. Винаги си била чудесна майка. Имам голям късмет с теб.

— Радвам се, че мислиш така, скъпа.

— Защо се самоуби Пол?

Въпросът беше неочакван и Ема се стъписа.

— За пръв път признаваш, че си знаела истинската причина. Убедена бях, че всички си мислите, че е починал от раните си.

— Досещах се, мамо...

— Знаел е, че няма да живее дълго. Никой, който има парализа, не може да разчита на дълъг живот. След време бъбреците се увреждат и отказват да функционират... Давал си е сметка, че няма да издържи пътя, за да се види с нас. Вероятно е искал за пореден път да покаже, че контролира живота и съдбата си.

— Ясно.

Ема се замисли за предсмъртното писмо на Пол. Питаше се дали да не го покаже на дъщеря си. Тя вече беше омъжена и живееше с ужасите на една война. И въпреки всичко не се решаваше. Писмото бе много лично и бе предназначено единствено за нея. И може би след време и за Дейзи. Не, все още не беше готова.

По-късно, когато остана сама, Ема стана от леглото и отиде в просторния си дрешник. Отключи ковчежето, поставено върху скрина и извади писмото, пристигнало от Австралия скоро след смъртта на Пол. Сетне се върна в спалнята си.

Седна на леглото и зачете за кой ли път добре познатия текст.

Най-скъпа моя Ема,

Ти си моят живот. Не мога да съществувам без своя живот. Не мога да живея и с теб. Ето защо трябва да прекратя мизерното си съществуване, защото няма бъдеще за нас. Ако смяташ, че самоубийството ми е акт на слабост, бързам да те уверя, че не е така. По-скоро е акт на сила и на желанието ми да съм господар на живота си,

който така и така ще напусна до няколко месеца. Искам аз да съм този, който взема решенията си.

Това е единственият изход за мен, любима, и държа да знаеш, че твоето име ще бъде последното, което устните ми ще промълвят, твоето лице — последното, което очите ми ще виждат, любовта ми към теб — последното, което сърцето ми ще изпитва. Ние с теб бяхме щастливи, Ема. Прекарахме толкова много щастливи години, споделихме много радости и тези спомени са живи в мен, така както знам, че са живи и в теб. Благодаря ти, че ме дари с най-щастливите години от моя живот.

Не поисках да дойдеш, защото не желая да бъдеш закрепостена за безпомощен инвалид, макар и само за няколко месеца. От друга страна, ми се иска да ме запомниш такъв, какъвто бях, а не в това, което се превърнах след катастрофата. Гордост? Може би. Но те моля да разбереш основанията ми и те моля, скъпа моя, да намериш сили да ми простиш.

Имам голяма вяра в теб, най-скъпа моя Ема. Ти не си малодушен човек. Знам, че ще продължиш напред с типичната си сила и кураж. И така трябва да бъде, защото ти предстои да се грижиш за нашето дете. За възплъщението на нашата любов. Ще я отгледаш да бъде смела и непоклатима като самата теб. Оставям я на твоите грижи, скъпа моя.

Когато получиш това писмо, вероятно вече няма да съм сред живите, но ще продължавам да съществувам в Дейзи. Сега тя е твоето бъдеще, моя Ема. И моето също.

Обичам те от цялото си сърце и душа и се моля един ден да се срещнем в безкрайността.

Целувам те, скъпа моя.

Пол

Ема остана неподвижна известно време, стиснала листа в ръце... „Толкова малки ръце“, обичаше да казва Пол. Сълзи потекоха по лицето ѝ и тя си помисли, че за кой ли път сърцето ѝ се разкъсва на

части. Дълбоко в себе си знаеше, че е направила добре, като прочете отново писмото. То ѝ напомни за задълженията ѝ към Дейзи и към останалите ѝ деца... Напомни ѝ също, че е направена от стомана.

Върна писмото в кутията, заключи я и прибра в джоба си сребърното ключе. След това извади от горното чекмедже на бюрото в ъгъла на стаята дневника си и отвори там, докдето бе стигнала — 18 юни 1940.

„Министър-председателят произнесе тази вечер реч — записа тя. — Говори отново за капитулацията на Франция и ни предупреди, че започва битка за Великобритания. Не можем да си позволим да се поддадем на натиска на Хитлер. Няма да капитулираме. Това бяха думите му. Трябва да сме смели, издръжливи, непоклатими. Препрочетох писмото на Пол, което също ми напомни всичко това.

Моята красива Елизабет се премести днес у дома, за да споделяме самотата си и да си помагаме в трудните моменти, които ни предстоят. Тя е добра дъщеря. Какъв късмет имам с нея. Реших да оставя Дейзи в пансиона. В провинцията ще бъде в по-голяма безопасност. Уинстън и Франк бяха на вечеря днес. Какво щях да правя без тези мои верни и любящи братя. Сега, когато всеки момент ще бъдем нападнати, е толкова важно да се подкрепяме.“

Ема затвори дневника си и го прибра обратно в чекмеджето. Сънят обаче бягаше от очите ѝ. Съзнанието ѝ бе претоварено от мисли за бъдещето, за това какво трябва да направи за семейството, за служителите си и за магазините. Трябваше да помисли за всички. Отбраната на Великобритания щеше да започне всеки момент.

Въртя се в леглото още дълго и едва призори успя да заспи.

— Побързай, Глинис. Най-добре да се затичаеме! — извика Ема. — Всеки миг ще започнат да падат бомби над главите ни. — Ема вече тичаше през Белгрейвия Скуеър към входа на дома си.

Токчетата на Глинис чаткаха зад гърба ѝ по паважа. Младото момиче не спираше да се изненадва от енергичността на Ема Харт.

Шефката ѝ наистина бе изключителна жена.

Сирените виеха предупредително — немските самолети вече бучаха над главите им. Дежурните от Гражданските противовъздушни отряди видяха двете жени и се развикаха:

— Побързайте, госпожо Харт. Щом стигнете, веднага слезте в мазето. Там е най-сигурно.

— На всяка цена, Норман — отговори тя. — Ако имате нужда от укритие, елате при нас.

— Непременно — отговори човекът, затвори вратата след тях и се обърна да види има ли още някъде нужда от него.

Глинис следваше по петите Ема. Застанаха за миг в мраморното преддверие, докато си поемат дъх.

— Мисля, че се прибрахме навреме — промърмори Ема. Думите ѝ бяха заглушени от силна експлозия, разтърсила стъклата на сградата. Само след секунда се разнесоха нови експлозии. Двете жени си размениха изплашени погледи. — Засега ни отминаха. Стискай палци да не ни ударят.

Във фойето нямаше почти никакви мебели, с изключение на френско огледало в позлатена рамка и ниско канапе в стил Луи Петнайсети на отсрещната стена. От леко извития свод на тавана висеше кристален полилей. В единия край на фойето започваше стълбището към мезонета на Ема. Зад него в стената се виждаше врата и тя се запъти към нея. Отвори я и се спусна по тясното стълбище. Глинис я следваше. Стълбите ги отведоха до преддверието пред апартамента на Пол.

— Оттук ще вземем асансьор до мазето — поясни Ема и кимна на своята спътничка.

Много скоро се озоваха в просторната изба на Пол.

— Най-добре да кажа на братята ми да дойдат и да вземат каквото им хареса — въздъхна тя, когато застана пред стената, покрита с бутилки вино. — По-добре да ги изпият с приятелите си, отколкото немските бомби да ги изпочупят. Като минем през този свод тук, Глинис, ще влезем в скривалището.

— Вие ли сте, госпожо Харт — долетя глас от вътрешността на помещението и след малко иззад една колона се показва разтревоженото лице на Грейс.

— Да. Водя и Глинис. — След тези думи Ема се насочи към вътрешността на скривалището, построено и оборудвано наскоро от Блеки О'Нийл. Той беше довел работници, които направиха допълнителни бетонни укрепления, издигнаха нови колони и наредиха покрай стените торби с пясък. — Сама ли си?

— Да, госпожо. Госпожа Кодингтън изобщо не успя да дойде днес. Снощи е имало нападение на доковете и на част от Ийст Енд. Отишла да помогне на сестра си, чието жилище било ударено от бомба. — Обади се по телефона да предупреди, но вие вече бяхте излезли. — Грейс отстъпи настрана, за да даде път на новодошлите, и продължи: — Утре щяла да дойде. Така помоли да ви предам.

— Разбирам. Дано всички от семейството на сестра й да са добре. Разбра ли дали някой е пострадал?

— Не, сестра й била при майка им и двете били добре. И петимата синове на госпожа Етел са на фронта, а момичетата Вайълет и Флоси са в земеделските отряди, така че няма как да пострадат от бомбардировките, нали?

— Така си е. Тяхното семейство наистина дава своята дан в тази война. — Сетне се обърна към Глинис: — Не е много лошо тук долу, нали?

— Намирам, че е чудесно, госпожо Харт — побърза да каже момичето. — Ако знаете колко мизерно изглеждат другите бомбоубежища. Това тук е далеч по-удобно от всички онези скривалища на Андерсън, които всеки изкопава в градината си. Баща ми направо прекопира това на съседите и мама много дълго време мърмори. — Глинис се огледа по-внимателно и се настани на един стол. — За всичко сте помислили. Котлон с газ за готвене, където

можеш да свариш вода за чай. Електрически печки за зимата, много столове, постелка на земята, одеяла и възглавници.

— Поръчала съм и няколко походни легла — сподели Ема.

— Имаме запас и от консерви — гордо допълни Грейс. — Фасул, сардини, съомга, осолено месо, други месни консерви, доматена супа и много свещи в случай че електричеството бъде прекъснато.

— А аптечка имате ли? — Глинис погледна към Ема, която вече се настаняваше зад едно доста грозно и очукано бюро.

— Имаме няколко — отговори жената, — но може би трябва да поръчам още, за всеки случай.

— Ще си запиша — промърмори секретарката и извади бележника си.

Делова както винаги, Ема отвори куфарчето си, извади купчина документи и много скоро потъна в тях.

Грейс разгърна женското списание, което четеше допреди малко, Глинис извади плетивото си от чантата. Беше захванала втория си шал за седмицата. Двете млади жени се съсредоточиха над заниманията си, очевидно им бе неудобно да си дърдорят празни приказки пред Ема, която работеше.

Глинис се замисли за войната. Госпожа Харт ѝ беше споменала, че според нея вероятно ще продължи поне няколко години, и тя много се надяваше прогнозата ѝ да не се окаже вярна. Макар че Ема бе страшно умна и едва ли можеше да сбърка.

Битката за Великобритания бе започнала в началото на юни, почти веднага след капитулацията на Франция, но до този момент почти нищо особено не се беше случило. Бомбардировките не бяха чести и през целия юни, както и през юли всички се бяха вдигнали на крак, за да се укрепят. Хората строяха скривалища в градините си, подсилваха мазетата си, трупача чували с пясък около входовете. Запасяваха се със свещи, с консерви. Гледаха да подсигурят всичко онова, от което биха имали нужда при критични обстоятелства и го купуваха, стига да го намереха. Чувстваше се недостиг на много неща. На всеки гражданин на страната бе връчена противогазова маска, мнозина се снабдяваха с метални каски, за да се предпазват от падащи отломки.

През тези два месеца малко цивилни граждани пострадаха, но през август въздушните нападения зачестиха и броят им чувствително

нарасна, тъй като немците се активизираха. Самолетите им излитаха от летища на френския бряг и обсипваха с бомби Лондон и околностите — графствата Кент, Съри и Съсекс. Целта на Хитлер бе да унищожи въздушната отбрана на Англия, тъй като това бе единствената ѝ сериозна защита, да изравни със земята заводите и фабриките за боеприпаси и за самолетите „Спитфайър“. През деня рядко имаше бомбардировки, тъй като германците предпочитаха да нападат под прикритието на нощта.

Положението постепенно се влошаваше и Ема предупреждаваше всеки, който бе готов да я чуе, че ще става и по-лошо. През следващите няколко дни тя щеше да се окаже права.

След два часа и половина сирените засвириха отбой и техният звук, макар и приглушен, стигна до трите жени в мазето.

— Това беше този път — обяви Ема и мигом прибра документите в куфарчето си. — Да излезем да видим какви са пораженията. Глинис, Грейс, тръгваме.

Тя с облекчение установи, че къщата ѝ е непокътната, вероятно същото важеше и за целия площад, на който се намираха. Въпреки това откряна вратата с известна боязън и се огледа. Оказа се права, но въздухът бе наситен с нещо, което щипеше носа, и с много дим и прах. От съседните улици се носеше тропот от падащи предмети.

— Ще се обадя в магазина — рече Ема на Глинис и се върна в къщата. Бързо изкачи стълбите и влезе в кабинета, за да се обади по телефона.

— Гърти, обажда се госпожа Харт. Как е при вас положението?

— Добре сме, госпожо. Този път, слава богу, ни се размина.

— Много се радвам. Ще се видим в понеделник. Приятни почивни дни.

— Благодаря, госпожо Харт, на вас също.

Ема се обърна към Глинис, която я беше последвала в къщата, и ѝ кимна.

— Магазинът е на мястото си. Но вероятно някъде другаде има много разрушения. Особено при доковете.

— Положително и някои от фабриките са пострадали. Чувала съм, че немците се стараят да спрат производството на самолети —

отбеляза Глинис, която бе не по-малко разтревожена от шефката си.

— Дали можем да направим нещо, с което да помогнем? — промърмори Ема и преди да чуе отговора на секретарката си, телефонът иззвъня.

— Ало?

— Ема, здравей, Джейн се обажда.

— Джейн, мила, как сте? Надявам се, че всичко е наред при вас. Не сте пострадали, нали?

— Не, отново ни се размина. Бил току-що разбра, че при доковете на пристанището и в Ийст Енд е било тежко. Всеки момент ще започнат да разчистват, но Бил смята, че по-бедните хора ще имат нужда от подкрепа утре.

— Защо не веднага? — попита Ема припряно.

— Вероятно ще се приберат за нощта в станцията на метрото наблизо. Освен това хората от Червения кръст, бригадата от Спешна помощ „Сейнт Андрюс“ и още няколко агенции са на крак. Мисля си обаче за утре. Неделя е и според мен ще имат нужда от храна.

— Права си! Готова съм да ти помогна, ако за това ми се обаждаш.

— Да, така е. Ще започна да приготвям сандвичи тази вечер и ми се струва, че и ти можеш да направиш същото.

— Разбира се. Но ми се струва, че ще имам нужда и от нещо повече от сандвичи. Веднага ще позвъня на управителя на хранителния сектор да ми донесе няколко кошници с провизии. По кое време трябва да съм готова и къде да дойдем.

— Ще дойда до вас с колата ни и Томкинс може да ме следва. Ема, много ти благодаря. Ти си добър човек.

— Радвам се, че мога да помогна — отвърна тя и хвърли бърз поглед към часовника си. — По-добре да затварям, Джейн, защото ме чака работа.

След около един час Джак Фийлд, управител на хранителния сектор в „Хартс“, един от любимите ѝ служители, стоеше в кухнята на нейния дом и обясняваше какво е съдържанието на кошниците.

— Всички видове пирог, госпожо, пиле, шунка, телешко и малки печени закуски — с овесени ядки, с кренвирши и наденици и студени меса за сандвичи, студено пиле, бисквити за чай, яйца, майонеза. Всичко, което поръчахте.

— Чудесна работа си свършил Джак. Да разопаковаме колбасите и всичко необходимо за сандвичи. Да извадим яйцата. Искам да направя яйчена салата.

Докато се движеше из кухнята, Ема кимна на Глинис и Грейс.

— Да се залавяме за работа. Сложете яйцата да се варят и можете да ми помогнете да изпържим колбасите. Джак, ако искаш, можеш да помогнеш за раздаването на сандвичите.

— С голямо удоволствие ще помогна с каквото мога. Утре сутринта ще дойда с камионетката и шофьор и ще ви придружа в Ийст Енд.

— Благодаря ти, Джак. Оценявам го — рече Ема, която малко преди идването на своя служител беше облякла риза и панталони и бе обула удобни ниски обувки. Взе една престилка от закачалката и връчи друга и на Глинис. — Благодаря ти, че остана — каза на момичето. — Особено в събота вечер.

— Моля ви се, госпожо Харт. С удоволствие ще помогна. Нямам никакви планове за вечерта. Мислехме с братовчедка ми да ходим на кино, но това може да стане всяка друга вечер.

Ема винаги действаше бързо, но в момент на криза бе като динамо. Точно такава беше в тази септемврийска съботна вечер, докато помощниците ѝ пържеха колбаси, белеха яйцата и приготвяха стотици сандвичи, които завиваха във влажни ленени салфетки, за да ги запазят да не изсъхнат.

— Салфетките ще се съсипят — мърмореше Грейс и поглеждаше укорително към Ема.

— За бога, Грейс! Война е. Не мога да мисля за салфетки в такъв момент. Само действайте, а като свършим, ще можем да си починем и да хапнете малко от сандвичите, които приготвихме току-що. Грейс, защо не сложиш чайника и да направим чай?

— Чудесна идея, госпожо Харт. Започнах да огладнявам.

— Нищо чудно — рече Ема, като погледна часовника си и видя, че минава осем. Привършваме, признавам, че свършихте чудесна работа. Много ви благодаря.

— И на нас ни се иска да дадем своя принос — усмихна се Глинис.

— Както би трябвало да направи всеки, който е в състояние да помогне. И Глинис, моля те, вземи си такси до дома.

— Непременно. Ще имате ли нужда от мен утре, госпожо Харт?

— Благодаря ти за предложението, но по-добре си почини. Седмицата беше тежка. С помощта на Джак и Томкинс ще се справя.

— Мисля, че мога да взема и някое от момчетата от отдела — обади се Франк. — Денис Скот е добро момче и ще се радва да помогне.

— Няма ли да хапнете и вие, госпожо Харт? — намеси се Грейс.

— Не веднага, благодаря. Имам още работа — усмихна се тя и се запъти към вратата на кухнята.

— Лека нощ, госпожо Харт — в един глас я изпратиха тримата.

На следващата сутрин Ема и Томкинс с нейната кола последваха Джейн и Бил Стюарт Огдън в тяхната. Следваше ги зелената камионетка на „Хартс“, натоварена с кошници и кутии, крепени от Джак Фийлд и Денис Скот.

Когато пристигнаха в пострадалия район, онемяха. Самолетите на германците добре си бяха свършили работата. На мястото на сградите се виждаха купчини тухли и отломки. За пръв път виждаха такъв погром. Запромъкваха се между разрушенията и подаваха храната, която носеха, мълвяха утешителни думи на мъжете и жените, които се въртяха около това, което беше останало от домовете им.

— Благодаря ви — въздъхна тежко една жена и вдигна очи към нея. — Много мило от ваша страна, че идвате да ни помогнете.

Очите на Ема плувнаха в сълзи. Вълнението ѝ попречи да каже каквото и да било и тя само докосна ръката на пострадалата.

Въпреки нещастieto тези хора намираха сили да се усмихнат, да подхвърлят пренебрежителни реплики по адрес на врага, които често предизвикваха горчив смях.

— Силни хора са нашите съграждани — отбеляза Джейн.

— И много смели — додаде Ема. Неочаквано тя замръзна и стисна ръката на приятелката си. — Погледни! Ето там! Хората приветстват някого. Това не е ли Уинстън Чърчил?

— Боже! Наистина е той. Бил, министър-председателят! Виж, виж! Стъпил е на онази купчина ей там със смешната шапка и пурата.

Бил проследи погледа на Джейн и видя мъжа, комуто беше предан толкова много години, толкова години бе говорил в негова

подкрепа в Камарата на представителите.

— Да вървим, дами! — подкани ги той. — Да отидем да го поздравим.

След няколко минути Бил се озова до Чърчил и той се усмихна и се здрависа с него и Джейн. Ема беше представена. Изпълнена с респект, тя успя да каже само:

— Господин Чърчил, благодаря ви, че ни вдъхновявате.

— Аз също ви благодаря — отговори уважаваният мъж, който вече бе разбрал защо тези хора са тук.

По-късно доброволците от противовъздушната отбрана споделиха с Бил, че като пристигнал и видял разрушенията, министър-председателят се просълзил. Чувайки това, Ема кимна с разбиране, защото чудесно знаеше, че популярността на Чърчил се дължеше и на това, че той не се боеше да показва чувствата си.

Същата вечер Елизабет се прибра от болницата съсипана. Ема се засуети около нея.

— Толкова много ранени пристигнаха — започна младата жена, когато двете с майка ѝ седнаха в кабинета на Ема да изпият по чаша чай със сандвичи. — И това е само началото. Ти се оказа права, че ще става по-лошо.

— За съжаление. Искане ми се да бях сбъркала. А сега ще започнат да бомбардират и през деня. Момчетата ще трябва да летят и да се бият не само през нощта.

— Вчерашното нападение бе наистина разрушително — промърмори Елизабет. — Но ще победим, маме. Ти успя да ми го внушиш.

— Господин Чърчил успя. Не забравяй колко смели са пилотите ни.

— Думите на Чърчил за военните пилоти миналия месец са се запечатали в паметта ми.

— Дори ги записах в дневника си, за поколенията. Помня ги и наизуст. „Никога в човешката история животът на толкова много хора не е зависел от работата на толкова малко на брой представители на човешкия род.“ И както винаги той се оказа удивително прав.

— Мислиш ли, че ще издържат, мамо? — Елизабет не откъсваше очи от лицето ѝ.

— Дълбоко съм убедена, че ще е така. Ако дори за миг допусна мисълта, че с някого от тях може да се случи нещо, ще се разпадна. — Сълзи бликнаха от очите ѝ, но тя бързо ги изтри. — Преди години още в трудните моменти се научих да мисля позитивно. Това ми помогна да продължа, когато бях съвсем млада, останала съвсем сама, и трябваше да оцелея. Не можех да си позволя каквато и да е отрицателна мисъл. Какъвто е и случаят сега.

— Много се радвам да те видя, Франк — усмихна се Ема на брат си, когато го видя да влиза в кабинета ѝ. — Изглеждаш ми много блед и изморен.

— Винаги съм блед, Ема. Още от дете. Не помниш ли как се суетеше около мен и ме увиваше в шаловете си? Все ме пращаше да се разхождам навън край блатата, „за да добият бузите ти малко цвят“, както казваше.

— Спомням си много добре — засмя се тя. — И дори колко се дразнеше ти. Но си добре, нали, Франки?

— Ето пак с този Франки. Не си ме наричала така отдавна и пак започна.

— Забрани ми да те наричам така, защото мама ти беше казала, че си вече голямо момче, а Франки е бебешко. Но на мен ми харесва, защото показва привързаност.

Мъжът пред нея я изгледа с много обич, но не каза нищо. Беше се убедил, че сестра му умее да чете мислите му. Необяснимо как бе винаги на неговата вълна.

— Малко съм изморен, така е. Най-вече, защото се налага да работя повече в „Експрес“.

— Как е „великият мъж“?

— Кой по-точно? Бийвърбрук или Чърчил?

— И двамата. — Тя се наведе леко напред. — Запознах се с Уинстън Чърчил. Най-сетне.

— Кога? И къде? — Представяше си колко е била развълнувана.

— Миналата неделя на осми септември... Преди четири дни, ако трябва да бъда точна. С Бил и Джейн Огдън занесохме храна на

пострадалите от бомбардировката и той се оказа там. Бил ни запозна. Изключителен е.

— Така е. Често отива да види какво става на мястото на разрушенията, за да поговори с хората. Нищо чудно, че хората го обожават. Успява да стигне до сърцата им и ги стимулира, както никой друг политик. Бил е негов поддръжник, така че не се изненадвам, че министър-председателят се е зарадвал да го види там. И всички вас естествено. За това, че сте се сетили да помогнете. Сега, когато атаките зачестиха, се налага да се стегнем.

— Едва намирах думите си — призна Ема със смутена усмивка.

— Разбирам какво имаш предвид. Лесно е да се смутиш пред такава фигура. Внушителен човек. Един ден, и то много скоро, той ще бъде истинска легенда, Ем.

— За мен той и сега е легенда, Франк. Добре го пазят, нали?

— О, да, естествено. Повечето време е в някой от бункерите.

— Какво имаш предвид под „бункери“?

— Това са подземни укрепления, където работи и живее. Не е на Даунинг стрийт десет. Отбива се там от време на време, но там е прекалено опасно за него. Много лесно там може да падне бомба. Стои най-вече във Военния щаб. Говори се, че когато влязъл в едно от тези помещения, казал: „Оттук ще ръководя войната“. Което и прави.

— Къде се намират тези помещения?

— Неколцина избраници знаят това, Ема. Но предполагам, че е някъде в Уайтхол.

— Радвам се, че е на сигурно място. Но да се върнем на теб, Франк. Защо имаш толкова много работа?

— Странен въпрос за умен човек като теб. Знаеш, че много от младите ни журналисти постъпиха в армията, във флота и във въздушните сили. Налага се да пиша повече от всеки друг път. Но това ми харесва. Освен това пиша и следващ роман, вероятно затова съм поуморен от обикновено.

— Чудесна новина, Франк — прекъсна го възторжено Ема. — Толкова харесвам книгите ти. За какво ще бъде тази?

— За войната. За какво друго? — усмихна се той. Сестра му бе една от най-пламенните му почитателки.

— Според теб Америка ще се притече ли на помощ? — смени тя темата.

— Не знам. Надявам се. Президентът Рузвелт ми се струва разумен мъж, а и мисля, че има общ език с Чърчил. Доколкото разбирам обаче, американският народ не изгаря от нетърпение да се включи във войната. — Той прехапа долната си устна. — Бомбардировките ще стават още по-тежки, така че внимавай, Ема.

— Винаги внимавам.

— Как се справя Елизабет?

— Много работи. През последните няколко дни ранените се увеличили неимоверно много и тя не подгъва крак в болницата. Сега започна да говори за това, че трябва да помогне в станцията „Лъндън Бридж“ на метрото. Близко осем хиляди души се събирали там всяка вечер.

— Няма да ѝ позволиш, нали?

— Не знам как да я спра. Така че не виждам друг изход, освен да отида с нея, за да я държа под око, а и да помогна.

— Отново нашата Ема!

— Стига, Франк. Да вървим да обядваме. — Тя се изправи и напусна кабинета си на най-горния етаж на големия магазин. — Мисля, че днес в кафенето ни предлагат „Без избор“.

— Какво ще рече това?

— Това, което се съдържа в името. Без избор. Доматена супа и наденица с пюре и пържен лук. Като се има предвид, че сме във война, не е лошо.

— Мисля, че си напълно права — кимна Уинстън Харт, когато Ема завърши изложението си, и добави: — Налага се да извършим промени в „Йоркшир Консолидейтед“. Нека направим Мартин Фулър главен редактор, а Питър Армстронг — директор.

— Нали ти си директор, Уинстън — изпъна гръб Ема, която седеше на канапето и изгледа смръщено брат си. — Само не ми казвай, че ще оставиш управлението на вестника на някой друг.

— Не, нямам такова намерение. Съжалявам, ако не съм бил достатъчно ясен. Нали оставам съпредседател заедно с теб, ще продължавам да следя отблизо как вървят нещата. Но ще бъда далеч по-спокоен, ако знам, че имаме управителен директор в главния ни офис в Лийдс, който ще има подкрепата и на главния редактор. И двамата ще внимават какво се случва там на място.

— Съгласна съм. Честно да ти кажа, взех да се тревожа за теб напоследък. Страшно си натоварен и с магазините в Йоркшир, и с фабриката „Феърли“, и с вестниците. Да не говорим за ангажиментите ти и с „Харт Ентърпрайзис“.

Уинстън избухна във весел смях:

— Виж ти кой го казва. Не познавам по-зает човек от теб, а към работата си прибавила и помощ за пострадалите. Не знам докога ще ти стигнат силите.

— Като си помисля какво вършат войниците ни, за да ни отбраняват, моите задачи ми се струват направо детска игра — отбеляза Ема и наля още чай в чашите.

Двамата седяха пред огъня във всекидневната на горния етаж в Пенистоун Роял. Беше студен следобед на декември 1942 година. Ема беше пристигнала в Йоркшир за около седмица, за да обсъди с Уинстън проблеми на бизнеса им и да провери какво е положението в имението ѝ.

Лийдс, Брадфорд и Шефийлд, както и в редица други индустриални градове на север бяха бомбардирани, но Рипон и Дейлс засега оставаха встрани от вниманието на германците, макар че някои

от базите на военновъздушните сили в Топклиф и Дишфорт се разминаха на косъм, защото немските бомбардировачи само прелетяха над тях. В Пенистоун Роял нещата бяха сравнително спокойни, като се изключеха проблемите с храната, газта за горене и липсата на други стоки, които не достигаха в цялата страна.

Уинстън отпи от чашата си и продължи:

— Марти и Пийт са добри момчета, способни и работливи, в същото време са ти предани и са лоялни служители на „Консолидейтед“. Всичко ще е наред, Ема.

— Докато ти си начело, се чувствам спокойна. Съгласна съм с преценката ти за тях. — Тя поклати глава и нацупи леко устни. — Винаги съм мечтала Франк да поеме вестника, но май тази работа не е за него. Какво ще кажеш?

— Така е, не е за него. Никога не се е интересувал, дори когато ти купи вестниците в Шефийлд през 1935 и сложи началото на „Консолидейтед“. Предложи му тогава най-висок пост, но той отказа. Трябва да приемем решението му. Той е журналист, а не мениджър. Нека работи това, което му харесва.

— Харесва му да работи за лорд Бийвърбрук, обича „Експрес“, той е златното момче на изданието, любимец е на Бийвър и на Артър Кристиянсен. — Тя остави чашата в чинийката си и изгледа продължително и замислено Уинстън. — Предполагам, че Едуин Феърли ще се опита да задържи „Йоркшир Морнинг Газет“, докато е жив.

— Вестникът е бил собственост на семейството му цели три поколения. Нали не си си въобразявала, че ще се откаже лесно?

— Не вярвам да го направи. Но загубиха голяма част от читателите си и тиражите им спаднаха.

— Отнехме им голяма част от читателите и те са зле финансово.

— Знам — с лека самодоволна усмивка отбеляза Ема. — И това е, защото Едуин Феърли предпочита да се занимава с адвокатстването си повече, отколкото с вестника. Не го бива много като собственик на такова издание.

— Не забравяй, че това работи за нас. Един ден няма да издържи и ще поиска да го продаде, тогава ще можеш да го купиш на безценица.

— Надявам се да си прав. Като стана дума за Франк, да не забравя да ти кажа, че той и Натали няма да успеят да прекарат Коледа с нас, защото ще бъдат с нейното семейство. Мислиш ли, че ще можеш да го уговориш да бъдат с нас?

— Ще се опитам, но си мисля, че няма да се наложи. — Франк спомена, че Бийвърбрук искал той да е в Лондон по Коледа и това не подлежало на уговаряне.

— Радвам се да го чуя. Значи, че ще бъдат с нас. Вероятно скоро ще ми каже.

— Най-вероятно.

— Вие с Шарлот ще дойдете, нали? А Рандолф?

Лицето на Уинстън светна при споменаването на името на единственото му дете.

— Стискаме палци да получи отпуска поне за няколко дни. Бойният им кораб е в Скапа флоу в момента. Но ще дойдем, разбира се. А твоите момчета?

— Според мен Робин ще получи поне два дни, а се надявам да пуснат и Кит. Представям си колко му се иска да види Джун и бебето.

Изражението на Уинстън отново се промени.

— Каква смешна червенокоска е тази малка Сара — засмя се той. — Няма никакво съмнение, че е от семейство Харт и е твоя внучка. Одрала ти е кожата.

— Направо не мога да повярвам, че вече имам второ внуче — започна Ема, но се спря насред думата. Лицето ѝ се изкриви болезнено. — Чувал ли си се скоро с Едуина? Как върви бракът ѝ и как е моят първи внук?

— Наскоро получих кратко писъмце. Но не е много словоохотлива. Малкият Антъни расте, а и Джеръми е добре. Той ми се видя добро момче на сватбата, Ема. Не се тревожи за Едуина. Сигурен съм, че е щастлива. И някой ден ще дойде.

— Вече не съм сигурна. Може да ми се иска да е така. — Неочаквано лицето ѝ светна. — Като си помисля само, Уинстън, имам син, който е лорд... Лорд Антъни Стандиш.

Брат ѝ се усмихна, доволен от разведряването на обстановката. Искаше му се да продължи този приятен момент и отклони темата от най-голямата дъщеря на Ема.

— Как е Дейзи?

— Истинско чудо е това дете! Макар да е вече на седемнайсет, очевидно няма да успее да завърши училище в Швейцария като Едуина и Елизабет, но и тя сякаш много не се тревожи от този факт. Напълно я задоволява да живее с мен и Елизабет, слава богу, те двете винаги са се разбирали много добре. Сега у дома цари спокойствие.

Уинстън кимна. За него беше голямо облекчение, че по-малките дъщери на сестра му са толкова предани на майка си. От време на време Едуина го дразнеше с поведението си и твърдо бе решил да ѝ напише едно по-остро писмо. Можеше и да телефонира в Клонлъфлин. Щеше да се посъветва с Франк.

— И Блеки ще дойде у нас на Коледа — прекъсна мислите му Ема. — Дано Брайън да получи отпуска.

— Ами Дейвид? Ще бъде ли в Лондон по това време?

— Естествено. Никога не отсъства на коледния обяд. Трите клана се събират на този ден. Това е денят, в който празнуваме нашето приятелство — Блеки О'Нийл, Ема Харт и Дейвид Калински. Тримата мускетари, както обичаше да ни нарича Франк. Приятели сме от толкова дълго време. Когато се запознах с Блеки... Беше през 1904, бях само на четиринайсет години и половина, почти петнайсет. Година по-късно се срещнах за пръв път и с Калински. Трийсет и осем години оттогава...

— Велика е предаността и обичта ви един към друг. Нали си даваш сметка колко рядко нещо е това?

— Мисля, че го осъзнавам.

След като брат ѝ напусна къщата и замина за Лийдс, Ема остана в стаята, за да се наслади на малко спокойствие и да размисли. Потънала в грижи около магазина и проблемите на военното положение, тя не бе имала време да отскочи до тази къща.

Даде си сметка колко ѝ бе липсвала Пенистоун Роял и тази стая. Тя беше обзаведена пестеливо, без особени претенции, но Ема добре знаеше колко измамна е тази простота. През 1932 година тя вложи в тази обстановка много пари. Внимателно и без да бърза, подбра мебелите, тъй като искаше да купи най-доброто.

Десет години по-късно тя изглеждаше все така елегантна и красива. Бледожълтата боя по стените придаваше светъл слънчев изглед и в най-мрачните дни на Йоркшир. Тъмният под лъщеше под оригиналния килим „Савонери“, чиито бледи цветове грееха в центъра

на стаята. Винаги бе харесвала кристал и сребро и любимите ѝ предмети искряха сега върху меката патина на ниските масички и шкафове.

Две дълги канапета, тапицирани със светла басма на цветя, бяха поставени едно срещу друго от двете страни на камината, облицована с избелял дъб. Тя се усмихна при спомена колко топа от тази материя бе купила. През няколко години поръчваше да претапицират канапетата, така че нежните розови, жълти, сини и червени цветове изгряваха с нова сила. Тя обичаше, когато избере стила на някоя стая, след това само да освежава цветовете.

Погледът ѝ се спря на красивия сервиз от китайски порцелан върху шкафа чипъндейл, след това мина към безценната картина на Търнър. Мътнозеленото и синьото на драматичния селски пейзаж неизменно я вълнуваха. Въпреки всичко бе решила да я премести в някоя от другите стаи. Имаше достатъчно място по стените, но си мечтаеше над камината да закачи някой от портретите на Пол. Нямахше по-добро място за него. Дълго се бе колебала кой да избере и най-сетне реши, че ще постави портрета му с офицерската униформа. Беше позирал с него след Първата световна война и според нея имаше най-голяма прилика с Пол. Погледът му на портрета бе същият, който тя видя при първата им среща.

Тя се изправи и се приближи до прозореца. Хълмовете отсреща бяха покрити със сняг, но през пролетта те пожълтяваха от нарциси, които неизменно ѝ напомняха за прекрасното стихотворение на Удуърт. От гърдите на Ема се откърти тежка въздишка и тя се обърна към вътрешността на стаята. С бавни стъпки се приближи до ниския шкаф от епохата на кралица Ана. Нещо трябваше да сложи върху него, за да е завършен. Ковчежето от мека дървесина със сребърен обков щеше да се впише идеално в обстановката.

Седна зад масивното бюро и извади дневника си от 1942 година. Отбеляза датата и описа с няколко изречения срещата си с Уинстън, решенията, които бяха взели за „Йоркшир Консолидейтед Нюзпейпър Къмпани“. Остави писалката и се замисли за съдбата на „Йоркшир Морнинг Газет“. Отдавна искаше този вестник и един ден щеше да го има. Едуин Феърли нямаше финансовите възможности да го поддържа. През последните няколко години вестникът търпеше големи загуби. Бе използвала своите издания, за да срине вестника на Едуин Феърли.

Това бе единственият му бизнес, който не притежаваше. И това щеше да стане. Само така отмъщението ѝ щеше да е пълно.

Неочаквано си спомни думите на Блеки, който ѝ бе цитирал Библията. „Отмъщението е мое дело, казва Всевишният и това е истина, Ема.“ Тогава се бе изсмяла и бе добавила: „И според някои е най-добре да се сервира студено. Искам да се насладя на отмъщението си. Няма да го оставя нито на Всевишния, нито на когото и да било. С положителност не желая да го сервирам студено.“

Дълбоко в себе си тя бе убедена, че Едуин е наясно кой така систематично работи, за да съсипе фамилията Феърли, но не го интересуваше. Защото знаеше, че са го заслужили, и брат му Джералд е отговорен за това. Едуин бе направил кариера като адвокат, специализирал се в наказателно право. Вестникът бе голямата му лудост и той си играеше с него, също както го бе направил брат му Джералд.

Едуина бе плод на тяхната кратка връзка, докато Ема бе прислужничка във Феърли Хол и Едуин бе синът на господаря Адам Феърли. Беше се старала да направи най-доброто за Едуина, въпреки че тя никога не ѝ прости, че не успя да ѝ даде онова, което винаги бе желала — името Феърли. Ема отдавна мечтаеше да види първородното си дете и първия си внук, малкия Антъни Стандиш.

Телефонът иззвъня и я извади от унеса.

— Ало? Пенистоун Роял.

— Ема, здравей, Франк е на телефона. Току-що говорих с Уинстън и той ме помоли да ти кажа какво смятаме да правим за Коледа. С удоволствие ще се отзовем на поканата. Всички ще дойдем... почти всички. Освен ако момчетата не получат отпуски.

Мислите за Едуин Феърли и неговото предателство излетяха от главата на Ема. Болзените спомени от миналото бяха забравени. Радостта от това, че ще прекара Коледа с любимите си хора, я заредиха с огромна енергия. Тя скочи на крака и тичешком се спусна по стълбите, мина през Каменното преддверие и се втурна в кухнята.

— Хилда! Тук ли си? — провикна се и се озърна.

Само след няколко секунди преданата млада икономка излезе от вратата в дъното на помещението с два буркана консервирани сливи и

круши.

— Тъкмо затова дойдох — възкликна Ема, гласът ѝ звънтеше от смях.

— Консервирани плодове ли ви трябва, госпожо Харт? — Хилда гледеше объркано, докато оставяше бурканите на голямата дървена маса в средата на кухнята. — Да не би да искате да приготвим с тях нещо за вечеря? Например с яйчен крем?

— Не, Хилда, не за вечеря. Току-що научих една чудесна новина! Братята ми и съпругите им ще дойдат на вечеря за Коледа. Очевидно ще успее да събере цялото семейство, ако, разбира се, момчетата получат отпуска. Надявам се госпожа Лаудър да дойде с бебето Сара. Ще присъстват и господин О'Нийл, и господин Калински и с малко късмет и техните синове. Така че нали разбираш, ще се наложи да „нападна“ твоя килер.

— Много се радвам, госпожо! Все се надявах да направите семейно събиране за празника. Тежка беше изминалата година с тези нападения и момчетата на фронта, както и миналата между впрочем. Приготвила съм някои вкусни неща, които ще можете да вземете с вас в Лондон, ако ви потриват. — Хилда замълча, помисли за миг и продължи: — Не искате ли да влезем в килера и сама да си изберете?

— С удоволствие. Трябваше да се сетя, че си помислила за тези неща още през лятото. Много плодове ли си затворила в буркани?

— Круши, ренглоти, сливи от овощната градина — кимна Хилда. — Освен това касис, боровинки и къпини. Тази година се родиха много. Затворила съм и домати, които господин Рамсботъм отгледа в оранжерията. Ще видите, че съм приготвила и лютеница, и много туршии — лук, цвекло, малки краставички и любимата ви пикантна туршия.

— Много ти благодаря. — Ема вървеше по петите на младата жена. — Ти нали правеше коледни сладкиш и пудинг?

— Разбира се — усмихна се доволно Хилда. — Какво е Коледа без плодовия сладкиш? Винаги използвам вашата рецепта. — Тя посочи рафт, на който бяха наредени тави с готовия сладкиш, който трябваше да стои дни наред, докато стане готов за ядене. — Ето, наредила съм ги тук. С много плодове, точно както вие го обичате, и с много ликьор. Отдолу е пудингът в белия съд, покрит с тензух. Имам и

мармалади, и желета — само от тези, които вие предпочитате — и извара с лимон...

— Колко прекрасни неща си приготвила. Много ти благодаря, Хилда! Нямам думи. — В килера беше студено и Ема цялата трепереше, ето защо побърза да се върне в кухнята на топло. Веднага се залепи за печката.

— Готвачката ми предаде абсолютно всички рецепти, преди да напусне.

Ема трепна. В очите ѝ проблесна тревога.

— Как е госпожа Уолтън? — попита. — Добре ли се чувства?

— Напоследък е по-добре. Много я мъчи подаграта. Твърде много пикочна киселина. Трудно ѝ е да стои права и дори да ходи.

— На всяка цена, когато я видиш, ѝ предай най-сърдечните ми поздравии.

— Непременно. Тя винаги пита за вас — въздъхна Хилда. — Толкова ми се искаше да прекарате Коледа тук в Пенистоун Роял! Щеше да е много хубаво.

— За съжаление това е невъзможно.

— Но толкова е опасно в Лондон, мадам. Тези бомбардировки... Ако позволите да отбележа, дали не е по-добре госпожица Дейзи и госпожица Елизабет да са тук в Йоркшир? По-безопасно е. — Жената замълча неуверено за това, че е направила добре, като е предложила мнението си по толкова важен въпрос.

— Съгласна съм, Хилда. И по-безопасно, и по-спокойно. — Ема си спомни пронизителния вой на сирените, оглушителния тътен на експлозиите и на противовъздушните оръдия в Хайд Парк, лъчите на прожекторите, които кръстосваха нощното небе, хаосът, който бе завладял града. Наистина в последно време нещата много се бяха успокоили. Тя забеляза настойчивия поглед на Хилда и продължи: — Проблемът е там, че и двете настояват да са с мен в Лондон. Знаеш, че Елизабет държи много на работата си в болницата. Освен това частта на съпруга ѝ е в Бигин Хил, а той е много по-близо до Лондон, отколкото Йоркшир. Не че е бил скоро в отпуска. Непрестанно са във въздуха и се бият.

— Може би сега, когато американците се включиха на наша страна, нещата ще тръгнат по-добре — подхвърли младата икономка.

— Да се надяваме, Хилда. Дано. Като стана дума за американците, смятате ли да направите някакво тържество за американските пилоти, които са на квартири в района?

— Канех се да говоря с вас за това, преди да тръгнете. С Джо си мислехме, ако не възразявате, да организираме бюфет тук в Каменното преддверие. Колко хубаво би било тези момчета да хапнат домашно приготвена храна. Ще им напомни за дома, какво мислите, госпожо?

— Имате разрешението ми. Не икономисвайте нищо, което можете да им предложите. Нека бъде истинска почерпка. Спомням си колко бяха щастливи на Четвърти юли това лято.

— Ами боулинга на моравата? — подсети я Хилда. — Колко се радвах само. Да не говорим за танците по-късно с местните момичета. След това те дълго говориха за вас, госпожо Харт. Така е. Особено след танците с онзи млад майор.

— Стига, Хилда. Не ставай смешна — отсече Ема и смени темата на разговор.

Докато чакаше старата си приятелка да се появи, Блеки О'Нийл стоеше с гръб към камината в дневната на Ема на Белгрейвия Скуеър, за да се сгрее.

— Госпожа Харт ще слезе след минута — съобщи Грейс, след като го въведе в стаята. — Каза да си приготвите питие, а ако искате, аз мога да ви приготвя?

Той отказа. Сега поглеждаше часовника върху камината и установи, че минутата от една е станала на десет. Тъкмо се канеше да си налее питие, когато чаткането на високите токчета на Ема по паркета отекна в коридора навън. Извърна се и направо застина.

— Какво има, Блеки? — попита тя, докато влизаше в стаята. — Защо ме зяпаш така?

— Вярно е, че те зяпам, Ема Харт. И всеки, който прекрачи прага на тази къща днес, ще те „зяпа“.

Тя застана пред него, усмихна се кокетно, повдигна се на пръсти и го целуна по бузата.

— И защо ще ме зяпат? Ти защо ме зяпаш, скъпи?

— Ем, много добре знаеш защо. Знаеш как изглеждаш днес. А ако не си се видяла в огледалото, миличка, да отида да ти купя едни очила.

— Зрението ми е чудесно — отреза го тя.

— Днес обаче наистина си ослепителна. През всичките тези четирийсет години, в които те познавам, сякаш за пръв път си толкова хубава. И това е светата истина, скъпо момиче. Надминала си себе си.

— Благодаря ти, Блеки. Роклята е стара, имам я от трийсет и седма. Значи ти харесва?

— Да, много. Много е елегантна.

Ема говореше истината за дрехата, която бе избрала за този ден. Беше купила тази коктейлна рокля, модел на Ланвен от Париж. Черна, тънка като паяжина дантела бе монтирана върху смарагдовозелена копринена подплата. Беше с остро деколте и дълги ръкави. С богата пола и прилепнала по тялото до кръста, роклята подчертаваше

младежката ѝ фигура и дългите стройни крака. Беше обула черни официални обувки с много висок ток на Пине — любимия ѝ производител на обувки.

Без да сваля възхитения си поглед от нея, Блеки додаде с широка усмивка:

— Щастлив съм, че си сложила брошката, която ти подарих. Много отива на роклята ти.

— Така е. Привързана съм към смарагдовата си луна. И знаеш ли, все още пазя оригинала, който ти ми подари.

— Наистина ли? — Очевидно му стана приятно. — Направо не мога да повярвам, че през всичките тези години си я запазила, след като тогава беше едва на петнайсет. Значи пазиш моята луна от зелени стъкълца.

— Точно така. Между другото, познавам те откакто бях на четиринайсет, а сега съм на петдесет и три, така че се познаваме от трийсет и девет, а не от четирийсет години.

— Страшно си педантична, миличка — присви той очи.

— Не, просто те дразня, скъпи мой приятелю. Какво ще кажеш за чаша шампанско? Или предпочиташ ирландско питие?

— Предпочитам един пръст ирландско. Мога и сам да си наляя.

— Достави ми удоволствието аз да го приготвя. Но ти пък можеш да отвориш шампанското.

— Веднага. Какъв късмет, че Брайън и другите момчета получиха отпуска. Чудесна Коледа ще прекараме с целите семейства.

След няколко минути той ѝ подаде чаша с шампанско, а тя — кристална чаша с ирландското уиски.

— За теб, скъпа моя Ема — най-красивата жена, която познавам.

— И за теб, Шейн Патрик Дезмънд О'Нийл, известен нехранимайко на младини, който се превърна в страхотен джентълмен и конте, но си остана моят най-добър приятел. — Тя се засмя сърдечно. — Преди години ми казваше... Да знаеш, че ще стана конте. И ето сега си точно това. Много съм горда с теб.

Докоснаха чашите си и Ема застана до него пред камината, за да се топли, докато пристигнат децата им.

— Радвам се, че в крайна сметка Франк ще дойде днес — обади се след кратко мълчание Блеки. — Може да донесе някоя новина за развитието на войната. Нещо от кухнята, нали разбираш?

— Едва ли ще иска да сподели онова, което са му доверили.

Ема знаеше, че Блеки много обича да разпитва брат ѝ, което и самата тя правеше често, но пък и Франк умееше да си държи езика зад зъбите. Освен всичко друго той бе изключително лоялен и надежден човек, нещо, което неговият шеф лорд Бийвърбрук знаеше много добре.

Тя извърна лице към вратата, тъй като по коридора вече се чуваха нечии бързи стъпки. В стаята при тях се втурна дъщеря ѝ Дейзи, която се устреми към любимия си чичо Блеки и се хвърли на врата му.

— Малко повече достойнство, Дейзи. Върви, недей да тичаш — тихо посъветва дъщеря си Ема, но гласът ѝ преливаше от нежност.

— Не е ли това моята малка скъпоценна Дейзи, най-красивото цвете на света? — възкликна Блеки и притисна момичето до гърдите си. В следващия миг я отдалечи от себе си, за да я огледа по-добре. — Изхвъркнало си през последната седмица, мъниче.

Тъмнокосото момиче, чиито сини очи бяха досущ като на баща му, се разсмя звънко.

— Чичо Блеки, колко си смешен! Сложила съм си обувки на висок ток. — И тя се завъртя. Тъмносинята копринена рокля се изду като камбана.

— Колко съм несъобразителен, наистина — усмихна се мъжът, чието внимание бе привлечено от поредното отваряне на вратата. В стаята влязоха Елизабет и младият ѝ съпруг Тони Баркстоун. Дъщерята на Ема бе с червена копринена рокля и наниз от перли, докато мъжът ѝ бе с тъмносинята униформа на военната авиация. „Каква чудесна двойка“ — помисли си Блеки. Елизабет бе тъмнокоса красавица, открояваща се до русокосия англичанин, чието лице бе още толкова младо. „Защо тези, които ни отбраняват и се бият за нашата безопасност, са толкова млади?“ — не спираше да се удивлява той.

След размяната на поздравии Елизабет се приближи до майка си:

— Мамо, изглеждаш прекрасно. — Тя се загледа в червеникавата коса на Ема и в съвършения цвят на кожата ѝ, в будните зелени очи, чийто цвят се подчертаваше от несравнимите смарагди на обиците. Никой не би казал, че това е жена на петдесет и три. Тя се приведе и ѝ прошепна: — Никой не би ти дал и ден над трийсет и девет.

Ема отметна глава и весело се засмя. Беше толкова щастлива този следобед. Не беше се чувствала така от смъртта на Пол преди

четири години. Причината бе в това, че днес щеше да бъде с децата си, с цялото семейство и приятелите си. Даряваха я с такава радост и спокойствие, а и много се гордееше с тях.

Откъм коридора се чу бебешки плач и тя отиде да посрещне Кит и Джун. Снаха ѝ държеше поредния червенокос член на фамилията — Сара Лаудър, която още нямаше една година, но не пропускаше да заяви присъствието си.

Ема целуна внучката си, докосна пълната ѝ бузка и целуна снаха си. Едва тогава се обърна към големия си син, нейно дете от първия ѝ съпруг Джо Лаудър. Помисли си колко е заприличал на баща си — същите сиви очи и руса коса, носеше униформата си на капитан със същата гордост като Джо. На широко усмихнатото му лице личаха трапчинките на баща му.

Кит прегърна здраво майка си. Винаги бе обожавал тази жена и сега ѝ прошепна:

— Много съм щастлив, че бебето толкова много прилича на теб. Защото може да не си го забелязала.

Ема отстъпи леко назад и докосна бузата му.

— И аз се радвам, момчето ми.

— Нали не съм последен? — разнесе се разтревоженият глас на Робин, който тичаше по стълбите към тях.

— Не, чакаме още няколко души — успокои го Ема с усмивка. Това момче бе неин любимец, но тя много внимаваше да не го показва, защото бе убедена, че не е редно да предпочиташ някое от децата си.

Докато наблюдаваше как той се здрависва с Кит и целува Джун, си помисли колко много напомня Робин на брат ѝ Уинстън, много повече отколкото на баща си, Артър Ейнзли. Беше висок и тъмнокос като брат ѝ и като своята близначка Елизабет. Тази вечер бе много красив в синята си униформа на пилот. Наскоро беше получил повишение и вече бе капитан. Подозираше, че е безразсъдно смел, и изтръпваше при мисълта какво прави със своя „Харикейн“ над вража територия. За да не полудее, си беше забранила да мисли за поведението на Робин във въздуха.

Той улови ръката ѝ и я завъртя, за да я огледа от всичките страни.

— Охоо! Мамо, приличаш на... На филмова звезда. Като те видят момчетата, ще се изтрепят да ти кавалерстват.

— Без никакво съмнение — отбеляза Дейвид Еймъри, който следваше приятеля си по стълбите. — Добър вечер, госпожо Харт.

— Здравей, Дейвид — изрече тя и се постара да не се взира прекалено в младежа, който поразително приличаше на Пол Макгил. Когато предишната вечер Робин и Тони доведоха приятелите си — пилоти от Сто и единайсета ескадрила, с база Бигин Хил, тя направи онемя.

— Доведох ги да прекарат с нас празника, мамо, имаш ли нещо против? — бе попитал Робин.

Тя с радост се съгласи. Вече няколко години Робин водеше приятелите си от ескадрилата. Ема с удоволствие посрещаше тези смели млади мъже.

Видът на Дейвид наистина я беше поразил. Не беше така стъписващо красив като Пол на младини, нямаше и неговото едро тяло и силно присъствие. Откакто го видя, Дейзи не откъсваше очи от него, при това за нея той бе и герой от войната. Той също бе привлечен от нея.

— Да не стоим повече тук — подкани ги Ема и улови Дейвид под ръка. — Къде са другите ви приятели? — попита своя кавалер и го погледна.

— Ще дойдат всеки момент, госпожо — отговори той и додаде поверително: — Наслаждават се на банята ви. Толкова по-различна е от тези в казармата.

Ема се разсмя от сърце и когато влязоха в дневната, представи Дейвид на Блеки, а с периферното си зрение долови как към тях приближава грейналата от щастие Дейзи.

Джун се настани със Сара на едно от канапетата, докато Кит помагаше на Робин да разливат шампанското. Блеки и Дейвид поведоха разговор.

Уинстън и Шарлот влязоха в този момент и Ема се извърна да ги посрещне. С огорчение забеляза, че са сами, но успя да запази самообладание. Целуна първо Шарлот, след това и брат си. Сетне отстъпи, за да влязат, и се обърна към снаха си:

— Изглеждаш прекрасно в тъмночервено кадифе, Шарлот.

— Благодаря ти, Ема. Ти си елегантна както винаги. — Двете жени се разбираха чудесно и се усмигнаха топло една на друга.

— Рандолф и Джорджина не са ли пристигнали? — обади се брат ѝ.

Ема въздъхна с облекчение, че племенникът ѝ е успял да получи отпуска.

— Не, още не.

Веднага след Уинстън пристигнаха и Франк с Натали, и децата им Розамунд и Саймън. Последва поредната размяна на поздравии и комплименти. Ема поведе братята си и жените им към дневната. Прошепна на Франк:

— Успях да наема допълнителна помощ, но не достатъчно. Ще помогнеш ли на Робин и Кит с питиетата?

— Отивам веднага. — И той се запъти към двамата си племенници до масата с напитките.

В това време Ема представи Натали на Дейвид Еймъри. Съпругата на Франк бе нежна, ефирна жена, с изящно лице и шия като на лебед. Косата ѝ бе започнала да побелява още преди години, но това ни най-малко не я състаряваше, дори напротив.

Блеки дръпна настрани Ема и прошепна разтревожено:

— Не разбирам какво става с Брайън и Джералдин. Казах им да бъдат тук в пет, а вече приближава пет и половина.

— Щом е вече в Лондон, непременно ще дойде. Успокой се, скъпи. Няма да се наложи да пътува чак от Скапа флоу като Рандолф например.

— Брайън спомена, че Рандолф ще бъде тук рано тази сутрин. — Той хвърли пореден поглед към вратата и изведнъж лицето му грейна. — Ето ги двамата нехранимайковци. — Стисна ръката ѝ и я поведе към новодошлите. — Здравейте, момчета. Тъкмо навреме за глътка ирландска напитка преди вечеря.

Блеки прегърна сина си с много обич. Сетне целуна снаха си Джералдин и бебето им Джейн. Целуна и съпругата на Рандолф — Джорджина, и се загледа в малкото им момченце... Всички наричаха детето втори Уинстън.

— Влизайте, дами. Брайън, Рандолф, май сте измръзнали. Трябва ви по едно питие и десет минути пред камината. Дяволски студено е днес.

— Ще отида до кухнята, за да се уверя, че всичко е наред — промърмори тихо Ема и с плавна стъпка се отдалечи.

Блеки я изпрати с поглед, пълен с обожание, след което отиде да налее питие на новодошлите.

— Какво става по широкия свят в последно време? — попита Франк, който стоеше наблизко.

— Слава богу, няма кой знае колко новини — отговори той. — И се надявам да остане така поне по Коледа. Виж, Блеки, Дейвид и момчетата пристигнаха.

Щом забелязаха Блеки и Франк, Дейвид и синовете му приближиха, за да ги поздравят. Миг след това Робин почти изтича, за да посрещне двамата пилоти от Бигин Хил, които бе поканил да прекарат Коледа с тях. Представи Матю Хол и Чарли Кокс на всички, след което им предложи по чаша с шампанско.

Щом се върна от кухнята, Ема отиде да поздрави Дейвид, Рони и Марк Калински, след което се приближи до младите пилоти.

Франк я наблюдаваше отдалеч и не можеше да скрие възхищението си. Сестра му беше очарователна и елегантна днес следобед, да не говорим колко красива бе. За Франк Ема беше петдесет и три годишна изискана, изключително интелигентна, истинска дама, извор на всевъзможна информация за какво ли не — от висша мода и бижута до изкуство, френски мебели от осемнайсети век, порцелан и сребро и антикварни предмети от времето на крал Джордж.

Като си помислеше за тяхното детство — бедно и самотно в имението на Феърли — за него бе истинско чудо, че тя се превърна в тази жена. Беше и изключително богата собственичка, ползваща се с авторитет в международните бизнес кръгове. Тя наистина бе явление.

Отмести поглед от сестра си и огледа стаята. Не помнеше да е виждал някъде другаде толкова красиво помещение. Стените бяха с доста странен цвят — не точно син и не точно бледозелен, а смесица от двата с отгънък на сиво. Завесите пред високите прозорци бяха с подобен цвят, беше повторен и в тапицерията на едното канапе и на френските столове, докато малкото канапе бе покрито с бледосиньо, а други френски столове — с бледозелено. Лампи с украшения от нефрит и кристал и абажури от кремава коприна върху ниски френски масички и шкафчета. Подът бе покрит с обюсонов килим.

Ема бе изминала дълъг път, докато се сдоби с всичките тези красиви предмети, но най-силно впечатление правеха двете картини от Реноар и Моне — в бледи пастелни тонове, които допринасяха за топлата атмосфера.

Ема сама бе се образувала във всичко, напомни си той. Но винаги се бе отличавала с отличен вкус.

Джак Фийлд и Денис Скот, и двамата без семейство в Лондон и следователно без ангажименти за Коледа, с радост се съгласиха да помогнат на Ема на празничната вечеря. Истината бе, че бяха поласкани от молбата ѝ.

В шест часа Грейс влезе в дневната и тихо съобщи на Ема, че масата в кухнята е готова и помагачите могат да сервират.

Ема се обърна към Блеки и го помоли да обяви, че вечерята е готова. Той се съгласи на драго сърце, но го направи с типичното си свежо чувство за хумор.

— Дами и господа, коледната ни дажба ни очаква в кухнята. Ема е успяла да ни приготви пищен празничен бюфет, но като вземем храната си, ще седнем да се храним в трапезарията. А сега да вървим, преди всичко да е изстинало.

Джак, Денис, Грейс, госпожа Кодингтън и готвачката стояха зад масата, която наистина бе огромна. Беше покрита с бяла покривка, украсена с два сребърни свещника с червени свещи в двата края, и наистина беше отрупана с храна: две големи парчета варена шунка от Йоркшир, три печени пуйки и три печени пилета — със съвършена златиста коричка и съвсем топли. Подбрани зеленчуци, отгледани в Пенистоун Роял, голяма тава с печени картофи, купи с пълнеж с лук, по-малки кристални съдове с туршия, лютеница, мариновани лукчета. Всички тези деликатеси, естествено, идваха от запасите на Хилда. В центъра бяха поставени няколко специални съда с известния сос на Ема.

С чиниите си гостите последваха Ема в трапезарията, украсена за празника — отново червени свещи в сребърни свещници на дългата махагонова маса, в чийто център бе поставена огромна кристална купа, пълна с красиви сребърни, златисти и зелени топки, които би трябвало да заместят цветята. По шкафовете и масите наоколо се виждаха вази с бодлива зеленика и имел, обиколени с нови червени свещи в сребърни чашки, а в единия ъгъл бе поставено изкуствено коледно дърво, със сребърни и златни украшения. До бюфета Ема бе наредила да поставят

двойна люлка за бебетата момчета — Шейн и Уинстън Втори, и още една за Сара.

Беше се погрижила за всеки да има място. Кит, Робин, Брайън и Рандолф имаха задача да разляят по чашите червено и бяло вино. Щом момчетата свършиха и седнаха, всички започнаха да се хранят.

Както винаги домакинята хапна съвсем малко, но с удоволствие отбеляза с какво внимание удостояват младите мъже приготвената с толкова труд храна. Погледът ѝ се спираше на всеки един поотделно.

Тони, който седеше до любимата си Елизабет, беше лесен за разгадаване — пряк, рус — беше истински англичанин.

Кит, настанил се от другата страна на сестра си Елизабет, следеше с обожание всяко движение на жена си Джун и малката Сара в люлката непосредствено зад Джун. Той също бе синеок англичанин.

Брайън с тъмносиня униформа на военновъздушните сили до съпругата си Джералдин бе истинско копие на Блеки. Висок, широкоплещест, със същите весели тъмни очи и черна къдрава коса, той бе копие на баща си от времето, когато тя се запозна с него край възвишенията над Феърли, усмихна се вътрешно Ема.

Ето го и нейният любим Робин, ослепително привлекателен в тази униформа. По чувствителното му лице личеше бързата му реакция на всичко, което чуваше, беше съвършеният грижовен домакин. Седеше между сестра си Дейзи и леля си Шарлот, която очевидно бе привлечена от приликата му с Уинстън.

За миг очите ѝ спряха на по-големия ѝ брат и сърцето ѝ се изпълни с обич. Открай време беше нейната дясна ръка — предан, лоялен и неуморим. Колко беше щастлив днес в присъствието на Рандолф, Джорджина и бебето.

Доиде ред и на племенника ѝ *Рандолф* — високо момче, с малко по-широки рамене от баща си. Чертите на лицето му бяха типични за семейство Харт. Той имаше очи единствено за Джорджина. Носеше униформата си на Кралската флота с огромна гордост.

Не по-малко горди с униформата си бяха и *Рони* и *Марк* Калински, синовете на Дейвид, настанили се от двете страни на Натали. Хубави тъмнокоси мъже с живи интелигентни очи, наследени от баба им Янеса Калински.

Дейвид забеляза, че тя наблюдава синовете му, усмихна ѝ се и ѝ намигна. Седеше както обикновено от лявата ѝ страна, докато от

дясната на подобни тържества неизменно бе Блеки.

— Какво събиране на клановете се получи, нали, Ема? — промърмори Дейвид. — Всички са толкова щастливи, да не говорим колко е вкусно. Виж само момчетата... направо си облизват пръстите. Обзалагам се, че не са хапвали такава храна от години.

Тя се засмя весело и зелените ѝ очи заискриха от удоволствие.

— Не се съмнявам, че това, което ядат в частите си, е доста различно — отвърна също толкова тихо тя. В този момент вниманието ѝ беше привлечено от смеха на Дейзи, погълната изцяло от разговора си с младия пилот Дейвид Еймъри.

Той безсъмнено бе любимец на жените и добре го съзнаваше. Робин го бе описал като „красавец, но много искрен и свестен“. Тогава синът ѝ я беше предупредил да внимава за Дейзи. Ема бе започнала да свиква с приликата на този младеж с Пол. Направи ѝ впечатление, че Дейвид проявява също толкова голямо внимание към дъщеря ѝ, колкото и тя към него. Тревожеше я само въпросът, дали той знае, че тя е само на седемнайсет. На всяка цена трябваше да каже на Робин да го предупреди. Личеше, че Дейвид е възпитано момче, с безупречни маниери, а и Робин я беше предупредил, че е от старо глостършърско семейство.

Личеше, че Матю и Марли, другите двама приятели на сина ѝ, също видимо се забавляваха. Матю я бе накарал да се разсмее от все сърце с коментара си за банята до неговата стая в горния етаж. Той живописно описваше размера на ваната и горещата вода, да не говорим за затоплените хавлии в сравнение с тоалетните в казармата.

Матю Хол — слабоват младеж с кестенява коса и чувствително лице, ѝ се стори най-сериозен от всички. Въпреки това имаше живо чувство за хумор, хитра усмивка и скептично отношение към живота. Беше ѝ харесал от първия миг.

До него *Чарли*, който забавляваше седящата от другата му страна Розамунд, очевидно бе добър разказвач, защото момичето следеше внимателно всяка негова дума. Приятен на вид, високо подстриган младеж, с дълбоки кафяви очи. Тези на пръв поглед кротки очи най-вероятно криеха фаталния му чар.

Вниманието ѝ беше привлечено от Джек Фийлд, който току-що се беше появил в рамката на вратата, за да покани гостите да си вземат десерт.

— Има доста голям избор — довери Ема на Дейвид и Блеки, които вървяха до нея към кухнята. — Консервирани от Хилда плодове с топъл яйчен крем, сиропиран с бренди коледен сладкиш със сливи, коледен сладкиш със стафиди, със сушено френско грозде, захаросани портокалови кори и шери. — Тя хвърли бърз поглед към Блеки. — Онзи сладкиш, който госпожа Търнър ни правеше в онзи наш предишен живот.

Блеки я погледна от висотата на своя ръст и прегърна почти покровителствено раменете ѝ. Спомените завладяха и неговото съзнание.

— Ще си взема от всичко по малко... Няма да устоя. А ти, Дейвид?

— Аз също — съгласи се той. — Винаги най-много съм харесвал плодовия кейк на Ема.

След като приключиха с храната, която никой от тях не беше вкусвал от години, Робин поведе гостите към дневната.

— Да попеем малко, а, мамо? — предложи той, след което изведнъж се сети нещо и додаде: — Забравих да те предупредя, че поканих на питие и няколко американски пилоти, с които се запознах наскоро. Нали нямаш нищо против?

— Разбира се, че нямам, Робин. — Синът ѝ винаги действаше спонтанно. Преди години бе разбрала, че дружелюбието му и неговата откритост са част от чара му.

Грейс, Джорджина, Джералдин, Елизабет и Дейзи сервираха кафето; Кит се зае с огъня в камината, а в това време Блеки отиде до малкото пиано, вдигна капака и удари няколко клавиша.

— Има добър звук — рече той, но бързо замлъкна, сецайки се колко нелепа е забележката му. Всичко, свързано с Ема Харт, бе в добро състояние.

Робин, Брайън и Рандолф застанаха до масичката с напитки и наляха чаши с коняк за Блеки, Уинстън и Франк и ликьор с аромат на мента за Шарлот. Останалите дами се отказаха от питие.

— На рафта до пианото има много ноти — отбеляза Ема, но думите ѝ бяха прекъснати от звънеца на входа.

— Това са моите янки — възкликна Робин и забърза към стълбите, за да отвори.

Много скоро се върна в стаята, придружен от трима млади американци с военни униформи, които прекрачиха прага на стаята с известно смущение. Сърцето на Ема се сви съчувствено, когато се приближиха да ѝ се представят — те бяха съвсем млади момчета.

— Много сме ви благодарни, госпожо Харт, за поканата — първи се обади Хари Трент и се здрависа енергично с нея. Беше толкова висок, че ѝ се наложи да вдигне глава, за да види лицето му.

— Истинско удоволствие е за нас да сме със семейството ви на Коледа — промърмори Бил Роджърс. — Имате чудесен дом.

— Благодаря ви, че ни приехте госпожо — рече третият пилот Харви Уилсън. — Откъдето и да го погледнеш, е по-добре да сме тук вместо във военния клуб.

Ема се усмихна и им предложи някои от свободните столове, като междувременно попита дали искат нещо за хапване. И тримата любезно отказаха, но приеха напитките, които Рандолф и Брайън им предложиха. А когато Елизабет, Дейзи и Розамунд приближиха, за да поговорят с тях, момчетата скочиха на крака.

— Ще ме извиниш ли, миличка — наведе се Блеки над Ема, която се бе настанила до Уинстън на канапето. — Няма да е зле да подкрепим предложението на Робин да изпеем нещо.

— Разбира се, Блеки. Иди да посвириш... сигурна съм, че на всички ще им е приятно.

Блеки зае табуретката пред пианото и обяви високо:

— Ще засвирия нещо, за което се сетя, а вие всички се присъединете.

— Давай, чичо Блеки! — подкани го Кит.

— Ей сега, момче. Нека да си събера ума и да избира нещо. — Той прелисти партитурите, избра няколко листа и седна отново.

Пръстите му заиграха по клавишите и стаята се огласи от позната мелодия.

Ема я позна веднага. А когато Блеки запя, гърлото ѝ се сви, тя затвори очи, облегна се и се пренесе назад във времето, когато беше бедно и изгладняло момиче, което крачи бързо през брулените от вятъра тресавища. Срещу нея от мъглата изниква момче, което я пита за пътя към Феърли Хол. Беше ѝ изкарал ума...

Прекрасният баритон на Блеки изпълваше стаята.

Младият трубадур отиде на война...

Всички седяха заслушани в красивия му глас, след което очевидно усетил, че ирландската балада е твърде меланхолична за такъв весел празник, той реши да смени песента с ирландска жига, наситена с толкова трудни имена, че звучаха почти неразбираемо. И тази жига бе пял преди години. Последва „Дани Бой“ — любима песен на Ема, а и не само на нея, защото всички слушаха с удоволствие.

Най-сетне Блеки реши да подхване един от станалите много модерни шлагери. Когато стигна до втория куплет, певецът вдигна ръка и даде знак на присъстващите да му пригласят. Елизабет скочи първа и изтича до пианото, последваха я Дейзи и Дейвид Еймъри. От зоркия поглед на Ема не убягна фактът, че ръката му обгърна кръста на дъщеря ѝ. Постепенно към групата пригласящи се присъединиха Хари и Фил, Робин и Кит. Брайън заобиколи групата, застана зад баща си и сложи длан на рамото му. При третия куплет хорът беше внушителен и всички възторжено пееха познатата песен.

След като завършиха, Елизабет помоли да изпеят нейната любима мелодия, която тя не спираше да тананика. Блеки тутакси подхвана интродукцията и чудесният глас на младата жена се издигна високо. Никой не посмя да развали впечатлението, като се присъедини към нея. Елизабет погледна кокетно Тони след края на песента.

Неочаквано Фил подхвана сам „Пейпър Дол“. Блеки тутакси поде мелодията и много от присъстващите запяха. Мат пък помоли Блеки да изпеят „Англия ще пребъде“. Така една след друга се занизаха любими мелодии.

Сърцето на Ема преливаше от радост. Момчетата изглеждаха прекрасно в униформите си. Често си бе мислила, че има нещо много привлекателно за жените в мъж в униформа. В същото време нямаше нищо привлекателно в това, което вършеха мъжете в униформа — то я ужасяваше. А тези момчета бяха поразително млади. И защо трябваше цветът на нацията да отиде на война? Сърцето ѝ се сви при мисълта, че още утре или най-късно вдругиден те ще се върнат към своята тежка работа. Погледът ѝ спря на Блеки и на братята ѝ. Младите трябваше да

се бият, защото възрастните бяха прекалено стари, за да издържат напрежението.

По едно време Шарлот предложи:

— Блеки, не може ли да изпеем някоя коледна песен?

— Разбира се, скъпа — усмихна се пианистът широко. — Хайде, Брайън, момчето ми, започвай. Рандолф — ти също. Знам, че често пеете заедно.

Двамата младежи застанаха в средата на стаята, останалите певци отстъпиха леко назад. Още с първите акорди на Блеки Ема позна известната коледна песен „Тиха нощ, свята нощ“.

Беше в началото на октомври на 1943 година, един от онези прекрасни дни на циганското лято, на които Ема никога не можеше да устои. Меките слънчеви лъчи струяха през стъклата на прозорците на дневната на горния етаж в Пенистоун Роял и изпълваха стаята с бяла светлина.

Току-що бе затворила дневника си, в който редовно пишеше, и остави писалката. Прибра подвързаната с кожа тетрадка в чекмеджето, заключи го и прибра ключа в джоба си. След това се изправи и се приближи до прозореца, от който се разкриваше чудесна гледка към възвишенията.

Небето беше лазурносиньо, осяно с малки пухкави облаци — твърде необичайно за октомври. Дори през лятото то обикновено бе покрито със сиви облаци, които вятърът довяваше от Северно море. Днес обаче времето бе специално.

— По поляните пиренът все още не е увехнал — отбеляза тя полугласно, когато погледът ѝ попадна на червеникавия отенък на хълмовете в далечината. Помнеше как като дете цветовете на растението ѝ кимаха. Тя бе дете на тези скалисти, недружелюбни равнини, бе израснала тук под високите скали и масивните черни камъни, издигащи се като монолити, които сякаш искаха да докоснат небето. Това бе нейният свят, нейният любим свят и тя винаги бе изпитвала стремеж да се върне тук.

Сякаш внезапно взела решение, излезе от стаята и се спусна по стълбите до каменното преддверие. Извади от шкафа ниски удобни обувки, взе зеленото вълнено палто и се запъти към импровизирания си кабинет в дъното на коридора. Когато отвори вратата Глинис вдигна очи от пишещата машина и леко се усмихна.

— Тъкмо щях да идвам при вас, госпожо Харт. Писмото е готово за подпис и...

— Нека го отложим за по-късно, Глинис? Имам нужда от глътка въздух, за да си проветря главата, и ще се разходя малко.

— Разбира се — промърмори момичето и сведе очи към машината.

— Ти добре ли си? — попита тя секретарката си. — Струваш ми се малко бледа.

— Добре съм — усмихна се за пореден път Глинис.

Ема си даде сметка, че тази усмивка не е типична за момичето, но реши да премълчи. Погледна си часовника и предложи:

— Защо не се отбиеш в кухнята, мила? Хилда ще ти приготви нещо за хапване. Почти един часът е.

— Благодаря ви, госпожо Харт, наистина ще отида.

Ема кимна и затвори вратата зад себе си. Излезе навън и мина по пътеката между декоративни лехи с късни цветя. От време на време спираше да ги огледа. Сториха ѝ се прекрасни този ден. Толкова ѝ харесваха геометричните фигури, които образуваха. Много плевене и работа искаше доброто им поддържане. В дъното на градината забеляза господин Рамсботъм, главния градинар, и младия му племенник Уигс, който един ден щеше да поеме работата от него. Тя им помахаша и те ѝ отвърнаха.

Само след минути тя вече крачеше по стръмната пътека към любимите ѝ монолити. От няколко месеца не беше идвала тук, но изкачването изобщо не я затрудни. В края на април бе навършила петдесет и четири, но знаеше, че не изглежда на толкова, а със сигурност не се чувстваше на толкова. „Слава богу, че все още съм в добра форма, здрава съм и съм силна“ — мислеше си тя. Беше решила на всяка цена да изкачи възвишението, където като дете бе сигурна, че надигне ли се на пръсти, ще докосне небето.

При мисълта за братята ѝ и Блеки, които обичаха да я дразнят за нестихващата ѝ страст към възвишенията, тя се усмихна. Отдавна беше спряла да се опитва да обяснява какво точно ѝ харесва в хълмовете. Нима можеше да обясни с думи това почти мистично усещане? Понякога дори си представяше, че ѝ принадлежат. Единствено на нея. Единствено сред тях се чувстваше в безопасност. Когато беше разтревожена, идваше тук, за да помисли. Понякога закопняваше за уединението, на което винаги можеше да разчита тук.

След двайсетминутно изкачване тя стигна огромната скална грамада, която изглеждаше така, сякаш силен вятър ги бе струпал. Но тя знаеше, че те са тук от векове.

Горе вятърът бе по-силен и тя побърза да се прибере в нишата, където бе поръчала на един градинар да ѝ постави камък, който ѝ служеше като стол. Това беше през 1932 година. Преди цели единайсет години. Как само летеше времето. Също като птиците, които се носеха над главата ѝ. Ятата бяха образували вече V-образните си редици. В същия миг в далечината видя други V-образни ята — на бомбардировачите. Очевидно се прибираха от поредната задача в базите Дишфорт, Лийминг или Топклиф, където бе разпределен Тони. Когато тежките машини забучаха над главата ѝ, тя ги поздрави... синове на нечии майки. Също като нея. Ема щеше да се пръсне от гордост.

Приседна на каменната си пейка и се загледа в панорамата, която се разкриваше от това място: долината долу, веригата възвишения на хоризонта, пусти, самотни и безжизнени. Изключение правеха само чучулигите и конопарчетата с техните жизнерадостни песни — това бяха птиците на нейното детство.

Струваше ѝ се, че времето от Коледа насам просто излетя. Толкова много неща се случиха през последните девет месеца. Войната вече се развиваше благоприятно за страната ѝ. Войната беше станала световна, след като германците нападناха Русия, а Япония — Пърл Харбър. Американците се биеха на страната на Англия в Европа, Северна Африка и Далечния изток. Разбира се, имаше и победи, и поражения, но всички се надяваха, че войната скоро ще свърши.

Ема вярваше, че ще спечелят войната, така както Уинстън Чърчил бе предсказал нееднократно. Мислеше си за младите пилоти, които познаваше благодарение на Робин и с които се бе срещнала тук в Йоркшир. Засега синовете ѝ бяха живи и здрави, както и момчетата от другите две семейства, заради което сърцето ѝ преливаше от благодарност.

Пролетта мина много бързо тази година благодарение на честите посещения и заминавания на Робин, който неизменно водеше някои от приятелите си. Сред тях винаги беше и Дейвид Еймъри. Често къщата ѝ се огласяше от смехове, грамофонът рядко спираше, носеха се звън на чаши, бурни смехове, пееха се песни край пианото. Младостта и жизнерадостното им присъствие заглушаваха воя на сирените, тътена на противовъздушните оръдия в Хайд Парк и оглушителните експлозии.

Беше ги взела под крилото си — всички тях, особено Дейвид — грижеше се за тях, обичаше ги, глезеше ги.

За нея не беше изненада, когато през май той дойде при нея и ѝ поиска разрешение да се ожени за Дейзи, щом тя навърши осемнайсет.

— Но това е само след една седмица — бе възкликнала Ема.

— Зная, госпожо Харт. Но нали знаете, все пак е война.

Не посмя да му откаже. Бяха толкова влюбени. При това харесваше Дейвид, когото смяташе за очарователно и много добро момче.

Самата тя бе създала прецедент в семейството, като разреши на Елизабет да склучи брак с Тони на осемнайсет. Не можеше да каже „не“ на най-любимото си дете, плод на любовта ѝ с Пол Макгил. Сватбата им се превърна в щастливото събитие на четирийсет и трета.

Ема имаше много работа от самото начало на годината, което и не беше нещо ново. Това не ѝ пречеше обаче да продължава да изпълнява ангажиментите си към пострадалите от войната. Уинстън непрекъснато ѝ повтаряше, че трябва да се разтовари поне малко, за да не се изтощи до смърт. За Ема обаче бе въпрос на чест да продължи тази си дейност. Често придружаваше Елизабет до станцията „Лъндън Бридж“ на метрото, за да носи храна и да каже нещо утешително на лондончани, които се криеха там от бомбите. Дейзи също бе станала доброволка. Ема финансираше различни идеи и набираще средства за тях. Дори организира създаването на обществена кухня за войниците.

Стана ѝ смешно, като си спомни как се възмути Джак Фийлд, когато тя реши да превърне приземния етаж на „Хартс“ в закувалня. Попита я дали има разрешение за такова нещо. Въпросът му я вбеси.

— Разрешение ли? — процеди тя. — Кой иска разрешения в наши дни? Та ние сме във война! И за твое сведение магазинът е мой. Ако искам да направя закувалня, ще направя!

Само след десет минути съжали за грубите думи, които изрече на Джак — най-предания и верен служител, който познаваше. Изтича в кабинета му и започна да се извинява. Той пък ѝ благодари, че му е простила дързостта.

— Няма какво да ти прощавам, Джак. По-скоро ти трябва да ми простиш, че така остро реагирах. Беше много грубо от моя страна. Високо ценя всичко, което правиш за мен. Много съжалявам за избухването си.

— Тревожех се да не нарушим правилата, госпожо. При това толкова много хора в закусвалнята ще застрашат сигурността в магазина.

Човекът наистина си гледаше работата. Тя го изслуша внимателно и се съгласи, че е прав. Водена от желанието да помогне на войските, бе забравила други важни неща. В крайна сметка купи стари складови помещения близо до Фулъм Роуд и осъществи замисленото, което се оказа голям успех. Така запази с Джак добрите си отношения.

Усмивка озари лицето на Ема при спомена за една паметна вечер в същата тази закусвалня. И съвсем не беше отдавна...

— Мамо, виж Глинис и Брайън танцуват в онзи край — побутна я Елизабет по ръката. — Как танцува само това момиче! Не ти ли приличат на Джинджър Роджърс и Фред Астер? Спокойно могат да се снимат в киното.

Ема проследи накъде ѝ сочи Елизабет и се съгласи с нея. Глинис наистина беше фантастична танцьорка. Краката ѝ се гонеха в бесен ритъм, а роклята се увиваше около коленете, когато Брайън я завърташе, като ту я приближаваше до себе си, ту я оттласкваше. Двата я явно се забавляваха.

— Само на кино съм виждала така да танцуват — промърмори Ема. — Страхотна двойка са.

Двете с Елизабет стояха до бара и наблюдаваха как млади англичанки и войници от различни националности се въртяха на дансинга. Преди малко бяха разнесли сандвичи и чаши с чай, кафе, лимонада и бира. Бяха разлели в чаши и виното от запасите на Пол Макгил. Джак Фийлд все пак бе взел разрешително за сервиране на алкохол в закусвалнята.

— Какъв по-добър начин да се оползотвори виното — бе казала тя на братята си.

Тази вечер с тях бяха Уинстън, Франк и Робин, който бе пристигнал най-неочаквано за два дни в отпуска. Тони също бе успял да отскочи за кратко. Ема обичаше да работи в закусвалнята, да разговаря с войници от различни военни части, да ги подкрепя и окуражава, доколкото това бе възможно. Искрено се радваше, когато виждаше, че поне за малко те се забавляват.

Към тях се приближи Тони, който допреди малко игра на стрелички и сега обгърна с ръка кръста на Елизабет. Парчето свърши и

Франк отиде до грамофона, за да смени плочата. Само след миг прозвучаха първите акорди на „Лунна серенада“, изпълнявана от Глен Милър.

Брайън поведе Глинис в по-бавен танц, очевидно не искаше да се разделя с нея. Обаче Франк го потупа по рамото и му отне дамата. Ема забеляза, че Робин се насочва към тях, за да смени партньора на момичето, така както самият Франк го бе направил преди малко.

— Трябва да призная, че Глинис е много популярна — сподели Ема с дъщеря си и Тони. — Мога да се обзаложа, че почти всеки в униформа ще танцува с нея.

— Тук никога не е работила толкова добра танцьорка. Лека е като перце.

— А чувала ли си я как пее, мамо?

— Не, Елизабет.

— Има страхотен глас. Много красив.

— Уелсите са известни певци — обади се Тони. — Гласните им струни са по-специални.

Ема го погледна. Зет ѝ често я изненадваше с нещата, които знаеше. В това, което току-що каза, имаше много истина.

— Така е, хорове от Уелс са известни. — Погледът ѝ попадна на Франк, който приближаваше към тях.

Само след миг и Уинстън дойде при тях. Обгърна раменете на сестра си и прошепна:

— Нещо, което наистина ми липсва, са танците.

— Предполагам — рече тя. — Но да не забравяме, че ако не се беше съгласил да отрежат крака, сега нямаше да те има.

— И това е вярно. — Известно време той следи с поглед как танцуват Робин и Глинис. — Ще се окаже, че тя е най-добрата секретарка, която си имала — рече след малко.

— Прав си — отвърна Ема и като забеляза, че млад американски пилот се е устремил към двойката, се усмихна широко. Нейният Робин скоро застана до тях.

— Мамо, защо не седнеш? — попита той. — Най-добре е всички да поседнем.

Настаниха се на столове близо до дансинга. Джак Фийлд приближи грамофона и сложи нова плоча. Зазвуча една от любимите мелодии на Ема, изпълнявана отново от оркестъра на Глен Милър. Тя

затвори очи. Образът на Пол изплува в съзнанието ѝ. Не спираше да тъгува за него. Даваше си сметка, че никога няма се примири. Пол беше голямата любов на живота ѝ и такъв щеше да си остане.

Когато парчето свърши, Глинис се насочи към групата насядали покрай стената.

— Седни за малко, Глинис, да си поемеш дъх.

— Благодаря, госпожо Харт. Стана ми топло, но беше прекрасно. Луда съм за танци.

— Не искаш ли чаша лимонада — предложи ѝ Брайън услужливо.

— О, да, с удоволствие, Брайън — усмихна се тя, след което се обърна към Ема: — Надявах се моят приятел Ричард Хюс да дойде, но не го виждам никъде. А вие, госпожо Харт?

— Аз също за съжаление, Глинис. Още е рано, а може и да не сме го видели в тълпата. Доста хора има тази вечер.

— Как са вашите в Ронда, Глинис? Добре ли са?

— Да, слава богу. Мама доста се безпокои за братята ми на фронта. Но кой няма грижи в наши дни?

Уинстън кимна и запали цигара. Облегна се назад и отпи от чашата си червено вино.

Робин попита Глинис не иска ли да отидат отново на дансинга, но тя отклони поканата. Отказа и на Брайън, когато той се върна с лимонадата.

— Малко съм уморена — усмихна се тя и на двамата. Очите ѝ искряха, а страните ѝ бяха зачервени.

Докато наблюдаваше как мъжете обикалят около Глинис, Ема изведнъж я видя в друга светлина. Тя безсъмнено беше хубавичка, но шефката ѝ едва сега осъзнаваше и колко е сексапилна. С дълги крака, едър бюст, тънък кръст и с разкошна буйна коса. Нищо чудно, че мъжете се надпреварваха да я канят да танцува. Това бе сякаш единствената ѝ слабост. Иначе беше добро момиче, не кокетираше и беше непосредствена. „Момичето наистина е свястно — помисли си Ема. — Дано нейният американец се появи.“

Едва го беше помислила, и Ричард Хюс се доближи до масата им.

— Добър вечер, госпожо Харт — поздрави младият мъж.

— Здравейте сержант. Драго ми е да ви видя.

Глинис вдигна огромните си сини очи, искрящи от радост.

— Ето те и теб, Ричард. Тъкмо се питах къде се загуби.

Младежът не можеше да откъсне поглед от нея. Подаде ѝ ръка и тя я пое без миг колебание.

— Моля да ни извините — обърна се Ричард към останалите, след което поведе дамата си към дансинга.

— Вижда ми се добро момче — отбеляза Франк, докато палеше цигара. — Тя заслужава най-доброто. Чудесно момиче.

— Така е — съгласи се Ема.

Дансингът вече беше пълен с двойки. Цареше радостно настроение. На фона на музиката се чуваха... смях, разговори. Ема се изпълни със задоволство. Каква добра идея се оказа тази закусвалня. Играеше сериозна роля за повдигане духа на младежите от всякакви националности. Англичани, канадци, американци, французи, поляци...

Смели мъже, чиито сърца бяха изпълнени със смелост и дързост.

Сега, застанала на възвишението, Ема чувстваше как вятърът прониква чак до костите ѝ. Ема прогони мислите за миналото, изправи се и хвърли последен поглед към прекрасната гледка, след това се обърна и пое по пътеката към Пенистоун Роял.

— Виждала ли си Глинис? — Ема застана на прага на кухнята и отправи поглед към Хилда, която миеше зеленчуци на мивката.

— Ох, изплашихте ме, госпожо Харт — сепнато се извърна тя. — Беше тук преди половин час, взе си сандвич и го изяде тук. Изпи и чаша чай.

— Как ти се видя?

— Малко мрачна — започна Хилда, но бързо замлъкна. — Стори ми се някак унила и... по-скоро разтревожена.

— Разбирам.

— Защо питате, госпожо Харт? Не я ли открихте в малката ѝ стаичка в дъното на Стоун Хол?

— Не, Хилда. Оставила е на машината недовършено писмо. Помислих си, че може би е тук, за да се храни. Твърде нетипично е да остави нещо недовършено.

— Попитах я за приятеля ѝ, онзи мил американец, за когото ми разказа предишния път. И тя ме изглежда много особено, госпожо. —

Хилда поклати глава. — Ама много особено...

— Не искаш ли да довършиш мисълта си? — усмихна се Ема. Този особен начин на изразяване ѝ беше до болка познат. Нещо се въртеше в главата на Хилда.

Младата жена се засмя, опря гръб на умивалника и докато бършеше мокрите си ръце в кърпата, отбеляза:

— Направи ми впечатление, че от сутринта, когато изядохте една препечена филийка, не сте хапвали нищо, госпожо. Няма да напълнеете много от нея.

— Може да ми направиш чаша чай, Хилда. Не съм гладна в момента. Сетих се пак за приятеля на Глинис, за когото спомена преди малко. Мислиш ли, че нещо между тях не е наред?

— Нищо не знам с положителност, но тя ми се видя особена.

— Може да не ѝ е добре. Стори ми се неспокойна, когато влязох в стаята ѝ преди около час. Междувременно можеш да сложиш чайника на печката.

— Веднага, госпожо.

Глинис бе настанена в една от стаите за гости на етаж над горната дневна и докато се изкачваше по стълбите, Ема размишляваше за приятеля на своята секретарка — симпатичния американец, когото бе видяла в закусвалнята. „Дали не са скъсали?“ — запита се тя, когато застана пред вратата на стаята.

Преди да почука, Ема чу приглушени ридания и се поколеба какво да прави. След малко решително почука, защото си помисли, че Глинис може би има нужда от помощ.

Само след миг Глинис отвори вратата. Лицето ѝ беше бледо, а очите — зачервени от плач.

— Какво се е случило — меко попита Ема. Момичето не отговори и тя продължи: — Може ли да вляза? Не мога да те гледам така разстроена.

Глинис отвори широко вратата и отстъпи назад, за да може Ема да влезе.

Кувертюрата на леглото не беше опъната както обикновено. Очевидно Глинис бе лежала и бе плакала върху нея. Ема се запъти към малкото канапе под прозореца и седна.

— Ела до мен, мила. Не е задължително да говориш, ако нямаш желание, но бих могла да те утеша малко.

В същия миг Глинис избухна в плач и скри лице между дланите си. Стоя така известно време, хълцаше и ридаше.

Ема се изправи, отиде до младата жена, заведе я на канапето и седна на един стол срещу нея.

— Поплачи си, момичето ми, може това да те успокои. Да ти донеса ли чаша вода или чаша чай?

Глинис поклати глава и бръкна в джоба си за носна кърпичка. След няколко минути си пое дълбоко дъх.

— Много... наистина много съжалявам, че си изпуснах така нервите. Опитах се да съм силна, но просто не успях.

— Каква е причината? — предпазливо попита Ема. — Нещо, свързано с онзи симпатичен американец? Ричард? Да не сте се скарали или може би скъсахте?

— О, не, госпожо Харт — прошепна Глинис.

— Все пак нещо те тревожи, скъпа, а не искам да се меся в живота ти. Искам само да ти помогна. Уверявам те, че никой няма да научи от мен онова, което ще ми кажеш, ако решиш.

Глинис пресекливо пое дъх и се опита да се овладее. След кратко колебание промълви през сълзи:

— Ще имам бебе, а не знам какво да правя.

За части от секундата Ема остана безмълвна. Спомни си как преди много години, изрече същите думи: „Ще имам бебе, Едуин, а не знам какво да правя“. Сърцето ѝ се сви. Прогони лошия спомен и улови ръката на Глинис.

— Не се учудвам, че си така разстроена — въздъхна съчувствено Ема. — Ами Ричард? Сигурна съм, че ще направи каквото е необходимо. Стори ми се много симпатичен. Държеше се с теб така мило и грижовно.

— Така е.

— Да не би да не иска да се ожени за теб? Това ли е проблемът?

Глинис прехапа устни.

— Казала си му, нали?

Момичето мълчеше, но изражението му стана още по-нещастно и безпомощно.

— Трябва да му кажеш, скъпа...

— Не е негово — прошепна Глинис.

Ема се облегна назад, вперила поглед в секретарката си.

— Защо не кажеш на мъжа, от когото е детето?

Сълзи потекоха по страните на Глинис.

— Не иска да се ожени за теб, така ли?

— Да. Не може.

— Женен ли е? — Ема изгледа момичето продължително. Тъй като то продължаваше само да плаче, тя продължи: — Връзката с женен мъж носи само неприятности. Много рядко, ако изобщо го направят, се развеждат... — Ема замълча, защото си даде сметка, че вместо да утешава момичето, тя го наставлява и поучава.

А то вече плачеше неудържимо. Ема се премести на канапето и зачака да се успокои.

— Трябва да направим план за действие, ще ти помогна с каквото мога. Предполагам, че няма да искаш да се прибереш в Ронда, нали?

— Не, не, госпожо — отскочи Глинис. — Баща ми ще ме убие или направо ще умре. Няма да понесе мисълта, че ще родя, без да съм омъжена.

— Успокой се. Много добре те разбирам. — И наистина разбираше, нима самата тя не беше казала същото на Едуин Феърли?

— Не искаш ли аз да поговоря с въпросния мъж?

— Не вярвам да има някакъв смисъл — едва промълви младата жена.

— Кой е този човек, Глинис?

Настъпи кратко мълчание. След това Глинис й каза.

Ема я гледаше втренчено, неспособна да изрече каквото и да било. „Изправена съм пред катастрофа“ — мислеше тя трескаво. След това стисна очи.

Много скоро се съвзе, погледна секретарката си и улови ръката й.

— Най-добре да ми разкажеш всичко.

И Глинис й разказа.

Това бе история за един мъж и една жена, стара като света, и Ема Харт я познаваше в множество от нейните варианти. Мигновено привличане, влюбване, което помита всичко. То си е вид лудост, поради която всичко обикновено се превръща в нещо възвишено... за известно време. Тя знаеше всички думи и изрази, които Глинис изрече. Следваше разбиване на сърцето и болка. Защото мъжът охладнява,

когато чува, че тя носи неговото дете. „Неговото копеле“, както се изрази Глинис.

Правеше впечатление, че докато говореше, Глинис постепенно започна да се успокоява. Сълзите пресъхнаха, гласът ѝ вече не пресекваше, тялото ѝ се успокои.

Ема не изпусна нито една подробност от романа, който сега вече не беше толкова романтичен. Стана ѝ ясно, че нищо не може да се промени. Мъжът бе напуснал живота на момичето. Нямаше да се върне. Глинис също го бе разбрала — тя беше интелигентна и достатъчно умна.

Когато свърши, тя се облегна назад за секунда.

— Сега вече знаете всичко, госпожо Харт — промърмори едва чуто. — Знаете в какво трудно положение съм.

— Така е — съгласи се Ема и си помисли: „Прекалено добре знам какво изпитваш“. — Мислиш си, че си съвсем сама. Но не е така. Имаш мен и ще направя всичко по силите си, за да ти помогна. Ще ти осигуря възможно най-добрия лекар, заплати, а докато си в отпуската по майчинство, работата ти ще те чака. Обещавам ти го.

Изненадана от проявените от Ема съчувствие и щедрост, Глинис мълчеше, а от погледа ѝ не можеше да се разбере какво мисли.

— Защо правите всичко това за мен, госпожо? — попита тя едва чуто. — Не мислете, че съм неблагодарна. Защото това не е вярно. И все пак защо?

— Защото съм привързана към теб и защото преди много години, когато бях доста по-млада от теб, се оказах в подобно положение, а никой не ми помогна. Единственото, за което мечтаех, бе да имам пари. Знаех, че парите ще запазят бебето и мен и какво не бих дала, за да ги имам тогава. Разбираш, че от личен опит знам, че парите са от първостепенно значение за самотната майка. Това важи и за разбирането и добротата от страна на другите, но те рядко са налице. Повечето хора предпочитат да ти обърнат гръб или да се държат с теб като с прокажена.

— Сигурна съм, че е така. — Глинис си пое дълбоко въздух. — Направо не знам какво да кажа. *Благодаря ви* ми се струва недостатъчно.

— Напълно достатъчно е, Глинис. Единственото, за което те моля, е да не се тревожиш твърде много.

— Но се тревожа. Вероятно така съм устроена. — Младата жена прехапа устни. — Преди малко споменахте, че Ричард ви се е сторил мил и грижлив човек...

— Така е. И бях съвсем откровена.

— Ричард ме обича и иска да се ожени за мен, та си мислех, че може би... Всъщност... Какво мислите за това? Искам да кажа за това да се омъжа за него? Няма ли да бъде това някакво... разрешение на сложното положение, в което съм?

Лицето на Ема остана непроницаемо, но в очите ѝ се четеше одобрение.

— Имаш ли чувства към него? Имам предвид, че доскоро си била лудо влюбена в друг.

— Така е. Казах ви, че силно обичах онзи човек. Но много харесвам Ричард. Не можеш да не го харесваш. Толкова е мил и естествен. А и е луд по мен. Струва ми се, че бих могла да се науча да живея с него, и то честно... — Гласът ѝ затихна, защото забеляза строгия поглед на жената пред себе си. — Какво има, госпожо? Защо ме гледате така?

— Мислех си, че едва ли ще успееш да измамиш един толкова добър и мил човек като Ричард. Няма да е честно и достойно. Не можеш да го оставиш да мисли, че детето е негово.

— Нямам намерение да правя такова нещо — възрази Глинис. — Освен това и няма как да е негово, защото не сме... Нали разбирате? — Тя пламна от смущение. — Не съм момиче, което бърза да си легне с някого.

— Прости ми, Глинис. Нямах намерение да кажа такова нещо. Но онази вечер, когато танцувахте в закусвалнята, ми се стори, че сте близки. Грешката е моя и те моля да ме извиниш. Никога не бих си позволила да съдя поведението и морала ти, достатъчно съм преживяла, за да правя такова нещо.

— Няма нищо, моля ви, не се разстройвате. — Тя преглътна мъчително и добави едва чуто: — Бях девствена, докато не се влюбих в него. Той бе първият мъж, когото... познах. Знаете какво имам предвид.

— Разбирам. — Ема се изправи и се приближи до прозореца. От там имаше чудесна гледка към лехите с цветя. „От високо се виждат

най-добре“ — ѝ беше обяснил младият Уигс. Какво мило момче беше той... Те всички са мили, когато са малки момчета.

— Мислила ли си как да излезеш от ситуацията, Глинис? — попита тя, когато се върна отново на мястото си. — Ще приемеш предложението на Ричард и после ще му кажеш, че си бременна?

— Не знам. — Младата жена съвсем беше притихнала и изглеждаше смазана. — Може би първо ще му кажа истината. Ще му обясня, че бащата на детето е предпочел да си тръгне, и ще го попитам дали въпреки това би искал да се ожени за мен.

Ема се замисли над думите ѝ, а в такъв момент обикновено присвиваше очи.

— Какво мислите, госпожо Харт?

— Мисля, че това е единственият начин според мен — рече след известно мълчание. — В този случай честността е най-добрата политика. Нямаш какво да губиш — наведе се тя леко напред. — Ако Ричард се отдръпне, ти оставаш в своето и без това трудно положение. Тоест аз. Знаеш, че няма да се отрека от обещанието си. Ще ти помагам, с каквото мога, докато искаш помощта ми. Обещавам ти.

— Благодаря. Много ви благодаря, наистина. Но ще ви помоля и да ми обещаете нещо.

— Стига да мога да удържа това обещание, разбира се. Какво е то?

— Независимо от това, дали ще се омъжа за Ричард или не, не желая никой да знае името на истинския баща на бебето. Трябва да ми обещаете, че никога няма да кажете на никого.

— Обещавам никога да не го казвам на когото и да било, Глинис, докато съм жива.

Младата жена въздъхна с облекчение.

— Ако Ричард откаже да се ожени за мен, ще измисля някаква история за бащата. Война е все пак и много герои загиват на фронта. Ще съчиня нещо, за да предпазя детето си...

Ема кимна.

— Може да не звучи много добре, но е най-добрата невинна лъжа, ако мога така да се изразя. Не искам светът да знае, че той ме е изоставил. Ще е унизително. Разбирате ли ме?

— Определено. Право да ти кажа, като си спомня как добре се държеше твоят американец, си мисля, че той ще се ожени за теб. А и

защо да не го стори? Ти си чудесно и красиво момиче. Трябва да е голям глупак, за да не го направи.

Ема вдигна сватбената снимка на Дейзи и Дейвид и духна върху стъклото. След това го изтри с жълтата кърпа, която държеше, за да махне следите от пръсти по него.

— Така е по-добре — промърмори, загледана в снимката. Колко красиво беше нейното момиче в бледосинята си рокля с подходяща шапка и букет пролетни цветя. Бяха минали близо две години оттогава. Сега вече тя беше млада майка на момиченце, което се беше родило през януари тази година... 1945.

Приближи се до дългата маса пред библиотеката в кабинета си в Лийдс и върна на мястото ѝ снимката. Взе друга, на която бе последната ѝ внучка.

Пола Макгил Харт Еймъри. Колко се изненада Ема, когато в деня на раждането отиде да види дъщеря си в клиниката в Лондон.

— Избрах първите две имена на бебето, мамо — съобщи ѝ Дейзи. — Ще я кръстя Пола Макгил. На баща ми. — Дейзи се бе разсмяла весело от изражението на майка си. — Не бъди толкова изненадана, мамо. Странно е как умна като теб жена може да е понякога твърде наивна. Да не би да си мислеше, че не знам, че Пол е мой баща?

Ема не знаеше какво да каже. Дейзи ѝ обясни, че първо сама се е досетила още като съвсем малка.

— Давах си сметка колко много приличам на него физически. А когато станах на дванайсет, той ми каза сам. — После сподели колко много обича нея и Пол и че те са били най-прекрасните родители, които човек може да си пожелае.

Ема добре помнеше колко объркана се бе чувствала целия този ден.

Нейната наследничка, си помисли тя, докато оставяше снимката на масата и посегна към следващата — на Александър Баркстоун. Елизабет го роди през февруари на 1944. Красиво малко дяволче, истинско копие на баща си, което не спря да гука по време на кръщенето си. Вниманието на Ема беше привлечено от сватбената

снимка на Робин, който се бе оженил за Валъри Лъден, приятелка на Елизабет и медицинска сестра. Според Ема момичето беше подходящо за любимия ѝ син и щеше да допринесе за кариерата му. Красив и умен мъж беше станал Робин, който наскоро сподели с нея, че след войната смята да се отдаде на политиката.

„След войната — помисли си Ема — колко естествено подхвърляме този израз в последно време.“ Краят обаче беше близо. Чърчил не спираше да го повтаря. Вече печелеха победи с помощта на американците. Слава на бога, янките се бяха притекли на помощ. Вероятно нямаше да се справят без тях. И почти сигурно нямаше да се справят без Уинстън Чърчил, най-великия лидер, който тази нация беше имала. Дълбоко в сърцето си Ема вярваше, че тъкмо Чърчил ги доведе до победата.

Насочвайки се към бюрото си, неочаквано си спомни за Глинис Дженкинс. В крайна сметка тя замина за Америка със своя военен. Сега се казваше Глинис Хюс. Сватбата им се състоя през декември 1943 в параклис в родния ѝ град Ронда. Прекарали чудесно. Особено семейство Дженкинс. Открили, че прадедите на Ричард произхождали от същата част на Уелс, преди да емигрират в Америка.

Синът на Глинис се бе родил през април 1944 и го бяха нарекли Оуен — любимо име за момче на уелсците. Този месец щеше да навърши една година. Ема си напомни да изпрати картичка и подходящ подарък. Двете с Глинис не поддържаха връзка, макар че бяха станали големи приятелки. Може би, без да знае, Глинис бе предотвратила сериозна драма.

„Браковете и раждането на бебетата карат света да се върти“ — си мислеше Ема, когато вратата на кабинета ѝ се отвори със замах.

Вътре връхлетя Уинстън, и то с такава скорост, че тя се изплаши да не се спъне с изкуствения си крак. Нещо ужасно трябва да се бе случило, вероятно на някое от момчетата. Лицето му беше смъртно бледо, а очите — потъмнели от болка.

— Уинстън, какво се е случило — скочи тя на крака. — Имаш вид на обезумял. — Тя цялата се стегна, за да чуе лошата новина. — Не е някое от момчетата, нали? — попита с разтреперан глас.

— Не. Нищо такова — побърза да отговори той, като видя колко е разтревожена.

— Но какво е станало? Изглеждаш необичайно разстроен.

— Наистина съм разстроен. И ти ще се разстроиш, когато научиш. Трудно ми е да ти обясня тук. Трябва сама да видиш. Само ще прекосим улицата и ще отидем в редакцията на „Ивнинг Стандарт“. Там те чакат. Необходимо е да се вземе важно решение за материал, който трябва да публикуваме във второто издание за деня. Първото издание е вече в продажба. Държа ти да вземеш това решение. Вестникът е твой и този път трябва да си кажеш думата. — Той улови ръката ѝ и я измъкна от мястото ѝ зад бюрото. — Да вървим, спешно е.

— За бога, Уинстън, кажи ми какво се е случило. За какво става дума? — Тя измъкна ръката си с известно усилие. — Искам да знам, преди да стигнем в редакцията. Дължиш ми го.

— Така е. — Уинстън си пое дълбоко дъх. — Американските войски влезли в Бухенвалд вчера... В четвъртък, дванайсети април 1945. Не забравяй тази дата. Това, което заварили, е направо неописуемо. Затворниците били в такова ужасно състояние, че войниците решили, че са мъртви. Но всъщност били живи. Само били измъчени до смърт. Там години наред имало масови убийства. Нацистите са провеждали най-ужасяващото унищожение на хора. Избили са милиони. На това му се вика геноцид... — По лицето му се стичаха сълзи, но Ема разбра, че той не усеща. Гледаше я втренчено, автоматично избърса лицето си и продължи: — Дейвид Калински се оказа прав, като твърдеше, че не получаваме пълна информация. Милиони и милиони. Нацистите са избили милиони евреи...

Тя не вярваше на ушите си.

— Уинстън, не ми се вярва да са посмели.

— Посмели са и още как.

Ема и Уинстън напуснаха магазина, прекосиха Комършал стрийт и се озоваха пред задния вход на вестникарската компания. От тук колите с изданията тръгваха към разпространителите в града и в някои от близките селища.

Посрещна ги познатата миризма на мастило, от която Ема веднага се почувства у дома си. В тази сграда се печатаха любимите ѝ вестници.

Братът и сестрата се изкачиха по задното стълбище и стигнаха редакцията на „Йоркшир Морнинг Стандарт“ и неговото вечерно

издание — „Ивнинг Стандарт“. Уинстън спря внезапно пред вратата и стисна ръката на сестра си. Не бяха разменили и дума по целия път дотук.

— Събери целия си кураж, мила. Чака те нещо, от което косите ти ще настръхнат.

Тя само кимна в отговор и отвори вратата на помещението за линотип. Хората зад машините им помахаха за поздрав. Продължиха напред и най-сетне стигнаха до кабинета на Мартин Фулър. Ема веднага усети мрачната атмосфера в стаята. Обичайната трескава дейност тук винаги ѝ действаше тонизиращо. Днес обаче във въздуха се носеше нещо различно, и то не беше весело.

Преди да пристъпи прага, Ема подръпна краищата на черното си сако и оправи яката на копринената шемизета. Едва тогава кимна на Уинстън. Отвориха вратата.

Едва двайсет и седем годишен, Марти бе гений според Ема. Беше от школата на Артър Кристиянсен, редактор на „Дейли Експрес“, където брат ѝ водеше една от основните рубрики. Крис, както го наричаха всички, промени лицето на изданието. Същото направи и Марти с „Йоркшир Морнинг Стандарт“ и „Ивнинг Стандарт“.

Марти говореше по телефона в момента, но щом ги видя, затвори.

Размениха поздрав и Ема започна първа:

— Уинстън ми каза, че сте получили някакви ужасяващи новини.

Младият мъж само кимна.

Тя забеляза напрежението по лицето му.

— Трябва да обсъдим нещо за следващото издание, нали? — попита.

— Броят трябва да се появи на улицата в десет, а сега е девет и двайсет. В момента една част се върти на машините. Ако вземем бързо решение, ще успее да преработя първата страница за обедното издание.

— Да вървим тогава — предложи Уинстън.

— Всички са при масата за конференция — дежурният редактор, заместникът му, редакторът на новините, на снимките, монтажистът и някои от най-добрите ни репортери... добре е всички да присъстват, Ема.

Ема седна на един от столовете сред екипа на Марти — отрудени вестникари с навити ръкави на ризите, готови за действие. Те я гледаха очаквателно, но през няколко минути поглеждаха часовника на стената. Крайният срок за следващото издание приближаваше неумолимо.

— Някои от тазсутрешните издания са поместили репортажи, но много малко снимки. Печатани са тази нощ или рано сутринта, когато дойде новината — напомни Ерик Ноулс, редактор на „Ивнинг Стандарт“, и побутна вестниците към нея, но тя почти не ги погледна.

— Искате да кажете, че разполагаме с нова информация, така ли?

Мъжът кимна и се обърна към редактора на новините Стивън Бенет:

— Разкажи на Ема какво имаме.

— Много материали пристигнаха тази нощ от „Ройтерс“ и другите агенции, както и от нашите кореспонденти. А и сега продължават да прииждат. В момента вече разполагаме с много повече от снощи. Имаме и снимки.

— Ужасяващи са, Ема — намеси се Джак Римър, фоторедактор. Направо са непоносими.

Той побутна към нея купчина снимки и тя започна да ги преглежда. Лицето ѝ се изкриви първо от изненада, а след това от нещо средно между стъписване, страх и ужас. Чувстваше, че иска да захвърли всичко това, но знаеше, че няма право. Хората около нея чакаха решението ѝ.

Най-сетне се насили да се съсредоточи и започна да гледа снимките отначало. Голи и полуголи човешки същества, измършавели до неузнаваемост, с хлътнали очи, без коси — живи скелети се взираха в нея от нарове и иззад телени мрежи. Кадрите бяха смразяващи.

Следваха още снимки от газови камери, стаи за изтезание, мъртви тела, нахвърлени като смет в масови гробове. Всичките тези хора бяха жертви на нацистката машина за унищожение.

Ема трепереше неудържимо, очите ѝ бяха пълни със сълзи. Тя стисна за миг клепачи и се опита да диша дълбоко, за да не рухне пред тези твърди вестникари. Когато най-сетне отвори очи, видя, че и по техните лица е изписан ужас. Успя да намери носната си кърпичка, избърса сълзите, издуха носа си, но сълзите бликнаха отново.

Най-сетне, когато прецени, че ще може да говори, промълви:

— Това вероятно е най-варварското престъпление срещу човечеството, за което сме чували.

— Така е — съгласи се Марти. — Милиони са били убити. А и в информацията, която продължава да пристига се говори, че се очакват нови разкрития. Американски и британски войски освобождават нови лагери — Дахау, Белзен и Равенсбрук например. Един Господ знае какво още ще научим.

Уинстън погледна часовника си.

— Имаш ли вече нещо готово, Марти — попита той.

Отговорният редактор кимна и посочи с очи Джони Джонсън, отговарящ за оформлението на броя.

— Покажи, моля те, онези първи страници, ако обичаш. Нека Ема и Уинстън да ги видят. Времето тече — допълни той, хвърляйки поглед към часовника.

Човекът извади макетите.

Ема се взря в листа най-отгоре и потръпна. Голяма снимка на мършави като скелет затворници бяха прилепили лица до телената ограда. Отдолу беше изписано: „Геноцид“.

Следващите три бяха подобни. Един от надписите гласеше: „Престъпление срещу човечеството“, „Масово убийство“ и „Машината за смърт на нацистите“.

Ема посочи първия проект с надпис „Геноцид“.

— Според мен това е най-доброто. Казва всичко. Какво друго имаш, Ерик?

— Много разкази за лагерите, с подробности, които можем да обогатим от непрестанния поток от информация на тази тема, но бихме могли да ги запазим за по-нататъшни броеве.

— Според мен трябва да оставите снимката и заглавието „Геноцид“, без нищо допълнително. Читателите трябва да научат всичко с подробности. Неумолимите подробности.

— В Лийдс живеят много евреи и те ще искат да научат — отбеляза Марти.

— Така е — погледна го Ема. — Но дори да нямаше толкова многочислено население от евреи в Лийдс, бих искала да изчерпим темата. Целият свят трябва да научи какви са ги вършили нацистите. В новинарския бизнес сме и трябва да направим всичко възможно да

извадим тази... ужасяваща история на бял свят... — Гласът ѝ пресекна от вълнение. — И по най-достойния начин, естествено, без да омекотяваме фактите или да щадим нечии чувства. Снимките карат кръвта да замръзне във вените ти, но сме длъжни да ги покажем. Една от тях струва много повече от хиляда думи. Ако се наложи, съкратете някоя от местните новини.

— Напълно си права Ема — скочи Ерик Ноулс. — Отиваме с Джони да качим страницата на машината. Остава „Геноцид“, нали?

— Да. С една дума е казано всичко — отвърна тя. — Ще правим ли обедно издание?

— Започваме го. — Човекът излетя от стаята, следван от редакторите и останалите от екипа.

Ема гледаше брат си и Марти, който бе останал с тях.

— Искате ми се да подготвим специално издание с тази тема.

— Кога? — попита Марти.

— Ще успеем ли за днес?

— Не, ако искаме да го направим както трябва. Идват още материали, и то не само от „Ройтерс“, но и от „Асошиейтед Прес“. Освен това чакаме материали от нашите репортери в Лондон. Трябва да признаем, че това е темата на века.

— И не само на този век — отбеляза Уинстън. — Нека Марти и екипът подготвят нещата както трябва, Ема. — След това се обърна към редактора: — Какво ще кажеш за специално издание в края на седмицата?

— Чудесна идея! — възкликна той.

— Напълно подкрепям — съгласи се и Ема.

Когато се прибра по-късно в кабинета си в магазина, Ема си поплака на воля. Ужасните снимки я преследваха и всеки път, когато си спомнеше за тях, сълзи се стичаха по лицето ѝ.

Най-сетне тя се успокои и вдигна слушалката на телефона. Набра номера на Дейвид Калински.

— Здравей, Дейвид. Ема се обажда.

— Здравсти, Ем. Как си?

— Горещо-долу. Може ли да дойда да те видя?

— Случило ли се е нещо? Струва ми се, че си разтревожена.

— В сутрешните вестници са поместени материали за... За концлагерите в Германия, освободени от американците. Чете ли днешната преса?

— Не, тръгнах за офиса много рано и вестникът ми не беше пристигнал още. — Той замълча и след малко попита: — Каква е информацията, лоша, нали?

— Много. Ужасяваща. — Устата ѝ пресъхна. — Нека да дойда при теб, Дейвид.

— Добре, ще те чакам — гласът му неочаквано бе подрезгавял. — Винаги си била голяма утеха за мен.

Беше понеделник, 7 май 1945 година. Същата сутрин точно в 2:41 генерал Алфред Йодл, представител на немското висше командване и адмирал Ханс фон Фрийдебург, упълномощен от адмирал Ханс-Карл Дьониц, избран за държавен глава на Германия, подписаха безусловната капитулация по земя, море и въздух пред силите на съюзниците и в същото време пред Съветския съюз. Най-сетне бе сложен край на войната с Германия.

Ема и Уинстън се приближиха до библиотеката със семейните фотографии.

— Марти ми се обади преди малко. Очевидно вече е обявено официално. Обявен е краят на войната — 8 май. Значи можем да празнуваме. Мисля, че ще е добре да организираме малко тържество за момчетата от вестника. Говорих за това с Марти и той реагира много положително.

— Тогава направи го. Нека им покажем, че ценим усилията им. Марти може да го организира, нали? — Тя смръщи чело. Къде според теб може да стане? В някоя от кръчмите ли? — Поклати глава. — Не мисля, че ще е подходящо. По-скоро в помещение за частно парти в някой ресторант.

— Съгласен съм — каза брат й. — Но ти не се тревожи, Ема. Марти обеща да се заеме. Само исках да се убедя, че си съгласна.

— Разбира се, че съм. Те всички го заслужават. Работиха като истински дяволи и свършиха страхотна работа по време на войната, макар да не им достигаха хора. А специалното издание, което подготвиха през април за освобождаването на концентрационните лагери, е истински шедьовър на журналистиката на два̀йсети век. Много съм горда с този екип и със специалните издания.

— Права си. Всичките до едно имаха успех — съгласи се Уинстън. — Ще останеш ли в Лийдс до края на седмицата, Ем?

— Да, Уинстън, защо?

— Тъй като утре е Денят на победата, си мислех, че може би ще искаш да го отпразнуваш с мен и Шарлот.

— С удоволствие. Благодаря ти.

Ема имаше чувство, че населението на Лийдс съвсем полудя в Деня на победата. Знамето на Великобритания висеше от всеки прозорец, вееше се в ръцете и на възрастни, и на деца, които изпълваха улиците на града. Цареше невероятна празнична атмосфера.

Хората танцуваха и пееха, поздравяваха се и се смееха; прегръщаха се и се целуваха, все едно дали се познаваха или не. Крещяха от гордост и щастие за това, че победиха тирана.

Потоци светлина струяха от прозорците, които не се нуждаеха повече от затъмнение заради бомбардировки. На всеки ъгъл горяха огньовете.

Кръчмите бяха препълнени с хора, които, ако нямаше места, пиеха отвън, от всички страни се носеха патриотични песни и се вдигаха тостове за смелите момчета от фронта и за Уинстън Чърчил:

— Да живее Уини!

— Той ни измъкна от тази каша. Нашият английски булдог ни измъкна. Да живее Уинстън Чърчил!

Шарлот бе приготвила чудесна вечеря и когато Ема пристигна в прекрасната им къща в Раундхей, за пръв път от много месеци насам усети глад. Уинстън отвори бутилка шампанско и те пиха за свое здраве и за здравето на синовете им.

— За нашия министър-председател — най-великия лидер, който някога сме имали! — рече в заключение Ема.

На следващата сутрин, когато отвори броя на „Йоркшир Морнинг Стандарт“ и видя, че на първа страница са поместили речта на министър-председателя, тя изпита отново същите чувства. Беше помолила Марти да провери дали ще поместят цялата реч и видя, че човекът точно бе изпълнил инструкциите ѝ.

Зачете се и изпита истинска тъга, че не е била там, за да види и чуе всичко сама. Хиляди хора се бяха събрали пред Камарата на представителите и когато Уинстън Чърчил се появил на терасата на Министерството на здравеопазването в Уайтхол заедно с няколко от своите колеги, тълпата бурно го аплодирала. Произнесъл реч, която

завършил с думите: „Тази победа е ваша победа!“, а тълпата отговорила: „Не, ваша е!“. Според „Морнинг Стандарт“ този отговор бележи незабравим момент на любов и благодарност.

Ема отново прочете речта, за да се наслади на думите на Чърчил.

„Бог да ви благослови! Това е ваша победа! Това е победа на каузата за свобода във всички държави. Дългата история на нашата държава не познава по-значим ден от този. Всеки един мъж или жена даде всичко от себе си. Всеки даде своя принос. Нито дългите години, нито опасностите, нито яростните атаки на врага, нищо не успя да сломи решителността на британската нация. Бог да благослови всички вас!“

Ема седя известно време под прозореца в дневната на горния етаж, замислена за изминалите шест години. Снощи хората ликуваха, а тя изпитваше единствено облекчение. Облекчение, че никой от синовете ѝ не загина, облекчение, че зет ѝ и племенникът ѝ, че синовете на Блеки О’Нийл и Дейвид Калински също бяха успели да се измъкнат от лапите на смъртта. Всички тях ги очакваше бъдещето и това бе достойно за празнуване.

Отиде до бюрото си, изряза материала, прибра го в един плик и го прибра в дървеното ковчеже със сребърна украса. Заслужаваше да запази тази реч.

Денят бе слънчев и необичайно мек за месец май и за изненада на Ема остана такъв до вечерта.

Тя седеше на дългата тераса в Пенистоун Роял в очакване на Блеки О’Нийл. Беше ходил по работа в Лондон и в Деня на победата не беше празнувал с тях в Лийдс. Сега вече бе в града и тя го бе поканила, за да отпразнуват края на войната. Само двамата.

В съзнанието на Ема като на филмова лента се нижеха събитията от последните седем години. Смъртта на Пол, неутешимата ѝ скръб, рисковете на войната, нападенията и немските самолети, хилядите бомби, съсипали Лондон. Опасностите, на които младежите бяха

изложени и по суша, и във въздуха. Но си спомни Дюнкерк и останалите победи. Толкова хубави неща се редуваха с болката и тревогата — сватбите на децата ѝ, раждането на тримата ѝ внука.

„Как лети времето“ — помисли си тя. В края на април навърши петдесет и шест. Направо не можеше да повярва. След няколко години щеше да стане на шейсет. А се чувстваше млада. Млада и по сърце, и по дух. Имаше енергия, сякаш бе с десет години по-млада.

„Каква късметлийка се оказах“ — внезапно ѝ мина през ума. Сети се за стотиците майки и бащи, загубили синовете си. Спомни си Матю Хол, приятелят на Робин от Сто и единайсета ескадрила в Бигин Хил, който бе убит във Франция. Тя се усмихна при спомена за този младеж, но очите ѝ се наляха със сълзи. Да умре толкова млад.

Чу стъпките му и след това познатия глас:

— Къде си, миличка?

Ема побърза да изтрие сълзите си и отиде да го посрещне.

Блеки я прегърна и хванати за ръце, те излязоха на терасата и седнаха на пейката от ковано желязо.

— Така съжалявам, че пропуснах тържествата тук в Лийдс. Уинстън ми каза, че било голямо зрелище.

— Така беше. Градът направо полудя.

— Цяла Англия полудя от радост. — Той се взря в очите ѝ. — Оказахме се големи късметлии — и ти, и аз, и Дейвид Калински. Синовете ни оцеляха. Докато някои нямаха този късмет. — Той докосна влажните ѝ страни. — Плачеш, момиче.

— Бях се замислила за Матю Хол, приятеля на Робин от Сто и единайсета ескадрила.

— Истинска трагедия е да загубим младите си хора. Брайн още не може да го преживее.

— Говорих днес с Дейвид. Много тъгува за братовчедка си Рут, която се омъжи за французин и замина с него във Франция. Изчезнала по време на войната и той е разтревожен, че нищо не знае за нея. И вероятно няма да разбере.

— Толкова много разбити сърца има в наши дни, но тази вечер да не говорим за скръбни неща. Ние с теб имаме достатъчно причини да се радваме и да сме благодарни за... — Очите му заблестяха от обич. — Как е бебокът?

Лицето на Ема се озари.

— Прекрасна е. Дейзи се беше разтревожила, че очите ѝ ще си сменят цвета, но не се случи. Останаха си тъмносини, приличат на теменужки.

— Така е. И аз го забелязах, когато я видях преди две седмици. Има и черната коса на Пол. Цялата е Макгил.

— Имам много добро предчувствие за Пола. Тя ще стане моето момиче.

— Недей, миличка. Не бива да я отнемеш от майка ѝ — изгледа я той изпод вежди.

— Нямах предвид *физически*. Това си е право на Дейзи и Дейвид за бъдещите няколко години. Имам предвид — *духовно*. Нито Елизабет, нито Дейзи проявяват интерес към моя бизнес, но се надявам Пола да се заинтересува.

Блеки се разсмя от сърце.

— Погледни се само — поклати той глава. — Отново мислиш за бизнеса, както си го правила цял живот. Вълкът нрава си не мени. Тя е само на пет месеца — смееше се той.

Ема също се засмя, след което изрече:

— Пола е моето бъдеще, Блеки. Представяш ли си каква двойка ще сме. Малкото момиченце и възрастната дама.

— Не си *възрастна*, Ема Харт! Никога няма да си. Винаги ще си останеш моята малка приятелка от възвишенията, момиченцето с огромните зелени очи и огнената коса със златисти отблясъци. И сега те виждам... какво силно създание беше още тогава.

Ема се отпусна назад.

— Благодаря ти, Блеки, за това, че беше до мен през всичките тези години, за това, че беше мой приятел, най-скъпият и най-добрият ми приятел.

— И аз ти благодаря за същото. За мен беше привилегия да те познавам, миличка.

Замълчаха. По едно време Ема вдигна очи към небето. Беше станало пауновосиньо. Тя улови ръката на своя приятел. Блеки мълчаливо я наблюдава известно време. Тя му отговори с несравнимата си усмивка, която огря лицето ѝ.

— Сърца в покой под английското небе — промълви.

ТРЕТА ЧАСТ
НАСЛЕДСТВОТО
2001

Завещанието на героите е споменът за едно голямо име, а наследството им — един велик пример.

Бенджамин

Дизраели

Британски политик и два пъти министър-председател на страната

Завещавам ти да поддържаш моята мечта.

Ема Харт

— Не открих никакви тайни — съобщи Пола и се подпря на касата на вратата, докато Шейн се преобличаше в стаята до спалнята им в мезонета на Белгрейвия Скуеър.

— Съвсем нищо ли? — попита той изненадано и започна да закопчава ризата, която току-що бе извадил от гардероба.

— Ще го кажа по друг начин. Определено има някаква тайна, свързана с Глинис Хюс, и това е някакво име. Но не може да бъде открито никъде в дневниците. Баба никога и никъде не го е записала.

— Чие според теб е това име?

— На истинския баща на Оуен Хюс.

— Значи Ричард Хюс не е негов биологичен баща, така ли?

— Точно така. — Пола се изправи и продължи: — Докато ти не беше в града, не правих нищо друго, освен вечер да чета дневниците на Ема. Е, някои от тях само ги прелистих. Оказаха се доста интересно четиво. И Емили се съгласи. Наложих се да ми помогне. Както споменах по телефона, Глинис била секретарка на Ема през годините на войната. На много места споменава тази жена, но почти нищо не казва за личния ѝ живот. Сякаш я брани.

— Мислиш ли, че Ема е знаела името му? — Очевидно любопитството на Шейн беше вече разпалено.

— Убедена съм. Става ясно от онова, което е записала в дневника си в деня, в който заварила Глинис обляна в сълзи. Секретарката ѝ разказала за затруднението, в което е изпаднала. Случило се е в Пенистоун Роял. От време на време Ема я взимала със себе си там. И знаеш ли, Шейн, обещава на Глинис никога да не разкрие името на човека, което и направила. Знаеш баба ми. Почтеност е второто ѝ име.

— Също и честност. Дядо ми все повтаряше, че тя е най-честният човек, когото познавал. Но да се върнем на Глинис. Те двете трябва да са били много близки.

— Доколкото разбрах, свързвала ги е дълбока привързаност. В известен смисъл Глинис е боготворяла Ема, а и баба ми много я е харесвала.

— Очевидно този мистериозен мъж, от когото е забременяла, е отказал да се ожени за нея и затова тя се е омъжила за Ричард Хюс... Мислиш ли, че това е истината?

— Малко или повече.

— Не си много убедена — погледна я Шейн въпросително.

— Доколкото разбрах, Глинис познавала Ричард и преди. Запознали се по време на парти във военновременната закусвалня за войниците...

— Ема е имала такава закусвалня? — прекъсна я той. — Дяволите да ме вземат! Защо ли се учудвам? Толкова е типично за Ема. Питам се защо дядо ми не е споменавал нищо за закусвалнята.

— Толкова отдавна е било, скъпи. А и за тях това е било минало. Баба също не говореше за тези неща. Така или иначе, Ричард бил луд по Глинис и според дневника от 1943 ѝ предложил брак. Ема посъветвала секретарката си първо да му каже за бебето. Ако той си тръгнал, баба обещала да я подкрепи. Имала предвид финансово.

— Щедър жест — отбеляза Шейн.

— Баба ми помнела преживяното с Едуин Феърли и собственото си затруднение. Предполагам, че това е била причината. Не съм убедена, че мъжът, от когото е било бебето, е можел да се ожени за нея.

— Ясно. Бил е женен.

— Вероятно.

— Много смешно изражение имаш, фъстъче — усмихна се Шейн. Обичаше от време на време да се обръща към нея с прякора, който сам ѝ беше измислил в детството им. — Изплюй камъчето, де.

— Просто ми хрумна... Дали пък чичо Уинстън не е този мъж. Братът на Ема много харесвал Глинис, непрестанно хвалел пеенето ѝ. Дори баба го е отбелязала в дневника си.

— Не говориш сериозно! — възкликна той и се пресегна за синята вратовръзка, която бе приготвил.

— Предположение, нищо повече. Много пъти баба споменава за комплиментите, които Уинстън правел на Глинис.

Шейн заобиколи, за да погледне Пола в очите.

— Защо Ема ще го издаде по този начин? Ако той е виновен, защо ще споменава колко много е харесвал момичето.

— Може и да си прав.

— Значи Глинис се омъжва за своя американски войник и заминава с него в Америка. Точка.

— Не е така. Добре знаеш, че на смъртния си одър Глинис поръчала на внучката си Еван да намери Ема, защото в нея бил ключът към нейното бъдеще.

Шейн свали сакото от закачалката и го облече, след което отвори чекмеджето, за да потърси подходяща копринена кърпичка за джоба на сакото.

— Предсмъртни брътвежи. Нали вече установихме, че Еван Хюс не е Макгил. Дядо ти е починал няколко години, преди Оуен да бъде заченат. Да приемем, че не е и Харт. Точка по въпроса.

— Съгласна съм. Емили — също. Тя прегледа част от дневниците, както вече ти казах. Попадна на няколко места на намеци за някакъв загадъчен мъж. Според нея греша, като смятам, че Уинстън първи е вероятният кандидат. Известно било в семейството, че той обожавал Шарлот и никога не поглеждал друга жена. Естествено няма да споменавам и дума за Глинис пред Еван. Няма защо да знае, че баща ѝ е незаконно дете.

— Права си, скъпа. Единственото, което трябва да сториш, е да отхвърлиш слуха, че тя е отдавна загубен член на рода Макгил.

— Двамата с Филип ще го направим, не се тревожи. Готови ли сме? Не ми се иска да закъсняваме за тържеството.

— Аз също. Как изглеждам?

— Доста добре за мъж, който е прекарал половината от деня си в самолет, а след това и в кола, за да пристигне тук навреме — усмихна му се тя.

— И успях нали?

— Успя и то как — намигна Пола.

Шейн я привлече в прегръдките си и я задържа. След това я отдалечи и се вгледа в очите ѝ, които наистина бяха теменужени.

— Красива си и много те обичам. Убеден съм, че ще се гордеем с дъщеря ни тази вечер.

— Съгласна съм — изплъзна се Пола от ръцете му и отиде да си вземе черната копринена чанта. — Много се тревожа за Теса, Шейн. Според мен Марк я малтретира.

Съпругът ѝ зяпна от изумление.

— Има всички симптоми на малтретирана жена. Убедена съм, че той е причина за проблемите ѝ с рамото. И психически е нестабилна.

— Ако това е вярно, трябва да го напусне. Няма да позволя който и да е мъж да я бие. — Лицето му бе станало сериозно, а черните му очи просветваха гневно. — Трябва да изясним тази работа!

— Няма да е лесно. Жени, тормозени от съпрузите си, обикновено не желаят да говорят за това. Нито пък напускат охотно опасните отношения. Мисля да я заведем на вечеря днес след тържеството. Истината е, че вече я поканих.

— Марк няма ли да дойде?

— Очевидно не.

— Все ще измислим някакво решение — кимна Шейн. — Поне трябва да опитаме. Кой още ще присъства?

— Уинстън и Емили, чичо Рони и Майкъл Калински. Индия и някакъв неин приятел. Нищо сериозно. Аз, мама. Баща ти, леля Елизабет и Марк Дебойн. И Аманда.

— Не виждам как ще успеем да поговорим сериозно с Теса, но ще се опитаме да измъкнем нещо или поне да схванем в какво състояние е. Как върви работата ѝ?

— Точно там е въпросът. Линет спомена, че била нервна, карала се непрестанно... повече от всеки друг път.

— Този проблем е най-важен... Трябва да разнищим нещата час по-скоро.

Индия Стандиш се носеше с плавна походка по пътеката между подиумите. Носеше елегантна рокля от многоцветен шифон, с буфан ръкави, която стигаше до глезените. Част от розовите, жълтите и бледосините цветя в десена на плата бяха повторени с мъниста в същия цвят. Изумителният летен вечерен тоалет подчертаваше стройната ѝ фигура.

— Изглеждаш фантастично, Индия — възхитено отбеляза Еван. — Много ми харесват и обувките ти „Маноло Бланко“. За малко да си купя същия модел.

— Знам — ухили се тя. — Линет ми каза. Нямам нищо против да сме с еднакви обувки. И ти си много изискана, Еван. Този син цвят много ти отива.

— Благодаря ти. Линет настоя да купя роклята, но и аз много я харесах. Никога не съм носила толкова елегантна дреха. — „Нито толкова скъпа“ — додаде тя наум. Роклята бе с леко смъкнат къс ръкав и с хоризонтални плисета от врата до подгъва. Моделът беше на Шанел и само човек с височината и тънката фигура на Еван можеше да си го позволи. Беше обула сребристи сандали на висок ток и диамантени обици, подарък от Гидиън.

Двете млади жени се движеха из залата, където бяха подредени манекени с образци на висшата мода. Модели от двайсетте години на ХХ век до такива от 2000 бяха групирани в отделни сектори, на стената отзад бяха наредени увеличени снимки на дизайнерите им. Имаше и отдел с тоалети на известни жени заедно със стативи с техните снимки. Най-голямо място бе отделено на тоалетите на Ема Харт. Колекцията обхващаше периода от 1920 до 1960 година.

От таваните висяха транспаранти с надписи „Осемдесет години мода. Ретроспективна изложба“. Експозицията бе подредена така, че посетителите да могат спокойно да се движат около манекените, без да пречат на видимостта на останалите.

— Пространствените оформители от Йоркшир са си свършили добре работата — отбеляза Еван. — Приятно ми е да го кажа, резултатът е поразителен. Поздравления! Поздравления за всички нас.

— Съгласна съм. Не беше лесно, но наистина се получи нещо добро!

— Виж, Линет разглежда една от журналистките. — Еван помахаше с ръка и Линет се насочи към тях. Беше с рокля от черна дантела с подплата от зелена коприна.

Индия не можеше да откъсне очи от тоалета. Сбърчи чело.

— Това е копие. Оригиналът е включен в експозицията на Ема — побърза да обясни Линет.

Индия и Еван се засмяха. И двете чудесно знаеха, че става дума за модела на Ланвен.

— Искам да ви представя госпожица Барбара Фицпатрик. Редактор на списание „Шик“. Неин е чудесният материал за нашата изложба от миналия месец.

Трите жени размениха любезности, след което Индия и Еван продължиха нататък и оставиха Линет да разведе журналистката.

— Много мило от ваша страна, че решихте да видите изложението ни в завършения му вид — отбеляза Линет с усмивка.

— Допускате ли, че ще се лиша от такава възможност? — отговори Барбара. — Свършили сте чудесна работа. Истината е, че отдавна не съм виждала толкова добре подредена експозиция.

— Много ви благодаря. Признавам, че някои от хората ни са наистина таланти. В разговора ни по телефона споменахте, че искате да видите колекцията на Ема Харт.

— Така е. Винаги съм била голяма почитателка на баба ви. Познавала се е бегло с моята майка по време на войната, работили са заедно в някакви благотворителни акции. Наистина е била легенда за своето време, това е добре известен факт. Ето защо съм любопитна да видя какво е предпочитала да носи. Очевидно с голям успех.

— Тоалетите ѝ са подредени по-нататък — промърмори Линет и поведе модната журналистка, известна в Лондон с добрия си вкус. Най-сетне спряха пред най-значителната част от изложбата, състояща се от дванайсет подиума. Неочаквано тя се засмя. — Братовчедка ми Индия се стъписа, когато видя, че съм с тази коктейлна рокля. Вероятно е решила за миг, че съм задигнала тоалета на Ланвен от гардероба на Ема. Но както виждате госпожице Фицпатрик, той е сред останалите в цялото си великолепиe.

Барбара Фицпатрик проследи погледа на своята домакиня и пристъпи напред, за да огледа по-добре дрехата на манекена. След няколко минути се обърна и огледа тоалета на Линет.

— Признавам, че някой ви е направил наистина чудесно копие.

— Така е. Дори аз не очаквах, че така добре ще повтори и най-малкия детайл. Брошката с форма на полумесец на рамото на манекена е копие, естествено. Но баба ми има такава бижу.

— Виждала съм нейни снимки с него. Ето и на снимката е с него. Господи, колко приличате на нея! Същинско нейно копие.

— Не сте първата, която го отбелязва.

Точно в пет и петдесет група красиви момичета, всичките в еднакви черни костюми с панталони, се смесиха с журналистите и ги поканиха на коктейл в съседното помещение.

Щом залата се изпразни, Линет излезе и заключи остъклената врата, след което предаде ключа на секретарката си Каси Литълтън. Помоли един представител на охраната да върне на място червения шнур отпред.

— Малко преди седем и половина, когато ще започнат да идват посетители, можеш да сложиш пред вратата предупреждението „Не влизайте с храна и напитки“. Хората ще искат да разгледат изложбата. Платили са си за това.

— И за коктейла също — отбеляза Каси. — Вечерта се оказа голям успех. Всичко е продадено. Можехме да пуснем поне още триста билета.

— Тогава изложението нямаше да се вмести в понятието „ексклузивно“. Щеше да се превърне в повод за пийване — разсмя се Линет. — Свеждането на билетите до четиристотин, всеки за по хиляда паунда, означава, че фондацията „Грижа за жени с рак на гърдата“ ще получи четиристотин хиляди паунда, защото както добре ти е известно, „Хартс“ поема всички разходи. Надявам се, че хората, които ще дойдат, знаят всичко това.

— Да, разбира се. Лорн ще се погрижи за филмовите звезди и актьорите. Чакаме много известни лица, Линет.

— Знам, че ще ни представи на ниво. Много ти благодаря, че работи така добре с аранжорите на цветя — не пропусна да похвали тя секретарката си. — Кътът за приема изглежда прекрасно с орхидеите.

— Всички, които бяха включени в подготовката, бяха вдъхновени от проекта. — В този момент, чула името си, тя се извърна.

— Ето и репортерът от „Мейл“, който ще отразява събитието. По-добре да отида да го упътя. Извини ме.

— Добре. Ще се видим по-късно. В колко каза, че трябва да се появя на подиума, за да открия събитието? Седем и двацет?

— Точно така.

Каси се отдалечи с бързи стъпки и Линет остана сама, за да хвърли последен поглед. Забеляза Еван и Индия в другия край на помещението и се запъти към тях. Бяха се сближили много през последните пет месеца и й се искаше да е до тях, за да изживее успеха още по-пълно.

Джонатан Ейнзли смяташе, че да бързаш да се появиш на някое парти, е проява на лош вкус, ето защо обикновено закъсняваше с поне петнайсет минути. Беше близо шест и двайсет, когато влезе в залата на най-горния етаж на „Хартс“, където бе организиран коктейлът.

От години не беше стъпвал в магазина на баба си и сега идваше, воден от огромно любопитство. Изпитваше непреодолима потребност да разгледа обстоятелствата, свързани със замисленото отмъщение към братовчедка си Пола О'Нийл и нейното семейство. Беше започнал подготовката за тяхното унищожение. Особено желание изпитваше да съсипе съпруга ѝ Шейн О'Нийл.

Не минаха и няколко минути откакто бе пристигнал, и осъзна, че внимателно подобраните гости вече пиеха шампанско и опитваха изисканите ордъоври, включително и азиатски деликатеси. Храната бе едно от нещата, които най-много му липсваха от Хонконг. Естествено и някои други неща от известния с безбройните си предложения за наслади изумителен град.

Той пхна ръце в джобовете на панталона си. Пръстите му обгърнаха нефритения диск, негов талисман. Китайски идол, който според него му носеше късмет. Преди много години имаше друг талисман — изгладено като речен камък парче нефрит, но бе решил, че не му носи нужния късмет, и преди около двайсетина години го изхвърли през прозореца на колата си, докато се носеше по пътя към летище „Хийтроу“, където щеше да се качи на самолета, за да се върне в Хонконг.

Пръстите му се плъзнаха с чувствена наслада по гладката повърхност на идола. Убеден бе, че този щеше да му донесе щастие. Беше благословен от много специална жена.

Той си взе чаша шампанско от подноса на минаващия покрай него сервитьор. Отказа обаче деликатесите, които предлагаше тъничко момиче в елегантната черна дълга рокля с войнишка якичка. Мразеше да цапа зъбите си по време на коктейл. Човек никога не знае с кого ще му се наложи да разговаря. Все пак проследи с поглед елегантната ѝ

фигурка и се опита да си представи какви бяха другите радости, които би могло да предложи тялото ѝ. Понечи да поиска телефона ѝ, но се отказа. Беше дошъл за по-тлъста плячка.

Огледа се и потърси с поглед Сара Лаудър и дъщеря ѝ Клоуи, които бяха негови гости тази вечер. Даде си сметка, че не са пристигнали още. Но пък вниманието му бе привлечено от висок красив младеж, застанал само на няколко стъпки от него. Веднага позна в негово лице известния и станал много популярен напоследък актьор от Уест Енд Лорн Феърли — син на Пола от Джон, някогашен негов приятел. Нямаше никакво съмнение, че момичето, стиснало здраво ръката му, бе близначката му Теса Феърли, съпруга на Марк Лонгдън. Двамата си приличаха като две капки вода.

Младата жена му се видя прекалено бледа и неспокойна. Горката! Дали нямаше семейни проблеми? Беше дочул, че Марк е истински проклетник. Жалко!

Джонатан забеляза, че друга руса жена се приближава до Лорн и Теса. Коя ли беше? Джонатан се взря с присвити очи в нея над рамките на очилата си. Мина доста време, преди да осъзнае коя е. Приличаше по нещо на другите две жени, очевидно носеше гени на Феърли. Значи това беше Индия Стандиш, дъщеря на братовчед му Антъни и на жена му Сали Харт, сестра на Уинстън.

Отвратително е това женене помежду им, помисли си той. Изненадващо бе все още, че не са се изродили и не раждат идиоти.

Ето че се появи и прочутата Линет О'Нийл. Джонатан лесно я позна. Истинско копие на проклетата Ема Харт, баба му, обявена за светица. А приликата бе поразителна. Не беше само червената коса, а и всичко около нея, както и физиономията ѝ. Беше достатъчно близо, за да види живите зелени очи, съвършената кожа и добре оформената фигура. „Тя сигурно е изглеждала по този начин на нейната възраст“ — помисли си той. И трябваше да признае, че Линет О'Нийл беше красива. Не можеше да отрече, че баба му е била красива, но и същински дявол.

И така, потънал в мисли за своите роднини, Джонатан не забеляза, че Сара Лаудър се е приближила до него.

Сара го видя отдалеч. С изненада проследи погледа му. Веднага забеляза Пола и трите ѝ деца с Индия Стандиш — четиримата очевидно се забавляваха добре. Какви красиви хора бяха всички те.

Сара се усмихна. Толкова приличаха на любимата ѝ Клоуи. Така ѝ се искаше дъщеря ѝ да познава братовчедите ѝ. Нещо, което винаги бе липсвало на момичето — общуването с многобройно семейство.

Сара пристъпи напред към Джонатан, но неочаквано спря. Изражението му я стъписа. В него нямаше нищо добро. Студени тръпки пробягаха по гърба ѝ. Даде си сметка, че той ще се опита да отмъсти на Пола, като намери начин да нарани децата ѝ.

Прозрението бе така силно, че поиска да си тръгне. Обаче щеше да е проява на малодушие. Ще остане, реши Сара. Ще продължи да участва в неговата игра. Само така щеше да успее да помогне на братовчедка си Пола. А беше твърдо решена да го направи. Повече от всичко друго на света искаше да бъде приета отново в семейството, и то най-вече заради Клоуи. На всичкото отгоре децата на Пола бяха напълно невинни... Пола — също, в известен смисъл.

— Здравей, скъпи Джони — поздрави Сара и докосна ръкава на самото му.

Лицето му мигом се промени и на мястото на жестокото и предвещаващо опасности изражение изгря топла усмивка.

— Сара, мила моя. Красива и елегантна както винаги! Много ми харесва тази рокля. Чий е моделът?

— На Балмен.

— Кралскосиньото е твоят цвят. Къде е Клоуи? — попита той и се огледа.

— Няма да може да дойде, Джонатан, съжалявам. Помоли ме да я извиня пред теб. Къде е чичо Робин?

— Не се чувства достатъчно добре, за да пътува дотук. Остана в Йоркшир. Жалко, че платих за всичките тези билети за партито. Неговият билет изгоря, а очевидно и този на Клоуи, освен ако не си успяла да го продадеш.

— Не, не успях. И наистина се извинявам. Ще ти върна парите.

— Не ставай смешна. Не ти искам парите.

— Останах с обратното впечатление. Искаше да инвестирам в новата ти компания. Очевидно не съм разбрала добре.

— Ще се радвам да го направиш, Сара. Стига да имаш желание. — Светна радостно лицето му. — И съм убеден, че няма да съжаляваш.

— В такъв случай няма да е зле да го обсъдим по време на вечеря — улови тя ръката му като проява на сърдечност. — Не

забравяй колко добър партньор съм била в миналото. Така беше, нали?

— Определено. И те включвам в тази сделка само защото си част от семейството.

— Разбирам и съм ти благодарна, Джонатан, за това, че си се сетил за мен. — В същия миг ѝ мина през ума да му припомни колко много пари загуби заради него.

Лицето на Джонатан се изкриви в нещо като усмивка, но насочи вниманието си отново към членовете на фамилията.

— Погледни онази група там... Начело на която е Пола. Огненочервената глава е на Линет О'Нийл.

Сара кимна.

— Тя ще наследи всичко — прошепна той. — Дори Пенистоун Роял.

— Откъде знаеш? — стресна се тя.

— Едно птиченце ми каза — засмя се той.

— На твоє място не бих била толкова сигурна.

— Гледай, гледай! — възкликна Джонатан и стисна развълнувано ръката ѝ. — Влизат ято принцеси!

Сара сбърчи чело и погледна към входа на залата. В този момент в залата влязоха братовчедите ѝ Пола, Емили, Аманда и Уинстън. Следваше ги Шейн О'Нийл. Видя ѝ се по-хубав от всякога. Някога бе влюбена в него.

— За кои се мислят тези хора? — изрече до нея Джонатан.

Тя не обърна никакво внимание. Сърцето ѝ се изпълни с любов към тях, както и с едно отдавна забравено чувство на огромна гордост. Четирима от тези, изпълнени с достойнство и самочувствие хора бяха от семейство Харт. Нейното семейство. Самочувствието ѝ се повдигна. И наистина се държаха като принцеси. Принцесите на Ема Харт.

— Погледни само Пола. Накичена като елха с бижутата на Ема. Прекалено е и дори просташко.

— Никак не е просташко, Джонатан. Пола е страхотно елегантна с бялото сако и черната пола. Тоалетът е също на Балмен, между другото, а смарагдите стоят фантастично на белия атлаз.

— Ти май се разочувства, Сара? Да не вземеш да се размекнеш? — презрително подхвърли той.

— Няма такова нещо — побърза да отговори тя, като си напомни, че трябва да внимава. Искаше да събере колкото се може повече

информация от този мъж.

В момента, в който Пола видя Еван Хюс, тя се извини на останалите и с бързи стъпки се отправи към нея.

— Добър вечер, Еван — усмихна се тя сърдечно.

— Здравейте, госпожо О'Нийл. Изглеждате прекрасно. Ако ми простите дързостта, мисля, че вие ще сте звездата на вечерта.

— Благодаря ти, Еван. Много си мила. Но според мен тук има три други истински звезди. Ти, Индия и Линет. Свършили сте страхотна работа. Много съм горда с вас.

— Постарахме се... Радвам се, че ви харесва.

— Имам за теб чудесна новина. В дневниците на баба ми не открих никакви загадки и тайни. Прочетох лично по-голямата част. С останалите се зае Емили. Наистина баба ти Глинис е работила за Ема Харт по време на войната. Била е любимата секретарка на Ема. Баба ми е била много привързана към нея.

— И това ли е всичко? Никакви ужасяващи тайни? — Еван не откъсваше очи от лицето на Пола.

Жената срещу нея поклати глава.

— Говори се за това, че са работили заедно в магазина, в дома на Белгрейвия Скуеър и в Пенистоун Роял. Това, което ми направи впечатление, е, че баба ти се е срещнала с Ричард Хюс, твоя дядо, на тържеството, което е организирала Ема в закусвалнята на Фулъм Роуд.

Лицето на Еван се озари от щастие.

— Точно това ми разказа и баба. Запознали се с дядо в някаква закусвалня. Значи и той е познавал госпожа Харт.

— Определено.

— Отдъхнах си, госпожо О'Нийл. Не съм Макгил. Не съм и Харт.

— Точно така. Сега нали ще ме извиниш? Видях, че майка ми е вече тук заедно с дядо О'Нийл. Трябва да поговоря с тях.

— Безкрайно съм ви благодарна, че си направихте този труд, госпожо — възкликна Еван. — Ето го и Гидиън. Предполагам, че търси мен.

Все още усмихната, Еван отстъпи и се отправи към Гидиън. Неочаквано на пътя ѝ се изпречи висок, елегантен мъж.

— Извинете — рече той прекалено високо. — Вие да не сте дъщеря на Пола?

Еван сбърчи чело и поклати само глава.

— Не — рече след известно мълчание.

— Положително сте роднина — отбеляза Джонатан Ейнзли. — Приликата ви с тях е изумителна.

— Нямаме нищо общо — отговори младата жена и понечи да се отдалечи.

— Но работите за Харт, нали?

Тя само кимна.

— За Теса или за Линет?

— Моля ви, трябва да вървя — нетърпеливо възкликна Еван и побърза да се отдалечи. Едва тогава си даде сметка, че мъжът изобщо не се представи. И защо ще се интересува от нея?

Еван вървеше по плажа и подритваше камъчета. Чувстваше се доста потисната. Не обичаше разправиите и обикновено се стараяше да ги избягва. Но Гидиън бе в ужасно настроение. Не само предишната вечер, но и тази сутрин. Тя въздъхна тежко и реши да приседне на стара каменна стена, за да обмисли как да „изравни кила“.

Вътрешно се усмихна от този израз. Отдавна не се беше сещала за него. Дядо ѝ често го използваше. Обичаше лодките и я бе взимал със себе си на своята, докато беше малка. Спомни си колко щастлива бе в тези моменти.

Ниският зид, на който избра да си почине, бе с изглед към Ирландско море и си даде сметка, че фразата изникна в съзнанието ѝ тъкмо заради близостта на морската шир. Денят беше слънчев, приятен и топъл. Напълно неподходящ за разправии и скандали.

Всичко започна предишната вечер по време на ретроспективното шоу. Към края на вечерта някакъв непознат се приближи до нея и я заговори. Искеше да знае коя е и дали не е роднина на Пола О'Нийл. Опитал се бе да ѝ зададе още въпроси.

Стъписана, тя отказа да отговаря и се отдалечи, но пристигналият след няколко минути Гидиън поиска да знае за какво са говорили. Не разбираше защо толкова се бе ядосал. Тя му разказа всичко, но той така и не се успокои и случката хвърли сянка върху цялата вечер.

Дори тази сутрин, по време на полета с малкия самолет, който той бе наел, за да отидат до град Дъглас на Айл ъф Мен, се бе държал студено. Регистрираха се в хотела и той почти веднага изчезна, за да се срещне с Крисчън Палмър. Тя разбираше, че заради тази среща бяха дошли на този малък остров, но въпреки това бе разстроена от хладното му отношение. Точно това я правеше неспокойна. Неговата дистанцираност. До тържеството снощи той бе толкова мил и загрижен.

Мина ѝ дори мисълта, че може би иска да скъса с нея, но тутакси побърза да я прогони. Бяха заедно вече почти шест месеца и тя добре

го познаваше. Гидиън бе открит човек и не беше склонен към подобни игри. Ако искаше да прекрати връзката им, щеше да ѝ каже. Щеше да ѝ съобщи по онзи типичен негов откровен начин, който винаги я обезоръжаваше. Познаваше мъже, които шикалкавят, но Гидиън не бе от тях.

Беше ѝ казал, че ще се върне следобед и ще се видят в хотела „Девически манастир“. Ако тя не беше така притеснена, положително щеше да се пошегува с названието. Той беше наел апартамент под името на господин и госпожа Харт.

Всъщност тя искаше ли да бъде госпожа Харт? С положителност желаше този мъж, но баща ѝ се бе опитал да я отклони от връзката ѝ с него с аргумента, че не е от нейната лига. Много се беше изненадала от поведението му през последните няколко месеца, особено когато станеше дума за фамилията Харт.

Еван се изправи, загърна памучното си яке и като пъхна ръце в джобовете на панталоните, продължи разходката си по красивия бряг. Така ѝ се искаше да останат на острова и за почивните дни в края на седмицата, за да изчистят отношенията си. Но нямаше начин, трябваше да се върнат в Йоркшир.

Тя вдигна лице нагоре и видя, че небето е покрито с облаци. Недалеч от брега в морето се виждаха лодки и няколко яхти. Мястото наистина бе прекрасно. Малките, запазили автентичността си къщи и магазини, старовремските кръчми и пейзажът наоколо създаваха удивителна атмосфера. Откъде идваше това усещане за нещо познато? Нантъкет? Или някъде другаде? Някъде, където бе ходила с дядо си по-рано? Може би във Франция?

Пола О'Нийл се бе държала страшно мило предишната вечер. Какво облекчение бе фактът, че дневниците не съдържаха нищо особено и необичайно за любимата ѝ баба. Глинис Хюс бе централна фигура в детството ѝ и тя бе дълбоко привързана към нея. Трудно щеше да понесе, ако разбереше, че нещо в младостта ѝ не е било наред.

Слънчевото време и красивият пейзаж помогнаха на Еван да прогони мрачното настроение. Пое няколко пъти дълбоко дъх и постепенно се успокои. Реши, че когато Гидиън се върне, ще „изравнят кила“. Много се надяваше блестящият журналист, с когото той щеше

да се срещне, да се е съгласил да се върне на работа в изданието на Харт. Това би допринесло много за подобряване на настроението.

Напусна брега и се насочи към града. Много скоро откри малко бистро, където реши да обядва. Поръча си бутилка минерална вода и прегледа менюто. Най-сетне се спря на пържена риба с пържени картофи.

Гидиън завари Еван да го чака в градината на „Девичия манастир“ и да чете някакво списание. Чула стъпките му тя тутакси остави четивото си и вдигна към него усмихнато лице.

— Надявам се, че разговорът завърши с успех. Ще се върне ли Крисчън на работа?

— И да, и не — отговори той и се отпусна на един от градинските столове. — Стигнахме до компромис.

— Какво имаш предвид?

— Ще се върне за известно време. Не е точно това, което баща ми искаше, но е по-добре от нищо. Тук в Дъглас страшно му харесва. Договорихме се да бъде при нас три седмици от месеца и четвъртата ще се връща тук. Поиска и няколко свободни месеца през лятото. Държи да прекарва достатъчно време край морето, за да може да плава с яхтата си. Ще трябва да открия някой млад достатъчно талантлив журналист, който да го замества по време на отсъствията му.

— Разбирам.

Гидиън замълча и се замисли.

— Може ли да поговорим за снощи? — Вдигна очи към него Еван. — Моля те, Гидиън.

— Щом държиш — съгласи се той с равен глас.

— Наистина държа. Не че има кой знае колко за казване. Но не разбирам защо си толкова сърдит... За това, че онзи човек ме заговори. — Тя почти се засмя. — Та той не ми стори нищо лошо.

— Защо си толкова сигурна? — отвърна Гидиън. Изправи се и я погледна хладно. Не искаше да ѝ разказва колко се ядоса баща му, когато забеляза, че Джонатан Ейнзли разговаря с Еван. Присъствието на този човек бе вбесило Уинстън и той неочаквано заподозря, че момичето се познава с него. Гидиън бе убеден, че от нейна страна нямаше нищо подозрително. Но, от друга, един Харт не обсъжда

фамилията с някой, който не е от семейството. Такова бе правилото, наложено още от Ема. Гидиън не сподели колко гневен е бил баща му, но този факт го изнерви. — Човекът, който те заговори снощи, е компрометиран член на семейството. Казва се Джонатан Ейнзли и се разтревожих, когато видях, че те спира. Любопитен съм да знам какво точно те попита.

— Скъпи, нали ти казах вече — отговори Еван, като се стараеше да говори спокойно и тихо, без да проявява нетърпение. — Поиска да знае дали съм свързана по някакъв начин с Пола О'Нийл, коя съм, в „Хартс“ ли работя и какво по-точно. Започнах да му отговарям, но ми се стори някак... неприятен. Ето защо се отдалечих. И в този момент се появи ти, и започна да вдигаш пара.

Той само кимна, разбрал, че е попрекалил. Насили се да се усмихне.

— А не ти ли е хрумвало, че може и да ревнувам?

Еван го изглежда, след което се усмихна.

— Той е на години, на които може да ми е баща. Този Джонатан Ейнзли трябва да е към шейсетте. Стига, Гид!

— Много неприятен тип. Ако отново го срещнеш, обърни се и тръгни в обратната посока. И то бързо.

— Няма да го срещна.

— Човек никога не знае.

Тя реши, че той отново я поднася, и продължи тихо:

— Стига вече за този твой роднина. Сърдиш ли се за нещо друго?

— Не. Но съм разочарован.

— От мен ли? — от изненада гласът ѝ се извиси.

— Не точно. Имам усещането, че се отдръпваш от мен. Не съм имал сериозна връзка досега, Еван. А аз съм много сериозен по отношение на теб... Надявах се, че ще си по-ангажирана с мен, така както аз съм с теб. Но ти си някак... *Изплъзваш* ми се. — Той въздъхна тежко. — Не изпитваш ли вече предишните чувства?

— О, Гидиън! Разбира се, че изпитвам. Но искам да съм сигурна все пак. Познаваме се само от пет месеца...

— Може да познаваш някого цял живот и всъщност никога да не го опознаеш *истински*. В същото време може само за няколко дни да се сближиш с някого така, сякаш си го познавал цял живот.

— Обичам те, Гидиън... — гласът ѝ заглъхна.

— Но... долавям някакво „но“.

— Не точно. Баща ми... — Тя замълча, изплашена, че неволно се е изпуснала. Вдигна тревожни очи към лицето му.

— Та той дори не ме познава. Да не искаш да кажеш, че има нещо против мен?

— Не. Ни най-малко — възкликна тя развълнувано, като видя как пламва лицето му. Знаеше колко е горд. — Според него ние с теб сме от различни светове и това след време може да се окаже проблем.

— Така мисли баща ти. А ти какво мислиш?

Еван мълча известно време. Гледаше го с любов, знаеше, че ако не внимава, ще загуби Гидиън Харт. А не искаше това да се случи.

— Мисля, че няма никакво значение, дали сме от различни светове. — Тя протегна ръка и улови пръстите му. На лицето ѝ грееше усмивка.

Гидиън се изправи, приближи се до нея и вдигна брадичката ѝ с пръст. Сетне се наведе и я целуна по бузата.

— Да влезем вътре, за да мога да те целуна както трябва.

Лъч ярка светлина проби сивия полумрак на стаята. Примигвайки, Теса седна в леглото. Видя силуета на Марк в рамката на вратата. Инстинктивно долови, че той беше в едно от враждебните си настроения. През последните няколко седмици тя бе започнала да го усеща все по-добре.

— Здравей, скъпи — промълви тихо, но със спокоен глас, след като си пое дълбоко дъх. — Липсваше ни миналата вечер.

— Какво имаше снощи? — попита той дрезгаво и пристъпи напред, затваряйки вратата.

Теса включи нощната лампа до главата си. За съжаление струята светлина беше твърде тясна и бе насочена към леглото, така че не й позволяваше да види ясно лицето му. Той не се отдалечаваше много от вратата.

— Откри се ретроспективната изложба в магазина — обясни тя. — Модното шоу. Все се надявах, че ще дойдеш.

— Казах ти, че няма да успея — промърмори той.

Нищо такова не й беше казал, но тя реши да премълчи.

— Няма нищо. Но на вечерята наистина питаха за теб. Мама също.

— Оставих ти съобщения.

Това не беше вярно, но тя реши да го отмине.

— Не съм ги получила. Много работа ли имахте?

— Да, останахме в офиса.

— Да стана ли да ти приготвя нещо за хапване? — Тя седна в леглото и се взря тревожно в лицето му.

— Ял съм. — Марк пристъпи в стаята и започна да се съблича. След малко влезе в банята и затвори вратата след себе си.

Миг по-късно Теса чу, че пуска водата в тоалетната. Впери поглед във вратата. Мислеше трескаво. Не беше пил. Научила се беше да познава симптомите, но в поведението му имаше нещо необичайно. Не говореше ясно и движенията му бяха някак забавени. Усетила се незащитена в леглото, Теса отметна завивките и стана.

В същия момент вратата на банята се отвори със замах и Марк влезе в спалнята.

От него се излъчваше гняв.

Гледаха се миг-два напрегнато.

— Защо си станала? Не искаш ли да спиш вече с мен?

— Не ставай смешен, Марк — насили се тя да се засмее. — Исках само да проверя как е Адел.

— Защо?

— Стори ми се, че чух шум.

— Нищо не си чула! Искаш да напуснеш леглото ми. С кого се чукаш през последните дни? Тоби Харт ли е този път? Още си падаш по братовчед си, нали?

Тя се напрегна, но се овладя и запристъпва бавно към вратата.

— Отговори ми!

— Знаеш, че в това няма нищо вярно — тихо изрече тя и направи още няколко стъпки.

— Не ти вярвам, кучко! — Той се спусна към вратата и завъртя ключа. Гневът му беше избухнал.

Теса отстъпи назад, но усети ръката му върху рамото си. Той я дръпна към себе си и впи устни в нейните. Тя се опита да се измъкне, да извърне лицето си настрани. Хватката му се стегна още повече и той се опита да я избута към стената, но тъй като тя продължи да се дърпа, той я зашлеви през лицето. Притисна тялото си към нея, притисна лицето си към нейното и потърси с ръка гърдите ѝ. Теса отчаяно се дърпаше и почти успя да се освободи, но той докопа нощницата ѝ и с едно рязко движение я дръпна и разпра дрехата. Улови жена си и я метна на леглото, след което се просна отгоре ѝ.

— Няма да се отървеш от мен — промърмори.

— Марк, моля те, не го прави! Не искам такъв секс. Причиняваш ми болка. Моля те, Марк. Успокой се. Не. Не! Спри!

— Тоби искаш, нали? Знам си. Целият свят го знае. Няма да го имаш обаче! Няма да ти позволя! Моя си, кучко! И ще ми се подчиняваш!

— Не, Марк! Не и по този начин. Това е насилие! — Теса вече хълцаше и направи последен опит да се измъкне, но той бе твърде тежък, за да го избута. Тя едва си поемаше дъх.

Лицето му се бе наляло с кръв и погледът му я изгаряше с омразата си. Най-неочаквано той отметна глава назад и избухна в неудържим смях:

— Насилие ли? Наричаш това насилие? Тогава по-добре да свикваш с него, курво! Така ще бъде занапред.

— Моля те, не го прави — плачеше тя. Сълзите се стичаха вече неудържимо по лицето ѝ. Пръстите ѝ се вкопчиха в ризата му и тя се опита да се надигне.

Марк не обръщаше никакво внимание на молбите ѝ, а проникна в нея грубо и невъздържано. Дишаше неравномерно и тежко.

Най-сетне видяла, че не може да се бори с него, Теса се предаде. Лежеше неподвижно под него и го остави да прави каквото иска. Единственото, което мислеше в момента, бе, че никога повече няма да допусне подобно нещо.

Когато свърши, той се претърколи настрани от нея и мигом потъна в дълбок сън.

Теса изчака известно време, след което се пресегна и запали нощната лампа. Стана от леглото и се промъкна към вратата. Завъртя внимателно ключа, натисна бравата и излезе в коридора. Сетне тихичко затвори вратата. Отиде да провери дали Адел още спи и се отправи към своята стая.

Свали скъсаната нощница, пусна я в кошчето за смет и влезе под душа. Остана така, докато усети, че водата измива мръсотията от нея, облегна се на плочките на стената и се разплака така отчаяно, все едно сърцето ѝ щеше да се пръсне. Когато се поуспокои, изля шампоан върху косата и тялото си и дълго се три, докато се убеди, че от Марк не е останала върху нея никаква следа. Помисли си с благодарност, че бе започнала отново да взима хапчета против забременяване, защото последното, което искаше сега, е да забременее от него.

Попи внимателно водата от тялото си, пусна сешоара, за да изсуши косата си, и започна да се облича за работа. Избра панталони от сив габардин и бяла памучна блуза, обу ниски кафяви обувки и започна да прибира дрехи за себе си и за Адел за уикенда.

По-късно, вече в кабинета си, тя започна трескаво да обмисля къде да отведе Адел и детегледачката. Не ѝ се искаше да отива в Йоркшир, защото не желаше майка ѝ и Шейн да научат за отношението на Марк към нея. „Аз съм малтретирана жена —

напомни си тя — и напълно се вписвам в профила на такава. Крия истината. На никого не казвам. Приемам разкаянието му и извиненията. До следващия път. И така отново и отново. Докато ме унищожи.“

Беше чела вече достатъчно за домашното насилие и разбираше голяма част от причините за него. Макар Марк да не се вписваше много в профила на насилник. Беше убедена, че взима някакъв наркотик. При това и пиеше.

Седеше облегната на стола си и гледаше с празен поглед компютъра си. Каквото и да си мислеше за нея, имаше едно-единствено място, където да отиде. *Пенистоун Роял*. Никъде другаде нямаше да се чувства така защитена от Марк Лонгдън. Без съмнение той щеше да се опита да я преследва и да осъществи докрай намеренията си.

Тя принадлежеше на това място. Принадлежеше на дома на своята майка.

Изведнъж си даде сметка коя е. Тя беше дъщеря на Пола О'Нийл, внучка на Ема Харт. В много отношения беше и Феърли, но беше преди всичко Харт. Следователно трябваше да вдигне глава, да е силна и да поеме контрола върху своя живот. Това щеше да е живот без Марк Лонгдън.

Пола внимателно четеше записките си и списъка на гостите, които двамата с Шейн очакваха в Пенистоун Роял за края на седмицата. Оказаха се повече, отколкото беше планирала.

Някои от децата щяха да са тук: Емси, Дезмънд, който се върна от пансиона, и Линет. Линет пък беше поканила и Еван Хюс, ето защо Пола написа до името ѝ „Синята стая“ и мина на Джулиан Калински. За него щеше да е най-добре да е в „Златната стая“. Дядо Брайън им гостуваше в края на всяка седмица в последно време, така че той си имаше постоянно място.

Обзета от внезапен прилив на щастие, Пола се облегна назад и се замисли за предстоящия годеж на дъщеря ѝ с Джулиан. Колко щастливи щяха да са баба ѝ и Дейвид Калински, един от скъпите приятели на Ема. Тя винаги бе мечтала трите клана да се сродят чрез брак и ето че най-сетне това щеше да се случи. Тя и Шейн бяха избрани да обявят щастливото събитие и да организират вечеря по този случай в деня преди тържеството за рождения ден на Шейн и Уинстън след две седмици.

С изключение на Еван Хюс всички гости тази вечер щяха да са от семейството. Надяваше се това да не предизвика възражения...

На вратата се почука и икономката Маргарет влезе.

— Моля да ме извините, госпожо, но долу в Каменното преддверие е дошла млада жена, която настоява да ви види.

— Коя е тя, Маргарет? — вдигна изненадан поглед Пола.

— Не ми каза името си. Носи писмо за вас. Показа ми го, но отказа да ми го даде. Поръчано ѝ било да ви го връчи лично. Доста е категорична.

— В такъв случай най-добре да я приема.

Маргарет бе отправила поглед към масата до библиотеката, където бяха наредени снимките на цялото семейство, и Пола неволно извърна лице нагам.

— Какво има, Маргарет? Нещо май те тревожи.

— Момичето долу е с червена коса. Почти същата като на госпожа Линет. Мисля, че може да е ваша роднина. — Прислужницата приближи богатата колекция от снимки и докосна с пръст сребърната рамка на една от тях.

— Прилича ми на тази жена тук.

Пола се изправи и поклати объркано глава:

— Не мога да повярвам... какво може да иска дъщерята на Сара Лаудър?

— Нямам представа, госпожо О'Нийл. Сигурна съм, че точно тя е долу.

— Доведи я. Веднага.

Маргарет кимна и се завтече навън. Пола остана загледана в любимата колекция на Ема. Така и не ѝ даде сърце да я разчисти оттук. Баба ѝ бе донесла тази маса от магазина в Лийдс преди трийсет години и бе подредила тук снимки, до една в сребърни рамки — бяха нейна радост и гордост. Често взимаше някоя от тях и разказваше на Пола за човека на нея. Винаги с любов, никога с критика. Тук бяха абсолютно всички, с изключение на Джонатан Ейнзли. Ема лично беше извадила снимката му от сбирката само месец преди да умре. Беше убедена, че е измамник. И колко права се бе оказала.

Погледът ѝ спря на снимката на Сара и се запита възможно ли бе наистина нейната дъщеря да е долу. Сара се бе омъжила преди много години за известния френски художник Ив Паскал и бе успяла да си намери място в живота.

Шейн бе споменал, че я е видял на тържеството за ретроспективната изложба на модата. Няколко пъти бе повторил, че е тя. Била в компанията на Джонатан Ейнзли. Уинстън заяви категорично, че Джонатан е присъствал, и беше вбесен от този факт.

— Какъв нахалник трябва да е този човек — бе промърморил пред нея по време на вечерята. — Как смее да се появява пред нас.

И Емили, и Гидиън се бяха опитали да го успокоят, но той бе направо неукротим.

Пола се запъти към канапето пред прозореца и застана там в очакване. Миг след това Маргарет въведе посетителката при нея. Икономката кимна и изчезна.

Младата жена пристъпи напред и протегна ръка.

— Моля да ме извините госпожо О'Нийл. Казвам се Клоуи Паскал. Дъщеря съм на Сара Лаудър. Надявам се да ме извините, че идвам без предупреждение, но майка ми държи да ви предам тази бележка. Ще изчакам за вашия отговор.

Пола отговори на поздрава и пое плика. Даде знак на момичето да седне и отиде до бюрото си, за да вземе нож, с който да разреже плика.

Извади отвътре скъпа хартия и най-отгоре видя отпечатано името на братовчедка ѝ: *Сара Харт Лаудър*.

Тя хвърли бърз поглед на текста.

Скъпа Пола,

Изпращам тази бележка по дъщеря си Клоуи, защото държа то да стигне до теб час по-скоро, докато все още съм в Англия. Спешно трябва да те видя, за да ти предам жизненоважна информация, която те засяга. Наблизо съм и ако си готова да се срещнеш с мен, Клоуи ще дойде, за да ме вземе.

Сара

— Къде е майка ти, Клоуи — попита тя момичето, след като се върна до прозореца.

— Чака в една кола малко по-надолу по пътя. Няма да можете да я видите оттук.

— Сигурно. Би ли я довела? От писмото ѝ разбирам, че се налага да поговорим.

— Веднага, госпожо О'Нийл — скочи момичето на крака.

Пола я изпрати с поглед. Момичето бе хубаво като майка си, с характерната за семейство Харт червеникава коса. Беше с черен памучен костюм и семпло златно бижу, но около нея се носеше атмосферата на френска елегантност, която човек трудно можеше да имитира.

Надникна през прозореца и видя как Клоуи се насочва към алеята за коли. Пола се върна до бюрото си и прибра писмото в

чекмеджето. Подозираше, че братовчедка ѝ има да сподели с нея нещо тревожно, свързано с Джонатан. Защо ще го прави? Да не би да е проява на угризения на съвестта? Трябва да беше нещо наистина важно, защото иначе Сара никога не би поискала да се види с нея. Тя цялата се стегна в предчувствие за нещо лошо.

Не мина много и Маргарет въведе в стаята Клоуи и майка ѝ.

— Здравей, Сара — първа поздрави Пола и протегна ръка. — Наистина ме изненада.

Братовчедка ѝ прие подадената длан.

— Благодаря ти, че ме прие, и моля да ме извиниш за това, че се наложи да се появя по този начин. Държах да се видим, преди да отпътувам за Париж. Мислех си, че ако ти се обадя по телефона, ти може да...

— Да затворя ли? — прекъсна я. — Не, Сара, нямаше да затворя, щях да те изслушам. Всъщност си мислех, че отдавна трябваше да се обадиш. Очаквала съм го.

Последните думи сякаш сепнаха Сара.

— Ако знаех само. Много ми се искаше да обясня някои неща. Никога не съм знаела, че Джонатан мами семейството. Наистина инвестирах в неговата компания, но бях убедена, че всичко е чисто. Разбрах каква е истината едва когато баща ти ме уволни и ти ме изхвърли от семейството. Вярвах на Джонатан, а не е трябвало. Била съм твърде наивна. Но се кълна в детето си, че тогава няхах представа какво прави той.

— Отдавна го разбрах, Сара. Осъзнах, че не си виновна и си нямала лоши намерения... — Пола спря наскре изречението и прехапа устни. — Жалко за пропуснатите години. Но каквото било — било.

— Най-добре — съгласи се Сара. — Така или иначе съм тук не за да обяснявам, нито да моля да бъда приета в семейството. Дойдох, за да те предупредя.

— Да седнем — предложи Пола. — Да ти предложи ли нещо? Чай, кафе, вода?

— Не, благодаря ти — отговори тя и се отпусна на близкия стол.

Клоуи поклати само отрицателно глава и седна на канапето.

— Отдавна подозирам, че Джонатан е замислил нещо — започна Сара, като не откъсваше очи от братовчедка си. — Открай време е убеден, че ти си причина за неговия провал. Не може да те уязви в

бизнеса ти, опитвал го е вече, но може да те засегне чрез децата ти. Онази вечер бях на тържеството, посветено на ретроспекцията на модата, и видях нещо, което много ме изплаши. Забелязах как за част от секундата се беше втренчил в твоите деца и изражението му беше на кристално ясно зло. Не знаех какво е замислил, но реших, че на всяка цена ще разбера какво е решил да прави.

— Смяташ ли, че ще ти довери плановете си просто така? — попита Пола и я изгледа продължително.

— Не, не смятам. Умее да държи езика си зад зъбите. Но той обича виното, както и да се хвали. Става особено словоохотлив, когато е изпил достатъчно количество френско вино.

— Да не искаш да кажеш, че си го напила? — повдигна въпросително вежди домакинята.

— Не, само го поканих на вечеря и поръчах бутилка много скъпо вино — „Мутон Ротшилд“. Той умира за него. След това зададох правилните въпроси.

— Какво е намислил? — не се сдържа Пола. — Кажете ми... Кажете ми го, колкото и да е страшно. Кой е на прицела му? И как? Защо нищо не знам?

— Възнамерява да удари косвено Теса чрез съпруга ѝ Марк Лонгдън. Марк е архитект на Джонатан... Проектирал е къщата недалеч от Тирск.

— Господи, никой от нас не знаеше това.

— Пазят го в тайна. Дори са измислили фалшиво име за клиента на Марк — Уилям Стоун. — Сара се размърда неспокойно на мястото си. — Марк е казал на Теса, че новият му клиент е голям богаташ и се казва Уилям Стоун. Искал да строи къща в Мидлъндс. Дъщеря ти е нямала основание да не вярва на съпруга си.

— Разбирам — кимна Пола. — Но как Джонатан ще уязви косвено Теса?

Сара се поколеба, преди да отговори:

— Имах усещането онази вечер например, че Джонатан тъпче Марк с наркотици и алкохол, а и му предлага компанията на съмнителни жени. Наслаждава се на това. Отдавна подозирам, че Джонатан е доста покварен, независимо от елегантната му външност на джентълмен. Сега вече съм убедена, че е впил ноктите си в Марк Лонгдън и то по най-неприятния начин. Джонатан често се присмива

на Марк за неговата слабост. Подхвърля забележки, че бракът му все повече не върви, че Марк малтретира жена си физически.

Пола пребледня.

— Не познавам мъж, който се хвали с подобно нещо — сподели с разтреперан глас.

— Не мисля, че Марк се хвали, но мога да събера две и две. Джонатан ми разказа как Марк му обяснил, че ще даде добър урок на госпожа Богатата, кой носи панталоните в тяхната къща и не се ли научи да се държи както трябва, ще усети колко тежка е ръката му.

— От известно време имам съмнение, че се държи грубо с нея. Много ти благодаря за предупреждението, Сара. Сега вече знам какво да правя.

— Ако продължа да ти помагам — кимна Сара, — ще трябва да държиш името ми в тайна.

— Разбирам.

— Има и още нещо, Пола. По време на тържеството онази вечер Джонатан подметна нещо за Линет, че тя щяла да наследи всичко, включително и Пенистоун Роял. Бях изненадана и възразих, че не ми се вярва, и поисках да знам откъде знае. „Едно птиче ми каза“, гласеше отговорът му, а на лицето му имаше много лукаво изражение.

— Няма такова нещо — енергично тръсна глава Пола. — Информацията му няма нищо общо с истината. — Питаше се откъде може да има такива данни.

Сякаш прочела мислите ѝ, Сара само отбеляза:

— Според мен имаш проблем с дискретността на хората, които работят за теб. Най-вероятно в офиса ти в Лийдс. Джонатан има връзка с една жена там, някоя си Ели. Струва ми се тя работи там.

— Елинор Морисън! Няма кой друг да е. Една от секретарките ми в Лийдс. Но пък тя няма достъп до поверителните документи. Но и не е вярно, както вече ти казах.

— Но не бързай да я уволняваш — предупреди Сара.

— Естествено — съгласи се Пола. — Така само ще събудя подозрението на Джонатан.

— Трябва да внимаваш много кой има достъп до документите ви.

— Винаги съм достатъчно предпазлива — отговори Пола. Със сигурност щеше да държи Елинор под око. Тя нямаше да бъде вече в услуга на Джонатан.

След малко Сара се изправи.

— Казах ти всичко, което знам, Пола. Много се надявам да съм ти помогнала.

Пола също се изправи.

— Така е. — Погледна братовчедка си настойчиво. — Откакто Джонатан Ейнзли се върна в Лондон, инстинктивно чувствах, че ще се опита да навреди на мен или на някой от близките ми по някакъв начин. Дори сър Роналд ме предупреди.

— Чичо Рони винаги е бил прозорлив. Баба казваше, че приличал на баща си. Ще държа очите и ушите си отворени. Когато идвам в Лондон, обикновено се виждам с Джонатан... — Тя се огледа, след което се обърна към дъщеря си: — Това тук е дневната на горния етаж, за която често съм ти разказвала. Любимата стая на баба ми. Всъщност беше любима на всички ни. Колко чудесни часове сме прекарвали тук.

— Мамо, тук има и твоя снимка — възкликна Клоуи, която се беше доближила до масата до библиотеката. — Колко си била хубава! — Възкликна момичето и вдигна снимката на майка си. — Виж се само!

Сара се приближи и погледна снимката. Скоро след това двете се насочиха към вратата, готови да си вървят. Пола ги последва.

— Стаята си е останала същата — отбеляза Сара на самия праг. — Пълна е с чудесни спомени, най-вече свързани с баба.

Пола видя в очите ѝ сълзи и сърцето ѝ се изпълни със съчувствие към тази тяхна братовчедка, изгонена от семейството преди толкова много години. Дали не бяха прекалено строги с нея? Вероятно. Но по онова време тя беше убедена, че Сара е изменила на семейството.

— Не знам как да ти благодаря за това, което направи днес, Сара. Както баба ни обичаше да казва: предупрежденият е по-добре въоръжен. Сега вече ще бъда нащрек.

— Мисля, че така ще е най-разумно.

— Надявам се скоро да се видим отново. Искане ми се да знаеш, че си винаги добре дошла... — последните думи на Пола останаха недовършени. Тя пристъпи напред и прегърна братовчедка си.

Сара се притисна до нея, преглъщайки сълзите си.

— Безкрайно ти благодаря... толкова съм щастлива да знам, че отново съм добре дошла сред вас. — Отстъпи малко назад и додаде: — Стига Джонатан Ейнзли да не знае.

Първото, което Пола направи, щом остана сама, бе да потърси Теса. От офиса ѝ на Найтсбридж ѝ отговориха, че е била там сутринта, но неочаквано си е тръгнала. От дома им в Хампстед никой не отговори, което я изненада. Най-накрая набра мобилния телефон на дъщеря си. И там не получи отговор, но остави съобщение и затвори.

Погледна часовника на бюрото си и с изненада установи, че е едва дванайсет на обяд. Теса сигурно бе излязла за обяд, а Елвира бе извела Адел на разходка. Засега нямаше основания да се безпокои. Убедена бе, че чуе ли съобщението ѝ, Теса ще ѝ се обади веднага. Междувременно тя щеше да довърши започнатото във връзка с гостите, които чакаше. Отиде до масата със семейните снимки, за да ги върне на място. Клоуи ги бе разместила, за да стигне до тази на майка си.

Беше се изненадала от реакцията на Сара, че все още не са махнали снимката ѝ от тази сбирка, въпреки че беше в немилост от дълги години.

— Дори не съм забелязала, че е тук — промърмори Пола.

Много скоро създаденият от баба ѝ ред бе възстановен. В този момент телефонът извънтя и в бързината си да се извърне към бюрото, за да го вдигне, Пола бутна една от снимките, която падна на земята и се чу звън на счупено стъкло.

— Ало?

— Мамо, Теса се обажда.

— Скъпа, къде си? Опитвах се да се свържа с теб.

— Знам, получих съобщението ти. В момента напускам Лондон с лимузина. Елвира и Адел са с мен. Пътуваме към Йоркшир. Твърде изтощена съм, за да карам сама. Мамо, напуснах Марк.

— Слава богу!

— Няма да се върна при него. Никога! Ще се разведа.

— Много се радвам да го чуя. Кога смяташ, че ще пристигнете?

— Според мен след около четири часа или малко повече.

— Ще ви чакам, момичето ми.

— Довиждане, мамо.

— До скоро, Теса. — Пола остави слушалката, обзета от огромно облекчение. Зарадва се, че дъщеря ѝ е вече далеч от Марк Лонгдън.

Благодари на бога, че братовчедка ѝ Сара бе имала доблестта да изпълни дълга си.

Върна се до масата и вдигна снимката, която бе паднала на земята. Стъклото се бе разбило на парчета. Тя отнесе всичко до бюрото си и се зае внимателно да отстрани останалите парченца, за което се наложи да разглоби рамката. Под картончето, което държеше снимката, с изненада откри два плика, закрепени с лепенка за гърба на снимката. В първия намери малко сребърно ключе.

Веднага се сети, че това трябва да беше ключето за ковчезето, обявено за отдавна загубено. Обзета от вълнение, тя отвори и втория плик. Отвътре падна снимка, правена очевидно някъде в средата на петдесетте, на която млада жена стискаше за ръка малко момченце. Другата ръка на детето държеше баба ѝ. На гърба бе написано: „Глинис, Оуен и аз“.

Пола обърна снимката, която допреди минута бе стояла в рамката, и се вгледа в нея. Изведнъж разбра кой е биологичният баща на Оуен Хюс.

Пола прибра снимките в чекмеджето на бюрото си и отиде при скрина от времето на Кралица Ана, където откакто се помнеше стоеше ковчето със сребърен обков. Толкова пъти бе питала баба си къде е ключето за него и тя неизменно ѝ казваше, че отдавна е загубено. Очевидно само е било добре скрито.

С разтреперани пръсти пхна ключето в сложно украсената ключалка и го завъртя. Капакът се вдигна без усилие и тя надникна боязливо вътре. Връзка писма, завързани със синя панделка, адресирани до госпожа Ема Харт в Пенистоун Роял. Обърна единия от пликовете и прочете името на подателя: Госпожа Глинис Хюс, Ню Йорк.

Прочете няколко от писмата и картината бързо се подреди в главата ѝ. Решението какво да прави по-нататък дойде от само себе си. Заклучи писмата там, където бяха престояли повече от четирийсет години, прибра ключа в джоба си и бързо напусна дневната.

Вече на долния етаж, тя надникна в кухнята и събщи на Маргарет, че Теса, Адел и бавачката ще бъдат в къщата за чая следобед.

— Сега излизам за малко — добави тя. — Ако някой ме търси, ще бъде тук след около час.

— По кое време очаквате да пристигне господин Лонгдън? Или той няма да е тук довечера?

— Не, Маргарет. Той няма да идва този уикенд — отговори тя. Нито кой да е друг уикенд, додаде тя наум, докато вървеше към конюшните. — „Копеле“ — прокълна го под нос.

Трийсет и пет минути по-късно Пола мина през кованата порта на „Лекланд Прайъри“ в Машам. Винаги бе харесвала тази сграда от зидан камък, приютявала монаси, преди Хенри Осми да разруши множество църковни имоти от гняв към Рим и папската институция. За

щастие „Лекланд Прайъри“ бе минал в ръцете на частно лице и се бе запазила, за разлика от „Фаунтинс Еби“.

Построена от сив камък, който добивали в местната кариера, на фасадата си сградата имаше поредица от прозорци. Простотата на къщата винаги много ѝ бе допадала. Наоколо имаше зелени морави, по чийто отдалечен край бяха насадени дървета, както в повечето къщи на именията в Йоркшир.

Пола паркира колата си недалеч от вратата на кухнята, заобиколи и позвъни на парадния вход.

Не се наложи да чака дълго, докато Болтън, икономът, се появи и отвори.

— Госпожице Пола! — възкликна той радостно. — Добър ден. Очаквахме ли ви?

— Не, Болтън — дари го тя с една от най-очарователните си усмивки. — Реших, че е най-добре да го изненадам. Веднъж ми спомена, че от всичко най-много обичал изненадите.

— Така е. Заповядайте. Ще ви заведе при него. В библиотеката е.

— Как е той? — попита тя, докато крачеше редом с иконома по излъскания паркет.

— Далеч по-добре. Все още не е в предишната си форма, но и това ще стане след една-две седмици. Подобрява се с всеки изминал ден. — Отвори вратата на библиотеката и обяви високо: — Сър, госпожица Пола е наминала да ви види.

Мъжът, седнал във високото кресло до прозореца, остави книгата си и извърна лице.

— Скъпа моя, Пола. Каква приятна изненада!

Гостенката не можеше да не признае, че видът на чичо ѝ е много добър. Познаваше този човек откакто се помнеше, но днес се опита да го погледне колкото се може по-обективно. Дори на тази възраст той ѝ се видя много хубав. Представяше си колко красив е бил на младини.

Усмихна му се сърдечно и го целуна по бузата. Старецът я задържа в прегръдките си.

— Косата ти винаги мирише така хубаво, Пола. От съвсем малка. — Той ѝ посочи стола до себе си. — На какво дължа тази чест?

— Не съм те чувала откакто те поканих на тържеството за рождения ден на Шейн и Уинстън. Ще дойдеш, нали?

— Надявам се. Мисля, че ще е доста приятно да ви видя всички събрани заедно. Може дори да направим с теб едно-две завъртания на дансинга.

Тя се облегна удобно назад, кръстоса крака и се загледа в мъжа пред себе си.

— Има ли нещо специално, което искаш да ми кажеш, Пола? Доста внимателно ме оглеждаш.

— Извинявай, ако съм те смутила. Наскоро прочетох дневниците на баба. Замислих се за нещо, което прочетох там. Едва сега научих, че тя е организирала забави по време на войната. На Фулъм Роуд.

— Точно така беше — светна лицето му при спомена.

— Ти посещаваше ли ги?

— Разбира се. Много се забавлявахме.

— Там ли се запозна с жена си? — попита тя с наклонена към едното рамо глава.

— Не. Защо питаш, мила?

— Разбрах, че там си се запознал с една млада жена... Била е красива. Баба пише, че била невероятна...

Той рязко изправи гръб и извърна лице към прозореца. Мълчеше и само се взираше през стъклото, все едно виждаше нещо, което бе невидимо за посетителката му.

Какъв красив профил имаше чичо ѝ, помисли си Пола. Глава на патриций с тази бяла коса. Тя мълчеше и чакаше той да заговори.

Най-сетне той се извърна към нея. Изражението му бе тъжно, почти скръбно.

— Казваше се Глинис. Глинис Дженкинс. Беше много красива, направо невероятна, както сама се изрази. Но тя беше нещо много повече от това. Изпълнена с обич, страстна, чувствена.

— Бил си влюбен в нея.

— О, да. Много.

— Забременяла е от теб.

— Да. Вярно е — без нито миг колебание отговори той.

— Но не си се оженил за нея.

— Не.

— Защо?

Тежка въздишка се откъсна от гърдите му.

— Връзката ни беше изпълнена със страст, но много нетрайна. Бяхме много влюбени, но и твърде различни. Непрестанно се карахме. Давах си сметка, че подобна страст изгаря толкова бързо, колкото и пламва. Щеше да ме изконсумира. И...

— А ти не можеше да си го позволиш — прекъсна го тя. — Трябвало е да се съхраниш. Заради кариерата си ли, чичо Робин? — попита тя меко и съчувствено. Сетне завърши: — Напълно те разбирам.

— Много си точна в преценката си, Пола. Бих искал да обясня някои неща. Скъсах с Глинис, преди да разбере, че е бременна. Много скоро след това се сгодих за Валъри Лъден, млада жена, която познавах от известно време и която много харесвах. Естествено връзката ни бе твърде различна от тази с Глинис — много по-спокойна, по-стабилна. Обичах Валъри по съвсем друг начин, при това идеално си подхождахме. Беше жената, от която имах нужда и в живота, и в кариерата си на политик. Ние с Глинис щяхме да се изпепелим един друг.

— Но Глинис е била бременна, а в онези дни това е било голямо петно.

— Добре ми е известно. Предложих на Глинис издръжка, но тя отказа да приеме каквато и да е помощ от мен.

— Ясно.

Робин пръв наруши възцарилото се мълчание:

— Открила си значи дневниците на Ема от времето на войната... Очевидно е записала моята история с Глинис.

— Не, чичо Робин. Един-единствен път през октомври 1943 година е споменала за затруднението на Глинис. Няма име на бащата. Баба ми те е запазила, както е предпазила и Глинис. Глинис е помолила никой никога да не научи името на бащата на детето ѝ.

— Как разбра в такъв случай?

— Днес съвсем случайно открих стари писма на Глинис Хюс до баба. Прочетох някои от тях и там се споменава твоето име като баща на детето ѝ. Пишели са си в онези години. Открих дори снимка на Ема със сина ти и Глинис.

— Майка ми дълги години изпращаше издръжка на Глинис. Дори след като тя замина за Америка — обясни Робин. — Ето защо не се

изненадвам, че Глинис ѝ е писала. Не мога да си обясня обаче защо майка ми е запазила писмата.

— Разбирам какво имаш предвид.

— Сега ще ми обясниш ли защо си дошла да ми кажеш всичко това, Пола? Защо е изобщо тази визита? Познавам те достатъчно добре, за да знам, че не си тук току-така.

— Имаш внучка, която се казва Еван Хюс... дъщеря е на сина ти Оуен. И живее в Лондон. Мислех си, че може би ще искаш да го знаеш.

— Внучка значи... — Той мълча известно време и отново извърна лице към прозореца.

Пола го наблюдаваше и си мислеше за дългата му кариера. Дълги години бе член на парламента, няколко пъти бе и член на правителството и Ема винаги се бе гордяла с него. Бе имал такъв живот, какъвто си бе представял за себе си, и бе успял. Може би изборът му се бе оказал правилен.

Най-сетне Робин се раздвижи в стола си и я изгледа продължително:

— Как се запозна с тази млада жена? Дошла е да ме търси, така ли?

— Не, няма такова нещо. Тя дори не знае за съществуването ти. Най-добре да ти разкажа всичко поред.

Той я слушаше внимателно с напълно непроницаемо изражение. Когато най-сетне Пола приключи, той само попита:

— Да разбирам ли, че искаш да се срещна с нея?

— Това зависи единствено от теб, чичо Робин. Ти ще решиш.

— Мисля, че бих желал да се запозная с нея. От думите ти разбирам, че е приятна млада жена. И възпитана.

— Така е — разсмя се Пола. — И много красива. Господи! Едва сега разбирам на кого ми прилича. На леля Елизабет — твоята близначка. А всички твърдят, че прилича на мен.

— Значи трябва да е доста хубава. Елизабет е красавица. Няма да е зле да организираш една среща.

— Когато решиш. Може би на тържеството за рождения ден. Ще бъде там с Гидиън.

— Защо с Гидиън? — Старецът не успя да прикрие изненадата си.

— Среща се с него. Влюбени са.

— Така и няма да разбере защо хората от семейство Харт привличат най-вече хора от семейството — поклати той красивата си глава. — Сещам се за връзките на фараоните в Египет. Какво ще кажеш?

— Голяма скица си, чичо Робин — избухна в смях Пола.

— Идеята ми се вижда добра. На тържеството ще мога да се запозная с нея. Напълно подходящо.

Пола се приведе към чичо си и рече тихо, но настойчиво:

— Мисля, че не бива да споменавам за това пред Джонатан. Положително ще се разстрои. Той е твой син и наследник и тъй като така и не те дари с внуци, вероятно ще се настрои много сериозно срещу Еван.

— Господи, права си. Положително ще реши, че тя е заплаха за него. — Той присви леко очи. — Голямо разочарование е за мен Джонатан. — Известно ми е, че няма и грам топлина към мен, да не говорим за загриженост за здравето ми. Почти не съм го виждал, откакто почина майка му. Не че се появяваше много, когато беше жива. А Валъри бе най-добрата майка на света. Човек би си помислил, че може би ще се отбива от време на време. Все пак съм на осемдесет години. Не се появява дори когато отива да посещава своята приятелка в Тирск.

Пола пое дълбоко въздух и се престаши да отбележи:

— Според мен той е опасен, чичо Робин. Искам да те предупредя по отношение на него. — И тя му разказа какво бе научила от Сара.

— Никак не съм изненадан — промълви старецът най-накрая. — За мен той е социопат. Няма никакъв морал и вярва, че е над закона. Никога не му хрумва дори, че върши нещо нередно. Опасен е, така е. Няма да научи от мен за Еван Хюс.

Следващите два дни Пола бе заета с настаняването на Теса. Утешаваше я, изслушваше разказите ѝ за живота ѝ с Марк. Подкрепи напълно дъщеря си по отношение на развода, но нарочно не спомена нищо за посещенията на Сара. Чувстваше се длъжна да брани братовчедка си от гнева на Джонатан Ейнзли. Основания за развод имаше предостатъчно, за да въвлечат и Сара.

Освен това я чакаше още работа по организацията на уикенда — меню от петък до понеделник сутринта, разпределянето на местата около масата по време на обедите и вечерите. Както обикновено тя действаше бързо и ефективно, а и Теса ѝ помагаше с каквото можеше.

Когато в петък следобед Линет, Индия и Еван пристигнаха, тя вече бе приключила с приготвянията. Можеше да седне спокойно с тях и да си почине пред чаша чай в дневната на горния етаж. Младите жени имаха да ѝ разказват толкова много неща: за успеха на ретроспективната изложба, за броя на посетителите, отзивите в пресата, високите оценки и увеличаването на продажбите в модния сектор на магазина.

— Победата е за всички вас — усмихна се най-накрая Пола. — Още дълго време ще чувствате доброто въздействие на изложбата. Чудесна работа свършихте всички. Сега искам да забравите задълженията си и да си починете добре тези два дни.

Линет се изправи първа.

— Ще отида да разопаковам нещата си.

— Аз също — последва я Еван.

— Еван, остани за малко, налага се да си поговорим — тихо помоли Пола.

Младата жена вдигна вежди въпросително, но седна отново.

— Трябва да изгладя една рокля — скочи и Индия. — От шифон е, така че не мога да използвам пара.

— Направо немислимо — потръпна Линет иронично. — Да вървим, Индия, да си свършим работата.

Щом останаха сами, Пола се обърна към Еван:

— Изникна нещо относно баба ти, което бих искала да споделя с теб. Засега бих желала да си остане между нас.

— Открили сте все пак нещо в дневниците.

— Не, но тук в Пенистоун Роял попаднах на писма, писани от баба ти до моята баба. В някои от тях Глинис говори за биологичния баща на Оуен. — Пола замълча и се усмихна топло на Еван: — Ричард Хюс се оженва за Глинис, която вече е бременна от друг мъж. Той приема този факт, защото я обича твърде много. Обича и детето, което тя ражда, и го отглежда като свое. Ричард е добър човек и е чудесен баща за Оуен.

Еван седеше вцепенена. Мина известно време, преди да се съвземе, преглътна мъчително и най-сетне промълви:

— Излиза, че баща ми е незаконно дете?

— Технически, да.

— Кой е бащата на татко? Коя съм аз?

— Той е син на Робин Ейнзли, мой чичо и любимият син на Ема. Той е Харт. Както и ти, Еван. Ема Харт е и твоя баба.

— Божичко! — възкликна преbledнялата като платно млада жена. Тя се отпусна безсилно на възглавниците на канапето. Само след миг очите ѝ се напълниха със сълзи и тя скри лицето си в длани.

Пола отиде до бюрото си и извади оттам кутия с хартиени кърпички, която подаде на Еван.

— Знам, че изненадата е твърде голяма, когато най-неочаквано се оказва, че нещата съвсем не са такива, каквито изглеждат. Не забравяй, че всичко това се случва преди петдесет години.

Еван кимна, издуха носа си и изтри сълзите.

— Да, разбира се. Високо ценях своята баба. Тя беше най-чудесната жена, която познавах... — гласът ѝ пресекна, сълзите потекоха по страните ѝ.

— Това, което научи сега, не бива да променя отношението ти към нея. Тя трябва да остане в спомените ти същата прекрасна жена, защото наистина е била такава. Ще ти дам писмата ѝ до Ема и когато ги прочетеш, ще разбереш още много неща. — Пола въздъхна и улови ръката на Еван между своите. — Никога не бива да забравяме колко крехка е човешката природа и че никой от нас не е съвършен.

Младата жена мълча известно време, някаква мисъл явно я тревожеше.

— Значи съм роднина на Гидиън! — избухна най-сетне. — Ние сме *братовчеди*!

— Доста далечни — изтъкна Пола.

— А той знае ли за мен... Искам да кажа този мой дядо?

— Да, казах му в сряда, в деня, в който открих писмата.

— Какво каза той? Искан ли да се срещне с мен?

— Да, иска. А ти?

— Не знам. Всъщност... Искан. — Не звучеше много уверено.

— Съществува един проблем, който не бива да пренебрегваме. Робин Ейнзли има син Джонатан Ейнзли. Освен всичко останало той е

и мой враг, тъкмо затова Гидиън така се развълнува, когато Джонатан те спря по време на ретроспективната изложба. Но да не се отклоняваме. Джонатан беше женен, но се разведе и така и не успя да създаде деца. Повече от сигурно е, че той ще приеме твоето появяване като заплаха за наследството си...

— Не искам нищо! — възкликна Еван. — Не ми трябва парите на Робин Ейнзли.

— Знам, но е добре нещата да бъдат уредени както трябва. Джонатан Ейнзли трябва да научи за твоето съществуване от баща си, който да го убеди, че ти не представляваш заплаха за него. Щом Джонатан научи всичко това, ще можем да съобщим на семейството... за новото състояние на нещата и коя си ти в действителност. Разбираш ли ме?

— Да, разбира се. — След като издуха отново носа си, Еван попита едва чуто: — Мога ли да кажа на Гидиън?

Пола бе очаквала такъв въпрос.

— Утре преди вечеря ние с Шейн сме поканили Гидиън и родителите му на питие тук. Ти също си поканена, но никой друг.

— Ами Линет?

— Предпочитам да не ѝ казваш — поклати глава Пола. — Тя ще научи всичко следващата седмица, веднага щом чичо Робин говори с Джонатан.

— Разбирам.

Пола се изправи за пореден път, приближи се до бюрото си и извади връзката писма, стегнати със синя панделка.

— Това са писмата на баба ти.

Еван пое купчинката и се отправи към вратата на стаята. Там спря за миг.

— Много ви благодаря. Ще се радвам да се срещна с дядо си в някой от тези два дни. Мислите ли, че е възможно?

Пола се замисли за миг.

— Не виждам какво ще ни попречи. Ще говоря с него.

Еван чакаше Пола в Каменното преддверие. Беше неспокойна от предстоящата среща с Робин Ейнзли, която щеше да се състои след не повече от час. Хвърли поглед към големия часовник в ъгъла и видя, че е почти десет. Пола щеше да слезе всеки момент, за да я закара в „Лекланд Прайъри“. Миналата вечер Пола я дръпна настрана, за да ѝ съобщи, че чичо Робин ще ги чака сутринта на следващия ден. Тя спа лошо, изпълнена с тревога за това как ще мине срещата, какво да облече, за да направи добро впечатление.

На сутринта реши да обуе бежов костюм с панталон, с кремава копринена блуза, стори ѝ се подходящо, защото не беше прекалено официален, а в същото време бе по-добре от пола и блуза. Златните семпли обици и златният часовник щяха да са единствените украшения. Завърза около врата си копринен шал „Ерме“ в бежово, червено и синьо.

Много неща ѝ се изясниха, след като прочете писмата на баба си до Ема Харт. В първия миг, когато Пола ѝ разказа за Глинис и Робин, тя доста се разстрои. Но докато премисляше нещата през нощта, си даде сметка, че новите разкрития само допринасят за по-голямата ѝ обич към баба ѝ. Четеше писмата и разбираше колко добра и щедра е била тя в желанието си да не нарани никого.

Ставаше ясно, че когато Робин я напуска, тя се оттегля с достойнство. Съвсем честна е била и с Ричард Хюс като му е казала истината. Писмата бяха наситени с огорчение, щастие, тъга, оптимизъм и вяра в бъдещето. Баба ѝ беше минала през богата гама от чувства и преживявания. Едно беше сигурно, че тя бе изживяла пълноценно живота си, без никакви угризения. До смъртта си бе останала вярна на Ема Харт.

На няколко пъти през нощта тя посяга към телефона, за да се обади на баща си, но после се отказваше. Искаше да се види първо с неговия баща и едва тогава да разкаже на Оуен за разкритията. От писмата недвусмислено ставаше ясно и друго — Глинис е била безрезервно предана на Ричард. Брактът им бил добър и щастлив и Еван

установи това с радост. Тя и без писмата си го знаеше. В нейно присъствие те винаги се държаха спокойно и с искрена грижа един към друг. Глинис стотици пъти беше повтаряла пред внучката си колко важно нещо за един брак е хората да са със сходен произход.

В едно от писмата си баба й обсъждаше паричен проблем с Ема. Едва сега младата жена разбра откъде идваше това голямо наследство. В продължение на много години Ема бе изпращала пари на Глинис и тя ги беше спестявала. Прибягвала бе до тях само в краен случай. Очевидно Ричард бе настоявал да се грижи за Оуен като за свой син. Бяха останали още доста писма за четене и Еван смяташе да продължи с тях следобед. Междувременно щеше да отиде да се срещне със своя биологичен дядо. Пое си дълбоко дъх и се изправи, когато видя на най-горното стъпало на стълбището да се появява Пола.

— Добро утро Еван.

— Добро утро, госпожо О'Нийл.

Пола се засмя и се приближи. Улови ръката на младата жена и я целуна по бузата.

— Мисля, че след като стана ясно, че сме роднини, можеш да ме наричаш Пола. Още не мога да асимилирам всичко, което се случи в последните дни. Още повече че ти си и първата ми братовчедка, която откривам, без да съм подозирала за съществуването й.

— Аз също се мъча да проумея нещата, госпожо О'Нийл, искам да кажа, Пола. Но много ми се събра.

— Знам, мила. Да вървим. Ще си говорим, докато стигнем до дома на чичо Робин.

Отидоха до гаража и Еван изчака Пола да направи необходимите маневри и да потеглят.

— Прочетох повечето от писмата на баба ми тази нощ.

— Предположих. Самата аз прегледах само няколко от тях, докато стигнах до името на човека, с когото е имала връзка по време на войната. Просто искам да го знаеш.

— Благодаря ти, че ми го казваш, но спокойно можеше да ги прочетеш, тъй като са изпратени до твоята баба. Но не проумявам защо Ема ги е запазила? Каква е била според теб целта й?

— Нямам представа. И аз си го мислех, когато ги намерих. Защо е трябвало да скрие ключа на гърба на снимка на Робин заедно със

снимката на Глинис, Оуен и самата нея? Аз лично имам само едно обяснение.

— И какво е то? — нетърпеливо попита Еван.

— Според мен Ема Харт е искала ключът да бъде намерен и се обзалагам, че е разчитала тъкмо аз да го открия. От съвсем малка я питам за ковчежето и за ключа за него и е била сигурна, че веднага ще разбере за къде е този зад снимката.

— Защо просто не е прибрала писмата в сейф и да ти каже за тях.

— Много бих искала да мога да ти отговоря, но според мен е искала да бъдат извадени, докато е жива. После вероятно е забравила. Почина доста внезапно. Шейн предполага, че чрез тях е искала да държи Робин под контрол. Не съм много съгласна с него. Така или иначе намирането на писмата и появата на Еван Хюс определено ще раздрусат сина на Робин Джонатан.

— Да, ти спомена за това снощи. Защо е твой враг?

— На първо място, защото си бе въобразил, че трябва да получи далеч по-голяма част от наследството на Ема Харт, например универсалните магазини. Това бе в противоречие с всички решения, свързани с наследството. Позволи си да причини големи финансови неприятности на „Харт Ентърпрайзис“, започна да изкупува акции чрез подставено лице с надеждата, че ще добие контролния пакет. Но така и не успя. Все едно, появата му винаги вечае неприятности, можеш да ми вярваш.

— Гидиън намекна нещо подобно след откриването на ретроспективната изложба. Беше вбесен, че съм разговаряла с Джонатан Ейнзли. Но нямаше как да разбере кой стои пред мен.

— Естествено. — Пола погледна през прозореца. — Отиваме в прекрасно малко селце, което се нарича Машам. Чичо Робин живее в „Лекланд Прайъри“ от много години. Красива стара сграда. Ще се изумиш от простотата на това архитектурно бижу.

— Нетърпелива съм да го видя, но и много се притеснявам от срещата с Робин... С дядо ми. — Еван изкриви лице. — Звучи ми някак необичайно. За мен дядо ми е Ричард Хюс, а той вече не е между живите.

— Няма нужда да се тревожиш, Еван. Чичо Робин много се зарадва, когато научи за съществуването ти. Джонатан доста го разочарова.

— Ти какво мислиш за него, Пола?

— Нормално е да не мога да го търпя след всичките неприятности, които ни създаде. За мен той е дори опасен. Виж, Еван, погледни напред. Пристигнахме, това са портите на имението. Там сме само след няколко минути.

Еван внимателно оглеждаше красивите поддържани морави, в дъното на които покрай оградата се извисяваха дървета. Просто. Самотно. И в същото време точно толкова красиво, колкото го описа Пола. Харесваше и сивкавия камък, който така често се използваше в Йоркшир. Гидиън ѝ беше обяснил, че го добивали в близките кариери.

Пола спря пред парадния вход и извърна лице към своята спътничка.

— Готова ли си? — повдигна тя въпросително вежди.

— Да — отговори Еван. Излезе от колата и последва братовчедка си към главния вход. Преглътна мъчително и подръпна краищата на самото си.

Почти веднага вратата се отвори пред тях.

— Добро утро, госпожице Пола — поздрави Болтън. — Той ви чака в библиотеката.

— Благодаря, Болтън. Това е госпожица Хюс.

Икономът наклони леко глава. Еван му се усмихна. И двете жени го последваха по коридора.

Робин Ейнзли седеше в креслото си с висока облегалка до прозореца. На ниската масичка до него лежеше някаква книга, но тя беше затворена и според Еван той беше задрямал.

Икономът се изкашля предупредително:

— Госпожица Пола и госпожица Хюс са тук, сър.

— Така ли? Благодаря ти, Болтън. — Робин се изправи бързо и погледът му се спря на Еван.

Тя също го оглеждаше. Пред нея застана висок, слаб, беловлас мъж, доста елегантен и изискан. Носеше старо сако от туид с кожени парчета на ръкавите, сиви панталони и бледосиня риза, пристегнатата от плетена връзка. С нещо ѝ напомни за Ричард Хюс и тя се усмихна вътрешно. Очевидно Глинис е била привлечена от един и същи тип мъже.

Пола целуна чичо си по бузата и представи своята спътничка:

— Това е Еван, чичо Робин.

— Много ми е приятно — протегна мъжът ръка.

— И на мен, господин Ейнзли.

— Защо не ме наричаш просто Робин, скъпа моя? Звучи по-дружелюбно.

— Както желаете.

— Ще ми бъде приятно. Да ви предложи нещо? Чай, кафе, шери?

— За мен само чаша газирана вода, моля — обади се Пола.

— За мен — също — промърмори Еван.

Робин вдигна очи към Болтън, който не се бе отдалечил много от вратата.

— Моля те две чаши газирана вода и малко шери за мен, Болтън. Благодаря ти.

Икономът излезе и затвори вратата след себе си.

— Да отидем да седнем до камината. Наистина е месец юни, но обичам в камината да има огън. Усещам студа с костите си. Така е, когато си стар. Всеки ден ти е подарен.

Пола му се усмихна, плъзна ръка под лакътя му и го придружи до камината. Междувременно даде знак с очи на Еван да ги последва.

Щом се настаниха, първа се обади Пола:

— Еван поиска да се срещнете днес, чичо Робин, тъй като заминава за Лондон утре сутринта. Ще бъде тук отново след две седмици за тържеството по случай годиша на Линет.

— Радвам се, че го предложи — обърна се той към Еван. — Истината е, че ми се искаше да се видим веднага, но си помислих, че е най-добре да оставя решението на теб.

Еван се изкашля, за да прочисти гърлото си.

— Стори ми се излишно да отлагаме — все още смутена промълви тя. — Не виждам какво толкова има да мисля.

— Съобщи ли на баща си... Каза ли му за развитието на събитията? — попита той, като не сваляше от нея внимателния си поглед.

— Не, не съм. Обмислях го дълго снощи, но предпочетох да не му казвам.

— И защо се отказа?

— Реших, че е добре първо да ви огледам — изтърси тя и смутена от дързостта си, се изчерви.

Робин избухна във весел смях. Той извърна лице към Пола.

— Говори също като Ема. — След това насочи отново вниманието си към Еван: — Майка ми беше известна със своята директност. Говореше винаги това, което мисли. Понякога това доста смуцаваше.

— Съжалявам. Не исках да съм груба, но наистина държах да се запозная с вас, преди да съобщя на татко. Освен това по телефона нещата звучат съвсем различно. Предпочитам да говорим, когато се видим. Той възнамерява да дойде в Англия след месец-два на почивка.

Робин се канеше да каже нещо, но в този момент в стаята влезе Болтън със сребърен поднос с две чаши. Остави го пред тях и се оттегли. Едва когато отново останаха сами, възрастният мъж продължи:

— Каква мислиш, че ще е реакцията му?

— Нямам представа.

— Вероятно ще изпадне в шок — отбеляза Пола. — През целия си живот е знаел, че един друг човек е негов баща.

Робин мълчаливо отпи от шерито си.

Еван се размърда на мястото си.

— Мисля си, че е имал някакви подозрения.

— Така ли? — обади се Робин.

— По какво съдиш? — вметна Пола.

— По поведението му. Той настояваше да дойда в Лондон, но когато разбра, че съм започнала работа в „Хартс“, коренно промени отношението си. Подозирам, че е открил нещо след смъртта на баба ми миналия ноември. Някакви документи може би. — Тя извърна лице към Пола: — Така както ти откри писмата на Глинис до Ема.

Робин размишляваше, сбърчил вежди:

— От Пола разбрах, че преди да почине, баба ти ти е казала да дойдеш в Англия и да потърсиш Ема Харт. В нея бил ключът за твоето бъдеще. Те бяха много близки, така че няма как Глинис да не е знаела, че Ема е починала.

— Със сигурност е знаела, Робин — бързо отговори младата жена. — Според мен е искала да ме тласне към вашата орбита, имам

предвид орбитата на „Хартс“. Вероятно е разчитала, че хората ще видят физическата прилика с Пола и все нещо ще се случи... Не знам.

— Може и да си права — замислено отбеляза Робин. Той се облегна назад и се загледа в нея. — Но според мен ти не приличаш много на Пола. По-скоро приличаш на сестра ми Елизабет. Ти сама го спомена онзи ден — насочи той поглед към племенницата си.

— Знам, че не приличам на Глинис — обяви Еван.

— Така е. Според мен, след като се е родила, са изхвърлили кальпа — усмихна се Робин. — Тя бе най-изключителната жена, която съм познавал...

— Чичо Робин, имаш ли нещо против да огледам градината ти — надигна се Пола. — Искам да се уверя, че цветята, които ти изпратих онзи ден, са насадени където трябва.

Той понечи да ѝ обясни, че градинарят му си знае работата, но се сети, че тя иска да ги остави за малко насаме.

— Разбира се, Пола. Отиди, скъпа. — Когато тя излезе, той се усмихна на Еван: — Понякога е доста прозрачна.

— Но пък е съобразителна — отвърна на усмивката му Еван.

— Така е. Каж ми честно, мразиш ли ме за това, че не се ожених навремето за Глинис?

— Не. Било е толкова отдавна.

— Така си е. Истината е, че много я обичах. Тя също ме обичаше... прекалено много. Щяхме да...

— Божичко!

— Какво има? Какво стана? — извика Робин.

— Баба ми каза... *Обичах го прекалено много*, малко преди да издъхне. Тогава реших, че става дума за сина ѝ, за моя баща. Всъщност по-скоро думите ѝ са се отнасяли за теб. Какво мислиш?

— Възможно е. Това беше нашият проблем. Обичахме се прекалено силно. Изпитвахме твърде много страст, владееше ни твърде силно чувство за собственост. Любовта ни беше разрушителна. Разбираш ли ме какво искам да кажа?

— Да, разбира се. Бракът ти щастлив ли беше?

— В много отношения — да. Но истината е, че Глинис винаги ми е липсвала. Липсваха ми страстта, чувствеността, очарованието ѝ и ако искаш, и красотата ѝ. Така е, Глинис ми липсваше...

— Глинис беше щастлива в брака си — рече Еван. — Щастлива беше с Ричард Хюс и чудесно се разбираха. Непрекъснато ми внушаваше колко важно е в един брак хората да са със сходен произход, почти толкова важно, колкото и любовта. По отношение на произхода не си подхождахте много.

— Това не ме спря да я обичам.

Тя долови в гласа му известно вълнение и забеляза, че очите му са пълни със сълзи. Съвсем спонтанно скочи на крака и се приближи до възрастния мъж.

— Робин — промълви тя и сложи ръка на рамото му, — много добре разбирам... И изобщо не те обвинявам.

Той вдигна лице към нея и за част от секундата пред него не беше Еван, нито сестра му Елизабет, а Глинис. Без да му мисли, обгърна тялото ѝ и я притисна до себе си. След секунда отпусна ръце и промълви:

— Прости на стареца.

— Няма какво да прощавам — въздъхна тя и се върна на канапето.

Робин се стегна и протегна ръка към чашата с шери. Изправи гръб и попита:

— Как мислиш, скъпа моя, можем ли да бъдем приятели?

— Надявам се да бъдем.

— А баща ти?

— Не мога да отговоря.

— Разбирам. Какви са плановете ти, смяташ ли да останеш в Англия?

— Бих искала.

— Значи има надежда да те видя отново? — вдигна очи Робин.

— Разбира се.

Настъпи кратко мълчание.

— Защо според теб Ема е запазила писмата на Глинис? — първа наруши тишината Еван. — При това ги е скрила по доста необичаен начин.

— Нямам представа — въздъхна той тежко. — За мен това е загадка. — Лукава усмивка озари лицето му. — Но съм дяволски щастлив, че го е сторила.

— Кой какво е направил? — разнесе се откъм вратата въпросът на Пола.

— Става дума за Ема. Запазила е писмата, ти ги откри, а аз намерих своята единствена внучка. Единствена си, нали? — хвърли той въпросителен поглед към Еван.

Тя се усмихна широко.

— Така е. Имам още две сестри, но те са осиновени.

— Доколкото разбирам, вие двамата доста добре се разбирате. Искам отново да ви напомня за... За Джонатан. Той също трябва да бъде успокоен.

— Така е, права си — отпусна се назад Робин. Преплете пръсти и ги вдигна замислено до устните си. — Ще говоря с него другата седмица. Ще го уверя, че нямам намерение да променям завещанието си. Всичко ще бъде наред.

— Не искам абсолютно нищо! — възкликна Еван развълнувано, но забеляза строгия поглед на стареца и се изчерви.

— Ти го знаеш, чичо, и аз — също, но не сме сигурни, че Джонатан ще повярва. Дали ще приеме думите ти за истина?

— Ще го накарам да повярва — изправи се Робин. Доближи Еван и взе дланта ѝ между своите. — Ние с теб не се познаваме добре, срещаме се за пръв път, но ти си моя внучка и ще основа фонд на твое име. И то незабавно. Ще се погрижа за това още в понеделник. Помнете, че засега това трябва да остане само между нас тримата.

Еван кимна.

— Чудесна идея, чичо Робин. Няма защо да се тревожиш по отношение на мен. Няма да споделя това дори с Шейн — обеща Пола.

По-късно същия ден Еван продължи да чете писмата на баба си до Ема. Глинис бе описала в големи подробности живота си в Ню Йорк. Трябваше да признае, че стилът много ѝ допаднаше. Даваше си сметка, че двете жени наистина са били близки.

Прибра купчината в гардероба под пуловерите си. Беше сигурна, че ще иска да ги препрочете след време. И то много скоро, още същата вечер вероятно.

Взе си душ, изми си косата и през цялото време мислеше за баба си. Възхищението ѝ към тази жена беше нараснало значително през последните двацет и четири часа — заради достойнството, заради начина, по който бе живяла. Няколко пъти, докато Оуен е бил малко

момче, го беше водила в Лондон и го бе запознала с Ема. Дали баща ѝ помнеше тези срещи? Може би, но бе предпочел да не го споделя с нея. Нищо чудно и да не е осъзнал коя е Ема или просто да е забравил.

Излезе от банята и облече халат. Застана пред огледалото. Замисли се за Робин. Хареса го от първия миг. Стори ѝ се сърдечен, обичлив и възпитан. Убедена бе, че и той я хареса. Естествено почти не се познаваха, но интуитивно усещаше, че ще се разбират и в бъдеще.

Съвсем нормално бе Робин да се безпокои за отношението на баща ѝ. Тя също се тревожеше от неговата реакция. Реши да не му звъни в Кънектикът, а и дори да се чуеше с него, нямаше да му казва нищо засега. Сигурна бе, че чувствата му ще са смесени. Знаеше колко привързан беше той към Ричард Хюс, когото обичаше като свой баща. Навремето баба ѝ беше подхвърлила, че всеки мъж може да направи бебе на една жена, но това, което го прави истински баща, е отглеждането на това дете. Сега думите ѝ придобиха истинското си значение. Изричайки ги, Глинис бе имала предвид Ричард.

Известно време четка косата си, сложи си лек грим и започна да се облича. Избра лека рокля от светлосиня коприна. Сложи си перления гердан на баба си и перлените обици, които вървяха с него. Сложи си обувки с нисък ток в тон с роклята.

Беше първа в дневната на горния етаж и докато чакаше останалите, се загледа към хълмовете в далечината, които се виждаха от прозореца. Когато след малко се извърна към вътрешността на стаята, погледът ѝ попадна на масата със снимките и първата, която видя, бе неговата. На нея Робин бе далеч по-млад — вероятно някъде към трийсетте. Отиде до масата и забеляза, че стъклото, което се бе счупило, вече беше подменено. Взря се в лицето на красивия мъж и позна в него чертите на баща си, дори и своите. Странно, но той по нещо приличаше и на Ричард Хюс. Тя се усмихна и остави снимката на мястото ѝ сред останалите на членовете на семейство Харт.

Макар да бе началото на юни, в тези стари провинциални сгради беше хладно и тя се отправи към ъгъла, където се намираще камината.

Миг по-късно Гидиън влезе в стаята и щом я видя, очите му светнаха радостно и той с бързи стъпки се насочи към нея. Прегърна я и я целуна по бузите, сетне отстъпи назад и я огледа внимателно.

— Този цвят ти отива много и трябва да носиш най-вече него.

— Благодаря ви, господине, много сте мил — усмихна му се тя.

— Родителите ми ще бъдат тук всеки момент. Какво става всъщност? Майка ми твърди, че Пола държала да се види с нас тримата насаме и ти, и Шейн ще присъствате. Защо не и Джулиан, и Линет?

— Ще трябва да изчакаме Пола, Гид. Тя ще обясни всичко.

Той сбърчи замислено чело. Но тъй като бе с бърз и остър ум, попита:

— Да не би загадката около твоя произход вече да е разплетена?

Еван го изгледа спокойно, но предпочете да остави забележката му без коментар.

Когато Емили и Уинстън влязоха при тях, Емили се отправи към Еван и я разцелува сърдечно.

— Много се радвам да те видя, мила. Държа отново да те поздравя за аранжирането на ретроспективната изложба.

— Благодаря ти.

Уинстън се приближи и също я целуна.

— Повече от ясно е, че съм съгласен с Емили. Моята жена е винаги права. За какво е цялата тази тайнственост, Еван? Знаеш ли нещо?

— Аз ще ти кажа — обади се Пола, която току-що влизаше, следвана от Шейн. — Нека първо да седнем — предложи тя и се настани на едно от канапетата край огъня. След това разказа как неволно е бутнала снимката на Робин от масата с фотографиите, как я разглобила, за да отстрани счупените стъкла, и е намерила отзад плика с ключа и втория със снимката на Глинис, Оуен и Ема. — Ковчежето бе пълно с писма на Глинис Хюс до Ема, от които бързо стана ясно, че биологичен баща на Оуен, син на Глинис и баща на Еван, е всъщност Робин.

— Божичко! — плесна с ръце Емили и се извърна към Еван:

— Значи си една от нас! Точно така. Сега разбирам на кого ми приличаш. На мама, когато е била на твоите години. Господи, наистина си Харт!

— Е, скъпа моя, добре дошла в семейството. Ще бъдеш едно много красиво попълнение.

Гидиън седеше безмълвно и по нищо не личеше какво мисли.

— Пола отиде да съобщи на Робин онзи ден — обади се Шейн. — Той потвърдил, че е имал връзка с Глинис по време на войната. Тази история ще оставим за по-късно. Когато вчера и Еван пристигна, Пола ѝ разказа какво е открила и тази сутрин двете посетиха Робин в „Прайъри“. Очевидно срещата е минала добре.

— Как ти се стори той, Еван — попита Емили. — Как реагира?

— Много ми хареса — отговори младата жена. — Останах с впечатлението, че чувствата ни са взаимни.

Пола кимна.

— Струва ми се, че Робин посрещна вестта и внучката си с радост. Не го каза точно, но изрази определено желание да опознае Еван и да се срещне с баща ѝ. А тъй като всички познаваме Джонатан, нищо чудно, че Робин е на седмото небе от факта, че има внучка.

Очевидно свързал се от първоначалната изненада, Гидиън също се намеси:

— Не мога да не се съглася с баща ми, скъпа — погледна той Еван с много нежност. — Добре дошла в семейството.

Настъпи радостно оживление.

— Засега това трябва да си остане между нас — напомни Пола. — Никой друг в семейството не бива да научава, докато чичо Робин съобщи на Джонатан и не го убеди, че Еван не е заплаха за неговото наследство.

— Много се надявам той да повярва! — възкликна Емили.

— Знам какво имаш предвид — рече Шейн.

— Чичо Робин неслучайно е син на Ема Харт — отбеляза Уинстън. — Според мен е напълно с ума си, а и да не забравяме, че е юрист с опит. Беше член на Парламента и неколkokратно на правителството. Според мен ще се справи чудесно с подобна задача. Ще намери подходящите думи и подходящите отговори, които ще трябва да даде на сина си.

— Знаеш ли кога ще разговарят, Пола? — поиска да разбере Емили.

— Смята да отиде в Лондон още в понеделник, за да се види с адвокатата си.

— Най-вероятно ще иска да вземе документи, с които да гарантира пред Джонатан какви са намеренията му.

— Напълно съм съгласен, Уинстън — обади се Шейн. След това улови жена си за ръка и тя се изправи. — Да вървим при останалите, че ще се чудят какво става тук.

— Нали няма да забравите да си мълчите — напомни Пола. — Не казвайте дори и на Линет. Добре познаваме Джонатан. Не бива да побеснее, преди чичо Робин да е говорил с него. В това семейство слуховете се разпространяват с невероятна скорост.

Уинстън и Емили последваха семейство О'Нийл.

— И ние идваме след няколко минути — каза Гидиън.

Щом останаха сами, той седна до Еван, улови дланите ѝ между своите и се взря в дълбоките ѝ замислени очи.

— Е, какво е усещането да се чувстваш моя роднина?

Тя въздъхна тежко:

— В началото се стъписах, но постепенно свикнах с идеята и вече не ме тревожи толкова. А теб този факт смущава ли те, Гид?

— Ни най-малко. Признавам, че в началото бях изненадан, защото се говореше, че си изчезнала роднина на Макгил. А се оказва, че си загубена Харт — засмя се той, наведе се и целуна нежно устните ѝ.

Тя го прегърна и целувката се задълбочи.

Най-сетне Еван се отдръпна.

— Мисля, че е добре да слезем при останалите.

Гидиън ѝ се усмихна малко театрално и тръсна глава.

— Предпочитам да останем тук и да не спираме. Но май няма да е зле да покажем поне малко уважение. След вечеря ще те заведа на разходка с колата, така че ще останем сами. Какво ще кажеш?

— Напълно съм съгласна — отвърна тя.

Следващите десетина дни минаха като сън за Еван. Беше затънала в работа в „Хартс“. Ретроспективната изложба се бе оказала огромен успех. Провеждаха срещи, интервюта за вестници и списания, а имаше интерес и от чужди издания. На всичкото отгоре на етажа с модните тоалети продажбите се увеличиха.

В сряда следобед Еван седеше в кабинета си и правеше план за срещите си до края на седмицата. За щастие в нейния ресор напрежението малко намаля. Предстояха ѝ две фотографски сесии.

Едната бе за следобеда на следващия ден, а другата — за петък сутрин. Тя се облегна назад в стола си и се замисли за предстоящия уикенд. В петък вечер Пола и Шейн даваха официална вечеря, на която щяха да обявят годежа на Линет и Джулиан. Поканени бяха само членове на трите фамилии: О'Нийл, Харт и Калински. А на следващия ден, събота, в градината на Пенистоун Роял щеше да се състои тържеството за шейсетия рожден ден на Шейн и Уинстън.

В петък следобед тя щеше да пътува с Линет и Индия с кола. В началото си мислеха да вземат влака до Хароугейт, но после решиха, че ще е по-добре да пътуват с кола.

Щом се сети за тържествата, погледът ѝ отскочи към ъгъла на кабинета, където на щендер висяха тоалетите, които бе определила за тази цел. За годежа си бе купила много семпла и елегантна рокля от бледосива коприна с тънки презрамки. Не беше решила още какво ще облече на рождения ден. Знаеше колко много я харесваше Гидиън в бледосини цветове и в началото бе избрала шифон с преливащи се тонове, с широки ръкави и дълга до глезена пола. Като я нареди до тоалета от розова коприна, който ѝ бе избрала Индия, тя си даде сметка, че тъкмо синият шифон е най-подходящ. Беше женствен и романтичен.

Пронизителният звън на телефона я сепна и тя бързо отиде до бюрото си, за да вдигне слушалката.

— Еван Хюс на телефона.

— Здравей, скъпа, Гид се обажда.

— Разбрах.

— Ще мина да те взема към седем без петнайсет тази вечер. Добре ли е?

— Да, разбира се. Дотогава — рече тя и му прати въздушна целувка по телефона.

— И аз те целувам, моя скъпа, Еван — отвърна той и затвори.

Тъкмо бе тръгнала обратно към щендера и телефонът отново иззвъня.

— Еван Хюс — вдигна тя.

— Здравей, Еван, баща ти се обажда.

— Как си, татко? Благодаря ти, че отговори на съобщението ми. Как е мама?

— Много по-добре. Вече излиза и дори дойде с мен в Ню Йорк миналия уикенд.

— Слава богу. Татко, това е чудесна новина.

— Разбрах от съобщението, което си оставила, че искаш да говориш с мен спешно. Всичко наред ли е?

— Да, напълно. Няма нищо неотложно. Щеше ми се да разбера смяташ ли да пътуваш до Лондон. Беше споменал, че имаш такива намерения за отпуската си това лято.

След кратко колебание Оуен се изкашля и отговори:

— Няма да успея преди август. Най-вероятно ще го направя през август. Чудесно ще бъде да те видя, Еван. Много съм се затъжил.

Тя долови копнеж в гласа му и за малко да му каже за Робин, но се удържа в последния миг.

— И на мен ми е домъчняло, татко. Мама ще може ли да дойде с теб?

— Не съм сигурен. Естествено, че ще я взема със себе си, ако се почувства достатъчно добре. Все пак се запознахме в Англия — засмя се той.

— Знам, татко. Как върви бизнесът ти?

— Не се оплаквам. По гласа ти познавам, че ти се чувстваш добре.

— Така е. Страшно ми харесва тук. Харесва ми и да работя в магазина.

— Все така ли добре се държат с теб?

— Да, и както споменах миналата седмица, ретроспективната изложба произведе истински фурор.

— Поздравления, скъпа моя. Скоро ще ти се обадя отново. Или ти ми се обади, когато имаш свободна минута. Обади се у дома. Майка ти обича да те чува.

— Непременно, татко. Поздрави мама и момичетата. Обичам те.

— И аз те обичам, Еван.

И двамата затвориха, но Еван остана известно време загледана в слушалката. В съзнанието ѝ се нижеха сцени от последните дни. Как бързо стават промените в живота.

Беше вече шест и петнайсет, когато тя напусна магазина през служебния вход. Разбра, че трудно ще хване такси. Почака известно време, но реши да тръгне пеша. Беше чудесна топла вечер. До хотела ѝ в Найтсбридж се стигаше за двайсет минути, така че нямаше смисъл да чака такси.

С бързи стъпки продължи покрай потъналите в сянка стени на високата сграда и не обърна никакво внимание на двамата мъже и жената с тях, които се въртяха недалеч от паркинга. Видя ги едва когато единият от тях я стисна за ръката. Жената се устреми към нея и заби юмрук в корема ѝ. Еван зяпна от изненада и болка, преви се на две и изпусна куфарчето си на земята.

Усети силен удар в гърба си и краката ѝ се подгънаха. Строполи се на паважа, борейки се за въздух. Жената дръпна дамската ѝ чанта, а единият от мъжете се наведе над нея, в ръката му просветна острието на нож. Тя цялата се сви, изплашена, че той ще го забие в нея.

— Моля ви, не ме наранявайте.

— Сваляй обиците — просъска онзи над нея. — Хайде, давай перлите. — Тежката му обувка се заби в бедрото ѝ, а острието на ножа опря в шията ѝ.

Еван свали с разтреперани пръсти обиците, които за щастие бяха с клипс и ги пусна на земята. Третият от групата ги грабна мигновено.

— Давай ролекса — просъска онзи с ножа.

Еван свали часовника и го хвърли надалеч, в същото време се сви в очакване на следващ ритник. Такъв не последва в първия миг и свита на кълбо, тя очакваше изтръпнала. Последва дъжд от ритници, а онзи с ножа притисна върха му в кожата ѝ и тя усети болка.

— Щете заколя...

— Какво става там? — проехтя женски глас. Еван чу тропот от тичащи крака, отвори очи и видя как тримата ѝ нападатели бягат. В следващия миг над нея се наведе лицето на непозната жена.

— Всичко наред ли е при вас — попита тя.

— Мисля, че да — с дрезгав глас отвърна Еван и допря пръсти до раната на врата си. — Той ме поряза — някак изненадано установи тя. — Тече кръв.

— Виждам — промълви жената и се взря в лицето ѝ. — Мислите ли, че имате нещо счупено?

— Не вярвам. Ритаха ме в бедрата и в гърба, но мисля, че нямам счупено. — Тя преглътна и се опита да седне.

— Чакайте, ще ви помогна. — Непознатата я подхвана под мишниците и ѝ помогна да стъпи на краката си.

Еван се опря за миг на нея и се закашля със суха дразнеща кашлица. Постепенно световъртежът намаля и тя извърна лице към жената.

— Много ви благодаря. Ако не бяхте вие, кой знае какво щеше да се случи.

— Радвам се, че бях наблизно. Можете ли да стоите на краката си? Наистина ли сте добре?

— Да — кимна Еван. — Краката ми са някак меки, но съм добре, наистина. Моля ви, кажете ми името си, бих искала да...

— Не, не е необходимо — усмихна се припряно младата жена. — Радвам се, че се отървахте. — Тя се обърна и си тръгна, очевидно си имаше и друга работа.

Еван стоя подпряна на стената известно време, погледна изцапаните си панталони, поотупа ги бавно и запристъпва. Чувстваше се нестабилна, но трябваше да върви, ако искаше да се прибере.

Най-сетне успя да спре едно такси и се отпусна на задната седалка. Вече там докосна раната на врата си — по пръстите ѝ имаше кръв. Порови в джобовете си и извади хартиена кърпичка, която притисна до мястото.

Най-сетне таксито спря пред малкия хотел и Еван забеляза Гидиън, който крачеше неспокойно пред входа. Тя излезе на тротоара и се запъти към него.

— Нападнаха ме — промълви тя. — Моля те, плати на шофьора.

Той я притисна до себе си и подаде банкнота от пет лири на човека зад волана. След това я поведе навътре, като не спираше да шепне думи на утеха и съчувствие.

— Трябва да седна за малко — промълви тя и се запъти към малката дневна до фойето.

Стаята беше празна и тя се отпусна на едно канапе.

— Кажи ми какво, се случи? Ще ми кажеш, нали? — попита Гидиън.

— Да, разбира се. Ще ми донесеш ли чаша вода. Гърлото ми е съвсем сухо.

Той се отдалечи, но след миг се появи с чаша газирана вода.

— Не искаш ли малко бренди? Обикновено помага.

— Не, благодаря ти. Това е добре. — Отпи, след което избухна в сълзи.

— Скъпа — прегърна я той и седна до нея, — толкова съжалявам, че си преживяла такова нещо. Лондон стана много опасно място. Нападения започнаха да се случват и посред бял ден. — Той ѝ подаде носната си кърпа, с която тя изтри сълзите и след това я притисна до раната на врата.

— Поряза ме с ножа си — рече тя. — Дълбока ли е раната?

Гидиън се наведе над нея, за да разгледа по-добре.

— Слава богу, само драскотина. Не искаш ли да отидем в спешното?

— Не, не! Добре съм. Ритаха ме и ме удряха. Взеха ми куфарчето и чантата. Единият ме накара да сваля обиците си и ролекса. — Сълзите отново бликнаха. — Обиците бяха от баба ми.

Той я притисна в прегръдките си и започна да я утешава. Когато тя спря да хълца, му разказа как стана всичко.

— Онзи с ножа наистина ме изплаши — завърши тя. — Мислех, че ще ме убие. Какъв късмет имах, че тази млада жена се появи и ги изплаши.

— Наистина си имала късмет, че е спряла. Много хора не биха го направили — съгласи се той.

— Вероятно. — Тя се облегна назад. Добре че в чантата ми нямаше почти нищо — само гримове и малко пари. Паспортът и кредитната ми карта са в стаята ми горе. Линет изрично ме предупреди да не нося със себе си нищо важно, освен когато е необходимо.

— Радвам се, че го е направила. — Притисна я Гидиън още по-силно. — Нямахте да понеса, ако нещо лошо ти се беше случило. — Ти си най-скъпото нещо, което имам. — Той погали косата ѝ. — Защо не се качиш в стаята си и да огледаш коленете си. Каза, че те болят.

— Да, нека се качим. Имаш ли нещо против да отмениш резервацията за тази вечер? Не мисля, че ще имам сили да изляза. Може да хапнем тук. Нали каза, че храната ти харесва.

— Добра идея. Да вървим. — Гидиън се изправи и ѝ помогна да стане и да отидат до асансьора.

Вече в стаята си, Еван свали сакото и панталоните си и седна. Гидиън разгледа коленете ѝ.

— Ожулени са, нищо повече — промърмори. — Изправи се, за да видя гърба ти. Тя се обърна послушно, но трепна, когато той докосна натъртените места.

— Боли. Той ме ритна там няколко пъти. Но колкото повече си мисля, толкова повече се убеждавам, че извадих огромен късмет. Като си помисля какво можеше да се случи.

— Точно така. Но не стой така, ами си вземи гореща вана. Ще видиш, че след това болката ще намалее. — Той я целуна по челото. — Върви, изчезвай.

Еван се подчини и послушно влезе в банята, като затвори вратата зад себе си. Гидиън се отпусна в голямото кресло и взе телефона. Обади се в ресторанта, за да отмени резервацията, след което включи телевизора. Но така и не успя да се съсредоточи. В главата му се въртяха тревожни мисли за нападението над Еван, толкова близо до магазина, и за щастливото ѝ избавление. Но като си помислеше човек, къде ли в днешно време не ставаха нападения.

Неволно мисълта му се насочи към Джонатан Ейнзли. Той изпъна гръб и присви очи. Пола го беше нарекла опасен и Гидиън ѝ вярваше. Джонатан вече трябваше да е научил за Еван. Според майка му Робин изготвял в момента документи, за да задоволи допълнителни изисквания, които Джонатан поставил. Наследството му било непокътнато и той признал, че е убеден. От друга страна, защо да не изпитва някаква злоба? Защо да не поиска да накаже по някакъв начин Еван? От чиста злоба. Грабеж и нападение могат и да бъдат поръчани.

Гидиън прогони мигом тази възможност. Не искаше да мисли, че Еван е нечия мишена. По-добре да си мисли, че случайно са налетели на нея.

На следващата сутрин обаче, когато седна зад бюрото си в офиса, мисълта за Джонатан Ейнзли отново го споходи. Реши, че ще следи по-отблизо Еван. Не го напускаше усещането, че трябва да я брани от този човек.

Всички се бяха събрали в просторното Каменно преддверие на приземния етаж на Пенистоун Роял. Всички от семейство Харт и от семействата О'Нийл и Калински.

Мъжете бяха с елегантни черни официални костюми, жените — във вечерни тоалети и със скъпи бижута. В просторното помещение цареше празнична атмосфера.

Пола с рокля от бледозелен шифон и смарагдите на Ема се движеше и разговаряше с всички. Брат ѝ Филип бе пристигнал от Париж предишната вечер и бе изумен от историята с чичо им Робин, Глинис и скритите писма. Сега стоеше до дъщеря си Фиона, пристигнала от Оксфорд, и чичо Робин и си бърбеше с Еван и Гидиън. Пола отиде да поговори с тях.

Чичо Рони ѝ помахаша от единия край на стаята и тя се запъти към него. До него стояха синът му Майкъл, бащата на Джулиан, и двамата я целунаха по бузата. Не пропуснаха да отбележат колко добре изглежда.

— Какво тържество само — рече Рони с грейнало лице. — Най-сетне ще се сгодят.

— Чудесно е — засмя се Пола.

Сър Роналд Калински я притегли до себе си и ѝ прощушна:

— В Сити научих, че Джонатан Ейнзли е пуснал на пазара новата си компания. Очевидно смята да се върне в Хонконг. Завинаги. Предполагам това ще те успокои, Пола?

— Така е — отговори тя тихо и усети как тежък товар се смъква от раменете ѝ.

Всички, които бе смятала за важни хора в живота си, бяха поканени. Леля Едуина също беше тук. Тя бе най-голямата дъщеря на Ема, прехвърлила вече деветдесетте. Беше графиня на Дънвейл. Пола винаги се възхищаваше от осанката и поведението на тази жена. Сега бе облякла пурпурночервена коприна и на врата ѝ блестяха диаманти. От нея се излъчваше аристократизъм.

— Погледни я само — прошепна тя на Шейн.

— Кого по-точно? — попита я той.

— Леля Едуина. Не е ли великолепна?

— Така е, но и всички дами тук са не по-малко великолепни. Хайде, скъпа, знаеш, че имаме задача тази вечер.

— Знам — въздъхна тя. — Така ми се иска баба и Блеки да бяха тук с нас сега.

— Няма да се изненадам, ако са тук — отбеляза той. — Кой знае откъде ни наблюдават.

Пола и Шейн застанаха в средата на помещението, до тях беше Линет, грейнала в бледожълтата си копринена рокля с ореол от червеникава коса. Тя стискаше за ръка Джулиан, който очевидно се гордееше с нея. Само след минута всички разговори стихнаха и присъстващите застинаха в очакване на думите на Шейн:

— През 1905 година, преди деветдесет и шест години, трима амбициозни младежи, се срещат в Лийдс: Ема Харт, Блеки О'Нийл и Дейвид Калински. Остават приятели през целия си живот и се надяват, че техните потомци ще се свържат с брак. Тази вечер тяхната мечта най-сетне се сбъдва. Да прием за техните праправнуци Линет и Джулиан, които много скоро ще се свържат в свещен брак.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.